உ

விநாயகன் துணை.

அநுபவாநந்த தீபிகை.

மூன்றாந் திருமுறை.

பராத்பரவிளக்கம்.

இது

ஸ்வகீயானந்த யோகிகளென்னும்

பொதிகைமலைச் சித்தர் பொன்னடிக்காளாகிய

ஞானாநந்த நாதமுனிஸ்வாமிகளவர்கள்

மாணாக்கரும்,

பெங்களூர் - இராயபஹதூர்

ஆ. நாராயணசாமி முதலியாரவர்கள்

திருவெவ்வுளூர்

திருவூர் இராஜா அவர்கள்

ஹைஸ்கூல்களில் தமிழ்ப்பண்டிதராயிருந்தவருமாகிய

ஸ்ரீமத் - ல. நாராயணசாமி நாயகர் அவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

௸ நாயகரது பிரதம மாணாக்கர்,

ஸ்ரீமத் - ஜயராம்பிள்ளை அவர்களால்

பார்வையிடப்பட்டு,

௸ நாயகர் பாரியாள்

ஸ்ரீமதி - சுப்பம்மாளவர்களால்

சென்னை,

கோமளேசுவரன் பேட்டை,

சச்சிதாநந்த அச்சியந்திரசாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911.

முகவுரை

அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்த விந்துநாத கலாதீத ஆன்ம சிவ பரமென்னும் பிரஹ்மமன்றி, அதற்கு வேறாக ஜகஜ்ஜீவபரம் தோன்றியதும், தோன்றுகிறதும், தோன்றுவதும் வாஸ்தவமாயில்லை எனத் திண்ணமாயுணர்த்தும் உபநிடத முதலியவற்றைத் தக்கோர்பாலடுத்துக் கேளாது மடமை மதிப்பால் ஜகஜ்ஜீவபரம் வாஸ்தவமென்னும் பிராந்தகர்க்குப் பிராந்தியகல வறிவுறுத்துமாறு பரமேசுவரனே குருமூர்த்தமாய்த் திருவுருக்கொண்டுவந்து முதனூலாகிய சதுர்வேதங்களுக்கு மாறின்றி, வழிநூல்களாகிய ஷட்சாஸ்திரங்களையும், அஷ்டாதஸ ஸ்மிருதிகளையும், சார்புநூல்களாகிய பதினெண் புராணங்களையும், இராமாயண பாரதாதி இதிகாசங்களையும், யுக்தியனுபவத்திற்கு ஒவ்வுமாறு இயற்றியருளினாரென்பது பிரசித்தமாம். அந்த நூல்களிலும் பிரவிர்த்தி மார்க்கத்தைக் கர்மம் பக்தியென இரண்டு காண்டங்களாகவும் நிவிர்த்தி மார்க்கத்தை ஞானகாண்டமாகவும் அமைத்தனர். கர்மகாண்டம்: பிதுர்யானமார்க்கஞ்செல்லுவதற்கேதுவாகிய நித்திய நைமித்திய கர்மங்களைச் செய்பவர் சந்திரலோகத்தைக் கடந்து சென்று இந்திரபதவிபெற்றுப் புண்ணியங்கரைந்ததே மறுபடியும் பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவந்து ஜனனமெடுப்பரென்றும், பக்திகாண்டம்: தேவயானமார்க்கஞ்செல்லுவதற் கேதுவாகிய பகிர்பக்தி அந்தரங்கபக்தி அநந்நிய பக்திகளைச் செய்பவர் சூரியமண்டலத்தைக் கடந்துசென்று பிரமலோகஞ்சென்று அதையே தத்தம உபாசனைக் கேற்றவாறு வைகுண்டங் கைலாயமாக வறிந்து சத்தினிபாதத்தால்சிவசாயுச்சியமும், ஜாயுமான கடாட்சத்தால்விஷ்ணுசாயுச்சியமுமாகிய பதமுத்திகளைப்பெற்றுப்புண்ணியங்கரைந்ததே மறுபடியும்பூலோகத்திற்குத் திரும்பிவந்து புனர்ஜன்மம் எடுப்பார்களென்றும் கூறும். இப்பத்திகாண்டம் இவருட்சிலர் பிரமாவோடு முத்தி பெறுவாரென்றும் கூறும்.

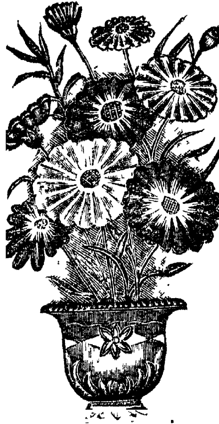
நிவிர்த்திமார்க்கமாகிய ஞானகாண்டம்: மோக்ஷத்திற்குப் பரம்பராசாதனம் வாமதேவ மார்க்கமென்றும், நேர்சாதனம் சுகமார்க்கமென்றும் மார்க்கத்தை இரண்டாய்ப் பிரித்து, அவற்றுள், எறும்புகள் ஊர்ந்து செல்வதுபோல் சரியையாதிநான்கால் கிரமக்கிரமமாய் உத்தம ஜனனங்களைப் பெற்றுக் கடைசியில் பரமுத்தியடைவது வாமதேவ மார்க்கமென்றும், குறித்தவிடத்திற் சேரும் பட்சியைப்போல் நித்தியா நித்தியாதி நான்கு சாதனங்களால் ஆன்மானுபவமுற்று இத்தேக முள்ளபோதே பரமுத்தியடைவது சுகமார்க்கமென்றும் கூறும்.

மேற்கூறிய முதனூல் வழிநூல் சார்புநூல்களைச் செய்த அவதார புருஷர்களாகிய முனீசுவரர் ரிஷீசுவரர்களின் சொரூபமே மானிடவடி

வாக அவதரித்த பிரஹ்மஸ்ரீ பொதிகைமலைச்சித்தர் பொன்னடிக்காளாகிய ஞானாநந்த நாதமுனி குருவின் சிஷ்யரான ஸ்ரீ-ல நாராயணசாமி தேசிகரவர்கள் இருக்கு முதலிய பதினான்கு வித்தைகளையும் செவ்விதினாராய்ந்து, அந்த வித்தைகளின் தத்துவசாரங்களைத் திரட்டி அனுபவாநந்ததீபிகை குருவருட்பேறு என்னுமிரண்டு திருமுறைகளையுங் கவிரூபமாய்ச் செயதார்கள். பின் சிறுவரும் எளிதிலுணரும்பொருட்டு வசனநடையாக இம்மூன்றும் திருமுறையாகிய பராத்பர விளக்கத்தை முழுதும் இயற்றி ஐந்து பாரங்கள் அவரது சிஷ்யருள் ஒருவராகிய சென்னை ஸ்ரீ-கோ-முனிசாமி பிள்ளையின் உதவியைக்கொண்டு அச்சிட்டுவைத்துவிட்டுவிதேகமுத்தியடைந்தனர். மற்றப்பாரங்களை அவரது சிஷ்யர்களுள் ஒருவனாகிய யான் மூலப்பிரதியோ டொத்திட்டுப் பார்த்துக் கொடுத்தேன். அஃது அவரது பத்தினியார் ஸ்ரீமதி சுப்பம்மாள் அவர்களால் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது குற்றமுளதேல் உலகம் பொறுக்க.

பு. ஐயராம் பிள்ளை,

ஆன்மநேசன்

உ

ஸ்ரீ சற்குருவே நம:

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருவருட் பிரகாச வள்ளலார் மரபினரும்
மோட்ச சாதன முதலிய நூல்களி னாசிரியருமாகிய
காஞ்சீபுரம்

ஸ்ரீமத், நிச்சல இராமாநந்த சுவாமிகள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

உலகுபுகழ் பொதிகைமலைச் சித்தர்தம் மரபொளிர வுயர்வுற் றெங்கு
மிலகருண்ஞா னாநந்த நாதமுனி குருபரன்ற ளிறைஞ்சி நாளுங்
கலகமுறு துவிதமயக் கறவொழித்துத் தனைத்தன்னுட் கண்டு தேறி
நிலைகொளுவே தாந்தியெனும் ல-நாரா யணசாமி நிமலன் மாதோ.

பூங்கமலத் தயன்முதலாந் தேவர்கட்குந் தெரிவரிதாம் புகழ்ம லிந்தே
யோங்குபிர மான்மைக்ய சுகரசாம் ருதமூண்டிங் குயிர்க ளுய்யப் [டுந்
பாங்குறவான் சொரிந்தவணந் திருமுறைமூன் றுய்வகுத்துப் பண்பி னோ
தேங்கநுப வானந்த தீபிகையாய் விளங்க வைத்தான் றெளிவின் மிக்கான்.

அந்நாண்மூன் றுமுறையை யவன்மனைவி யருந்ததியை யனைய மாதாம்
பொன்னானே ரிடையாள்சுப் பம்மாளில் வையகத்துள் போந்த தேர்ப்ப
முந்நூலி னோர்நூலா யெஞ்ஞான்று மூதுலகின் முதலா யோங்கத்
தந்நூலா யச்சியற்றிப் புவிக்களித்தா ளவடகைமைச் சாற்றற் பாற்றே.

ஷை மரபு-நி-இராமாநந்த சுவாமிகளின்
மாணாக்கர்களு ளொருவராகிய

பிரஹ்மஸ்ரீ-சொருபானந்தமணி சுவாமிகளியற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரியவிருத்தம்.

சீர்பூத்த பொதிகைமலைச் சித்தர்கடம் மரபிலகச் செறியு மோனப்
பேர்பூத்த வருண்ஞானா னந்தமுறு நாதமுனிப் பெம்மான் றாளி
னேர்பூத்த மணமலரா லர்ச்சித்துத் தானாகி நிலைத்தெஞ் ஞான்றுந்
தார்பூத்த மெய்ஞ்ஞான மாலையினைச் சாற்றியிசை தழைக்குஞ் சீலன்.

அற்புதஞ்சே ரத்துவிதக் கோளரியென் றறிஞரெலா மகத்துட்
கொள்ளுநர், தற்பரனும் ல-நாரா யணசாமித் தேசிகனிச் சகத்தோ ரெல்

லாஞ், சிற்பரத்திற் சேர்ந்தொளிரத் திருமுறைமூன் றாயதநூ லாட்டித் தெளி
தே னூட்டிக், கற்பகஞ்சே ரநுபவா நந்ததீ பிகையெனவே கனிந்த ளித்
தான்.

அன்னவுன் றன் மனவியவ னருந்ததியை நிகர்த்தசுப் பம்மா ளென்
பாள், சொன்னயமும் பொருணயத்தோ டருணயமுந் தெருணயமுந் துல
ங்கி யோங்கு, நன்னயஞ்சே ரந்நூலிற் றிகழ்மூன் றாந் திருமுறையை நய
ந்து மேலாந், தன்னலமிங் கடைந்திடவே யச்சியற்றி யளித்தவருள் சாற்
றற் பாற்றே.

இராமாநந்த யோகிகளென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த

மஹாவித்வான்

காஞ்சீபுரம், இராமசாமி நாயுடு அவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

திருவோங்கு நாதமுனி முனிவனடிக் கன்பார்ந்த சீட னாகு
மருவோங்கு நாராய ணசசாமி நாவலவன் வயங்கி னானல்
குருவோங்கு தன்னனுப வாநந்தனைக் கத்தியத்திற் குறித்திங் கின்று
தருவோங்கு தன்மையினா னனுபவா நந்தமெனுஞ் சார்பு கொண்டே.

ஸ்வகீயாநந்தயோகிகளென்னும்

பொதிகைமலைசித்தர் பொன்னடிக்காளாகியவரும்

இந்நூலாசிரியருமாகிய

ஞானாநந்த - ல. நாராயணசாமி நாயகரின்

பிரதமமாணாக்கர்

பு ஜயராம்பிள்ளை அவர்களியற்றிய

எண்சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மறைநான்குஞ் சட்சாத்ரப பிரிவாய் நிற்க
மற்றதுவும் புடை நூலாய மருவக் கண்ட
நிறைஞாத முனிக்குரவ னருளாற் பெற்ற
வெழிற்சார தத்துவத்தை யென்போல் வார்க்குத
துறைகாட்டு மனுபவவா நந்ததீ பிகையைத்
துவிமுறையாயக் கவிநயமாயத் துலக்கிப் பினனர்
முறைமூன்றி லெளியருயக் கத்தியமாக
முனிநாரா யணசாமி மொழிந்தான் மாதோ.

சென்னை "பூலோகவியாஸன்" பத்திராதிபரும்

ஸ்ரீலஸ்ரீ - ல. நாராயணசாமி தேசிகரவர்கள்

மாணவகரு ளொருவருமாகிய

சோடசாவதானம்

ஸ்ரீமத்-பூஞ்சோலை - முத்துவீர நாவலரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

மும்மையுல குந்திக்கு நாதமுனி சற்குரவன் முளரிச செந்தாள்
செம்மைபெற மிருமுறைகள் கவியாக நவரசமுந திகழச செப்பி
யம்மையினு மருந்தயையான் நாராய ணச்சாமி யறிஞன் செயத
மெய்ம்மைநிறை தருமூன்றுந் திருமுறையாம் பராத்பரயா விளக்க மம்மா.

சகமுடைத்த வெறுமயக்கிற் றயஙகுகின்ற சழக்கருக்குச் சதுராஞ் சீர்சற்
பகமுடைத்த வசனமென நிதநிதமுஞ் சிந்திததுப் படிக்க நிட்டை
பகமுடைதத வகையன்ன வகமொடுங்கி யத்துவித பாக மென்னுஞ்
சுகமுடைத்த வனுபவத்தாற்சுகித்திருப்பா ரறிஞரெனிற் சொல்வதென்னே.

பணடைமறை யாகமங்ன னெறியனைத்துந் திரட்டியநு பவத்தாற் சொற்ற
கண்டெனுமிக் கத்தியத்தைத் திடமாகக் காணுகின்ற கவர்சசி யால்வி
தண்டமிலாப் பெரியரெலாம் பெரிதுவந்து வநதிப்பார் சாராப் பேதங்
கொண்டவர்கள் புறம்பேசி யகமழுந்திப் பிணக்குறுவர் கூறுங் காலே.

சென்னை, ஹிந்து தியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல்,

தமிழ்ப் பண்டிதர்.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கோ. வடிவேலு செட்டியாரவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

நூல்பலவு மாரீய்ந்து நுட்பமாம் பொருளனைத்து நுணுகி யோர்ந்த
சால்புளநா ராயணசா மிப்பெரிய வேதாநதி தரையோர் தங்கு
மால்பலவு மகன்றெளிதி னெறிகண்டு வாரிலையை மருவு மாறு
பால்வகையாப் பராத்பரவி ளக்கமெனு நூறந்தான் பண்பின் மாதோ

திருவருட்பிரகாச வள்ளலார் மரபு-கா-சி-இராமாநந்தசுவாமிகளின்

மாணாக்கரு ளொருவராகிய

ஸ்ரீமான்-கா-கன்னியப்பிள்ளை யவர்களியற்றிய

நிலைமண்டில வாசிரியப்பா.

திருமலி யுலகிற் சிறந்திடு நானா
தருமலிந் தன்பர்க டழைத்திடு நாட்டின்
மதியணி சங்கரன் மலரடி மறவாப்
பொதிகைம லைச்சித் தன்னிரு பூங்கழ
லுளமுற வமைத்தொளிர் நாத முனிக்குரு
மலர்ப்பத நாளு மனத்திடை யிருத்தி
அத்வைத ஞான மறையுப நிடதஞ்
சுத்தமா யோதி துகளறு மாந்தர்கள்
பந்தம தகன்று பரமதை யடைய
எந்த மதமு மிடருறு மதமென
அந்தமாஞ் ஞான வருட்பிர சங்கஞ்
சிந்தை தெளிவாய்ச் செய்திடுந் தீரன்
வேதாந்த வித்வத் சிரோமணி யெனவே
போதாந்த முற்றோர் புகழ்ந்திடு மேலோன்
பன்னிலை யோர்களும் பரவித் துதிக்குந
தன்னிலை யோனா ராயண சாமிப்
புனிதன் யாவும் பொருளுறத் தன்கரக்
கனியெனக் காட்டுங் கருணைக் கண்ணுதல்
பலபல சமயமும் பகர்ந்திடு முண்மையை
யுலகுளோ ருணர்ந்திட வுரைத்தனன் மூன்று
திருமுறை யனுபவா நந்ததீ பிகையெனத்
தருகலை மூன்றிற் றகுகத் தியவடி
வாகிய கலையினை யனைவரு மோதிப்
பாகிய மகன்று பலனதை யடைய
வன்றோன் மனைவி யருந்ததி யனையாள்
மன்னிய மணியாய் வயங்குசுப் பம்மாள்
மோனம தடைந்து முத்தியி லுறவே
தேனென மூன்றாந் திருமுறை யதனை
யச்சினி லேற்றி யவனியி லுள்ளோர்
மெச்சவே தந்த மேதகு கீர்த்தியா
ளுச்சித மாக வுலகுள காலமு
நீச்சல மாக நிலைத்துவா ழியவே.

ஓம்

சென்னை அகத்திய குருத்தலம்

ஸ்ரீ சாது நாராயண ஞான தேசிகரின்

உபதேசரத்தினம்.

ஏராய் விளங்குவது மெய்ஞ்ஞானிணைசேவ மெய்ஞ்ஞானிணையும்
சீராய் விளங்கும் பணி யென்னை நம்மை — காலே
மெய்ஞ்ஞானந்தி பிலை பிரகாசங்க ளெத்தாலும்
மெய்ஞ்ஞானம் பெற்றிருப்ப னென்ன.

இந்நூலாசிரியர் செய்த நூற்கள்

	ரூ	அ	பை
அநுபவானந்த தீபிகை முதற் திருமுறை	0	4	6
ஷை இரண்டாந் திருமுறை குருவருட்பேறு	0	4	6
,, மூன்றாந் திருமுறை பாராயண விளக்கம் } வரணம்	0	12	0

நேயர்ச்செல்வப் பிரவேசகம்.

இந்நூலாசிரியர் சீடர் ஸ்ரீமந் பு. ஜெயராம்பிள்ளை இயற்றிய ஷேத்ரகநாராயணர் திருவருட்டிப்பா	0	1	0
இந்நூலாசிரியர் சீடர் ஸ்ரீமதி பாலாம்பாளம்மையார் இயற்றிய ஸ்ரீ ஜகத்குரு நாராயண ஸ்தவம்	0	2	0
பாலாமிர்தபோதரூப, விஜயாவிஜயா சரித்திரமும்	0	4	0

இவை கீழ் குறித்துள்ள விடங்களிற் கிடைக்கும்.

1 ரிப்பன்பிரஸ், தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை

2 கலாரத்நாகரப்பிரஸ், தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை

3 சச்சிதாநந்தம்பிரஸ், கோமளேசுவரன்பேட்டை, சென்னை

4 பூலோகவியாசன்பிரஸ், சென்னை

5 ஸ்ரீமான் பு. ஜயராம் பிள்ளை, தமிழ்ப்பண்டிதர், ரிபுத்துறைப்பார் போஸ்ட், சிவன்வாயல் கிராமம்.

6 ஸ்ரீமான் சா. மு. துரைசாமிபிள்ளை, 202-வது நெம்பர் கோவிந்தப்ப நாய்க்கன் வீதி, சென்னை அல்லது

7 ஷை துரைசாமிபிள்ளை 6 நெ, தையப்பமுதலி வீதி சென்னை.

8 ஸ்ரீமான் கோ. முனிசாமிபிள்ளை, 12 குட்டிப்பெண்திரிவீதி, சென்னை

இந்நூலாசிரியர் சீடர்

சென்னை ஸ்ரீமந் கோ. முனிசாமி பிள்ளை

கூறிய

குருஸ்துதி.

அறுசீர் விருத்தம்.

நின்னை வாகு நேமி நின்னினை வாகு மீசா
நின்னினு மயலே தில்லை நின்னுரு சுகமே யென்று
நன்னிலை ஞான வாசான் நாராய ணஸ்வா மியபே
ரின்னலைத் தீர்த்தா னன்றோ னிணையடி வாழ்த்து வேனே.

விஷய சூசிகை.

பிரிவுகள். பக்கம்

சீடன் சற்குருவினைச் சரண்புகுதல்

சத்குருவின் அபயம்.

சீடனது குறைக்கு சத்குருவின் விடை 23.

ஓம் தத்ஸத்.

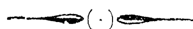
அநுபவாநந்த தீபிகை.

மூன்றாந் திருமுறை

பாரத்பர விளக்கம்.

என்னும்.

அபரோக்ஷ ஸ்வாநுபவம்.

சீடன் சற்குருவினைச் சரண்புகுதல்.

ஸ்வாமி! நமஸ்காரம். நான் தங்களை இத்தரணியில் திவ்விய க்ஷேத்திரமென்கிற ஆரியாவர்த்த புண்ணிய பூமியின்கண் காசியா நகரத்தில், புனித நதியாகிய கங்கையின் கரையிலுள்ள ஒவ்வொரு விருக்ஷ நிழலில், பலதினங் களாகத் தேடித்திரிந்து வருகின்றேன். தங்கள் முன்னிலையில் தங் களது குணவர்ணனையைச் செய்வது தகாத காரியமாகையால் அதை விடுத்து, யானடைந்த சிரமத்தைத் தங்களுக்கு விண் ணப்பஞ் செய்துகொள்வது நியாயமாமென நினைக்கிறேன். ஆகி னும் ஒருவன் தற்காலந் தானடையவேண்டிய முக்கியவிஷயத் தைமாத்திரம் பிறர்பால் இரந்து கேட்டு அடையவேண்டுமேயல் லாது, அனாவசியமான முன்பின் கதைகளைப் பேசி அதிற் சிலவைத் தூஷித்தும், சிலவைப் பூஷித்தும் காலத்தை வீணாகக் கழித்துவி டுவது தகாதெனத் தாங்கள் நினைப்பீர்க ளென்பதிற் றடை யில்லை. இது எனக்கே தோன்றுகிறதாயினும் நான்என்சிரமத்தை தேவரீருக்கு அறிவியாமலிருக்க என்மனந் தாளாமையால் சொல்லத்துணிந்திருக்கிறேன். தேவரீர் வீண்வார்த்தைகளென் றும், விருதா கண்டசோஷணையென்றும், வெறுத்துக்கொள்ளா மல் பேதைச் சிறியேன் பிழையைப் பொறுத்து என் குறைகளைக் கேட்கப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

சீடன் தன் வரலாறுரைத்தல்.

தேவா! நானோர் க்ஷேத்ரத்தாய்பெற்ற சிறுவன். என்பெயரோ ஆதிநாராயணன். எனைப்பெற்ற தந்தையோ எனது சிறுவயதிற்றானே காலத்தின் வயப்பட்டுக் கரந்தாராகினார். என்தாயார் என்னைப்போஷித்துவந்தகாலத்தில் ஸ்ரீராமசாமி நாயுடுகாரு அவர்களின் சீடராகிய சுப்பைய ரெட்டியார் என்பவரிடம் என்னை யொப்புவித்து, இவனைக் கண்ணுடையனாக்கிக் கரையேற்றவேண்டுமென் றிரந்தாள். அவர் தம்மாலாஞ் சகாயத்தை யெனக்கு மழையொத்துச் செய்தாரேயன்றி மறுபயன் வேண்டினாரில்லை. அன்றியும்; தம்மாலாயது செய்தது போதாமல் போன் முதாதை சொத்துக்குமுரியானென்னும் முறைவழுவாதபடி தம் குருநாயராகிய ஜக்கூர் ஸ்ரீராமசாமி நாயுடுகாரு அவர்களிடம் என்னை யொப்புவித்தார். இப்படி இவரிருவர்பாலும் இருவித பாஷாப்பியாஸம் சில தினங்கள் செய்து நீக்கத்தக்க காலவேற்றுமையால் அந்நிய தேசவாசியாயினேன். அன்றுமுதல் நான் பலர்பால் இவ்வுலக சிருட்டியைப்பற்றியும், சிருட்டிக் கர்த்தாவாகிய பகவானைப்பற்றியும் சுவர்க்கத்தைப்பற்றியும், நரகத்தைப்பற்றியும், ஜனனம் வந்தவரலாற்றைப்பற்றியும், மரணமுண்டாகவேண்டிய காரணத்தைப் பற்றியும், மனிதன் செய்யவேண்டிய செய்கைகளைப்பற்றியும், ஒவ்வொரு மனிதனும் தன் ஜன்மத்தால் முடிவாகப்பெறும் பேற்றையும், அறிய ஆவலுடையவனாகி நெருங்கிப்பார்த்தபொழுது எவர்களும் இவைகளைத் தெளிவாகத்தெரிவிக்க மனமில்லாதவர்களாகவே காணப்பட்டார்கள்.

சிலர் சொன்ன சாக்கு போக்குகள்.

அன்றிச்சிலர் இவ்வித ஆராய்ச்சிசெய்ய நமக்குக் காலமில்லை, இது அகால மரணசம்பவமுடைய கலியுக மாகையால் பகவந் நாமோச்சாரண பக்தி மாத்திரத்தால் எவருங் கரையேறவேண்டுமேயல்லாமல் மற்றவைகளை மேற்கொள்ளுதல் விருதாப்பிரயாசை யென்றார்கள். பலர் பக்திசெய்வதிலும் பரத்துவமுடைய தெய்வத்தையறிந்தே செய்யவேண்டுமல்லாது எல்லாத்தெய்வங்களையுந் தொழலாகாதென்றார்கள். சிலர் விண்டுவிற்கே பரத்துவமுண்டு சிவனுக்கில்லவேயில்லை யென்றார்கள்; சிலர் சிவனுக்கே பரத்துவமல்லாது விண்டுவிற்கில்லை என்றதோடு விண்டுவோ பிறந்திறக்கும் உயிர்களில் ஓர் உயர்ந்த ஜீவனென்றார்

கள்; சிலர் விபூதியும், பிரமாவும் உயர்ந்த தேவர்களேயானாலும் சிவனடியைப் பூசையையுமறியாமற் போனபடியால் இவர்களஞ்ஞானிகளே; இவர்களைக் கண்டுபேசுவோர் பிறவிமயக்கத்துட்படுபவரன்றி, இரண்டாங் கலந்தலாகிய கைலாய கதியை யடைய வல்லவர்கள் ஆகார்களென்று சொல்லியும் பிரசங்கித்தும் வருவார்கள். சிலர் "நாம் செய்வது நல்லோர்கள் செய்வார்கள்" ஆகையால் விரதங்களை செய்யவேண்டிய கிரியைகளுள் முக்கியமென்றார்கள் சிலர் தீர்த்த யாத்திரையும், திவ்யதேச திவ்யக்ஷேத்ர சேவையும் செய்யாமல் மூலையிற் சிவ சிவ ஹரி ஹரி யென்று முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்த மாத்திரத்தில், பாபம் தொலைந்து பரகதியுண்டாகிவிடுமா மென்றார்கள். சிலர் குருவினிடம் மந்திரோபதேசமும் சிவதீக்ஷை விசேஷதீக்ஷை நிருவாணதீக்ஷை சமயாசாரமும் பெறுதல், நதிஸ்நானமும், அர்ச்சனை ஆலய தரிசனஞ் செய்தும் பயனில்லை யென்றார்கள்.

பிராமண ஜாதியில் பிறத்தல் மேன்மை என்பார.

சிலர் பிராம்மண பூஜையே சூத்திராதி ஜாதிகளுக்கு வேதம் விதித்திருக்கிறபடியால் பிராம்மண ஆசீர்வாதத்தைப் பெறுதலே இகபர சௌக்கியமடைவதற்கு ஏது வென்கிறார்கள். சிலர் இது மெய்யானாலும், பிராம்மணனுக்குப் பிறவாமல் மோக்ஷமடைவது கூடாதென்றார்கள்; சிலர் சூத்திராதியோர் பலமுறை பிறந்து அதன் பின்னர் பிராம்மணனாகி வேதாத்தியயனத்தில் அதிகாரம் பெற்று விப்பிரனாகி பிரமஞானம் பெற்று முனியாகி மோக்ஷம் பெறவேண்டுமல்லாது மற்றவர்கள் மோக்ஷமடைய அசக்கியமென்றார்கள். அன்றியும்; பிராம்மணனே வேதவிதிப்படி தெய்வத்தைத் தொழுதற்கும், தேவாராதனை புரிவதற்கும் உரியானல்லது சூத்திராதியோர் சிவாதி பிம்பங்களைத் தொடுதற்கும், பூசிப்பதற்கும் அருகராகார்களென்றார்கள். சூத்திராதியோர் ஹரியை யல்லது ஹரனை மகிழ்விக்க வேண்டுமானால் பிராம்மணன் மூலியமாக தமது சங்கல்பத்தைத் தெரிவித்து பூஜை, திருவிழாவாதிய புரிவிக்கவேண்டுமல்லாது சுயமாகச்செய்யின் அது நற்கருமமானாலும் அதைச் செய்தார்க்குத் துற்கதியே பயக்குமென்றார்கள். அன்றியும் உதாரணமாக இராமாயணத்தில் பிராம்மணனுடைய ஆசாரமாகிய ஸ்நான ஸந்தி ஜப தப

தியானுதி கருமங்களை ஓர் சூத்திரன் செய்துகிருன்; ஒர் பிராம்மணனு
டைய குமாரன் அகால மரணமடைந்ததை அவன் தந்தையால்
ஸ்ரீஇராமனறிந்து அச்சூத்திரன் தலையைத் தம் பாணத்தினு
லறுக்க இறந்த விப்பிரன் மகன் பிழைத்தானெனச் சொல்லப்படு
கிறபடியால் சூத்திராதியோர் ஸ்நாந ஸந்தி ஜபத்யான பூஜையாதி
புரியின் அவர்கள் நரகப் பிராப்தியடைவதோடு நாட்டிற் சர்வ
மழையும் பெய்யாது உலகமழியுமென்றார்கள்; அன்றியுஞ் சிலர்
பிராம்மண சமூகத்தை மற்றவர்கள் செய்யின் நரகப்பிராப்தி
யுண்டாகுமென அச்சாஸ்திரங்களே கூறுகின்றனவென்று போதிப்பா
ர்களாகவுங் கூறுகிறார்கள்; சிலர் துவிஜரல்லாத பிராம்மணர்
க்ஷத்திரியன், வைசியனுகிய இவர்களுங் கற்றறிந்த பிராம்மண
ருடைய ஸ்நாந பூஜை ஸந்தி ஜப முதலியன செய்யலாமென
வும், சூத்திரன் செய்யலாகாதென்றுஞ் சொல்லினார்கள்; சிலர்
சூத்திரரும் சற்பாத்திர குருமார்களிடம் செய்யலாமென்றும் பிறந்த
வர் அந்தணர்களிற் பூஜை நாலாதிய பிறந்தவர், வாசனையுடைய
திரன் சொற்படியே, பிராம்மணன் மூலமாக ருத்திராக்ஷமும் பெ
றவித்தையும் பெற்றும், அதனால் ருத்திரப்பேறடையலாமென
ன்றார்கள்; சிலர் அந்நியராகிய ஜாதியார் சாக்தர்களாயினும் அடங்
கும், பழக்கவிருதும் வைத்தால் அதனால் பலவீணமாக்குமென்று
னிப்பதிகள் கூறிப்போற்றி கலைக்கோட்பாட்டினை யடைந்து
வெல்லாம் பிராம்மணரும் சேர்ந்து வேத முதலிய கலைகளைத் தம்
காரிய ஸித்திகள் அடைந்தும் பிறகு ஞானம் பெற்று மோக்ஷமடை
வாரென்றார்கள்.

சிலர் யாதொரு ஞானம்? அதனாலே மோக்ஷமுண்டாகும்? குரு
வானவர் தொட்டுக்கொட்டாதவிதனைக் குட்டுப்பட்டாலும் புஜந
திற் கட்டுப்பட்டாலும் வாய் திறக்கையால், சிவவேடம் பூண்டு
சிவனடியார் பூஜைசெய்து உபதேசம்பெற்று தீக்ஷை கூடி மனம்
நிலைத்தாலல்லது மோக்ஷமுண்டாகாதென்றார்கள். சிலர் பூரண
முணர்ந்த குருவானவர் பிரமநிட்டையிலிருந்து கண்விழித்துப்
பார்க்கும்போது அருகிருந்து அஞ்சலி செய்யும் சீடனது அஞ்ஞா
னம் பறந்து மெய்ஞ்ஞானம் நிறைய வேண்டுமேயொழிய, சீடன்
செய்யுமெவ்விதப்பியாசத்தினாலும் ஞானம்நிறையப்பெறுதல்
எக்காலத்தும் முடியவே முடியாதென்றார்கள்; சிலர் கன்மமே
மோக்ஷ நாக காரணமல்லாதும் மற்றயாதும் உதவாது என்றார்கள்.

அன்றியுஞ் சிலர் [illegible] விழிப்பது
முதலியவைகளைச் [illegible] கற்பித்
கற்பபோகம் அரசிய [illegible] கொண்ட [illegible]; ஒருவன்
மௌனமாய்க் [illegible]. மதியினுள் [illegible] ஆத்மாவாம்
இது கிடைக்கால் இந்தத் தேகத்தை அழிக்
[illegible] புசித்து [illegible]
[illegible]கிறார்கள்; அன்றியும் [illegible] "இறந்துபோனவர்
[illegible]"
எனவும் "எங்களுக்கு உபதேசித்தவர் [illegible] இவ்வுலக
[illegible]" என்று [illegible]
[illegible] பென்னும் [illegible]
தையும் [illegible]
[illegible] வைக்கவும் [illegible]
[illegible]ருக்கிறார்.
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]கிறார்கள்; அன்றியும் [illegible]
[illegible]
இல்லை; [illegible]
[illegible]
[illegible]? [illegible]
செய்தவனை [illegible] கடவுள்;
[illegible]
[illegible]கள்; இப்படிப்பட்ட புண்ணியவான்களின் தரி
சனம் பூர்வ புண்ணியத்தினால் கன்னியா [illegible]
விட்ட குறையாளர்க்கே கிடைக்குமல்லாது மற்றையோர்க்குண்
டாகாதென முன்பின் [illegible] திரிகிறார்கள். இவர்க
ளிலின்னுஞ் சிலபேர் "சமபாவிளைந்து சாய்ந்து கிடக்கிறது உண்
பாரில்லாமல் ஊர்பன்றிமேய்கிறது" "அமுரிஜலப் பெருமை யா
ரறியப்போகிறார்கள்" தன்னிடத்திலிருக்கிறதைவிட்டு மற்றவிடத்
தில் தேடுவதிலென்ன உண்டு, எனமலஜலாதிகளின் மகிமைகளை
அந்தரங்கமாகப் பேசி மிக இரகசியமென்று உபதேசித்து உழன்று

திரிவேதி, பெரியோர் பெண்களின் பாதாந்திர ஸாமோதனிதம் கிடைக்கில் குருதக்ஷிணையும், அதனால் பொன்னும் தலைப்பின்னை கருவால் காயத்திரியும் மனைவியும் செய்யலாகுமென எவர்க்கும் சொல்லி "நாலுபின்னை பெண்டவனை காதலுவான்" என்ற கதை உபகாரியப்பற்றி போனதென்றுசொல்லி விசனப்பட்டார்கள்; படுகிறார்கள்.

பௌத்த
நவெதிராபோசகு.

இதன்றி இவ்வுலகம் இயற்கையாய், எல்லாம் சுபாவம், கோபியில் குளம் பூசிப்பதும் சுபாவம், பூசியாமலிருப்பதும் சுபாவம். ஆனால் கர்மம் பிரதானமாய், அன்றி ஈசனென்று ஒன்றில்லை கடவுளுண்டோ இல்லையோ தெரியாது. அவரவர் மனத்திற்கும் கஷ்டமில்லாமல் நீதியாக நடக்கவேண்டும்: இதுவே வேதாந்த உபதேசமென நாகரீகமாகக் கொள்ளுமென்றே, மனம் போனபடி நடந்து, அறிவாளிடம் சுவாமிகளாகிய பாவந் தீர்க்கவோ? இதுவும் ஒரு சுபாவந் தானென்கிறார்கள். சிலர் உண்டோ உறுதி, கண்ணால் தேகாக்ஷி எது உலகத்தில் பிறப்பிற்கு சாதகமோ அந்த லக்ஷத்தை கொண்டதே சொர்க்கம், விசாரமற்றதே தெய்வம், இறந்துபோவதே முக்தி, அப்பாது வேறே பிறப்பிற்கு உபாயம் யாதிருக்கிறது. எந்த சாமியும், ஆசாமியே எந்த குருவும் தந்திரகுருவே, நான் பாராத வைராக்கியமா? நான் கேளாத கேள்வியா? நான் செய்யாத பூஜையா? நான் கல்லாத மந்திரமுண்டா? எத்தனையோ ஏரிகளிலும் குளங்களிலும் யாகங்களிலும், ஜபங்களும் ஓமங்களும் செய்திருக்கிறேன். எல்லாம் வீண்பிரயாசையே, மோக்ஷமேது? நாகமேது? எல்லாம் நம்முடைய சங்கல்பந்தான். உலகத்தாரைப்போல் காலங்கழிக்கவேண்டியதுதான் முடிவென்கிறார்கள்.

கற்றோர்க்குச்
சமயத்துக்கேற்ற
தந்திரம் வேண்டு
மென்பார் சாக்கு.

எது செய்தால் என்ன எது பேசினால் என்ன? உலகமெல்லாம் வேதாதிகலைகள், தந்திரமாகையால் நாம்பிடி கொடாமல் தந்திரமாகப் பேசி காலங்கழிக்க வேண்டியது. நம திரகஸியத்தை ஒருவருக்கும் காட்டப்படாது. உள்ளது உள்ளபடி பேசலாகாது. காலமும் இடமும் பக்குவமுமறிந்து தந்திரமாகப் பேசி எதிரிகளினுடைய

குணத்திற்குத் தக்கபடி உடம்பைச் சுத்தி போகாமல் பாதுகாத்துக்கொள்
ளவேண்டியதே நல்லவர் கொள்கை யென்கிறார்கள். சிலர் விசாரணை
யென்ன, குருவென்ன, போதமென்ன, ஞானமென்ன, மஹா
மஹா பெரியோரெனப் பெயரெடுத்தவர்களெல்லாம் உறங்
குவதும் முண்டைகளோடு மோகிப்பதும் போகிப்பதும் ஆகத்
தானே இருக்கிறார்கள்; பசியமதும் தாகமதும் பயமா
மும் இருந்துகொள்ளுகிறது அவர்கள் வையாசிக்கதான், அப்படியி
ருந்தால் பெருமை யென்ன? ஆகையால் உலகத்திற்குத் தக்க
படி பேசி புகழ்ந்தாவிக்கையாக மெய்யாகத் தேறி பொய்யாகவும்
குதலிடத்திற் ககரயும், அப்படியே மந்தவை பேருமாய்த்தோர
தம் முதலியனவுமையவர்களிடத்தே அல்லவரது பெற்றுக்கொ
ண்டு, காலங்கழிக்கவேண்டியதுதான், இவ்வளவில் இதைத் தீர்த்துக
ளுகவேண்டி வருமென்றார்கள். இவ்வளவில் சிலர் "உண்ணாத்தேர
பெறாததும் வாழ்ந்தான் வாழ்க்கைபாகல்ல கற்றென்ன ஒருமைக்
கள் பெற்றென்ன? பயன்." ஆகையால் பெற்றோர்களுக்கும் ஆபிரம்ச
பெறுபவதும் தன்னைக் காப்பதற்கும் இணங்கும் ஆகாது.
அப்படிக்கு இருந்தால் ஞானம்? ஞானசாஸ்திரம் அப
சாரமில்லையா? ராஜயோகம் பல்வகை? இராஜபோஜ மையவைக
ளிடம் எப்படி எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அவ்வவைகளில் ஏ
தேதுபேசவேண்டுமோ அவைமெய்யுபதித்து நம்பிப்பிறர் மனத்திற்
குக்கொடாமலே அவர்களின் அபிப்பிராயத்தை முன்னே தெரிந்து
கொண்டு, அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி பேசி, தங்கமரியாதைகளுக்குத் தக்க
கு ஆசாரமரியாதைகளோடு, கௌரவத்தோடு வாழ்வதே ஞானத்திற்
கும் ஞானசாஸ்திரங்களுக்கும் தாழ்வில்லாத கௌரவமல்லாது,
உலகோபகாரமில்லாத வைராக்ய காலங்கழிப்பது சிறிதும்
ஞானமல்ல வென்றார்கள்.

சீடன் தன்குறையை விண்ணப்பித்தல்

ஸ்வாமி! இவைகளெல்லாம் கேட்டு நான் நாணுவத என்மனம் நிலை
பெறாமல் மிகச் சஞ்சல முடையதாய் மயக்க
மெய்திய திருக்கின்றது. தங்களைக் கண்ட
நாள் முதல் சிறிது ஆனந்தமுடையதாகிக்
காணப்படினும் ஒவ்வொரு காலங்களில் பூர்
வம்கேட்ட , அல்லது பழகிய வழக்கங்களிலொன்றை நினைந்து,
நிலைபட நம்பிக்கைக் குறைவையடைகின்றது. பூர்வவாசனையினா
லும் சிறிதும் நிவர்த்தியாகவில்லை யென்று எனக்குத் தோன்றுகி

றது, தேவா! தாங்கள் தயவைப்பெரிதும் என்பால் [illegible] சந்தேகவிபரீத பாவனைகளின்மையில் மீளவிடாத [illegible] நீங்கி [illegible] அநுக்ரகம் கிட்டையில் நிற்க உபதேசிக்கவேண்டியது. இதுவே என் பிரார்த்தனை. தங்களை நான் பெற்றவராகவும், தயாளுவாகவும், முசுநராகவும், [illegible] முதலிய நீரால் நிறைந்த கருணைக்கடலாகவும், என்மனப்பூர்வமாக அறிந்து வருகின்றேன். நம்பியிருக்கின்றேன் தாமசமின்றி சோர்வையகற்ற தப்பாமல் சகாயஞ்செய்வீர்களென்பது எனக்குத் தெரிந்தேயிருக்கின்றது; ஆயினும் [illegible] துன்பங்களைச் சொல்லி யாசியாது [illegible] கொள்ளுகிறவன் வெட்கப்படுகிறவன், [illegible] சைபுரளுவன், ஈசு [illegible] சந்தேகமுடையவன், இடைச்சறிவு [illegible] பந்தனன், பொறுமையுள்ளவன், [illegible] வாகவேயிருப்பேனென்கிறநீ [illegible] யறிவிக்கின்றேன். தேவரீர் [illegible] கருணை, முதிர்ந்த [illegible] சை [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] ! [illegible] !! [illegible] !!!.

சத்ருவின் அபயம்.

விவேகியாகிய பாலகனே! [illegible] [illegible] [illegible] பொருள்களிலும், [illegible] [illegible] விளங்குகிற [illegible] ? இதற்கு [illegible]

மானிடப்பிறப்பு யாதினுஞ்சிறந்ததெனல்.

மனித ஜன்மத்தை [illegible] யாகுமென்று நினைக்கிறேன். ஏனெனில் — மனிதப்பிறப்பின் மேன்மையைக் குறிப்பதற்கு [illegible] விருக்கிறது. எப்படியெனில் — மனிதனைத் [illegible] வேறுபட்ட எவ்வகை உயிர்களும், பொருள்களும்; [illegible] வும், மூடங்களாகவும் காணப்படுகின்றன. இப்படிப்பொருள்கள் மேன்மையையுடைய எல்லா மனிதரும் [illegible] யாக முறைப்படியவைகளாகவும், உயர்ந்தவைகளாகவும், [illegible] அவைகள் தாமாகவே [illegible]. [illegible] பொருள்களாகிய பொன், வெள்ளி

தாமிரமுதலிய நவலோகங்களையும், வைரம், கெம்பு, பச்சை முதலிய நவரத்தினங்களையும், நெல், கோதுமை, யவை, கேழ்வரகு முதலிய தானியங்களையும் மாந்தர் யாவரும் உயர்ந்தவைகளாகக் கருதினும், இவற்றை உயிர்கள் உபயோகிப்பதனால் உயிருள்ள பொருள்களினும் இவை தாழ்ந்தனவாகக் கொள்ளத் தடையின்றாம். இவ்வுயிர்களினுள்ளும் பசு, யானையாதிய பல்வகைச் சாகபக்ஷணப் பிராணிகளையும், மாமிச பக்ஷணிகளாகிய சிங்கம், புலி, ஓநாய், நரி முதலிய குரூர ஜந்துக்களையும், மனிதன் தன் வயப்படுத்தி அவைகளைத் தனதிஷ்டத்துக்கு ஒத்து நடக்கச் செய்துகொள்வதனால் மிக்க வலியுள்ள மிருகங்களும் மனிதப் பிறப்பினருக்குச் சுதந்தரத்தில் தாழ்ந்தனவாகவே யிருக்கின்றன. இது சாமான்ய நியாயம். இன்னுஞ் சிறப்பாக யோசிக்கில், உலகத்திலுள்ள எவ்வகைப் பொருள்களையும் மனிதன் தன் வயமாக்கிக் கொள்ளும் ஆசையும், ஆற்றலுமுடையவனாகவே காணப்படுகின்றான். சர்வேசுரனென்கிற சார்வபௌமனாகு மொருவன் தன்னையன்றி அந்நிய எல்லா உயிர்களையும் தன்னினுஞ் சுதந்தரக்குறைவை யடைவித்திருக்கச்செய்து யுக்தியாலும் புத்தியாலும் தனது சக்தியதிகாரமெய்யதுகொண்டு யாரினுஞ் சுதந்தரமதிக முடையவனாகி வாழக் காண்கிறோம். அன்றியும் சில மந்திர தந்திர யுக்தி புத்தியுடையார் தேவரையுந் தமது வசப்படுத்திக்கொண்டு தமதேவலின்படி செய்ய விதிப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இவ்வகையாக மனிதப்பிறப்பே மேன்மை பெற்று விளங்குதலினால் மனிதப் பிறப்புப்பேறு ஒருயிருக்கு வாய்க்கில் அது அவ்வுயிருக்கு அரிதாகுஞ் செல்வமென்று நினைக்கத் தடையின்றன்றோ? இயற்கையின் சுதந்திர மதிகமாகப் பெற்ற மனிதப் பிறப்பினர்க்கே பாஷையும், நீதியும், ஒழுக்கமும், பாவபுண்ணியமும், இன்றைக்கு நாளைக்கெனத் தேடிவைக்கும் யுக்தியும், புத்தியும், எனதுனதென்னு மபிமானமும் மிகுதியாக வுண்டென்பதிற் றடையென்னை? பாஷாஞானம் ஏனைய உயிர்களுக் கில்லையெனல் ஸ்பஷ்டம். அதுபோலவே நீதியும், நியாயமும், இன்றைக்கு நாளைக்கெனத் தேடிவைத்துக்காக்குந் திறமையும், எனதுனதென்னு மபிமானமும், வழக்கமும், முறைமை தவிராமையும், பாவபுண்ணியமும் மற்ற உயிர்களுக்கிருக்கக் காண்பது மில்லை. இதனால் மனிதனெவ்வொருவனும் தனது முயற்சி

யால உலக முழுவதையும் தனதாக்கிக்கொள்ள ஆசையும், ஊக்கமு முடையானென்றே வெளியாகின்றது. இப்படிக்கு இயற்கையிலுள்ள தன் சுதந்தர சக்தியானது பிரதிபந்தங்களால் ஒருவனிடத்து குறைவையடைகின்றதேயன்றி சாதக சாதனப் பொருள்களின் சகாயம் வாய்க்குமேல், இவ்வுலகத்தைத் தனதாக்கிக் கொள்ள சிறிதுந் தாமதமாகாதென்பதே துணிபாம்.

மனிதனுக்குஇன்றியமையாச் சாதனம் கல்வியே

எல்லா மனிதருக்கும் தனது சுதந்தரத்தை விருத்திசெய்துகொள்ளுவதற்கு வேண்டிய எல்லாவகைச் சாதனப் பொருள்களுள்ளும் குறைவற உலகமெல்லாந் தனதாக்கிக் கொள்வதற்கு இன்றியமையாத சாதனம் கல்வியேயன்றி, வேறில்லையென்பது எமது அபிப்பிராயம்; எமது முன்னோர்களின் துணிபுமிதுவே. "இயற்கையில், கல்லாத அல்லது கற்ற எல்லா மனிதர்களாலும் உள்ள பாஷைகளைத் தானே கல்வியென்பது? இது யாவர்க்கும் பொதுவாயிருக்க விதந்து கல்வி கற்கப் பிரயாசையெடுத்துக் கொள்வது வீண் பிரயாசையல்லவோ?" என நினைப்பர். அல்ல. அல்ல. அதிக நுட்பமும், அரிய சகாயஞ் செய்யும் ஆற்றலுமாகும். எங்ஙனமெனில்:—ஒருவன் தான் செய்யுங் காரியத்தில் பலர் சகாயஞ் செய்ய உடன்படுவதால் அவனது சக்தி யவனுக்குச் சில நாளைக்குள்ளாகவே இடையூறுகளின் வலுவைக்கடந்து தன்னை விரும்பியவனுக்குத் தவிராத இப்பூர்த்தியைச் செய்கின்றது. சகாயமின்றிப் பிரதிபந்தங்கள் அதிகரிக்குமாகில் எடுத்த காரியம் முடிவு பெறுவது சந்தேகமே. சிலகாலமின்றிப் பலகாலஞ் செய்யினும் இடையூறுகள் தொலைந்தாலன்றி எடுத்த காரியம் முடிவு பெறாது. உலகிலுள்ள யாவரும் பிறப்பிலேயே ஒவ்வொருவனுந் தானே எல்லா உலகிற்கும் சர்வ வல்லபனாகி இருக்க இச்சிப்பதோடு அழியாத வலுவும் ஆசையுமுடைய இயற்கையனாதலின், பிறர்பால் பொறாமை கொண்டு எவர்க்குந் தீங்கிழைக்கத் துவசங் கட்டித் திரிகின்றான். இவ்வித இடையூறுகள் யார்க்கும் நேர்ந்திருக்கின்றனவென்பது உலகப் பிரசித்தம், இவ்வாறு பொறாமையால் பரஸ்பர விரோதம் மிகுந்து சகாயஞ் செய்யுமறிவுடைய புண்ணியபுருஷர்களின் கூட்டுறவு குன்றியவிடத்து

ளைத் தீர்த்தும் வையாமல் மேற்கொண்ட பெருமுயற்சிகள் அவர்க ளது பேரறிவுடைமையைத் தெரிவிக்கவில்லையா? ஆகையால் அறிவுடையோர் தம்மைப்போலவே மற்றப் பிராணிகளையும், பொறாமை யாதிய பஞ்சமா பாதகங்களைப் புரிந்தும், உலகிற் சிலரே யன்றிப் பலரிலர். இதனால் இவ்வறிவே குருவாகவும், தெய்வமாகவும், தந்தைதா யாகவும் அறிவுடையார் மதித்து, அதனை யடைக்கலம் புகுந்து தங்குறைகளை நீக்கிக்கொண்டு நலந்தேடிக் கொள்ளுகின்றார்கள்.

சிறப்புக்கல்வி சற்பித்த குறிப்பழக்கம்

இத்தகைய உயர் மேம்பாடுகளைத் தருவதாகிய மகத்துவமாக்கமே யல்லாமல் அமைத்து சகலத்தையும் வெளியிற் பெறுத்தி யமைத்துப் புகழ் நாட்டிக் காட்டிப் பாஷா ஞானத்தினாலாகும் உபயோகத்தை அகராதி நிகண்டு முதலியன வழக்கத்தைக் கற்பித்து அவ்வித நூல்களால் சொற்களும் அவைகளின் அர்த்தங்களையும் விளக்கியிருக்கின்றார் கள். ஒருவனுக்குக் கல்விதான் பிரதான சாதனமாக் கொண்டிருக்கத்தக்க தனம் என்பது தெளிவு. இத்தகைய கற்பித்த சகாயக் கல்வியிற் பயிலாத ஒருவன், உபகாரிகளின் சகாய சாதன சாத்திரங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிந்துகொள்ளாது, இடையூறுகளைக் கடந்து, சருவ ஜகத்திற்கும் [illegible] அழியாது வாழ நினைக்க ஆசைகளுற்று முற்றுவித்து குறைபாடாகிய பொறாமை யாதியானவும் இடையூறுகளை வெற்றித் தன்னிலையினிற்பது எவ்வண்ணங் கூடும்? இல்லையென்பதே மனிதர்க் கியற்கையிற் கிடைத்த இணையிலாச் சுதந்தரமல்லது வேறல்ல. அதனால் தனக்கு நன்மையுண்டாக வேண்டுமெனத் தவிக்கும் ஒவ்வொருவனும் தப்பாது கல்வியிற் றலைப்பட வேண்டுமென்பதே திண்ணம். நல்லோர்களின் துணிபும் இதுவே. பலவந்தனஞ் செய்தும் கல்வி கல்லாதார் கடைப்படு மிருகமாவ தன்றி மற்றென்னவார்? இதனாலே யன்றோ "விலங்கொடு மக்க ளனையர் ரிலங்குநூற் கற்றாரோ டேனை யவர்" எனவும், "எந்த வுலகத்து மியாங்காணேங் கல்வி போலென் மம்மரறுக்கு மருந்து" எனவும் பெரியோர் வழங்கியிருக் கின்றனர்.

சிலர்க்கே கல்வி புரிய தென்பாரைப் பற்றி.

இவ்வாறிருக்க சிலர் இவ்வகையாகப் பரோபகாரிகளாற் செய்யப்பெற்ற சகாயக்கருவிகளாகிய சாஸ்திரங்களைக் கற்றும், அவற்றிற் சொல்லியபடி நடவாமலும், தற்சுதந்தரம் பெருக்கும் முயற்சியில் தலையிடாமலும், பூர்வந்தம்பால் பிடிப்புற்றிருந்த பொறாமைக்குண மாதிய பழக்க வசத்தராய்ப் போதஞ் செய்து ஜாதி குல மாதிகள் வகுத்துக் கொண்டு தமக்கே அசாதாரணஞ் சாதகமாமெனச் சொல்லி வஞ்சித்துக் காலங்கழித்து வருவாராயினர். இத்தகையார் போலிக் கல்வியரும், பொறாமையுடையருமென்றே சொல்லத் தக்கவரா வர். இவரும் ஏமாற்ற மிருகத்துட்படுவாரல்லது முதன்மை மனிதராகார்கள். இத்தகைய அபகாரிகளுஞ் சில அசம்பாவித அபூத கற்பனாலங்கார புராணதாபப் புனைநூல்களை புனைந்திருக்கின்றார்கள். இயற்கைத் தத்துவ வியல்பு மிக்காருக்கு இதுவும்பயர் சகாய காரியாகிய சாத்திரமே யாகும் போலும். இயற்கையில் உபகார சிந்தையுடைய உபகார புருஷரும், ஆழ்ந்து யோசிக்கும் ஆற்றலுடைய விவேகியரும், நீதிவழுவா நெறிமுறையாளரும் நிபுணரும், மேற்படியார் புராணங்களையும், அவர் செய்கைகளையும், சொல்லும் யுக்தி மதிகளையும், தன்கலை சேர்க்காத தகைமையராகிய [illegible]வர். தன் சுதந்தரம் தனக்களிப்பது தனை யடிமைகொள்ள தர்மம் போதிக்கும் தந்திரவாதிகள் சொல்லைத் தக்கமிக்க தம வான்களின் வார்த்தைகளாகக் [illegible] கேட்க விரும்புவாரா கவோ? ஓர் காலத்தும் விரும்பார். [illegible] உறவினர் களாகக் கொள்ளவேண்டும் [illegible], அபகாரிகள்பால் லடயம் புகுவது அழிவிற்கே யிடமாகும்.

புத்திமானே! பாஷாஞானம் மனிதர்கட்கு இயற்கையில் உண்டு.

இதுவரையில் கல்வியென்பது கருணையுடைய பெரியோர்கள் தஞ்சகாயம் விரும்புவோர்க்கு, அதையவர் பெறும்பொருட்டுச் செய்த கருவிகளைக் குறிகளென்று சொல்லினேன். இயற்கையில் மனிதன் எதையும் அறியவேண்டுமென்னும் ஆவல் வடிவமான வனை யென்பதற்கு ஐயமில்லை. பாஷையும் பாஷார்த்த முணரும் ஞானமும், பாஷைக் காதாரமான அக்ஷ

சுதந்தரங்களாதிபத்தியமும் மனிதனிடத்திற்றானே யுண்டு. சில மிருகாதிகளும், சில பக்ஷிகளும் தத்தம கருத்துக்களைத் தம்மினம் அல்லது தனைச்சேர்ந்த பிராணிகளுக் கறிவிப்பான்வேண்டிச் சில குறிப்புத் தொனிகள் செய்கின்றன. இவைகளேயன்றி வாக்கியத் தொடர்க்கு ஆதாரமாகிய எழுத்து வடிவத் தொனியை கிளப்புவனவல்ல. இதுபோலவே மிக்க புத்தியுடைய தக்கார் தம்பாலுள்ள பாஷாஞானத்தால் தத்தம கருத்தைப் பிறர்க்குச் சொல்லால் அறிவிக்கின்றனர். கர்த்தனையர் கற்பியாது பாஷை யியற்கையிலுண்டாதலில்லை யென்போர் ஆழ்ந்து யோசியாத தாழ்ந்த புத்தியுடைய அவசரக்காரரே யாவர். அன்றியும் தமது செய்கைகளிலும், குணங்களிலும், இயற்கையாற்றலிலும் அதிக மறந்துயுடையாரென்பதில் தப்பில்லை. இன்னோர் மிக்க துராசைவசப்பட்டு தம்மியற்கையை மறந்தாரேனும். மற்றும் பொருமையாதிய புதுமக வஞ்சகரும், பொய்வாழ்விற் சேர்பண தேடிப் போகப்பிரியரும், நன்றியறியு நாயினுங் கடைப்படு நடையிறாது நட்டை விரும்புந் துட்டரும், பிறரைப் பேயமாற்றும் பிரிய மேற்கொண்டவரும், தற்புகழ வேண்டித் தருமா றுளத்தரும், நட்பாற் கிடைக்கும் சுகம்பெறு வினையிலாளரும், அல்லசெய்து அழிந்துபோகு மகத்தையி லாழ்வோருமாகிய இவர்கள் முன்னோர் நடையென்றும், முன்னோர் மொழியென்றும், முறைமையென்றும், தமதறிவின்மையைப் பிறர்க்குச் சொல்லி அறைகூவி தாது தாமும் நடந்து, பிறரையும் நடத்துவிக்கப் பிரயாசை யெடுத்துக் கொள்கின்றனர். இது மூடத்துட்பமல்லது முன்னோர் மொழிக்கும் ஒழுக்கத்திற்கும் பொருந்தாதாம். எங்ஙனமெனில்:—

பேதம் பெரியோர்க்கும் உடன்பாடல்ல.

சர்வஞ்ஞரும், சர்வஜீவ தயாபரருமாகிய பெரியோர் கருத்தில் பேதமோர் காலத்தும் விரும்பத்தக்கதாகி யிராது. அவர்கள் இயற்கையில் மனிதப் பிறப்பிற்பட்ட வுயிர்களுக்குள்ள சுதந்தரத்தை யூட்டுவிக்க மிக விரிவாகவும், விளக்கமாகவும் நூல்களால் விளக்கி யிருக்கின்றார்கள். அவர்களுரைத்த நூல்களில் பேதமென்னுந் தடையாம் பிரதிபந்தத்தை நீக்க சாதனமாகுஞ் சமத்துவத்தைப் பன்முறையும் வற்புறுத்தி யிருக்கின்றார்கள். அன்றியும் தாங்களு மவ்வாறே நடந்

தாங்கள், [illegible] திருடர்கள், [illegible] களிலும் [illegible] த்தவிக்க [illegible] கல்வியையு [illegible] யின்மையிக [illegible] மற்ற [illegible] மாகும். இதி [illegible] சிறிதும் தேவை யில்லை. இதை [illegible] காட்டுவேன். [illegible] ளையும், துரவலைதயும், [illegible] யும் வளருமேயல்லாமல் [illegible] தும் உண்டாகாது. [illegible] யில்லை. [illegible] றது. [illegible] போல [illegible] அருமையே. மேற்சொல்லிய [illegible] தனமேயாம். [illegible] யின்றியமையாத [illegible] “[illegible]” [illegible] தகாது; [illegible] கொள்கையாக [illegible] இ [illegible] ளுள்ளத் [illegible] வில்லை. [illegible] பாலிகள் [illegible] உண்மை [illegible] உடம்படுவோர்க்கு உணர [illegible] வருமில்லை. இதனுலன்றே “ஜாதி [illegible] யில்லை” எனவும் “இட்டார் பெரியோர் [illegible] இழிகுலத்தோர் [illegible]” எனவும் [illegible] னர் [illegible].

தர்மமே சிறந்தது தானமன்றெனல். இதிலெது தானமோ தருமமோ என்பாயாகில், தருமஞ் செய்வதே யோக்கியமல்லாது தானஞ்செய்வ தக்கதாகாது. தானமென்பது கட்டாயத்தால் செய்யும் முட்டுப்பாடுடையதே யாம். கட்டாயத்தால் செய்யும் தானமோ பட்டாங்கிலுள்ளபடியன்று. தானஞ் செய்வதோ மானிடர்

பொறுமைக்கே. இது பொதுவாக [illegible] தன்மையைப் பா
வது. தனிப் பொறுமைக்குத் தகுந்த இடந்தான். "[illegible]
[illegible] பாமல் ஏழை [illegible] பகருமனம்" எனவும் "செத்தவர்
வீட்டில் வாழ்ந்தவர் [illegible]" எனவுஞ் சொல்லும் பழமொழிக்
கிணங்க இக்காலம் ஏழைகளுக்கு இவை பொருந்தியே விடை பெறும்.
இது மனிதரின் சுதந்தரத்தை [illegible] வேராம். இதனை
யன்றோ இதனைத் தீராக் கருமமெனவும் பெரியோர்கள் சொல்லியும்
உணர்த்தியும் வந்தார்கள். உலகில் இதனைப் போக்கிப்போர் எவ்
வரிவர். பலரும் [illegible] பாக்கியமென்னை?
புத்தம் சொன்னதைப்போல இதனை [illegible] போக்குகத்தலோ.
அறிவிலார் கூறுவதோ. அறம் [illegible]
கொண்டோ? இதனை [illegible]
பாதத்திற்குத் தப்பித்துக்கொள்கின்றார். [illegible]
யில்லாமற் போகுமாறு [illegible].

[illegible]
[illegible] ஆற்றிவின் விளை-

விசாரணை யில்லாத பழக்கம் விபரீதம்

[illegible]
[illegible] சொல்லுகின்றார். நீ
[illegible] ஆலோசிக்
கோப்பாயாக. [illegible] சிறிது
மில்லாமல் [illegible] இதனைக் கவனிப்பா
யாக. என்னை வேதநிந்தகனென்றும், வேதத்தை அறுதியெனக்
கொள்ளாதவனென்றும் [illegible] ஆய்பவன்.
சிலர் ஆராய்ச்சியென்பது சிறிதுமில்லாமல் பழக்கமே ஒழுக்கமெ
ன்று நினைத்து அதிலுள்ள குணக்குணங்களைக் கவனியாது, "நீரு
ங்கக்கா யென்றான் அதனால் பதறியம் முடிந்துபோய் விட்டது
இனி என் மருந்திவனுக்கு எப்படி பிடிக்கும் பத்தியமில்லாத
மருந்து சதத்துருக்கை பாணமாகும்" எனப் பிதற்றும் வைத்தியம்
பிடித்த வைத்தியனைப்போல வேதமுதலானவை கூறியதை என்று
சொன்னமாத்திரத்தில் "இவன் நாஸ்திகன், இனி என்ன இருக்
கிறது, வேதப்பிரமாணத்தையே இவன் விரும்பவில்லையே, சரி, சரி,
இனியெதை அங்கீகரிக்கப்போகிறான், யுக்தி என்றுமே ஒவ்வொரு
காலத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறாகப்பிறக்கும், அவை

யெல்லாம் பிரமாணமாகுமா? அநுபவமென்றாலோ மரணபரியந்
தம் கர்மஞ்செய்து மாண்டபின்னரன்றோ அநுபவிக்கப்படுவது?
ஆகையால் வேதங்கற்பானை யென்கின்ற இப்படிப்பட்டவர் முகத்தி
லும் விழிக்கக்கூடாது" என்று சொல்லி, கற்பித்து அப்பாற்போ
வர்! அப்படிப்பட்டவர்களும கற்றார்போன்றே காணப்படுவாராயி
னும அவர்கள் சிற்றறிவுடையாரேயாவர். அவரெப்படி சொல்லினு
மறிந்தோர் அவிவேகர்க்கு தமமாலானவரையும் சமாதானஞ்சொ
ல்ல முற்படுவார்களல்லது மாறாகக் கொள்ளார். மூடத்தன்மை
யோடு முரட்டுப்பிடிவாதமும உடையவராக காணப்படுவாரேல்
யின்கஷ்டமென்று அவரை ஒருவாறாக விநயத்தோடும் போக்கி
விடுவர். கிணற்று நீரை வெள்ளம நிரப்புமல்லாது குறைக்காது.
அதுபோலவே விவேகமும், பொறுமையும ஆழ்ந்துயோசிக்கும்
ஆற்றலுமுடைய குருவானவன் அவ்வகை குணங்களுடைய சீட
னது கேள்வியாகிய விவேகத்தோடு வெள்ளம்போன்ற விடை
யென்னும விவேகத்தையுஞ் சேர்த்திக்கொடுத்து அவனது அறி
யாமையால் நேர்ந்த துக்கக் குறைவுதீர ஆனந்த பூர்த்தி செய்
வானேயல்லது, அவன் பொருளைக் கைக்கொண்டு செல்ல நினை
யான்.

பாஷையியற்கை யன்றென்பதின் மறுப்பு

இதுநிற்க; உலகத்தில் பாஷாஞானம் இயற்கையில் மனிதர்
பாலில்லை, தாய்தந்தையர்களாற்றான் பா
ஷாஞானம் உண்டாகின்றது என்பவர் உலக
முழுமைக்குமொரே பாஷையாக விராமைக்
குஎன்ன காரணங் கண்டுபிடித்தார்களோ?
ஆதியில் தேவபாஷையாகிய வடமொழிபோன்றே யுலகமெங்கும்
பேசப்பட்டிருந்தது என்றும், இடையில் பலபாஷைகள் அப்பா
ஷையைத் திரிப்பதினால் உண்டாகியனவென்றும் சொல்லப்புக
லாம்: அது பொருந்துமாறில்லை. ஏனெனில்:—தமிழர் தமிழ்
அநாதியென்றும், தெலுங்கர் தெலுங்கு அநாதியென்றும், அரபி
யர் அரபி அநாதியென்றும், கிரேக்கர் முதலாயினோர் தத்தம் பா
ஷைகளை யநாதியெனக் கூறுநிற்பர். எல்லாப்பாஷையிலும் தாய்
பாஷையாகிய வடமொழி கலந்தே காணப்படுகிறதெனில் ஒரு
பாஷையில் மற்றொரு பாஷையின் மொழிகள் இப்படியே கூடிக்
காணப் படுகின்றனவென்றும் அவ்வப்பாஷையாரும் போராடு

கின்றனர். இதுநிற்க. எந்த பாஷையையே யாகிலும் உலகமுழு தும் ஆதியில் யாவருமறிந்திருந்தால் இதர பாஷையைச் செய்ய யார்க்கும் எவ்வித காரணமுஞ் சித்தித்திருக்க மாட்டாது. ஒரு பாஷையார் மற்ற பாஷையின் பிரபலத்தைப் பார்த்தபொ ழுது அதினின்றும் தமக்குத் தேவையான வார்த்தைகளையும், அபிப்பிராயத்தையும் தமக்கும் பிறர்க்கும் உபயோகமாகும்படி அப்படியப்படியே தம் பாஷையோடு சேர்த்து வழங்கி வந்திருக்கலாம். இதனால் ஒரு பாஷையிலுள்ள பதங்கள் மற்றொரு பாஷையிற் சேர்ந்தனவாக யூகிக்க விடந்தருகின்றது. எப்படியானாலும் எந்த பாஷையும் இயல்பாக மனிதன்பாலே பிறந்ததாக நினைக்க விடமுண் டல்லாது, வேறு விதமாக யோசிக்க விடமில்லை. அபூதக் கற்பனைகளாகச் சொல்லுமவையெல்லாம் ஆராய்ச்சி யில் மெய்யாக நிற்க விடம் பெறுவதுமை. எல்லாப்பாஷையிலு முதன்மை பட்டதென்று ஆராய்ந் துணர்ந்தோரால் கொள் ளப்படுகின்ற தேவபாஷையாகிய சமஸ்கிருதமென்னும் வடமொ ழிக்கு அக்காலத்தில் அறிகுறியாக வழங்கி வந்த எழுத்துக்கள் தேவநாகரமென்றும், சிலர் மலையாள வெழுத்தைப் போன்றிருக் கும் எழுத்துக்களென்றும், விவாதமிடுகின்றனர். சிலர் எழு தாக் கிளவியே தேவ பாஷையாகையால் எழுத்து அதற்கில்லை யென்கிறார்கள். அன்றி வேதத்திற்குச சுருதியென்று (=கேட் கப்படுவதென்று) பெயர்வழங்கி வருதலால் அதற்கறிகுறி யாகிய எழுத்தில்லையென்று தானே பொருள்படுகின்றதல்லவா? அன்றியும் வேதம் அத்தியயன ரூபமாகவே யிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். வடமொழிக்குப் பாணினி முனிவராலே வியாகரண சூத்திரஞ் செய்யப்பட்ட தென்பதால் சில காலங்க ளுக்குப் பின்புதான அப்பாஷையும் ஒழுங்குபட்டதென்று யோ சிக்க விடமுண்டாகின்றது. அன்றியும் அகஸ்தியர் முதலிய முனிவர்களால் சொல்லப்படும் சித்தி நூல்களில் பாஷைக்குக் காரணமாகிய ஐம்பத்தோரெழுத்துகளும் மனித சரீரத்திலுள்ள ஆதார மாறிலும் பிரிவுபட்டு நிற்கின்றனவெனச் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. இதனால் மனிதர்பாலே பாஷாஞானமும், அதற்காதார ஒலி வடிவ எழுத்துகளும் உள்ளன வென்பதே முன்னோர்களின் துணிபென வெளியாகின்றது. மனிதரன்றிய மற்ற பிராணிகளில் கிளி முதலிய சிலவற்றிற்கு மிக்க பிரயாசை

யால், பாஷை கற்பிக்கப்பட்டாலும் அவைக ளப்பாஷையைப் பேசினும் பொருள்விளக்கஞானம் பெற்றவைகளாகவும், பெறுவனவாகவும் காணப்படவில்லை. ஆதலால் மனிதனே பாஷாஞானத்திற்கு இயற்கையாக உரியானென்பது எவ்விதத்திலும் மறுக்கப்படாத விஷயமாம். இப்படி இயற்கையில் பாஷாஞானம் பெற்ற மனிதரில் சிலர்க்குக் கல்வியில் முழுவதும் அதிகாரமும், சிலர்க்கு அரைப்பங்கிற்கும், சிலர்க்கு கால்பங்கிற்கும் அதிகார முண்டென்றும், சிலர்க்கு அதிகார மில்லவே யில்லை யென்றும், சிலர்சொல்லுவாராகில் இவர் முன்சொல்லிய பிராணிகளை யொப்பாவரல்லாது வேறென்னவார்? இன்னோரைப் பண்டிதர்களென எங்ஙனம் நினைக்கலாம்? பண்டிதராகக் கொள்பவரை நாம் சிரிப்பதல்லாது வேறென் செய்வோம்.

பாஷையைப்போல் கல்வியும் சுதந்தரமே.

விவேகியே! உலகிலுள்ள மானிடப் பிறப்பினராகிய ஆண் பெண்ணும் யாவர்கரும் இயற்கையில் சுதந்தரமாக வுடைய பாஷையைப்போலக் கல்வியும் சுதந்தரமாகவுடையதேயாகும். இப்படியிருக்க கல்வியைச சிலருக் குரியதென்றும் சிலருக்குரியதாகாதென்றும் சொல்லுவோரையும், அதைக்கேட்டு மெய்யென அங்கீகரிப்போரையும் மூடப் பழக்கத்தி லாழ்ந்த மூர்க்கர்களெனக் கொள்வதில் தப்பேது? பாஷையை மாத்திரம் யாவருக்கும் இன்றியமையாததென வங்கீகரித்துக் கல்வியையும், கல்வியைக் கற்பிக்கும் வேதத்தையும் யாவருக்கும் இன்றியமையாததென அங்கீகரியாதவர்களை யெவ்வளவு மதியீன ரென்னலாம்? ஆண் பிள்ளைகளே கல்வியை யுடையவர்களா யிருக்கவேண்டும். அதிலும் உயர்ந்த ஜாதியாருக்கே அஃதிருக்க வேண்டும். பெண்களுக்கும், தாழ்ந்த ஜாதியாருக்கும் அஃதிருக்கப்படாதென முரட்டரசனது சகாயத்தில் கட்டுப்பாடுகளை யுண்டாக்கிக் கொண்டவர்கள் இது முன் இன்னார் காலத்தில் இவ்வித சாபததால் இன்னரால் நேர்ந்ததென்று ஒரு குறிப்பேற்றக் கதையுந் திருஷ்டாந்தமாகக் காட்ட ஓர் புராணஞ் செய்ய முயலாத காரணம் யாதோ தெரியவில்லை. கல்விகற்பது கடினமாகையால் சோம்பேறிகள் செய்யாது விட்டுவிடுவர். பாஷையை விட எவரு மொப்பார்கள் என மதித்து பா

ஷையை மறுக்கப் பிரவேசியாது கைவிடுத்தனர் போலும். கூடு மேல் இதிலும் பிரவேசித்தே யிருப்பர். பாபமற்றவனே! இயற் கையாக பாஷை யாவருக்கும் உரியதுபோல கல்வியு முரியதென் பதே சிராக்ஷேபம். இஃதுன் கருத்திற்கே புலப்படுகின்ற தல் லவா?

சித்திமுத்திகளின் சிறப்பு.

சீட்னே இதைச் சற்றுகவனி. உலகிலுள்ள ஒவ்வொருவ னும் இயற்கையி லடைய விரும்புவது யாது? சுகத்தையா? துக்கத்தையா? சுகத் தையே யல்லவா? அச்சுகம் யாது? நோ யற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வமும் மரணமற்ற தீர்க்காயுளு மல்லவோ? அவற்றிற்குத் தேவையான வகைகளை சித்தி முத்தி யெனக் கூறுவர். நோயற்ற வாழ் விற் குரியதான துணையா யிருப்பவைகள் சித்திகளாம். மரண மற்ற தீர்க்காயுளுக்குரியதான துணையா யிருப்பது முத்தியாம் சித்திக்குரியன மணி மந்திர ஔஷத வடிவங்களாயுள்ளன. பசி தாக சீதோஷ்ணாதிகளும் நோய்களேயாம். இந்நோய்கட்கு அன்ன பான வஸ்திராதிகள் ஔஷதங்களாம். நோய்களில் பசி தாகம் தீராப் பெருநோய்களாம். காமாதிகள் அதனிலும் வேக முடையன வாயினும், சிறுநோய்களாம். பெரு வியாதியென் னும் குஷ்டமாதிய பிணிகள் அதனினும் தாழ்ந்த சிறுநோய்களெ னச் சொல்லவேண்டியன வாயிருக்கின்றன. இப்படிக்கிருந்தும் குஷ்டமாதிகட்குப் பரிகரிக்கத்தக்க பொருளும் பொருளுணர்ச்சி யும் அதைத் தெரிவிப்பாரு மின்மையால் அச்சிறுவியாதிகள் பெ ருவியாதிகளென வழங்கப்படுகின்றன. தீரா வியாதிகளாகிய பசிசீதாதிகட்குரிய பொருள்களை யாவரும் விளைபொருள்களாக்கி கடைகளில் தானிய வஸ்திராதிகளாக விற்கையாலும் இதை யுடையவர் ஏழைகட்குத் தர்மத்திற்குங் கொடுத்து இந்நோய் களை யாவரும் பரிகாரஞ்செய்வதினால் பசி தாகாதிகளை நோய்க ளாக மதிப்பதில்லை. இல்லை யெனினும் இந்நோய்களுக்குரிய குறை வவர் நெஞ்சினின்றும் நீங்கினதாகக் காணப்படவில்லை. தாகத் திற்கு மட்டிடியே ஏரி, குளம், வாவி, வாய்க்கால், தண்ணீர்ப்பந் தல் முதலியன தருமத்திற்கு அமைத்து வைத்தலால் தாகத்தை யும் மதிக்கிறார்களில்லை. மனைப்பீடையாகிய காமாதிகட்கும்

சரீர பீடையாகிய சுரம், குன்மம், சூலை, பெருவியாதிகட்கும் பரிகாரப் பொருள்கள் வெகு பிரயாசையோடு கற்றுணர்ந்தோர்பால் பெறக்கூடியனவாயிருப்பதால் இவைகள் கடின வியாதிகளாகக் காணப்படுகின்றன. இதற்குஞ் சிலர் கன்னிகாதானம் தர்ம வைத்தியங்களால் உதவிபுரிந்து வருகிறார்கள். வியாதிகளாகிய பெருநோயாதிகளுக்குத் தக்க ஔஷதிகளை எவரும் விலைபொருள்களாகப் பயிரிடுவதில்லை. வனங்களில் கடவுளால் வளர்க்கப்பட்டு வளர்கின்றன. இவற்றை யுபயோகிக்கும் விதத்தை உபகாரிகளாகிய அகஸ்தியாதிய சித்தர்களும் பிரமன் மரீசி முதலிய தவசிரேட்ட முனிகளும் யாவருக்கும் விளங்க வேத உபவேதமாக உபதேசித்து வர்த்தக நூற்களால் விளங்குகின்றது. அப்படி யவரால் உபதேசிக்கப்பட்டு கேட்டவைகளே பிரபலசுருதிகளென வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. இவைகளில் ஒரு தேகத்திற்கு பிறதேகங்களாலுண்டாகும் பீடைகளை யவ்வவற்றிற்குப் பகையாயுள்ள ஜந்துவின் தேக மெய்மையாலும் ஜந்துவினிடத்திலுள்ள பொருள்களாலும் நீக்க உரைப்பவையே மந்திர தந்திரமென உணர இடந்தருகின்றது. உதாரணம்:—பாம்பு விடத்திற்கு கருடன் ஸ்மரணையும் தேள் விடத்திற்கு மயிற் பீலி புகையூட்டலுமாம். மணியென்பது பாதரச பந்தனத்தாற் செய்யும் மணியேயாம். இதன் பெருமையை வாயால் உரைக்க முடியாது இதைச் செய்யுமுபாயமும் அதற்குரிய பிரயாசையும் நூலாலுணர்ந்துகொள்ள முடியுமே யல்லாது இதை இங்கு விரிக்க இடந்தேடல் விருதா பிரயாசையாம். மாயாவதா! இதனால் ஜன்மம் சுகமல்லவென்பது ஆழ்ந்து [illegible]சிப்பவர்க்கு விளங்காமற் போகுமா? ஆகையாலல்லவோ பிறவியைப் பவரோகமெனவும் கடவுளைப் பவரோக வைத்தி[illegible]யும் வேதத்தை மணிமந்திர ஔஷதங்களாகவு[illegible]ளர். இவ்வித வேதத்திற்குச் சில[illegible] அதிகாரிகளாகாரெனவும் விதிப்பவா[illegible] என்னும் வகுப்பில் சேராதாராதல் எ[illegible]தாசம[illegible]பிரயோனதி ஹாஸ மநுதர்மாதிய நூலகள் அநுபவ [illegible]மாக வுரைக்குமாகில் அதை நம்புவதிலும் வேறு கட்டுக்கதைகளைப் படிப்பது நலமாகுமென் புத்திமான் நினைப்பானல்லவோ? ஏனெனில்:—கட்டுக்கதைகளாகிய காவிய நாடக அலங்காரங்களால் மனதுக்கோர் காமக்குரோதலோப

அநுபவ சந்தோஷம் அல்லது துக்கமாகிலும் ஜனிக்கின்றது. அவ்வளவிற்கு முதவாமல் பார்க்கத்தக்க கண்களும் கேட்கத்தக்க காதுகளும் மோக்கத்தக்க மூக்கும், உருசிக்கத்தக்க நாக்கும் சீதோஷ்ணாதி ஊறறியும் உடம்பும் நினைக்கத்தக்க மனமும் விசாரிக்கத் தக்க புத்தியும் அறிகுறியுணர்த்தும் ஆன்மாவும் இறந்தபின்பு பிதிர்லோகத்திலும் சுவர்க்கத்திலும் கைலாயத்திலும் வைகுண்டத்திலும் சுகமடைவதாகவும், நரக கீழுலகத்தில் துக்கப்படுவதாகவும் சொல்லும் மூர்க்க வித்வான்கள் சொல்லால் அவர்கள் விதிக்கும் ஜாதி மத ஆசார உபவாச குலதர்ம கஷ்டத்தையும் தான எக்கிய யாக பூஜோற்சவ கர்மாந்திர கருமங்களாலுண்டாகும் பொருள் நஷ்டத்தையு மடைவது பயனற்ற காரியமாக நினைக்க இடமுண்டாகின்றது. "தன்னெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின் தன்னெஞ்சே தன்னைச் சுடும்" என்பது உண்மையாகையால் வஞ்சகவார்த்தையால் கடவுள் தரிசனம் பெற்றோம் கைலாயாதி கதிகள் பெறுவோம் என தன்னெஞ்சறியாததைச்சொல்லி பொய் யொழுக்கத்தில் நாளைக்கழிப்பிப்பவர் மனம் அவர்களைப் பிற்காலத்தில் அலைகழிக்காது விடுமென்பதற்கு இடமில்லையன்றோ? மனமாறப் பொய்பேசும் வஞ்சகக் குருக்களமார் நாஸ்திகரே யல்லது ஆஸ்திக ரோர்பொழுதும் ஆகார்கள். "நெஞ்சாரப்பொய்தன்னைச் சொல்லவேண்டாம், * நிலையிலாக் காரியத்தை நிறுத்தவேண்டாம்" என்றதை யிவர்கள் கற்றும் கேட்டும் மறந்தார்கள் போலும். புத்திமானே! பிறவித்துன்பம் எல்லாருக்கும் நேர்ந்திருக்கிறபடியால் அதை யொழிக்க விரும்பிற் வேத சாஸ்திராதிகளை ஒவ்வொருவரும் கற்றுணர்ந்து, அடங்கிப் பேரின்பப் பேற்றினை யடையவேண்டும். இது ஒவ்வொருவர் கடமையுமாமென்பதை மறுக்க முடியாது. பசிக்கன்னம் ஒருவகுப்பாரே புசிக்கலாம், மற்றொருவகுப்பார் புசிக்கலாகாது; தாகத்திற்கு ஒரு சாராரே அருந்தலாம் மற்றொரு சாரார் அருந்தலாகாது எனச் சொல்லின் சொல்பவரின் விவேக மிருந்த வாற்றை யோசிக்கின் சிரிக்கத்தக்க தாகுமல்லவா? அன்னம் பானம் வஸ்திர பூஷணம் தொழில் தேட்டம் யாவர்க்கும் வேண்டியது போலவே கல்வி, ஞானம், ஸ்நானம், சீலம், திடம், நீதி, பொறுமை, கற்பு முதலியன யாவர்க்கும் வேண்டியனவே யாகும். யாவரும் செய்து

* நிலையிலாக் காரியம் — கருமம்.

கொள்ளலாமே. ஒருவர் தடைசெய்ததனால் என்ன? "ஜாதிக்கேற் றபுத்தி சாப்பாட்டிற் கேற்ற லத்தி என்பதுபோல" பூர்வ புண்ய பயனால் புத்தியீனம் யாவர்க்கும் நேர்ந்திருக்க அந்நியரைநிந்திப் பது அநீதி யென்பர் சிலர். அங்ஙனமாயின் வேதத்திற்குரியரென்ற ஜாதியிற் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் வேதமாதி கலைகளோதித் தெ ளிய நினைவெழாத காரணம் யாதோ? அறியோம். அறியாக் காரண மும் நீசகுணமுடைமையும் நிலத்தில் அவரிடத்து காணப்பட லுக்குக் காரணம் என்ன? ஒன்றையுங் காணேம். அவரவர் சோம் பலே காரணமாம். மாடு, ஆடு, குதிரை முதலிய மிருகஜாதிகளும், பட்சி ஜாதிகளும் தத்தமக்கு கடவுளால் விதிக்கப்பட்ட ஆகார விவகாரங்களிலுஞ் சத்திகளுந் தொழில்களிலும் ஒன்றாகவிருப்பது போல மானிடப் பிறப்பினர்களுள்ளும் ஆகார விவகார பாஷா ஞா னம் முதலியன ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றன.

உலகி லெல்லா மனிதர்களுக்கும் உணவும், பானமும், உடையும், பூச்சும், பூணும், விருப்பந்தரத் தக்கவைகளென்று சொல்லவேண்டிய தில்லை யன்றோ? அதுபோல அழியாத ஆனந்த மோக்ஷமுண்டாயின் அதைப் பெறவும், ஒழியாத துன்பமாகிய நரகமுண்டாயின் அதைத்தான் தவிர்க்கவும் சொல்லும்வேதத்தை எல்லாருங் கற்கவேண்டியது தானே. இப்படி யிருக்க, வேதத் தையாவரும் பயில லாகாதென விதிப்பவர் எவ்வளவு புத்திமான் கள்? விதிப்பவர் தங்களை மாத்திரம் தேவதாப் பிறப்பென்று எண்ணிக்கொண்டார்கள். அதற்குத் தக்க சில பொய்ப் புரா ணக் கதைகளை நாளடைவில் கற்பித்துக் கொண்டு *பதினான்கு வித்தைகளைப் பிரமாணமெனக் கொள்ளுகிறார்கள். பிரத்தி யக்ஷ அநுபவப் பிரமாணத்திற்கும், அனுமானாதி யுக்திப் பிரமா ணங்களுக்கும் விருத்தமான அசம்பவ போலிஞானக் கற்பனை கதைகளை வித்தைகளாகமதிப்போர் மதியூகிகள்தானோ வென்ப தேகம.

கல்வியாவர்க்கும் இன்றியமையாததே.

பல நூல்களும் அப்படியே கற்பித்தவைகள் தானேயென் றெண்ணாதே. மெய்யும் பொய்யும் விரவிய தில் எது அநுபவத்திற்கும் யுக்திக்கும் பொ ருந்துகின்றதோ அது மெய்யாகியஞான நூலாம். எது யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும்

* வேதம் நான்கு, அங்கம் ஆறு, புராணம் ஒன்று, ஸ்மிருதி, ஒன்று நியாய சாஸ்திரம் ஒன்று, மீமாஞ்சை ஒன்று ஆக பதினான்கு.

பொருந்தாது முரண்படுகின்றதோ அது போலிக் கற்பனைப் பொய்ந்நூலாம், பொய்ந்நூல்கள் விபரீத வுணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணுவனவாம். இஃதிருக்கட்டும். இதுவரை மற்றெல்லாப் பொருள்களும் மனிதருக்குத் தேவையானதுபோல கல்வியும் இன்றியமையாததே யென நிரூபிக்கப்பட்டது. ஆகையால் ஒருவன் மற்றப் பொருள்களைப் போலக் கல்வியைத் தேடிக்கொள்வதும் அதற் கிடையூறு பேசுமெவரையும் மூர்க்கரென்று ஒதுக்கி அவர் சொல்லும் யுக்திகளையும், பிரமாண வசனங்களையும் அலக்ஷியஞ்செய்து நடப்பதும், விவேக மாகும். அப்படிக்கு நடவாமையே அவிவேகமும் மூட நம்பிக்கையும் முரட்டுக்கொள்கையுமாகும்.

சீடனது குறைக்கு சத்குருவின் விடை.

சாந்த சிலனே! இனி யுன் அபிப்பிராயப்படி நான் மனபாற அற்நதவைகளை உனக்கு நினைப்பூட்டுகிறேன். நீ எல்லாமுணர்ந்திருந்தும், உணரவும் உணர்த்தவும் வல்லவனாக விருந்தும் நான் கேவலம் அறிவிலி ஜடன், மூடன், கிஞ்சிக்ஞன், தாங்க ளெனைக் கிருதார்த்த னாக்கி என்னைத் துக்க சாகரத்தினின்றும் கரையேற்ற வேண்டுமென என்னைப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டது, மயக்கமான வழக்கத்தால் வந்த பிராந்த வசனமாம். ஆகிலும் இது ஒருவன் பலகாலமும் ஆராய்ந் தறிந்தபின் அகன்றுபோகுந் தன்மையதன்றி இதத்துர்வழக்க மாயா மோகம், வேறு விதத்தா லொழியத் தக்கதல்ல. உலகத்தி லாராயத்தக்க விஷயங்கள் அநேகமாக வுண்டெனப் பலர் பலவிதமாகச் சொல்வார்க ளானாலும் ஒருவன் தன்னையும் தனக்காதாரத் தலைவனையும் தன்பாற் கிடைத்துள பொருள்களையும் விசாரிப்பானாயின் போதுமான தென்பது என் னபிப்பிராயம். சுகப்பட வேண்டியவன் தானே யாகையால் முதல் தன்னை விசாரிப்பதே போதுமானது. எவனும தன்னை விட்டுவிட்டுத் தனக் கன்னியப் பொருள்களாலேயே சுகமுண்டாகின்றது என்று மயங்கி நிற்கையால் காணப்படும். உலகத்தையுங் காலத்தையும, தேசத்தையும வஸ்துக்களையும் விசாரித்தா லொழிய மயக்கமொழிவது கடினமாகவே காணப்படுமென்பதிற் றடையில்லை. ஆகையால் நாம் உலகத்தையும், உலகத்

திலுள்ள முக்கியப் பொருள்களையும் முக்கிய மதத்தினர் கொள்கைகளையும் விசாரிப்போம். உலகத்தில் எந்த நூல் செய்தோரும் செய்பவருமாகிய எல்லோரும் தந்நூலை யின்னோரே படிப்பாரென்றும், இவரேபடிக்க வேண்டுமென்றும் நினையாது, யாவரும் பார்த்துணர்ந்து தப்பேபோகவேண்டு மென்றே நினைந்தோரும் நினைப்பவர்களுமாக விருக்கிறார்கள். இதனால் எவர்மத மாயினும் நமக்கென்ன? உண்மை யெம்மதத்தி லுண்டாயினும் அதை நாம் கைப்பற்ற வேண்டியதே யாம். ஞாயத்திற் கொத்த வார்த்தையை யேலாதவன் மூடனன்றி வேறல்லான். ஞாயமில்லாத வார்த்தை யாயினும் பழக்கமே பெரிதாகையாலும் இவ்வார்த்தை வழக்கத்தை யனுசரித்திருப்பதாலும் இதையே யேற்கவேண்டுமென்பவன் தந்திரவாதியும், வஞ்சகனுமாவனல்லது வேறல்லன். ஞாயத்திற்குக் கட்டுப்படாத அவனையன்றி பெரும்பாவி உலகத்தி லெவனு மிலன். ஒன்றுமறியாதார் பாவிகளாயினும் தேறுபவராக விருக்கையால் அவர்களைப் பாவிகளாகக் கொள்ளப்படாது. அறிந்திருந்தும் பிறரைவஞ்சிப்பவ னெவனோ அவனே மிருந்த பாதகனுங் காதகனுமாவான். இத்தகைய பண்டிதரை யவமதித்து நடப்பதே மேன்மை யடையத்தக்க மெய்ம்மார்க்கம். எவனுந்தான் சாகவும்; தன்னல மிழக்கவுங் கருதா னாகையால் நாமும் நமது நன்மையின் பொருட்டு தந்திரவாதிகளின வார்த்தையைத் தவிர்க்கவே வேண்டும். உடை, உத்தியோகம், உயர்வாம்பட்டம் இவைகளைப் பெறுவதினாலேயே தனக்கியற்கையிற் கிடைத்த மனித சுதந்தரத்தைப் போக்கிக்கொள்ள முயலலாமா? இகவாழ்வு எவர்க்கு நிலையாக நின்றது? கண்டதிதுவே யன்றி கைலாய வைகுண்ட மோக்ஷ லோகம் சொன்மாத்திரந்தானே யெனின், இவர்கள் போதிக்கும் போதனை நமக்கெற்றிற்கு? வேத சிரசாகியும், ரமாகியுமுள்ள உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டி னுள் பிராம்மண ராதிய ஜாதிபேதத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து அவை பொய்யென நீக்கும் வஜ்ஜிர சூசி முதலிய உபநிஷத்துக்களு முண்டு. இவை யாவுமுலகோரறியில் தம்முரட்டுப் பிடிவாதம் நிலை நில்லாதெனவெண்ணி வேடத்தாற் பகட்டும் பீடைப் பெரியோரை முற்றுமொழிக்கப் பாடும் படவேண்டும். இதுவே உலகோபகார மாமன்றி மூடத்திலாழ்த்த முயல்பவருடன்கூடுதல் உலக அபகாரமாகும். உணவு

இவையாவு முலகோ ரறியில் தம்முரட்டுப் பிடிவாதம் நிலைநில்லா தெனப் பயந்து அடியோடு வேதோபநிஷத்துக்களைப் படிக்கவுங் கேட்கவும் கூடாதென்று மறைக்கப் பாடுபட்டார்கள். இன்னும் பாடுபடுகிறார்கள். வேத வேதாந்தமென்றால் விரோதமென்றே பலர் நினைக்க அநேக விபரீதக் கொள்கைகளை விரித்து; அவ்வேடிக்கைகளில் ஜனங்களைப் பழக்கி, தங்கள் சுக ஜீவனத்தை விருத்தி செய்துக்கொண்டு ஒருமைப்பாட்டை முற்றுங் கெடுத்தார்கள். கெடுக்கிறார்கள். இதன்றி ஆசை மேலிட்ட மனிதருக்குப் பொய்த்தேவர்களையும், பொய்ம் மந்திரங்களையும், பொய் யாகங்களையும், பொய்யுபதேசங்களையும் பொய்ப் பூஜைகளையுங் கற்பித்து அவைகளை யுலகெங்கு நிரப்பி ஜாலஞ் செய்து தங் காலங்கழித்து வந்தார்கள். வருகிறார்கள். அன்றியும், துவேஷம் விளைவிக்கத்தக்க வீண், குறிகளையும், வீண் வேஷங்களையும், வீண் யோகங்களையும், யாகங்களையும், மூடர் மோகங்கொள்ள வேடிக்கையாகக் காட்டிப் பயமூட்டி பொருள் பறித்து முட்டுப்பாடன்றி மூவேளையும் புசித்துத் தூங்கி உலகிற் பலரேங்கித் திரிவதற்கு இரங்காது பரோபகாரசிந்தையற்றுச் சோம்பேறிச் சாமிகளாகிப் பூமி யெங்குந் திரிய ஆரம்பித்தார்கள். எவர்க்கு மின்றியமையாத கல்வியும் நாகரீகமும், நீதியும், கைத்தொழில்களும், உபகாரசிந்தையும், கற்பியாது, அவைகளைக் கற்பிக்க முயலும் புண்ணியரைக் கொலைசெய்யத்தக்க மூடப் பழக்கங்களையும், முரட்டுப் பிடிவாதங்களையும், அதிகப் பொருள் செலவுசெய்து நிலைக்கச் செய்கிறார்கள். அன்றியும், கலியாணத்திலும், கருமாதியிலும், தீரங்களிலும், கடலோரங்களிலும், கோவில்களிலும், பாவநாசாதி குளங்களிலும், கங்கையாதிய ஆற்றிலும், புதுவீட்டிலும், பிள்ளைப்பேற்றிலும், பெண்கள் ருதுவிலும், கிருதுவிலும், நேசத்திலும், வித்யாப்பியாசத்திலும், வேடிக்கையிலும், தாசி கேளிக்கையிலும், சங்கீதத்திலும், பொய்த் தேவர் நிர்மாண போதிப்பிலும், ஜாதி யாசார சாதிப்பிலும், ஞாயிறாதி நாட்களிலும், சூரிய கிரஹணாதி கோட்களிலும், சாந்தி ராயணாதி விரதத்திலும், பஞ்சாங்க சரதத்திலும், தர்ம்ம சத்திரத்திலும், ஜாதக பத்திரத்திலும் தமக்கே வரும்படி யேற்படுத்திக்கொண்டது போதாமல், தானத்திலும் விபரீத ஞானத்திலும், பாஷையிலும், பிராயச்சித்த சிக்ஷையிலும் பேதக்கக்ஷியிலும், கருமத்திலும், எவ்வகைக் கருமத்திலுந் தமக்கே வரும்படி தேடிக்கொண்டு மனிதனை மனிதன் மூடத்தனத்தால் பகைக்க ஜாதி மத ஆசார

பேதத்தை நிலைநிறுத்தி விட்டார்கள். மூடப் பசுக்கொலையை விட்ட முழுவிரக்க சான்றோரெனத் தம்மைக் காட்டிக்கொண்டு, முதன்மை மனிதரை வஞ்சனையாற் கொலைபுரிந்து வந்தார்கள். இன்று மக்கொள்கையைக் கைவிட நினைக்கிறார்களில்லை. சாபத்தால் ஜாதிகளைச் சிறிதாக்கிவிடும் மந்திரச் சமர்த்தர்களாகிய இவர்கள், ஆசிர்வாதத்தாலும், அடிமைகளாகியே யிருக்கப் பாடுபடுகிறார்களே யொழிய அந்த ஜாதிகளை யுயர்த்தி தம்மோடு சேர்த்துக்கொள்ள ஏன் பாடுபடுகிறார்களில்லையோ தெரியவில்லை. இவர்கள் கற்ற மந்திரக்களுக்கு கெடுக்குஞ் சக்தியே யன்றிக் கேட்டினின் றெடுக்குஞ் சக்தியில்லை போலும்.

தெய்வமொன்றே. போலித் தெய்வ பூஜை போக்கிட மெனல்.

இயற்கை யநுபவத்திற்குச் சிறிதும் பொருந்தாத ஜாதிவேற்றுமையைக் கற்பித்து, அதனை நிலைநிறுத்த ஜாதிக்குத் தக்க ஆலயச் சாமிகளையும் அநேகஞ் செய்து விட்டார்கள். இத்தெய்வங்களெல்லாம் பேர்மாத்திர முடையனவாய் இறந்தார்க்கே யுபகரிப்பனவாகி உயிருள்ளளவும் எதிரே வாராதவையாய் பூசையும் பலியும் புசிக்குந தன்மையோடு, புரியாதாரைக் கோபிப்பவையாயு மிருக்கின்றன. உலக மெல்லாவற்றிற்கு மொரே தெய்வந்தா னுண்டே யல்லது சிறிது பெரிதுகளாகிய பல தெய்வங்களில்லை. இதை வேதம் பல விடங்களில் வற்புறுத்துவதோடு ஈசாவாஸ்யம், நிராலம்போப நிஷத்துக்களில் ஸ்பஷ்டமாகவுங்கூறி வற்புறுத்து கின்றது. இஃதொன்றே யாவரு மொப்பக் கூடியதாய் யுத்தி யநுபவத்திற் கொத்திருக்கின்றது. அன்றித் தெய்வம் ஏகமாய், எங்குமாய், எல்லாம் வல்லதாய் எதற்கு மாதாரமா யிருப்பதே, ஏகதேசத்தி லிருப்பதும் பிறப்பதும் இறப்பதும் வருவதும் போவதும் தோன்றுவதும் மறைவதுமாக விருப்பது, சாகுஞ் சாமியாகிய ஜடப்பொருளே யல்லது சாகாச் சாமியாகிய சைதன்னியப் பொருளாகாது.

புத்திமானே! சாகுஞ் சட சரீர அபிமானியாகிய ஜீவான்மா ஜட தெய்வத்தை நம்பி செத்தபின் தன்னோடு வராது நின்றுவிடும் ஜடசாமிகளாலும் முன்னொருக்கால் பிறந்திருந்திறந்து இப்போது பூமியி லில்லாத சாமிகளாலும், யாது லாபத்தை யடையும்? இவர்கள் காட்டும் வேடிக்கைச்சாமிகளாலடையும் பிரயோஜனம் நேத்ரோத்சவமாகவும், விபரீத செலவாகவும், விருதா சரீர கஷ்டமாகவும் முடியுமே யன்றி வேறுபயன் விளைக்காது என்ட

தான்மையன்று? ஆகையால் நாம் வேதங்களையும், உபநிஷத்துக்களையும், நீதிநூல்களையும், நூயாசாஸ்திரங்களையும், வானசாஸ்திரமாயான சாஸ்திரங்களையும், பூகோள ககோள இருப்பையும் நமது அநுபவத்தையும் யுக்தியையும் வைத்து ஆராய்வோம், அநுபவத்திற் கொவ்வாத வற்றை அநுமானாதி பிரமாணங்களால் யூகித்துப் பார்த்து நல்லனவாயில் கொள்ளுதும். பயனற்றனவாயின் தள்ளுதும். இதிற்பிழையென்னை? குழந்தாய்! உனகருத்தைக் கூறுதி.

சாந்தசீலனே! உள்ளதனை உள்ளபடி உணருதலே அபரோக்ஷ ஞான சாக்ஷாத்கார ஸ்வாநுபவமெனவுணர்வாயாக. இவ்வாறுணர்ந்தனுபவித்த அனுபவத்தைப் பிறர்க்குணர்த்துதற்கே வேதாகமமாதி சகல சாஸ்திரங்களையும் முன்னோர்கள் விளம்பியிருக்கிறார்கள். ஆகையால்நீ அவ்வாறு யுக்தியின்றிச் சர்வ பிரமாணங்களையும் விட்டு ஆராய்ச்சி செய்தறிவாயாகில், எவ்வித துக்கமுமில்லாதவனாகி பரமானந்த சொரூபியாக உடலோடிறையுங் காலத்திற்றானே பிரணவ தேகி யெனப்பெறுவதோடு ஜீவன்முக்தனெனப் பெறுவாய். இது பெற்றவர்களையே துவிஜரௌன முன்னோர்கள் விளித்துள்ளார்கள். "மாற்றிப்பிறக்க வகையறிந்தோர்" எனச்சொல்லுவதும் இவர்களையே. நாம் நமது கண்களாலுணரும் பொருள்களையும், மண், நீர், நெருப்பு, ஆகாயமென்னும் பஞ்சபூதங்களையுஞ் சேர்த்தல்லவோ பிரபஞ்சமென்று வாக்கால் விவகரிக்கின்றோம்? இவ்வுலகத்தைப் பற்றி பலர் பலவிதமாக உணர்ந்து விவகரிக்கின்றனர். அவைகளையெல்லாம் ஆழ்ந்து யோசிக்குங் காலத்தில் அவைகள் மூவித அபிப்பிராயத்துளொடுங்கிப்போமென்றே புலப்படுகின்றது. அவையாவென்னில் விளம்புகின்றேன். நீ பராக்கற்று ஊக்கத்தோடுங் கவனிக்கவேண்டியது. ஏனெனில் சிரத்தையின்றிச் செய்யும் வேலை சீக்கிரம் முடிவு பெறாது. நெடுங்காலத்திற்குப் பிறகாவது முடியுமல்லவோ என்றுயினும் நினையாதே. இடையூறுகவரும் வேறு பிரயத்தினத்தினால் அது முழுதும் நாஸமடைந்து மறந்தே போனாலும் போகக்கூடும் அப்படி மறந்தவைகள் உலகத்தில் கோடானுகோடியுண்டு. ஆகையால் நான் சொல்லுமவைகளை சிரத்தையோடுங் கேட்டு என் பரிசிரமத்தைப் பாழாக்காது பயன்படுத்துவாயாக.

சௌமியனே! இவ்வுலகத்தைச் சிலர் இயற்கையென்றும் அதாவது சுபாவ மென்றும், சிலர் செயற்கை யென்றும் அதாவது கடவுளாற் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதென்றும், சிலர் தோற்ற மென்றும் அதாவது தோஷத்தால் ஒருபொருள் மற்றொரு பொருளாகத் தோன்றுவது போலத்தோன்றுந் தோற்ற மாத்திரமே யென்றும், கூறுகின்றனர்.

உலகத்தைப் பற்றி இயற்கையார் அபிப்பிராயம்

அன்றி இவர்களுள் சிலர் இவ்வுலகத்தைச் சிவமய மென்றும் சிலர் விஷ்ணு மயமென்றும், சிலர் பிரம்ம மயமென்றும், பெயர்கள் வேறுவேறாகவும் கருத்து ஒன்றாகவும் இருக்கக் கூறுகின்றனர். முன் கூறியவைகளெல்லாம் எப்படி எப்படித் தாங்களுணர்ந்தார்களோ அவைகளைப் பற்றி அப்படி யப்படியாகவே பல அரிய நூல்களைச் செய்து அவற்றின் மூலமாக யாவரும் தந்தம் ஆராய்ச்சிகளை உணர உணர்த்துகிறார்கள். இவற்றில் உம்முடைய வபிப்பிராயம் யாதோவென்று நீ உணரத் துரிதப்படாதே. ஏனெனின் ஆத்திரக் காரனுக்குப் புத்திமட்டு என்னும் பழமொழியைக் கடைப்பிடி. நான் ஒவ்வொருவருடைய அபிப்பிராயத்தையும், அதற்கவர்கள் சாதகமாக மேற்கொண்டு சொல்லும் யுக்திகளையும் விளங்க உரைக்கின்றேன். பின் அவைகளுக்குப் பாதகமாக விருப்பவைகளையும் விளக்குகின்றேன். அவைகளை நீ கேட்டுணர்வதால் எதார்த்தத்தை உள்ளடியுணர்வாய். உலகத்தை இயற்கை என்றுரைக்கும் மதத்தினருள் பலர் கல்லாரும் விஷயந் தெரியாதவருமாக விருக்கிறார்கள். சிலர் சோம்பேறிகளாய் சுபாவம் என யாராவது சொல்லக் கேட்டதை ஆதாவாக வைத்துக்கொண்டு பேசுகிறார்கள். சீடனே! இவர்களை நீக்கி இனி பலபொருள்களின் சுபாவங்களைக் கற்று விஷயாராய்ச்சி செய்து, இவ்வுலகம் இயற்கையென்பவர் கருத்துகளில் சுருக்கமாக இன்றியமையாதவைகளை இசைக்கின்றேன். இயற்கையென்பவர் இவ்வுலகத்தை அறுபத்து நான்கு பூதியங்களின் விகார காரியவடிவமென்கிறார்கள். பூதியமென்பன கலப்பில்லாத முதற்பொருள்களெனல் அவர்க ளபிப்பிராயம். இப்பூதியங்கள் பரமாணுரூபமாய்க் கண்களுக்குத்தோன்றாதனவாய் கருவிகளால் சோதனையில் கருத்திற்கு விளங்க அல்லது விளக்கக் கூடியவைகளாக இருக்கின்றன வென்ப. அன்றி, இப்பூதியங்கள் சூட்டிற்கும் குளிர்ச்சிக்கும் ஏற்ற விதமாய் மூவித உருவங்களாகி விளங்குகின்றன வெனல் அவர்கள் துணிபு. எப்படியெனில், நாம்

கண் எதிரில் காணும் பளிங்குபோன்ற பனிக்கட்டி யென்னும் ஜலத் திரட்சியானது, மிகக்குளிர்ச்சியால் கற்பாறையை யொத்துக் கடினமாய்த் திரண்டிருக்கிறது. அதுபோல, உலகத்திற்கடினப் பொருள்களாகக் காணப்படும் எல்லா வஸ்துக்களும் அவற்றவற்றிற்கேற்ற குளிர்ச்சியால் பரமாணுக்கள் ஏகாகர்ஷணம் பெற்று உறைந்திருக்கின்றன வென்கிறார்கள்.

வெண்மையாகிக் கற்பாறையை யொத்து கடினமாகக் காணப்பட்ட பனிக்கட்டி யானது, பூர்வம் அதிக வுஷ்ணத்தால் ஆவியாகிய பின் கண்ணுக்குப் புலப்படாதவணுவாகி யிருந்ததே என்கிறார்கள். அப்படியிருந்த அணுக்கள் சிறிது குளிர்ச்சியை யடைந்தபோது ஆவியாகிப், பின்னுங்குளிர்ச்சியை யடைந்தபோது மேகமாக காணப்பட்டு, அதிலும் போதுமான குளிர்ச்சியைப் பெற்றபோது மழையாகப்பெய்து இளகலாகிய ஜல வடிவமாகிக் காணப்படுகின்றது என்ப. பின்னும் அந்த ஜலமே அதிகக்குளிர்ச்சியால் கற்பாறையையொத்துப் பனிக்கட்டியாகக் குளிர்ந்து உறைகின்றது. பனிக்கட்டி யென்பது குளிர்ச்சியின் திரட்சியென்று அருத்தங்கொள்ளுகின்றது. இதைப்போலவே உலகில் நாம் காணும்சகல பதார்த்தங்களும் கண்ணுக்குப் புலப்படாமலிருந்த பரமாணு பூதியங்களே. அப்பூதியங்களின் வடிவம் வேவ்வேறு கிருதி யுடையனவாய் இரண்டு மூன்று முதலாக பொருட்குத் தேவையான அணுக்கள் கூடியும் கூடாமலும் சூடு குளிர்ச்சிகளுக்குத் தக்கவிதமாய் கடினத்திரவிய மாகவும், இளகல் திரவியமாகவும் ஆவியாகவுங்காணப்படுகின்றன என்பர்.

இவ்வுலகத்தோற்றம் இவ்வளவேயன்றி வேறல்ல என்பதவர்கள் துணிபு. இப்பரமாணுக்களைவிட ஜீவான்மாவும் இப்பூதியங்களைப் படைத்த பரமான்மாவும் கிடையா. என்றும்இவைகள் சொன்மாத்திரமே யன்றிக் கண்ணாதி பஞ்சேந்திரியங்களுக் காயினும், கருவிகட்காயினும் நாளதுவரையில் எட்டக்காணோம். பூதியங்களைப்போலஇவைகள் யுண்டாயின் அவைகளைப்போல இவைகளும் புலப்படவேண்டும். அங்ஙனம் புலப்படப் பெற்றவர்களும், பெறுவிப்பாரும், உலகத்தில் இருந்ததாகவும் அல்லது இருப்பதாகவும்பிரஸ்தாபமில்லை. இவ்வகையால் உலகத்தில் கடவுளும் ஜீவான்மாவும், பாவபுண்ணியத்தால் வரும் சொர்க்க நரகமும் உண்டென்று கூறி வருபவர்யாவரும், மூடரும், மூடப்பழக்கத்தை மேற்கொண்டவருமேயாகக் காணப்படுகிறார்களல்லது வேறலர். விஷயம் இப்

படியிருக்க, இந்த உடலிலிருந்து சகலதொழில்களும்செய்து சுக துக்கத்தை யனுபவிப்பதியாதோ அதுவே ஜீவான்மா வெனவும் இந்த ஜீவான்மாவின் பூர்வ ஜன்ம கர்மத்திற்குத் தக்கபடியாக சரீரமும் இந்திரியங்களும் புவனமும் படைத்து, அதில் போகத் தைத் தாரதம்மியமாக ஜீவர்களுக்கு ஊட்டுபவனே பரமான்மா வெனவும், சில படித்தவர்களும், படித்தோர் சொல்வதைக்கேட்டு காட்டுப்பாமரர்களும், வழக்கமாகச் சொல்லி வருகிறார்கள். இதை யோசிக்குங்கால் கடியாரத்தில் காலத்தைக் காட்டுகிற முள்ளை யும், இத்தனை மணியென்று அடித்துக்காட்டும கருவியையும், அசைப்பிக்கிற ஒரு ஜீவான்மா அதிலிருப்பதாகக் கொள்ளும் புத்திசாலிகளின் புத்தியையொத்ததாகக் காணப்படுகின்றது.

இயற்கையென்பார் ஜீவன்கடவுளில்லை யென்பதற்கு உதாரணம்

எப்படியெனில்:— ஓர் குழந்தை தன்பாட்டியைப்பார்த்து. பாட்டீ இதோ இங்கு காணப்படுகின்ற தென்னவென்று கேட்டான். கிழவி, இது கடிகாரமென்றாள். பையன் இதில் டக்கு டக்கென்னும் சத்தமுண்டாகிக் கேட்கிற தே அது என். அப்படி செய்கிறது யார்? என்றான். பாட்டி அந்த கடியாரத்தில் இருக் கிற உயிர் செய்யும் சத்தமென்றாள். பையன் உயிர் எப்படி அதிலி ருக்குமென்றான். பாட்டி உயிரில்லாமற்போனால் அதெப்படி இத் தனை மணியென்றறிந்து அடிக்கும். மனிதர் விரலால் பொருளைச் சுட்டுவதுபோல அது முள்ளால் எப்படி மணியைக்காட்டும ஆகையால் நீ அந்த கடியாரத்தைத் தொடாதே. தொட்டாயா கில் அந்தக் கடிகாரம், கீழே விழுந்து இறந்துபோகும். அது செத்துப்போனால், அப்போது மீளவும் அது டக்குடக்கென்று சப்திக்காது, இத்தனைமணியாயிற்றென்று மணியடித்துக் காலத் தைக் காட்டாது. விரலாகிய முள்ளால் மணியையும் நிமிஷத் தையும் விளக்காது என்றாள். பையன் பாட்டீ நான் அதனருகே போகவேமாட்டேன். கைபால் தொடவுமாட்டேன். ஒருவேளை அது என்னால் தவறிவிழுந்து இறந்துபோனால் அது எனக்குப் பாதகந்தானே யென்றான். பாட்டி ஆம் அப்பா நீ அப்படிசெய் யாதே. எந்த உயிரைக்கொல்வதும் பாதகந்தான் என்றாள். பை யன் அதைநம்பி பயந்திருந்தான். இக்கதையைப்போலவே கடவு ளும் ஜீவனுமுண்டென்று சொல்லுகிறவர்கள் வார்த்தைகள். பா ட்டிக்கதையைப்போல பாராட்டி வருகின்றார்கள் உண்மையாகப்

பார்க்கில் கடியாரத்திற் சேர்க்கப்பட்ட கருவிகளின் சேர்க்கையாலுண்டாகும் ஒரு சக்தியே சப்தமும் மடியணிக்குந் தொழிலும், மணியைக் குறிக்குந்தொழிலும் செய்கிறது; அல்லாமல். அடிக்கடியாரத்திலும் வேறாகிய ஓர் உயிர் அதிலிருப்பதில்லை. கடியாரத்தின் அவயவங்கள் பழுதாகிவிட்டால் மேலே சொல்லிய காலத்தைக்குறிக்கும் சக்தி அதனிடத்திலுண்டாயிருப்பதில்லை.

ஷியாமயகர் கொள்கையைப் பின்னும் ஸ்திரப்படுத்தல்.

எப்படி சுண்ணம்பும் மஞ்சளும் கலந்தபோது முன்பு அவைகளினிடத்தி லிருப்பதாகக் காணப்படாத செம்மைநிற முண்டாகி வெண்மையும் பசுமையுமாகிய நிறங்கள் ஒழிந்த ஓர் பொருளாகிக் காணப்படுகின்றதோ, அப்படியே பூதியங்கள் தம சேர்க்கையால் முன்னில்லாத அறிவென்னுமோர் தொழிற் சக்தியோடு சரீரமாகிக் காணப்படுகின்றன. உடம்பின் அவயவங்கள் நாளடைவில் தேய்ந்து அழிவடைந்த காலத்தில் அவ்வறிவென்னுந் தொழிற்சக்தி நாஸ மடைகின்றது. இவ்வளவேயன்றி வேறில்லை. சரீரத்தைத் தவிர வேறாகிய ஜீவான்மாவொன்றிருக்குமாகில் சரீரத்தை ஊறுபடுத்த அது காணப்படாமைக்குக் காரணமென்னை? அன்றியும சரீரத்தின் இரத்தவோட்ட முதலியவற்றை மறுத்தலால், அல்லது கருவி முதலியவற்றால் தடைசெய்வதனால் மேற்படி அறிவென்னுஞ் ஜீவன் குறையவும், இன்மையாகக் காணப்படவும், காரணமில்லையன்றோ? தேகத்திலும் வேறாக ஒரு ஜீவான்மா இருக்குமானால், இரத்தவோட்டமில்லாமல் தடைப்படுத்துவதால் திமிர் உண்டாகி பரிச வுணர்ச்சி குறையவும் குலோரிபாரம் என்னும் மருந்தை சுவாஸிக்கக் கொடுப்பதால் முழுதும் அறிவின்மையுண்டாகவும காரணஞ் சம்பவிக்குமா? அவயவக்கூட்டச சக்தியே உயிரல்லாது வேறில்லை.

பூர்வ கர்ம நாசனம்.

சுகதுக்கப்பிராப்தி எல்லோருக்கும் ஒன்றாக விராமைக்குக் காரணம் பூர்வ கர்மப்பலனென் றல்லவோ சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிச் சொல்லுமவர்கள் ஒருமரத்தில் காய்க்கும் மாங்காய், அல்லது தேங்காய், பலாக்காய், முதலியவைகள் ஒரே அளவினையுடையனவா யிராமைக்குக் காரணம் என்ன கர்மமென்றால் அவர்களென்ன சொல்லுவார்கள்? ஐயோ! பா

வம். இதிருக்கட்டும் வினைச்சம்பந்தமுடைய அரூபமாகிய ஆத்மா கண்ணிற்கும் கருத்திற்கும் புலப்படாதிருந்து நாலுபேர்கள் நாணிக்கொண்டு சுமக்கத்தக்க சரீரத்தை எப்படி தாங்கிக்கொண்டு நடக்கிறதோ தெரியவில்லை. இவ்வினைச் சம்பந்தம் உயிர்களுக்கு எப்படி உண்டாயிற்றோ? எந்தக்காலத்திலோ? ஜன்மம் முந்தியதா? அல்லது கர்மம் முந்தியதா? கர்மத்தால் ஜன்மமெனில் ஜன்மியாத ஜீவான்மா எந்தப்பொருள்களால். எவர்க்கு எந்த கர்மம் செய்தது? கர்மமென்பது வாக்காலும் மனத்தாலும் காயத்தாலும் அன்றோ உண்டாவதாக ஆஸ்திகர்கள் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். சரீரத்தின் வேறாகிய ஆன்மா சரீரமின்றி எப்படி கர்மசம்பந்தத்தை அடைந்திருக்கக்கூடும்; சிலர் கன்மம் அநாதியென்கிறார்கள். பொருத்தமில்லாத இந்த அநாதிகர்மத்தை எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும். சுபாவமென்பதை ஒப்பாத இவர்கள் அநாதியென்பதை ஒப்புவது அதிசயமாகக் காணப்படுகின்றது. எண் ஜாணளவாகிய இச்சரீரத்தில் ஜீவான்மா இருக்குமிடமெதுவோ? அதைக்குறிக்கிறார்களில்லை. இஃதிருக்கட்டும்.

ஷியார் பரமான்வைப்பற்றிய அபிப்பிராயம்.

பரமான்மாவாகிய பரமேசுவரனைப் பற்றி விசாரிப்போம். அவரிவ்வுலகத்தைப் படைப்பானேன்? என்று படைத்தார்? படையாமுன்னரவரெப்படியிருந்தார்? கருணையால் படைத்தாரெனில் எல்லாவுயிர்களுக்கும் ஒரேவிதமான தேகத்தையும், போகத்தையும் ஞானத்தையும் கொடாமையெவ்வுமோ? புற் பூடாதி மரஞ் செடிகள், புழு பாம்பாதிய ஊர்வனங்கள், நரியானையாதிய மிருகங்கள், கயல் திமிங்கிலமாதிய ஜலசரங்கள், மனிதர்கள் ஆகிய பேதமான தாரதம்மிய வுருவங்களைப் படைப்பானேனோ? அவரவர் வினைக்கேற்றபடி செய்தாரென்னில் அவரைக் கருணாநிதி யென்றும் சர்வஞ்ஞரென்றும் சொல்லாதிருக்கக்கடவர். சர்வஞ்ஞருக்கு உயிர்கள் பின்னடைவது தெரியாதிருக்குமோ? அவரிஷ்டம் போல்படைத்தாரென்பவர் அவரை நீதிபரரென்று நினையாதிருக்கக்கடவர். இதன்றி கர்மத்தைப்பற்றி முன்னரே சங்கித்திருக்கின்றோம். கேள்விக்குத் தக்க விடையளிக்காமல் சொன்னதையே வெழுக்கமின்றிச் சொல்ல மூடரன்றி மற்றையோர் அதைச் சொல்லவுடன்படார்கள். கற்றுமுணராத சில மூழையையொத்தார் கேட்போருக்குத் தக்க விடையளிக்க முன்வராது தம்மினு மூடர் பலரிருக்கிறார்கள் இவர்களே நமதுகல்விக்கும், மதத்திற்கும்

பெருமையை யுண்டாக்கப் போதுமென்று நினைத்து செருக்குற் றுத் திரிகிறார்கள். தாங்கற்ற நூல்களிலிருக்குங் குற்றங்களின்ன வைகளென்று தெரியாமலும், பிறர் தெரிவிக்கத் தெளியாமலும் ஜீவப் பிரயோஜனத்தை நினைத்து வேஷத்தால் சமயாசாரிகள் அடியரும், குருக்களும், ஓதுவிப்பானும், உணர்வளிக்கும் ஞானாசாரியனும், குலகுருவும், மடக்குருவுமாகி வயிறு வளர்ப்பதேசாத்திரங் கற்பிக்குந் தந்திர சூத்திரமோக்ஷமென்று அந்தரங்கத்தில் யூகித்துக் கொண்டு, கற்றோருக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு காலங் கழிக்கிறார்கள்.

ஷீ யார் விசாரணையில்லா ஆஸ்திகரையும் அவர் குருக்களையும் பழிந்தல்.

இவர்கள் உலக விஷய ஆராய்ச்சியை யுணர்வதும், பிறருக்குணர்த்துவதும் கடின சாத்திய மென்றிதைத்தள்ளிவிட்டு, கட்டையும், உருத்திராக்கக்கொட்டையும், மயிரும், இடுப்பில் தடித்த தாம்புக் கயிறும், தாடியும், காவியாடையும் சடையும், கையிற் கொடையும், பூதியும், கோவணப் பாதியும், தரித்துப் பயனற்று நாலும்வாலுடைய புலித்தோலும், குடுக்கையும், மான்தோற் படுக்கையும், நடைக் கலங்கார விச்சித்ர பாதக்குறடும், மார்பிற்றங்க பூணூற் சரடுந் தாங்கிக்கொண்டு, ஐயோ பேதை ஜனங்களுக்கு நீதியைப்போல பல ஜாதிமத ஆசார பேதங்களைப் போதித்து, காதகராகி ஆசை மேலிட்டு காசின் உண்டிகளைச் சுமந்து இரகசியமாக வேசிகளுக்கும், தாஸிதாஸ ஜனங்களுக்குங் கொடுத்து, கற்று மறிவில்லாத துட்டர்களைக் கிட்டே வைத்துக்கொண்டு, எவரையுங் கட்டாயப்படுத்தி சிட்டர்களாக்குவார் போன்று கேடுவிளைக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். இவர்களெல்லாம் பகல்வேடத் திருடர்களேயன்றி வேறில்லை. அப்படிக்கில்லையாகில், மெய்யையறிய விரும்பு மெம்போல்வார்களுக்கு விடையளிக்க முந்தாது பிந்திநின்று தஞ்சீடர்பால் சொன்னதைக்கேட்டுச் செத்தார் போற் கிடக்கவேண்டுமென என் முன்னே வாக்குத் தத்தம் பெற்றுக்கொண்டு, பின்னே உபதேசிக்கத் தொடங்குகின்றார்கள்.

இவர்கள் கருணையைப் போலவே இவர்கள் சொல்லுங் கருணாநிதிக்குங் கருணை யிருக்கிற தாக்கும். ஐயையோ? ஆசையோடு காசுகளைச் செலவிட்டு பூசை யாதிகளைச் செய்து மோசக்காரர்களாகிய வேஷக்கார குருக்களுக்கே படைத்து தனக்குத

காலர்களாவார்களையே இவர்கள் சொல்லுங்கருணாநிதி மோக்ஷத்திற் சேர்ப்பவராகக் காணப்படுகிறார். அப்படிக்குச் செய்யாத பேரை மீசைதுடிக்க ரோஷத்தோடு நாசமாக்கி நரகத்தி லல்லவோ சொருகிவிடுகிறாராம். இவர்கள் கடவுளை யிப்படிச் செய்யின் இவர்கள் செய்யாது விடுவார்களா? நீதியாக நடக்கப் போகிறார்களா? ஏதேது அது ஒருபோதுமில்லை. சிலர் பாவத்தைச் செய்து கங்காநதியில் மூழ்கச் சொல்லுவார்கள். எத்தனை பாவங்கள் செய்யினும் சேதுவாதி தரிசனத்தாலும், சிலர் கங்கையாடலாலும் க்ஷேத்திர யாத்திரையாலும், சிலர் இயேசு மகம்மது செய்யுஞ் சிபாரிசுகளாலும் தீர்ந்துவிடுமென்பார்கள். இஃதிருக்கட்டும்.

இயங்கையர் கிறிஸ்து மதத்தை இகழ்தல்.

சிலர் கடவுளானவர் தன் சாமார்த்தியத்தை ஜனங்களுக்குக் காட்ட குருடனை, செவிடனை, ஊமையை, சப்பாணியை, நொண்டியை, சண்டியை, மாடாதிய பல தாரதம்மிய ஜந்துக்களை ஒரு காரணமு மில்லாமலே படைத்தாரென்று சொல்லி அப்பேர்ப்பட்ட கடவுளை நீதியதிபராகவும், பாவமற்றவராகவும், கருணைக்கடலாகவும், கொள்ளுகிறார்கள். அன்றியு மவரை இகலோகத்தி லெங்குமிராது பரலோகத்தில் ஏகதேசத்தி லிருக்கிற பரம பிதாவாகச் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள் இங்கு நம்மெதிரிற் காணு மிவ்வுலகத்தை ஏறக்குறைய 6000 வருடங்களுக்கு முன் தங்கள் கடவுள் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்துக்களுக்கோ மூன்று யுகத்து 38,24000 வருட பஞ்சாங்கம் போகக் கலியுகத்து 5000—வருட பஞ்சாங்க மிருக்கிறது. இவர்களுள் முந்திய நூலாராகிய கிறிஸ்தவர்கள் கடவுள் முந்து நாள்களிற் வானம், பூமி முதலியவைகளைப் படைத்து அவைகள் பிறருக்கு விளங்க பிந்திய நாளில் சந்திர சூரியரைப் படைத்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். சூரியன் பிறவா முன் நாள்பிறந்ததைப் பற்றி அதிசயிக்கத் தக்கதாகவே யிருக்கின்றது. இதன்றி உலக சிருஷ்டியை ஆறுநாட்களில் முடித்து 7ம்நாள் ஓய்ந்திருந்ததாகவுஞ் சொல்லுகிறார்கள். ஆதித்தனை யவர்கள் (SUN) சன்னென்ற பெயரிட்டு வழங்குகிறார்கள் (SUN DAY) சன்டே யென்பது சூரியன்பிறந்தநாளாகப் பொருட்படுத்தலாம். சூரியன் பிறந்த நாள் கடைநாளாகில் சூரியன் பிறவாமல் முந்திய நாட்கள் பிறந்து கழிந்தவிதம் உணரத் தக்கதாகக் காணப்படவில்லை. உலகச் சடப்பொருள்களை விளக்கும சூரியன், சந்திரன், அக்

கினி, புதன், வியாழன், சுக்கிரன், சனி, என்னும் கிரகங்களால் வார மேற்படுகிறது. இவைகளுள் முந்தியது சூரியன், சூரியன் பிறவா முன் கடவுள் வானம் பூமியாதிகளைப் படைத்து கணக்கிட்டதெப்படி; வாரமெப்படி ஏற்பட்டது? அன்றியும் இவர்கள்சொல்லுங் கருணைக்கடலாகிய கடவுள், பாவிகளாகிய மனிதர்கள் தாம் செய்தபாவத்தை இயேசுவின் மூலமாக மன்றாடிக்கேட்டுக்கொண்டாலொழிய மன்னிக்கமாட்டாராம். ஆதாம், ஏவாள், செய்தபாவத்தால் உலகிலுள்ள யாவரும் பாவிகளானாராம். இயேசுவை நம்பாத ஒருமனிதன் புண்ணியம் பலசெய்திருப்பவனாயினும் ஆதாம் வம்சத்திற் பிறந்ததனால் பாவியே ஆவானும். அவன்செய்த பாதகம் அவனுக்குத் தெரியாதிருக்கினும், ஆதி மூதாதையாகிய ஆதாமும்ஏவாளுஞ் செய்த பாவத்தினாலும் அவர்கள் சந்ததியிற் பிறந்ததினாலும் இவன் நித்திய நரகத்தை அநுபவிக்க வேண்டியவனாகவே யிருப்பானாம். ஐயையோ! இவ்வளவு குரூர தண்டனை விதிக்கும் கன்னெஞ்சுடைய வன்னெஞ்சக்கடவுளை, அவர்கள் கருணைக்கடலென வழைப்பது பரிகாசப் பெயர் போலும். பிற்காலத்தில் ஆதாமேவாள் பிசாசின் சூதுக் குள்ளாவதைக்கடவுளறியார் போலும். கிறிஸ்து பிறவாமுன் ஏறக்குறைய நாலாயிர வருஷ பரியந்தம் பிறந்திறந்தவர்களெல்லாம் நித்திய நரகத்திற்கே ஆளாவார் போலும். முதன்மை மனிதன் செய்த பாவத்திற்கு நெடுங்காலத்திற்கு பின்னுதித்து பல தருமங்களையும் நீதியையும் கூடுமானவரை செய்தார்க்கும் விமோசன மார்க்கம் சிறிதும் நினையாதிருப்பவரை நியாயாதிபதியெனச் சொல்லுவது முன்போலப் பரிகாச நாமஞ் சூட்டியதேபோலும், கிறிஸ்துபிறந்தபின் இறந்தாரிலும்முன்னிறந்தாரிலும், இப்பொழுதிருப்பவர்கள் கணக்கில் கொஞ்சமேயாவார்களன்றோ? 100-வருடங்களுக்கொருதரம் உலகம் புது மனிதரால் ஆளப்படுகிறது. இதனால் உலகிலிருப்பவர்களைக்காட்டிலும் இறந்தவர் தொகை 60,000 மடங்கதிகமாகிறது. இப்படி நியாயத்தீர்ப்புக்காலவரை எவ்வளவு அதிகப்படலாம். அப்போது அவர்களெல்லாம் எந்த வானலோக சொர்க்கத்திலும் நரகத்திலு மிருப்பார்களோ? அவை இந்த பூமியைப் பார்க்கிலும் எத்தனை மடங்குபெரியதோ? வரம்பற்றதாயின் ஆகாயமேயாம். அப்போது ஆகாயத்தில் ஆதாரவற்றிருப்பார்கள் போலும். இந்துக்கள் கூறும் அசம்பாவித பிறப்புகளைப்போல இவர்களும் கிறிஸ்துவின் பிறப்பைக் கூறுகிறார்கள். பூஜாரி-அல்லது குறத்தி அல்லது ஜோசியன் ஆகிய இவர்கள் கூறும் குறியைப்போன்ற தீர்க்கதரிசனத்தையும் நம்பி யிருக்கிறார்கள். அன்றி ஆதியாகமத்தில்

மந்திரங்களும் அவற்றிற்கு சக்தியும் உண்டாயிருந்ததாக வொப்பு கிறார்கள். வான நக்ஷத்திரம் தெய்வ வரவைத் தெரிவிப்பதாக வும் ஏற்கிறார்கள், ஜீவலக்ஷணத்தைச் சிறிதும் தெரிந்தவர்களா கத் தெரியவில்லை. சுவர்க்க வர்ணனையும் நரகவர்ணனையும்சொல்ல த்தெரியாமல் சொர்க்க நரகப்பெயர்களை மாத்திரம் சொல்லுகி றார்கள். ஆராய்ந்து பார்த்தால் இந்துக்கள் புராணமே இவர்கள் கற்பனைகளுக்கும் ஆதாரமாக விருந்ததா வெளியாகிறது. ஆரா ய்ச்சியில் நில்லாதவைகளைப் பன்னிக் கேட்பவருக்கு தேவரகசி யத்தைப்பற்றி சர்ச்சை செய்யலாகாது என்று சொல்லிவிடுகிறார் கள். அன்றியும் விவாதம் வந்தபோது கடவுள் நாமத்தை வீணி லுச்சரிக்காதே என பைபிலில் தங்களுக்கு ஆணை பிறந்திருப்பதா கச்சொல்லி அகலப்போய்விடுகிறார்கள். அந்நியமதங்களின் கருத் தையறியாமல் கொள்ளையாகக் கேள்விகளும் நிந்தைகளும் பேசி ஊரெங்கும் தூற்றித் திரிகிறார்கள். இவர்களில் சிலர் தேவமாதா கிறிஸ்து முதலியவர்களின் பிரதிபிம்பங்களைச் செய்து இந்துக் களைப்போல விக்கிரஹ ஆராதனையும் உற்சவாதிகளும் செய்து வருகிறார்கள். விக்கிரக ஆராதனை கடவுளுக்கு விரோதமென்றும், பாவமென்றும் ஒரு சாரார் சொல்லுகிறார்கள். எல்லாருமே கடவு ளெக்காலத்திலும் அரூபியேயென்றும், ஆவியாக இருக்கிறாரென் றும், சித்தாந்தப் படுத்துகிறார்கள். சில சமயங்களில் கடவுளான வர் பிதா, புத்திரன், பரிசுத்த ஆவி, யென்னும் முக்கூறாகவு மிருக்கி றதாகச்சொல்லுகிறார்கள். கடவுளென்றும் அரூபியேயாயின் அவ ரை வழிபடுமிவர்கள் உலகமுடிவாகி நியாயதீர்ப்புக்காக அவரை இவர்கள் இங்கேனும் மோக்ஷமுதலிய மற்றெங்கேனும் காணக்கூ டுமோ? இப்படியிருக்க நியாயத்தீர்ப்புச் சமயத்தில் குமாரன் தே வனுடைய வலதுபாரிசத்தி லிருந்துவிசாரணை செய்து பாவிகளை நரகத்திற்கும், புண்ணியர்களை மோக்ஷத்திற்கும் அனுப்புவாரென் றும் நம்புகிறார்கள்; உருவமில்லாதகடவுளுக்கு முன்னிடமும்பின் னிடமும் வலப்புறமும் இடப்புறமும் எப்படி கண்டுபிடிக்கக்கூடு மோ? யோசித்தார்களில்லையே. பரிபூரணமாகிய தேவன்முன் யா வரையும், யாவற்றையும், கொண்டுசெல்லுவதென்றால் என்ன? இதிருக்கட்டும்.

இயற்கையேனப்படும் முகம்மதிய மதத்தைப் பற்றி சொல்லல்.

இவர்பின் வந்த மஹம்மது என்பவர் செய்த குரான் என் னும் புஸ்தகத்தை நம்பும் பேர்களில் ஷரியத் தென்னும் ஒருபாகத்தை முக்கியமெனக் கொள்ளும் பெயர்கள் கிறிஸ்தவர்களைப் போலவே உலகோற்பத்தி முதலியவைகளை ஒப்பிச் சொல்லுகிறார்கள். கிறிஸ்துவை யும் ஒப்பிக் கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு மவர்களுக்

ருஞ் சில வித்தியாஸமுண்டு. அதேதெனில்,கிறிஸ்துவர்கள் திராட்ச ரசமாகிய ஒயினைக் குடிப்பதும் வேண்டாமென்ற பன்றியின் மாமிஸத்தைப் புசிப்பதும், சுன்னத்தென்னும் தீட்சையைக் கைவிடுப்பதும் கிறிஸ்துவர்கள் மீது குற்றமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதன்றி மஹம்மதை நபிநாயக மென்று ஏற்றுக்கொள்ளாமையானது கிறிஸ்தவர்கள்மீது பெருங்குற்றமென்று மஹம்மதியர் வேறுபடுத்துகிறார்கள். அன்றி மற்றவற்றில் சமமாகவே கொள்ளுகிறார்கள் அன்றியும் மஹம்மதியரிடத்தில் விக்கிரஹஞ் செய்வதோடு மிருக பக்ஷியாதி வடிவங்களைச் சித்திரிப்பதும் மிகுபாவ மென்னும் ஓர் விசேஷமிருக்கின்றது. மஹம்மதியரில் யாராவது ஒருவன் உயிருடையமனித,மிருக, பக்ஷிமுதலிய எவ்வித பிராணி உருவத்தை யெழுதியபோதிலும், அல்லது மெழுகு முதலிய பதார்த்தங்களால் அவ்வுருவங்களைச் செய்யினும், கடவுளவர்கள் மீது கோபங்கொண்டு, "நான்செய்யுஞ்சிருஷ்டிச் செயலை நீசெய்தமையால் நீ இவைகளுக்கு உயிரைக்கொடுக்க வேண்டும். கொடாயாகில் விடேன்" என்று அவனைமிகக கடினதண்டனைக்குள்ளாக்குவாராம். இதனால் மஹம்மதியர் விக்கிரஹ ஆராதனைச் செய்யாதிருப்பதோடு விக்கிரஹங்களையும் படங்களையும் வீடு முதலிய விடங்களில் வைத்திருக்கப்படாதென்பதே மஹம்மது நபியின் பிடிவாத மென்பது வெளியாகின்றது. இப்படி விதிப்பானேனெனில் படங்களை அலங்காரத்திற்கு வீட்டில் சேர்த்தால் நாளடைவில் யாருக்காகிலும் அப்படத்திலுள்ள உருவத்தையுடையவர் சரித்திரம் கேட்கவேண்டி வரும் அதன்பின் அவர்செய்த மகிமை உபகாரக் குணங்களைக்கேட்டு அவர்போலாக பிரியமுண்டாகி, அவர்மீ தபிமானம் வைக்கவேண்டி வரும். அபிமானம் வந்தபின் படத்திற்கு மரியாதையான காரியஞ்செய்யவேண்டிவரும். அப்படிச்செய்யின் விக்கிரஹ ஆகாரனைக் கொப்பாம். முடிவில் விக்கிரஹ ஆராதனைச செய்யும் இந்துக்களாக வேண்டிவரும். அப்படிவரின் தம்மதம் நிலைக்காதென்று இப்படி விதித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இப்படிக்கிருந்தும் மகம்மதியர் மொகரம் பண்டிகையில் பஞ்சா விக்கரக பூஜையைப் பண்ணாது விடவில்லை. இது இவ்வளவோடு நிற்கட்டும். இனி உலகத்திலுள்ள பலமதத்தினர்களும் உருவத்தைச்செய்தும் செய்யாமலும் சிறிது சிறிது வித்தியாஸமாக வேறுபட்டு பூசித்தும் தோத்திரஞ் செய்தும் பாவமன்னிப்பை யடைந்து நல்லகதியைப் பெறவேண்டுமென

கடவுளை வழிபட்டு வருகின்றார்கள். முடிவாக யோசித்துப் பார்க்குமிடத்து நாம் சொல்லுகிற அறுபத்துநான்கு வகைப்பட்ட பூதியங்களே, தாது, மூல, ஜீவன், என்னும் முப்பிரிவினை யடைந்து, மூவுருவமாகி, மருந்தாகவும், ஆகாரமாகவும், ஐசுவரியமாகவுமிருந்து சர்வசுகத்தையும் செய்துவருகின்றன. யாவரும் போகத்துக்குரிய பாக்கியமாக நவதானியத்தையும், நவலோகத்தையும், நவரத்தினங்களையும் பசுவாடு முதலிய வற்றின் மந்தைகளையும் வாகனமாகுங் குதிரை, யானை, முதலியவைகளையும், வீடு தோட்டம் முதலிய விடத்தையும், மனைவி, புத்திரர், பந்துக்கள், முதலிய மனிதரையும், அல்லவோ மதிக்கிறார்கள். அன்றிக்கொடிகளையும், செடிகளையும், மரங்களையும், புற்களையும், உல்லாசமாகத் திரியுஞ்சிங்கார வனங்களாகவும், மா, பலா, தெங்கு, முதலிய பலத்தைத்தரும் விருக்ஷங்களின் சமுகத்தை தோட்டங்களாகவும், கரும்பு, செந்நெல், கேழ்வரகு, முதலிய புற்களைப் பயிராகவும் நினைக்கிறார்கள். இவைகளெல்லாம் பூதியங்களின் பிரஸாதமே யன்றி வேறென்ன, இப்பூதியங்களை கண்ணுக் கலங்காரமாகும் பல நிறங்களாகியும் பல்வகை உருவமாகியும், நாவிற்கு உருசியைத்தரும் சுவைப்பொருள்களாகியும் மூக்கிற்கு வாஸனை பயக்கும் பல நறுமண புட்பாதிகளாகியும், காதிற்கினிமை செய்யும் பல பேத வோசையைத் தரும் காற்றாகியும், பிராணவாயுவுடைய பிராணிகளாகியும் பரிச வின்பத்தைத் தரும் ஸ்திரீ புத்திரர்கள் முதலியபொருள்களாகியும், உபகரிக்கின்றன. மேலும் இப்பூதியங்களின் செயற்கையால் உண்டாகும் வியாதிமுதலிய துன்பங்களுக்கு, அவைகளை நிவர்த்திக்கும் உப்புக்களாகவும், உபசரங்களாகவும், பாஷாணங்களாகவும், உலோகங்களாகவும், நான்கு பிரிவை யடைந்து தாதுக்களென்னும் பெயரால், மருந்தாகி அத்துன்பத்தைப் பரிகரிக்கின்றன. இவ்வித மகிமையை யுடைய பூதியங்களின் குணாகுணங்களை ஆராய்ந்தறிவதை விட்டு சோம்பேறிகளாம் அந்தரங்கக் காமிகளாகிய சாமிகளின் பேச்சால் தேவர்களாலும் மந்திரங்களாலும் சௌக்கியத்தைப் பெறலாமென்று மனிதர் நினைத்து பிரயாசை யெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அன்றி திவ்விய தேசங்களிற் சென்று ஆங்குள்ள தீர்த்தங்களில் மூழ்கி சிவ விஷ்ணுவாதிபிம்பங்களைச் சேவித்ததால் பூர்வஜன்மங்களிற் செய்த பாவத்தால் வந்த வியாதி முதலியவைகள் தொலைந்து பல சௌக்கியங்களுண்டாகிப் பலர்சுகமடைந்ததாக பலபாமரர்கள் நினைக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் பூதியங்களால்

விளைந்த சுகமல்லது வேறல்ல. எப்படியெனில் மனிதசஞ்சாரங் குறைந்தும் நல்ல காற்றால் நிறைந்துமிருக்கிற இடங்களுக்கு வியாதியாளர் சென்று வசிப்பதால்,அசுத்த காற்றாலும், அசுத்த ஜலத்தாலும் விளைந்த வியாதி நீங்க, அவர்கள் சுத்தஜல சுத்த காற்றாகிய பூதியங்களால் சுகமடைகிறார்கள். கோவிலில் காணப் படுகிற கல் உலோகங்களாற் செய்யப்பட்ட தெய்வங்களும் இப் பூதியங்களின் விகாரவடிவமே யல்லாது வேறில்லை. இப்படியே இப்பூதியங்களின் விரிவைப்பற்றி பேசுவோமாகில் யாவும் பூதி யங்களின் மகிமையாகவே முடியுமல்லாது வேறொன்றாக விருக் குமெண நினைக்கவிட மில்லை. எவ ரெவ்வித சௌக்கியத்தை எவ ருக்கு உண்டுபண்ணினாலும் அவை இப்பூதியங்களா லுண்டாயின வென்றே ஆய்ந்து யோசிக்கில் காரணம் புலப்படாமற்போகாது.

இவ்வுலகத்திற் கற்றார் கல்லாராகிய பிராம்மண, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர், குருக்கள் தேவர்கள் முதலிய பிரிவினைகளு டைய யாவரும், இப்பூதியங்களின் விகாரவடிவாகிய பலபுஷ்பாம் தாம்பூல,காஞ்சன,சேல ஆரதனாதிகளுக்கே ஆசையுற்றாநிற்கிறார்க ளென்று சொல்வதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமும் எக்காலத்தும் உண்டாக மாட்டாது. மண், பெண், பொன்னாதியவைகளை விட்டுத் துறந்து வெறுத்தவர்களைப் போல காஷாயாதி வேஷ மிட்டுத் திரிந்து வாயாற் பகட்டும் பொய்ஞ்ஞானிகளும், வாய் பேசாத மௌனிகளும் இப்பூதியஙகளின் இச்சையை விட்டவர்க ளென்று சொல்ல நம்பிக்கையில்லை. இக்கள்ளக் கர்ம பக்தஞானி கள் ஆசையையும், மோசக்கருத்தையும், விவரிக்கில் வாணாட்பரி யந்தம முடிவுபெறாதென்று பூதியமதத்தினர் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வளவோடு இவ்வுலகஞ் சுபாவமென்னும் மதத்தினர் கொள் கையை நிறுத்திவிடுகிறேன்.

ஹே! புத்திமானே! சிலமூடர்கள் நெடுங்கால வழக்கமாகப் பழகிவரும் வழக்கத்தையும், அப்பழக்கத்தால் தங்களுக் குண்டாகியிருக்கும் மேன்மையையும், வரும்படியையுங் கருதி உள்ளதனை யுள்ளபடி யுணர்ந்துரைக்கும் இப் பூதிய மதத்தினரை நாஸ்திகா ளென்றும், தங்களை ஆஸ்திகாளென்றும், ஆஸ்திகர்நாஸ் திகர் முகத்தைப் பார்க்கக்கூடாதென்றும், வஸ்துவிசாரமில்லாத தம்போன்றார்க்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். இன்றைக்கும்

பூதியமதத்தினர் விசாரணையில்லா ஆஸ்திகரினும் மேல் எனல்.

சொல்லிக்கொடுத்து வருகிறார்கள். தற்காலத்திற் பிரத்தியக்ஷமா
க வுள்ளதை உள்ளபடி யுரைக்கும் பூதியமதத்தினரை நிந்தித்து,
மூடர்களெனவும் எங்கும் எவ்விதத்தும் உயிருள்ளனவும் உண
ரக்கூடாத தேவதைகளையும், இறந்தபின் இத்தேவதைகளால்
இனிமேலுண்டாகிச சுகஞ்செய்யுஞ் சுவர்க்காதிகதிகளையும்,மந்திர
தந்திர கருமங்களாற் பெறலாமென புகழ்ந்து பேசி, அவற்றை
விரும்புவோர்களிடத்தில அத்தேவர்களை மகிழ்விக்க, பூசோற்சவ
யாக யக்ஞாதிகளுக்கு, அபரிமிதபோஜனமென முன்பு நிஷேதித்
துத் தள்ளிய பூதிய விகார வடிவப் பொருள்களோடே சேகரிக்குந்
தங்களைப் புண்ணியவான்களெனவும் புகழ்ந்துக் கொள்வார்கள்.
அன்றியும கல்வி, தவம், தருமம் வாய்மை, நீதி, வஞ்சியாமை
பிறர்மனை நயவாமை, பிறர்பொருளிச்சியாமையாதிய நற்குண
முடையார் எவரேனு முயிரோடிருப்பாரேல் அவர்களை யாதுமுண
ராதவர்களே யென்றும்,மூட-சிகாமணிகளானாலும் அல்லதுசிறிது
கற்றவர்க ளானாலும், தாபியான முடையவர்களாகவே யிருந்து
காணாது கேட்டவைகளையே கண்டதாகச சொல்லியும், எழுதியு
மிறந்திருப்பார்க ளாகில், அவர்களை முன்னோர்களென்றும், முனி
களென்றும், அடியார்களென்றும் பூசித்தும புகழ்ந்தும் வருவார்
கள். இத்தகைய ஆராய்ச்சி யில்லாத மூட ஆஸ்திகாள ஆராய்ச்சி
செய்யும் புத்திமான்களாகிய நடுவு நிலைமை குன்றாத பூதிய மதத்
தினரை நாஸ்திகா ளென்று கூறுவது அவிவேகமென்றே நினைக்கி
றேன். ஏனெனில் ஆஸ்திகாளென சைவ, வைஷ்ணவ, பௌத்த
சாத்தேய, வைராகி சந்யாசாதி வேஷங்களைத் தரித்துககொண்டு
ஈசுர, ஜீவ, உலக ஆராய்ச்சி சிறிதுமில்லாமல், ஏழைஜனங்
களின் சம்பாத்தியத்தைப் புசித்துககொழுத்து புத்திமான்களை
யும், நீதிமான்களையும் நிந்தித்துத திரியும மூடர்களைக கடவுளுக்
கும், நீதிக்கும், மனிதத் தன்மைக்கும் அஞ்சாது வஞ்சிக்கிற
நாஸ்திகர்க ளென்றே கொள்ளவேண்டு மல்லாது, பூதிய மதத்தி
னரைக கொள்ளுவோர் குருடரே யாவார்க ளென்பது துணிபு.
இங்ஙனம் நான் சொல்லிவந்த பூதியமதத்தினர் கொள்கை கட
வுளில்லை யென்று கொண்டது மல்ல. கொள்ளுகிறது மல்ல.
கொள்வது மல்ல. கடவுளுண்டா இல்லையா வென்றாராயு மத
மாம். ஆனால் யாதுந்தெரியாமலே வாழ்ந்து வேஷத்தால் ஆஸ்தி
கங் கூறுவோரை அவர்கள் லக்ஷியஞ் செய்வோர்களல்லர். சற்
குணனே! நானிதுவரை சொல்லிவந்தவைகளை யெல்லாம் நீ
யுணர்ந்து கொண்டாயல்லவோ? இனி இவ்வுலகம் செயற்கை
யென்று சொல்லும் ஆஸ்திகர்களது கருத்தையும் அவர்கள்
கூறுங் காரணத்தையும விவரிக்கப் புகுகின்றேன்.

உலகம்செயற்கை என்பவர் கருத்து.

நீதிமானே

கடைந்தெடுத்து நிறைபெற்ற இச்செழுஞாலத்தை அபார கருணாநிதியாகிய கடவுளின் சிருட்டி யென்பவர் கருத்தை நீ கவனமாய்க் கேட்க வேண்டியது. இம்மதமோ உலக மியற்கை யென்றும் உலகம் பேராற்ற மென்றும் சொல்லும் இருமதத்தினர்க்கு மேலா யானின்று இருவரோடும் போர்கொடுக்க வேண்டிய மதம். இது தான் அநேக பேத மதங்களும் பேதாசாரங்களும், பேதபாவனைகளும், உபகாராபகாரங்களுமாகிய அநேக பிரிவுகளடங்கியிருக்கின்றன. இதை அதிக சிரத்தையின்றிக் கேட்கும் பட்சத்தில் உன் மனத்தில் பிராந்த சந்தேக மென்னும் ஊற்றுண்டாகி விபரீதமெனு மாறுகப் பெருகிப் பெருக்கும். அன்றியும் உன் மனம் ஏதாவதோர் விபரீத பாவனையி லாழ்ந்து மிக்க சாஞ்சல்யத்தைக் கொடுக்கவு மிடமுண்டாகும். இச்செயற்கை மதத்தினரொருவர் மற்றொரு மதத்தினர் நூலின் கருத்தை யறியாமலே நூலுக்குந் தாஞ் சொல்லும் சிருஷ்டியாதி கிரமத்திற்குந் தாமபிமானித்த தெய்வத்திற்கும் விரோதமான வார்த்தை யெவர் வாயினின்றும் வந்த மாத்திரத்தில் சர்வகாரியங்களும் முழுகிப் போனதாக நினைத்து கோபாவேசங் கொண்டு விரோதமாகச் சொன்னவனுக்கு எவ்விதத்திலும் பல தீங்குகளைச் செய்யவிடந்தேட உபதேசித்து விடுவார்கள். இப்படி தீங்கான காரியஞ்செய்ய விடங்கொடுக்குமிவ்வித மான மத வார்த்தைகளைப் பொறுமையோடுங் கேட்டுத் தெளிய வேண்டியிருப்பதால் நீ அபிமானமற்றவனாக விருந்துகேட்கக் கடவை. அன்றியும் ஒரு மதத்தினர் மற்றொரு மதத்தினரைத் தோற்கச்செய்யவும் அல்லது நிர்மூலமாக நாசப்படுத்தவும் துணியுந் தம மதத்தினர்களை அந்தந்த வகுப்பி லுள்ளார் புண்ணிய ரென்றும் பரோபகாரிகளென்றும், அருளுடையாரென்றும் பேசுவது வழக்கமாகையால், நான் சொல்லும் ஆஸ்திக மதத்திலும் யாவருக்குங் கோப முண்டாக விடமிருக்கு மென்பதி லாக்ஷேபமில்லை. இவர்கள் பரோபகாரங்களெல்லாம் தாங்கள் கொண்ட துரபிமானத்தையும், மூடமூர்க்க கொள்கையையும் ஊரெங்கும் நிறைக்க நினைத்தலே யொழிய வேறாகா. இவ்வுலகம் செயற்கை யென்று போதிக்கும் ஆஸ்திகரென்று பட்டப்பெயர் தரித்துக்கொண்டவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயும் ஒருவரொருவர் மாறுபட்ட பல விசேஷங்களைக் கற்பித்த தம்மதத்தினரோடும், பிறமதத்தினரோ

டும் வேறுபடும் மதத்தினரநேகரானாலும், சந்திரகுலத் தாசருகிய பரதனாலாளப்பட்ட இவ்விந்து தேசத்தில், பூர்வ இந்துக்கள், நவீன கிறிஸ்தவர்கள், மகம்மதியர்கள் என்னும் முப்பிரிவினரே பிரபல மானவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர், ஆனால் சைனு, ஜப்பான், பர்மா, முதலிய தேசங்களில் பௌத்தமதமும் பிரபலமாகவே யிருக்கின்றதாம். இவர்களில் கிறிஸ்தவர்கள் பிறர்கொள்கைகளைப் பழிப்பதும் பிறர் மதத்தினாசேஷபணைகளோதுவதும் தம்மதத்திற்குக் காரணஞ் சிறிதுமின்றித் தாமே புகழ்ந்து பேசுவதும் தொழிலாக வுடையவர்கள். தத்துவ மார்க்கத்தில் தலையிட்டுக் கொள்ளுஞ் சக்தி சிறிதுந் தயாரில்லாத சிறுவர்கள் போன்றே காணப்படுகிறார்கள். அநர்த்தப் பேச்சுகளை யதிகமாகப் பேசுவதிலும், பொய்ப்பிரியம் பொய்ப்பிரசங்கம் காட்டித் தெருக்களிற் பிரசங்கிப்பதிலும் ஜீவனோபாயந் தேடுபவர்களாகவே யிருப்பாரும் சிலருண்டு.

மகம்மதியரோ தெருக்களிற் பிரசங்கிப்பதும், அந்நியமத தூஷணைகளை ஊரெங்கும் பரப்பப்படுவதும் காணோம். ஆனால் தம்மதத்திற் சார்ந்தோர்களுக்கே தம்பந்தப் புகழ் தற்காலம் போதித்து வருகின்றனர். மகம்மதியர்களும் கிறிஸ்தவர்களைப்போலவே கொள்பவர்களும் சொல்பவர்களு மானாலும், தம்மதத்தினை மட்டுமன்றி பிறர்பால் பிரசங்கிக்க ஊக்கங் கொண்டெழு மேக்கங் கொண்டவர்க ளல்லர். அன்றியும் மகம்மதியர்கள் நான்கு புத்தகங்கள் கடவுளாலனுப்பப்பட்டவைகளென்றும், அவைகளில் கிறிஸ்துமதமும் ஒன்றென்றும், நான்காவதாக முடிவிலனுப்பிய குரானே சித்தாந்தமானதென்றும், மற்றவை பூர்வபக்ஷமென்றும் கூறுவார்கள். இனி உலகம் படைப்பென்னும் ஒவ்வொரு மதத்தைச் சார்ந்த எந்த வகுப்பினரும் உலகமும், ஜீவான்மாவும், நரகமும், சுவர்க்கமும், பரமான்மாவென்னுங் கடவுளுமாகிய ஐந்துபொருள்களையும் உண்டென்றுகொள்ளுபவர்களே. கடவுள் கட்டளையாகிய வேதம் விதித்த நன்னெறிகளை கைக்கொண்டு கீழ்ப்படிந்து நடப்பானாயின் மோக்ஷத்தையும், அப்படிக்கின்றி யிஷ்டம்போல் நடந்துவரின் நரகத்தையு மடைவா னென்பதில் எவர்களும் பேதப்படுகிறவர்களல்லர். அன்றியும் கொலைசெய்தல், பொய்பேசுதல், களவாடல், கள்ளருந்தல், குரு பிறநிந்தை யென்னும் பஞ்ச மஹா பாதகங்களையும் செய்யலாகாதென யாவரும் உபதேசிப்பவர்களே. இதன்றி தம்மைத் தாமே மேன்மைப்படுத்திக் கொள்ளும் அசூயாபரமும், செவ்வையடைந்தும் பிறர்க்

குபகரிக்க மனமில்லாது புதைக்கும் உலோபமும், அந்நியர் மனைமீது ஆசை வைத்தலையுங் காமமும், தனக்குண்டாகும பலத்தைத் தடுத்தார் மீது கொள்ளும் குரோதமும அதிக வுணவின்மீதுள்ள போஜனப் பிரியமும், அந்நியர் சௌக்கியத்தைப் பார்த்தானந்தியாது அழுகையை கொள்ளும் பொறாமையும், தனக்கு நன்மையைத் தானே தேடிக்கொள்ளவேண்டுமென்பதை நினையாது வீண்காலங் கழிக்கு மந்தமென்னுஞ் சோம்பலும், கடுங் கோபமுமாகிய தலைமையான பாதகங்களிற்பெட்டும நாத மனிதனிடத்து மிருக்கலாகாதெனவே போதிப்பவர்கள். இவற்றால் யாவரும் பேதப்படுகிறவர்களல்லர். முன்சொல்லப்பட்டவருள் கிறிஸ்தவர்களும் மகம்மதியர்களும் நம்பிக்கையே பிரதானமென்னும மதத்தினர்கள். நம்பிக்கை விசுவாசம், பக்தி என்னுஞ் சொற்கள் ஒரே பொருளையுடையன. இந்துக்களோ நம்பிக்கையும், ஆராய்ச்சியும், ஆசரிக்கவேண்டுமென்று மதத்தினர். கல்லாதவர்களும், சிறுவர்களும் பேதைப் பெண்களும், நம்பிக்கைக் குரியவர்களாயிருக்கவேண்டுமென்றும் ஆராய்ச்சிக் கதிகாரிக ளல்லவென்றும் கற்றவர்களை அன்பிற்கும் ஆராய்ச்சிக்கும் அதிகாரிகளென்றும் பிரித்துக் கூறுபவர்கள்.

நம்பிக்கை வைக்கத் தகுந்தவர்களிலும் கன்மிகளெனவும் பக்தர்களெனவும் இரண்டு பிரிவினையுடையவர்க ளிருக்கிறதாக அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். கன்மம் வாக்காலுங் காயத்தாலுஞ் செய்யத்தக்க ஒழுக்கத்தைப் போதிப்பது. இது செய்தாருக்குச் சுவர்க்க முண்டாமென்பது இந்துக்கள் நூலின் றுணிபு. சுவர்க்கமென்பது நற்பொருள், நற்குணம், நல்லோர் கூட்டுற வெனப் பொருள்படும். அன்றியும் கன்மிகள் கற்றோர் நடக்கும் நல்வழக்கத்தைப் பார்த்துஅவர்க ளாசாரப்படி நடந்து வரும் சதாசார முடையவர்களே யன்றி மூடர் சொல்லில் முதன்மைப்பட்டு நடந்து வருபவர்களல்லர். அன்றியும் வேத விதிப்படி அறிந்து செய்யுமவர்களைக் கொள்ள வறியாது போனாலும் பிறருக்குத் தீங்கற்ற பூர்வ வழக்கங்களில் குன்றாது நடந்துவருபவர்களைக்கொண்டு தங் கருமத்தையுங் குணத்தையுந் திருத்திக் கொள்ளுகிறவர்கள். பக்தர்களென்போர், தாய், தந்தை, மூததோர், குரு, சத்சாத்திரங்களிடத்தில் வைத்த அன்போடு வேதவிதித தெய்வத்தினிடத்தி லன்பு வைத்து உபசார தோத்திரங்களைச் செய்து வருபவர்கள். புராணங்களையே வாசித்து வேதத்தி

திற் சிறிது மறியாதிருக்கும் குருமார்களிடத்தில் உபதேசாதிகளைப் பெற்றுப் பூசை மந்திர ஜெப தப முதலிய அங்கங்களைப் பரிபாலித்தும் வருகிற பக்தர்களும் சிலர் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இவர்கள் கல்லாதார் வகுப்பிற் சேர்ந்த மூட பக்தர்களே யாவார்கள். ஏனெனில் வேதமே எவர்களுக்கும் பிரமாணநூல். வேதத்தை மணி மந்திர மருந்தாகவும் கடவுளைப் பவரோக வைத்தியராகவும் பிறவியை ரோகமெனவும் முற்கூறியிருக்கின்றேனல்லவா? கற்றும் ஆராய்ந்துணராத அறிவுடைய சிலர் தம்மாலும் வஞ்சகர் கட்டிவைத்த தலபுராணங்களையும் அசம்பாவித கதைகளடங்கிய புராண உபபுராணங்களையும் அவற்றின் ஆதாரவால் பிறந்த ஆகமங்களையும் அவற்றில் வதாபிசரும் கேவல சூளங்களையும் விபரீத பாவனைகள் விளைக்கலாகிய பிறவிசசாதிகள் முதலியவைகளையும் வேதவிருத்தமாகவும் முன் பின் முரணாகவும் கூறாங்கிக் கொட்டி உளறித்திரிபவர்கள்; முதனூலாகிய வேதத்தை முதனூலல்லவென்பர். வேதம் முதனூல் என்பதை இந்துசகளால் சொல்லப்பட்ட எல்லா நூற்களிலும் பெறலாம் என்பதற்கு ஆட்சேபம் எவ்விதமாகவும் எக்காலத்தும் உண்டாகாது. வைணவர்கள் கொள்ளும் பாஞ்சராத்திர வைகானசாதிகளும், சைவர் கொள்ளும் ஆகமங்களும் முதல்நூல் என்பது சற்றூர்க்கச் சிந்தைக்குத் தருமல்லாது சிறந்ததை பயப்படாதாகாது. 'வினையினீங்கி விளங்கிய அறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூலாகும்'' இது வேதம். சார்புநூல் "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்து, பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி யழியா மரபினது வழிநூலாகும்'' இவை மநுதர்மாதிசாத்திரங்களாம். "இருவர் நூற்கும் ஒருசிறை தொடங்கித் திரிபுவே றுடையது புடைநூலாகும்'' இது புராணமாம். முதனூலாகிய வேதமறிந்து சார்புநூலாகிய தர்மசாத்திரங்கற்று புடைநூலாகிய புராணாதிகளின் உண்மை அர்த்தங்கொள்ளாமல் ஐயந் திரிபு நீங்காத அறிவால் உருவகாதி அலங்காரமாகக் கூறிய கதைகளை மெய்யெனக்கொண்டு வருபவர் மூட பக்தராகாது மெய்யறிவுடையராதல் எங்ஙனம்? இது நிற்க, சில விவேகிகள் ஆராய்ச்சி அறிவோடும் கூடிய பகுதியே பக்தர்களுக் கிருக்க வேண்டுமென்று ஒப்புகிறார்களே யொழிய கேவல நம்பிக்கையே போதுமானதென்று சொல்லுகிறவர்களைக் கற்றவராகக் கொள்ளுகிறார்களில்லை. கல்வியறிவிருந்தும் ஆராய்ச்சி பயனற்றதென்றும் கேவல நம்பிக்கையே போதுமானதென்றும் கற்றோரோடும்வாதாடுபவர்கள் பலரிருக்கிறார்கள். இவர்கள் கற்றவர்களேயானாலும் பரோபகார சிந்தையில் பயிலாது சுவப்பிரயோசனம் பயின்ற

முழுக்காதசமனமுடையோரா இவராலநமக்காவதென்ன? இனிச் சாங்கியம், ஞாயம், வைசேஷிகம், பாதஞ்சலியம், பூர்வமீமாம்சை உத்தர மீமாம்சை என்னுஞ் சாத்திரங்களை எழுதியவர்களோவெனில் ஆராய்ச்சியால் வரும் ஞானத்தாலன்றி மோட்சம் ஓர்போதும் உண்டாகாது என்பவர்கள். ஞானமோ வேதத்தாலன்றி விளையாது. வேதமோ எல்லா முணர்ந்த கடவுளின் ஏவலானால் சொல்லப்பட்டது. அது யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஓர்காலத்திலும் முரண்படாது. ஒழுக்கத்தைத் தரும் கன்மமும், மனசுத்தியைத் தரும் பக்தியும், ஆராய்ச்சியா லுண்டாகும் ஞானத்திற்கு சாதகமாக இருக்கின்றனவென்று வேதநாதற்றோர விரிவாய்க் கூறுகின்றார்கள். இதனால் இந்நூக்கள் வேதவிதித கன்மம், பக்தி ஞானம் எனும் மூன்று பிரிவினையும் ஒப்புகிறவர்கள். அத்வைத விசிஷ்டாத்வைதமென்னும் இருபிரிவினர் வேதார்த்தத்தால் மேற்சொன்னவழுகி வருபவர்களும், ஜீவனைச் சடமாக ஒப்புகிறவர்களெல்லாராயினும் நியாய வைசேஷிகர் மதப்படி மற்றயுக்திகளை ஒப்பிக்கொள்பவர்களே. எல்லா மதத்தினரின் கொள்கையும் ஜீவனாவும் பரமான்மாவு முண்டென்பதே. ஜீவனுண்டு ஈஸ்வரனில்லையென்னும் நிரீஸ்வர சாங்கிய மதமும் ஒன்றுண்டு. அதியாதலால் ஜீவன் பூதியங்களின் வேறாய் ஒன்று உண்டென்று ஏற்றுக்கொள்வதால இச்சாங்கியரையும் ஆஸ்திகரென் றொப்புக்கொள்ள வேண்டியது. பௌத்தர் நாஸ்திகர் என்பதில் தடையில்லை. எவ்வித துன்பத்தையு மின்பத்தையும் அனுபவித்துவரும் ஜீவனை இல்லையென்பவர் எவ்விதத்தில் ஆஸ்திகராவர்?

சற்குணசீலனே! ஜீவன், ஈஸ்வரன், ஜகம் என்பவற்றைப் பற்றிச் சொல்லும் மதத்தினர் முக்திக்கு மார்க்கமாகக் கொள்ளும் விசேஷணங்களைக் கேள். பூர்வமீமாம்சையார் முத்திக்கு ஏது கர்மமே என்றும், சைவவைணவர் பக்தியே யென்றும், அத்வைத விசிஷ்டாத்வைதிகள் பக்தியோடு ஞான மென்றும், சாங்கிய நியாயவைசேஷிகர்கள் பதார்த்தபரிசீலன ஞானமே யென்றும், கொள்ளுகிறவர்கள். இவர்களெல்லோரும் பூதங்களாகவும் பௌதிகங்களாகவும் காணப்படுமவைகளே உலகமென்பவர்கள். நாம் பிரத்தியட்சமாகக் காணும் பூமியாகிய மண்ணும், சமுத்திரமென்கிற ஜலமும், சூரியனென்னும் நெருப்பும், காற்று, ஆகாயம், என்கிற ஐந்துமே பூதங்கள் எனப்படுவன. சீடனே! பூதியமென்றால் கலப்பில்லாத பொருள்கள் என்றல்லவோ பூர்வம் சொல்லினேன். அவைகள் அறுபத்துநான்கல்லவோ? அவ்வறுபத்துநான்கின் கலப்பு பொருள்

களை இவர்கள் பூதமென்றெப்படி கொண்டார்கள். இவர்கள் தூல அறிவுடையவர்களாகவே தோன்றுகிறார்கள் அல்லது நுட்பவறிவினையுடையவர்கள் என்றெப்படி ஒப்பக் கூடுமென்று நினைப்பை. அவர்கள் தாம் கொண்ட பரமார்த்தங்களை விளக்கப் போதுமானவைகளை எடுத்துக்கொண்டார்களென்றே நினைக்க வேண்டும். இப்போது நாம் காணும் முன்சொல்லிய விரிவாய பூதங்கள் பஞ்சீகரண பஞ்சமகா பூதங்களென்றும் காரிய பூதங்களென்றும் இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவைகளைக் காரணபூதங்களென்று சொல்லுகிறதில்லை. ஆனால் காரண பூதங்களில் நான்கை பரமாணுரூபமாகவும் நித்தியமாய் என்றும் நிரூபணவாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ஆகாயத்தை வியாபகமாய் என்றும் நித்தியமாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள், இப்படிக் கவர் கூறுவது எவ்வித கருவிகளின சகாயமுமின்றி இயற்கையிலுள்ள ஞானேந்திரியங்களென்னுங்கருவிகளால் எவர்களும் எவ்விடத்தும எளிதில் உணரக்கூடியவைகள் என்றே நினைத்து ஐந்து பூதங்களாகச் சுருக்கியுரைத்தார்கள் போலும். இதன்றி காலத்தையும் திக்கையும் வியாபகமாகவும் நித்தியமாகவு மிருப்பதாக ஒப்புகிறார்கள் சிலர் மனதை அணுவாகவும் நித்தியனாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி சொல்லுகிறவர்கள் நியாய வைசேஷிகர்கள். மற்றையோர் இதைக் காரியப்பொருளென்கிறார்கள். சிலர் ஜீவனை பரமாணுவாகவும் சிலர் மகத்தாகவும் சொல்லுகிறார்கள். அணுவென்போர் இராமநுஜாதியோர். மகத்தென்போர் சாங்கியர் சைவர் முதலாயினோர். இவர்கள் சொல்லும் விதமாக ஒவ்வொரு கருத்தையும் விரித்து சொல்லத்தொடங்கினால் நான் சொல்லவும் நீ கேட்கவும் இருவர் வாணாளும போதாது. ஏனெனில், இவர்கள் நான்கு வேதங்களில் ஏதேனும ஒரு வாக்கியத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு அதற்குச் சாதகமாக 18 ஸ்மிருதிகளையும் பதினென் புராணங்களையும் ஆறு சாத்திரங்களையும் உதாரணமாகக் கொள்வது போதாமல் பாரதம் இராமாயணம என்னும் இதிகாசங்களையும் கூறத்தொடங்குவார்கள். இவற்றால் விளையும் சந்தேகங்களுக்கும் அவற்றிற்கவர் பின்னுங்கூறும் சமாதானங்களையுஞ்சொல்லிக்கொண்டு வந்து பின் இவர்கள் இதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு இப்படி சித்தாந்தப்படுத்துகிறார்களென்று சொல்லி காட்டப்புகில் என்றால் முடிவுபெறுமென நான் நினைக்கவில்லை. அளவிராது. ஏனெனில் அவர்கள் சித்தாந்தமாகத் தாங்கொண்ட கருத்தைப் பரிபாகிக்கே தெரிவிக்கக் கூடுமென்றும் அதுவும்

காலமும் இயற்கை குணமும் வரப்படியும் பார்த்தே சொல்ல
வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கே தாஞ்சொல்வது தெரியுமென்
றும மற்றையோர்க்குத் தெரியாதென்றும் சொல்பவர்கள். ஆகை
யால் அப்படிக்கு நான் காட்டினாலும் அது அவ்வளவோடு முடி
ந்துவிடுமா? முடியாது. இப்படி கட்சி பிரதிகட்சிகளைச் சொல்
லிக்கொண்டு வருவதில் பூரணப்பிரயோஜனம் ஏதாவது உண்டா
குமா வென்னில்? இல்லை. இல்லை. தீராவழக்காகவும் போராகவும்
சந்தேகமாகவும என்றுமிருக்கும். இதன்றி சொல்லுகிற எனக்
கும் கேட்கு முனக்கும் வாழ்நாட்கள் கற்ப பரியந்தம் நீடித்திருக்
கினும் பயன்படாது. என்றும ஒருமுகமும முடிவு பெறாது. பெற்ற
தெனச் சொன்னாலும் அப்பிரிவை சார்ந்தார் ஒப்பமாட்டார்கள்.
இவர்களிடத்திலெல்லாம் சற்று சாமர்த்தியத்தோடு துரபிமான
முமிருத்தலால் தம்மதம் தாழ்வடைய இடங்கொடார்கள். வீண்
வழக்காவது தொடுப்பார்களே யொழிய விட்டு சும்மா இரார்கள்.

குழந்தாய்! நான் உனக்கு 4 வேதத்தையும் 6 சாஸ்திரத்
தையும 18 ஸ்மிருதிகளையும் 18 புராணங்களையும் இதிகாசங்க
ளையும் இவற்றிற்குப் பின் பெரியோர்களெழுதிய எவ்வகை நூல்
களையும் பிரமாணமென்றெடுத்துக் கொண்டே ஜீவான்மா
இலக்கணத்தைச் செய்கின்றேன். நான் சொல்லப்போவது
சாத்திரங்களுக்கேயன்றி யுத்திகளுக்கும் அநுபவத்திற்கும் ஒத்
திருக்கும். எந்த சாஸ்திரமானாலும் அநுபவ பிரமாணத்தை ஜெ
யிக்காது. ஏனெனில் பெரியோர்கள் அநுபவித்தவைகளை
யே வேதமாதியவற்றில் விளம்பியிருக்கிறார்கள். வேதம் சர்
வஞ்ஞனாகிய ஈஸ்வரனனுபவமாகையால் அவனருள் பெற்றோரும்
அவ்வீஸ்வரன் அனுபவிக்கச்செய்ததை விளக்கியிருக்கிறார்கள்.
இதில் தடையில்லை. பெரியோர்கள் அநுபவித்து எழுதியவையே
வேதமாதியன வென்று நான் முன்னமே உனக்குச்சொல்லியிருக்
கின்றேன். அநுபவமில்லாத வார்த்தை அபரோக்ஷஞான சா
க்ஷாத்காரத்தைத் தராது. முடிவை இவ்விடத்திலும் இக்காலத்
திலும் அடையக்கூடாததாகி, நம்பிக்கை மாத்திரமாகவே இருக்
கும. நாம கொண்ட நம்பிக்கை எதார்த்தமோ விபரீதமோ
என்னுஞ் சந்தேகத்துக்கு என்றேனும் இடந்தராமல் இராது.

இஃதிருக்க, இந்துக்களில் ஞானிகளாயுள்ள பேர்கள் எந்த வார்
த்தையையும எந்த மதத்தையும் எந்த நூலையும் பூர்வ பட்சமாக
வாவது அல்லது சித்தாந்தமாகவாவது ஒப்புக்கொள்வார்கள்

காரணமே தென்னையாகில் இவ்விந்துக்கள் தங்கள்வேதத்திலில்
லாத அபிப்பிராயம் கற்றவர்கள் கல்லாதவர்களாகிய எவ்வித
மனிதர்களிடத்திலும் உண்டாகாதெனத் தீர்மானித்திருக்கிறவர்
கள் திரிகுண சம்பந்தமுடைய விருத்தி அநந்த வவசர காலத்
தில் தோன்றும் அனுபவாகாரமாக விளங்கி விவரிப்பதால் சர்வ
அபிப்பிராயமும் சமயோசிதமாகக் கொள்ளத்தக்கன வாதலால்
எவ்வித அபிப்பிராயங்களும் தங்கள் வேதத்தில் பூர்வபக்ஷ
மாகவேனும் சித்தாந்தமாகவேனும் அடங்கி கிடக்கின்றன
வென்று கொள்வது அவர்கட்கு நிராக்ஷேபம். இந்துக்கள் தங்
கள் வேதத்தை அநாதியென்று ஒப்புகிறவர்கள். காரணம் இப்
போது உனக்கு விளங்காதாகையால் சமயம் வந்தபோது இதைப்
பற்றி யுனக்குத் தெரிவிக்கின்றேன். முப்போ தெழுதப்பட்டிருக்
கும் வேதாதி சகல நூல்களும் மஹான்களாலேயே சொல்லப்பட்
டும் எழுதப்பட்டுமிருக்கின்றனவென நினை. எவரால் எழுதப்பட்
டனவாயினும் இன்றியமையாதவற்றை எவரும் நிராகரித்து நடப்
பது கூடாது. உள்ளது போகாது; இல்லது வாராது, என்பது
என்றைக்குங் கெடாத ஞாயம். ஏறக்குறைய வேதங்களின் பிரி
வாகிய 1130 உபநிஷத்துக்களும் பெரியோரால் செய்யப்பட்டன
வேயென்பதில் சந்தேகமில்லை. இவற்றுள் 103 உபநிஷத்துக்களில்
மோட்சத்திற்கு முக்ய காரணம் ஆத்மஞானமே யென்று உரை
ப்பன. பெரும்பாலும் இந்த உபநிஷத்துக்கள் ஓதும் ஆத்ம
ஞானத்தால் மோட்சம் பெற முயற்சித்தல் அருமை யென்றயர்
வோர்க்கு, சிறிதாக மனத்தால் செய்யும் யோகமாதிய கர்மத்தை
யும் அதனையும் கடினமென்று நினைப்போர்க்கு வாக்காலும் காயத்
தாலும் செய்யத்தக்க கருமங்களையும் சிறிதாக கூறுகின்றன. மற்
றைய உபநிஷத்துக்களோவெனில் இவ்வுபநிஷத்துக்களின் கருத்
திற்குச் சிறிதும் முரண்படாது ஞானமடையும் பரிபாகம் பெறற்
பொருட்டு இரங்கி, மறைவாக ஸ்வ கருத்தைப் புறப்பொருள்
களின் மீது வைத்து அந்தர்முகத்தில் குருவா லறிந்து செய்ய
வேண்டிய சாதகங்களைப் புறம்பிற் செய்ய விதிக்கின்றன. இப்
போது யான் உனக்குச் சொன்ன இக்கருத்து உள்ளதனை யுள்ள
படி யுணர்ந்த அபரோக்ஷ ஞான சாக்ஷாத்கார ஞானிகளுக்க
ன்றி மற்றையோர்க்குப் பொருந்த லருமை. இனி ஜீவான்மாவின்
இலக்கணத்தைப்பற்றி பேசுகிறேன். ஜீவான்மா வென்பது
ஞான வடிவாகிய அநாதி நித்ய பொருள். இது தேகத்தை
யோர்கால் யானெனவும் ஓர்கால் எனதெனவும் கொள்வதும்
கூறுவதுமாக விருக்கின்றது. இது கர்ம சரீரமாகிய தூல தேக

மழிந்தபோதும் அழியாத சூக்குமத் தேகத்தோடும் வாசனையோ
டும் எக்காலத்திலுமிருந்து அக்கர்மத்திற் கொத்தபடி மீளவும்
பூலோகத்திலேனும் நரகத்திலேனும் சுவர்க்கத்திலேனும் தூல
சரீரமடைந்து சுகதுக்க மிசிரத்தையும் அடைவது. சுகத்தைச்
சுவர்க்கத்திலும் துக்கத்தை நரகத்திலும் மிசிரத்தைப் பூலோகத்
திலும் அடைவது. இத்தகைய ஜீவான்மா என்றும் பூதியங்களின்
வேறானதே. பூதிய பரமாணுவைப் பார்க்கிலும் மிகு நுட்பமா
னது. என்றால் சிறியதென நினையாதே. அதி சூக்குமமான
தென வறி. பூதவணுக்கள் நுட்பமானவைகளாயினும் காரியப்பட்ட
போது ஒன்று மற்றொன்றில் வியாபிப்பதாகவும் ஒன்றில் மற்
றொன்று வியாப்பியப் படுவதாகவு மிருக்கின்றன. பிருதிவி சமு
த்திரத்தில் வியாப்பியமாம். சமுத்திரமோ பூமிமுழுதும் வியா
பித்து தீரமாக்கி மும்மடங்கதிகமாய் வியாபகமாகிக் காணப்படுகி
றது. நீர் வியாபிக்கக்கூடாத குருத்துவமுடைய பொன், வெள்ளி,
யாதி லோகங்களிலும் வைரமேறிய அலைதா வறாத இரத்தினாதி
கற்களிலும், ஜலத்திலும், நெருப்பு பிரவேசிக்கிறது. அதுபோ
லவே மண், நீர், நெருப்புக்களில் காற்று வியாபிக்கின்றது. ஆகாய
மோ அதிசூக்குமமாகி காற்றாதி நான்கிலும் வியாபிக்கின்றது.
இவற்றிற் கெல்லாம் அதிசூக்குமமாகிய ஜீவான்மா அந்தக்கரண
மாதி சரீரத்தில் வியாபிக்கின்றது. இங்ஙனம் வியாபிக்கக்கூடிய
தனையே சூக்குமமெனக் கொள்ளப்படுகிறது. பரமாணுவினுஞ் சூக்
குமமான தொன்றில்லை. பூதியங்கள் காரியப்பட்ட காலத்
தில் வெட்டுக்குத்தாதி ஊறுகளை அடைவதுபோல எவ்விதப் பொ
ருளாலும் ஜீவான்மா ஊறுபடுவதன்று, ஜலத்தால் நனைவதன்று,
நெருப்பால் தகிக்கப்படாதது, ஆயுதங்களால் கண்டிக்கக் கூடா
தது, காற்றால் அசையாதது என அறி. இத்தகைய ஜீவான்மாவும்
புனர்ஜென்மமு முண்டென இந்துக்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்
கள். கிறிஸ்து மகம்மதியர் முதலியோர் புனர்ஜன்மத்தை ஒப்பு
கிறவர்களாகப் பேசுகிறார்களில்லை. சுவர்க்கத்தையாவது நரகத்
தையாவது ஜீவன் அடைந்தபின் மீளாமலிருப்பதே மேலான
நியாயமெனக் கொள்ளுகிறவர்கள். இந்துக்கள் அப்படி கொள்ளு
கிறவர்களல்லர். மீளா நரகம் ஈசனைக் கருணையற்றவரெனப் பேசு
தற்கு இடந்தருதலால் நியாயமாகக் காணப்படவில்லை. மற்றெப்
படி கொள்ளுகிறார்களெனில் வேத விகித மெய்ந்நெறிப்படி
நடந்து பொய்யொழுக்க மொழித்து இம்மையிற்றானே அறியா
மையின் பயனாகக்கொண்ட தேகாபிமானத்தை விட்டு நீங்கி ஞா

னத்தால நிறைவுற்றபோது மோட்சமடைந்து அக்ஞசுஞ் சிறிதுமின்
றிப் பரமானந்த வடிவாகி என்று மிலகிக்கொண்டிருக்கு மென
றும், மற்றைய காலங்களி லெல்லாம் பல தாரதம்மிய முள்ள
தூலதேகத்தைச் சூக்கும காரண தேகங்களோடு பெற்று, சுவர்க்
கத்திற்கும் நரகத்திற்கும இகத்திற்கும், மூன்று திரிந்துகொண்
டிருக்கு மென்பார்கள். இது இவர்கள் கொண்ட மதத்திற்
சொல்லும் சித்தாந்தமே அன்றி யவர்கள் யுக்தியாற் சொல்லு
மவைகளல்ல. ஜீவன ஞானமடைந்த காலத்தில் காரண தேக
மாகிய அஞ்ஞான மழிந்து போவதால் சூக்கும தேகத்தையு
மொழிந்து பிறப்பிறப்பற்று சுகரூபமாகிய துயரற்ற யறிவோ
டிருந்து விடுகிறது. சிருட்டியில்லாத பிரளயகாலத்தில் ஜீவான்
மா அதிசூக்குமமாகிய வாசனைகளோடு சூக்கும சரீரத்தோடும்,
காரணதேகமாகிய அவித்தையி லடங்கி யிருக்கின்றது. ஞானத்
தாலன்றி காரணதேகமாகிய அவித்தை என்றும், எவ்விடத்தி
லும் எவ்விதத்திலும் அழிவை யடைகிற தில்லை. ஆகையால்,
ஜீவான்மா வேதங் கற்று ஞானம் பெற்று விதிப்படி நடந்து பர
மான்மபோதத்தை யடையவேண்டிய தவசியமாக விருக்கிறது.
இனி இத்தகைய ஜீவான்மா இல்லையென்பதைப்பற்றி உண்டா
கும் சங்கைகளுக்கு விடைகளைச் சொல்லுகிறேன். சீடனே!
நீயும் நானும் கிடையாது. பூதிய சேர்க்கையாலுண்டாகிய தொ
ழிற்சக்தியே நீயும் நானுமென்று கொள்வோ மென்னில், நாமி
ருந்தல்லவோ நம்மைப் பூதியச் சேர்க்கையாலுண்டாகிய சக்தி
யென்று மதிக்கிறோமெனச் சொல்ல வேண்டி வருகிறது. முடி
வில் நாமில்லாமற் போவோம், பூதியங்கள் என்று மிருக்கும் என்
பதை, நாம் இப்போது ஒப்பிக்கொண்டாலும், நாமிருந்தல்ல
வோ அதையும் ஒப்பிக்கொள்ளுகிறோம். இதனால் நாம் இருந்
தே நம்மை இருக்கிறவர்களாகவும் இல்லாமற் போகுமவர்க
ளாகவும் நம்மை நாம் நினைக்கின்றோம். நாமில்லையாகில் பூதியங்
கள் நிலையாக விருப்பன வென்பதையும் நம தின்மையையும்
உணர்ந்துகொள்வ தெப்படி?

இதன்றிப்பூதியங்களின் சேர்க்கையா லுண்டாகும் ஓர் சக்தி
யே ஜீவான்மா வென்பதைப் பற்றி எனக்
பூதியச் சேர்க்கையா கநேக சங்கைகள் உதிக்கின்றன. அவற்றை
லாஞ் சக்தியே ஜீவான் யுனக் குணர்த்துகிறேன். நீ இதை யோ
மா என்பதின் மறுப்பு. சித்துப்பார். நான் பூதிய மதத்தினர்சொல்
லும் பூதியங்களே தாது மூல ஜீவ தேகங்
களின் மூலித வுருவங்களாகக் காணப்படுகிறன வென்பதை

ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேனேயொழிய ஒழிப்பவனல்லேன். அன்றிப் பூதியங்களை கடினப பொருள்களாகவும் இளகற்பொருளாகவும் ஆவியாகவும்காணப்படுகின்றனவென்பதையும் சமாதிக்கின்றேன். ஆனால் இவைகளின் கூட்டரவால அறிவென்னுமோர் சக்தியுண்டாகி அச்சக்தியே இவ்வுலகசுகதுக்க போகத்தை யநுபவித்து, முடிவில் சொரூப மற்றுப் போகிறதென்பதைமாத்திரம் ஒப்புவதில்லை. ஏனெனில் பூதியங்கள் கலந்தபின் னுண்டாகிய அறிவு,தான் பிறவாமுன னடந்த பூதச்சேர்க்கைகளையும், சேர்க்கையால் தான பிறந்த விதத்தையு முணர்ந்து அந்நிலையற விவகரித்து விளக்கப் புகுந்தது,அதிசயமாகக காணப்படவில்லையா? எவரேனும் பிரத்தியக்ஷமாகத் தமகாலத்தில் உள்ளவைகளையும் தனக்குப பின னுண்டானவைகளையும் அறியுமாற்ற லுடையவராக அநுபவமும் நியாயமு மிருக்கிறதேயொழிய,முன்னுண்டாயிருப்பவைகள் தான்சொல்லும விதமாகவே யுண்டாயினவென்று உறுதிப்படுத்த நியாயமும அநுபவமு மில்லை. கண்ணெதிர் காணுங் காரிய வஸ்துவைக்கொண்டு காரணத்தை யூகித்துணர்ந் துரைக்கலா மல்லவோ; எப்படி புகையாகிய காரியத்தைக் கண்டு அதன் காரணமாகிய நெருப்பு அவ்விடத்தி லிருக்கிறதென்று அறிகிறோமோ அதுபோலவே அனுமானத்தால் முன்னடந்தவைகளையுங் கண்டுபிடிக்கலா மல்லவோ வென்று நினையாதே. அநுமானமும் ஓர்பிரமாணமே. ஆயினும் அநுமானம் விபரீதமாகவு மிருக்கக் கூடுமாகையால் அநுமானஞ் சமுசயத்திற் கிடமானதே ஒழிய உறுதிப்படுத்தற் குரியதல்ல. புகையைக் கண்டு நெருப்புண்டெனக் கொள்ளல், பழக்கத்தில் வந்த அநுபவமே. ஏதேனுமோரநுபவ மிலாத அநுமான மெப்பொழுதுந் தப்பிதமேயாம், ஏனெனில்; எவ்விடத்திலும், எக்காலத்திலும், எவ்வித பூதச்சேர்க்கையாலும அறிவெனுமோர் சக்தியுண்டாகியதாகக்கண்டார், கேட்டார்,காட்டுவா ரொருவருங் கிடையாது. பூதியங்களைக கருவிகளா லெவரும் பிரித்துங், கூட்டியும், திருத்தியும் உணருகிறார்கள். அப்படிக்கவர்கள் பிரிக்கும்போதாகிலும், கூட்டும்போதாகிலும், கூட்டியபின்னுகிலும, அறிவென்னுமோர்சக்தியை யுண்டாக்கியும், உண்டாக்கியபின் னழித்தும் காட்டினரும் இனிகாட்டுவாரும இலராவர். எவ்வித சரீரத்தையும் பிரித்து அறிவென்னுஞ் சக்தி யழியக்காட்டலாமோ. இதோர் பெரிய காரியமன்றே. இது யாவருக்கும் அநுபவத்தானே எனக் கூறலாகும். சரீரத்தை யழித்து பூதியங்

களைப் பிரித்து அறிவழியக் காண்பதுபோல, பூதியங்களைச் சேர்த்துச் சரீரத்தையும் அறிவென்னுந் தொழிற் சக்தியையும் உண்டாக்கியுங் காட்டலாமன்றோ. அப்படிக் கூட்டிச்செய்யுஞ் சாமர்த்தியம் இவர்களுக்கேன் இல்லாமற் போயிற்றோ தெரியவில்லை. உண்டாவது இயற்கையும் நாம் செய்வது செயற்கையுமாகுமென்பரேல், இயற்கையாக அறிவும் ஒன்று உண்டென்று ஏன் கொள்ளுகிறார்களில்லை. இதிருக்கட்டும் பூதியங்கள் சரீர உருவைத் தரிக்குமுன் அறிவென்னுஞ் சக்தியைப் பெற்றிருந்தனவா? சரீரமாகக் கூடுஞ் சமயத்தில் பெறுகின்றனவா? சரீரமாகக் கூடியபின் பெறுகின்றனவா? அறிவென்னுஞ் சக்தி எப்போதுண்டாகிறது? கூடுவதற்கு முன்பே பூதியங்கள் அறிவென்னுஞ் சக்தியைப்பெற்றிருந்தனவென்பதற்கு அநுபவமும் ஆதாரமும் இல்லை. உண்டென்று சொல்ல இவர்கட்கு மார்க்கமும் இல்லை. எதனாலெனின் சரீரமும் அறிவும் ஒரே காலத்தி லுண்டானதாக விருந்தால் மரணத்தில் அவை பிரியக் காரணமில்லை. பூதியங்களைப் பிரித்துப் பார்க்கும்போதும் அப்பூதியங்கள் அறிவை யடைந்த வளங்கவேண்டும். அப்படிக் கில்லாமையால் சேர்ந்த பின்பே "அறிவைப் பெற்றதெனச் சொல்லல் வேண்டும். அப்பூதியங்கள் அறிவென்னுஞ்சக்தியைப் பின்னடையப் பெறுமேல், அப்படிப் பின்னுண்டாகு மறிவிற்கு நாம் தேகசம்பந்தம் பெற்றால் பசி, தாகம், காமம், முதலியன நமக்கு உண்டாகும். நாம் அதற்குத்தக்க அன்னபானாதி வடிவப்பொருள்களைத் தேட முயற்சிக்க வேண்டிவரும் அப்படி முயற்சிக்குத் தக்க விதமாக உருவெடுக்கவேண்டும் மென்றுடப் பூதியங்கள் அறிந்து தக்க கருவிகளோடு சரீரமாக அமைந்ததெனல் அருமையிலும் அருமை அன்றியும் அம்மூடப் பூதியங்கள் நாய் பூனை, குதிரை, யானை, மாடு, ஆடு முதலிய மனிதப் பிரயோஜனகாரிக ளாகிய மிருகங்க ளாகவும், கிளி கருடன் மயில் முதலிய பக்ஷிகளாகவும், சுறா திமிங்கிலாதி ஜலஜந்துக்களாகவும், இகலோக பரலோக புத்தியோடு கல்வியும் பாஷாஞானமு முடைய மனிதராகவும், உள்ள இவ்வெல்லா தேகங்களுக்கும் மிகவும் பயன்படத்தக்க தானியம், காய், கனி, கிழங்கு, சாகமாதிகளைத் தரும கொடி, செடி, புல் விருக்கங்களாகி ஒன்றிற் கொன்று தாழ்ந்திருக்க வேண்டுமெனவு நினைந்துருவெடுத்தன வென்பது அசம்பாவித மாகவே யிருக்கின்றதன்றோ? அன்றியு மம்மூடப்பூதியங்கள் "நாம் கூடிய பின்னர் நமக்கு ஓரறிவாதிய ஆறறிவவயவமும் அவற்றையாளும் ஓர் யஜமானனுக்கும் அறிவென்னுந் தொழிற்

சக்தியுமுண்டாகும். அதற்குப் பசியுண்டாம், தாகமுமுண்டாம், காமமுமுண்டாம், குளிருண்டாம், சூடுண்டாம், அழுக்குண்டாம், ஆசையுமுண்டாம், சாவுமுண்டாம், துக்கமுமுண்டாம், வியாதிகளுமுண்டாம், சந்ததியுமுண்டாக்க வேண்டி வரும், இவைகளுக்கெல்லாந் தேவையான பொருள் வடிவமாமோவென அறிவினறிந்து தெரியாமலே கூடி ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் உருவெடுத்தனவென்னில் இது நம்பக்கூடியவிதமாக விருக்கின்றதா? இதனை நம்புவோர் யாராக விருக்கவேண்டும்? நம்புவோரும் நம்பிக்கையுடையோரும் பூர்வ பூதிய ஜாதியைப் பெற்றிருக்கின்றார்களோ போலும். அன்றியும் அப்பூதியங்கள் கலப்பாகார வடிவெடுத்து அறிவடைந்தபின் காணவேண்டியதற்குக் கண்களும், கேட்கவேண்டியதற்கு காதுகளும், முகரவேண்டியதற்கு மூக்கும், சுவையறிய நாக்கும், தேவையான பொருள்களைப்போயடைய கால்களும், தேகேந்திரியாதிய எவற்றிற்கும் தேவையானவைகளைப் பார்க்க, எடுக்கக் கொடுக்கப், பெறத்தக்க கைகளும், போகிக்கத்தக்க ஆண்பெண் குறியும், கொள்ளக் கடிக்க வுதவும் வாயும், வேண்டுமென எப்படி யறிந்து கூடியிருக்கும்? ஐயையோ! இதைச் சிறிதும் நம்பலாமென நினைப்பதற் கிடங்காணோமே. உலகத்தில் விருட்சாதிகள் விதைகளாலும், இலைகளாலும், கிளைகளாலும், உண்டாகின்றனவே யொழிய பூதியங்கள் கூடி யுண்டாகக் காண்கின்றோ மில்லையே. இப்படியே முட்டைகளாலும், வியர்வையாலும், பல ஜந்துக்கள் பிறக்கக் காண்கின்றோம். பூதியங் கலந்துண்டாகக் கண்டார் காண்கின்றாரெவர்? பையினிடமாகக் கட்டுண்டு பிறக்குமுயிர்களும் மைதுன சுக்கில சுரோணிதக்கலப்பால் உண்டாகின்றனவே யொழிய, பூதியங்கள் நேரே கூடி யுண்டாக்க வுண்டானதொன்றுங் காணப்படவில்லை. சிலர் ஆதியிற் பூதியங்கள் கூடி இவ்வாறுவகைத் தோற்றமாக வுண்டாகிப்பின்னப்படி கூடவேண்டிய அவசியமின்மையால் அதனை மறந்து நிற்கின்றனவெனவுங் கூறுகின்றனர். ஆவசியகமும் அவசியகமின்மையுங் கூடிய பின்னுண்டாகிய தொழிற் சக்தியாம் அறிவிற்கே தெரியு மல்லாது மூட பூதியங்களுக்குத் தெரியாதாகையால் அவைகள் தங்காரியத்திற் சென்ற வேண்டிய காரணம் ஒருசிறிதுமில்லை. இஃதிருக்கட்டும், கண்களானவையோ தூசுகளை யணுகாவகைச் செய்யும் உரோம வடுக்கால் செப்பனிடப் பட்ட இரு இரப்பைகளை மூடவுந் திறக்கவுங் கூடியவிதமாக வடைந்து அபாயமின்றி பள்ளங்களில் மறைந்திருக்கவேண்டுமென்றும்

காதுகளானவை சத்தக் காற்றைத் தடுத்துச் சிறு துவாரங்களுக்குள் ளாக்கிக்கொள்ள மேலவிரிந்து அடிகுவிழ்ந் திருக்கவேண்டுமென்றும், மூக்கானது உணவுப் பதார்த்தங்களின் மணத்தை யறிவிக்கக் கூடிய யடுத்திருக்கவேண்டு மென்றும், பற்களானவை மூளைப்பட்டு வாய்ச்சுட்டுக்காப் பதார்த்தங்களை உளி யென்னு மாயுதத்தைப் போல வெட்டுதற்குக் கூர்மையாகவுந் தட்டையாகவு முருகு எடுத்து முன்னிறக, மற்றுஞ் சில அரைக்கக் கூடிய விதமாக சதுரகிருதியுடைய தட்டையாகவும் புறமிருக்கவேண்டு மென்றும், அருபடாத நார்போன்ற பொருள்களைத் துண்டு படுத்தத் தக்கவிதமாயவை இவ்விரண்டிற்கு மிடையிலிற்கவேண்டு மென்றும், நாக்கானது புரண்டு பற்களுக்குச் சகாயஞ் செய்யவும், எழுந்து வளைந்து ஒலிவேற்றுமை படுத்தவும் சுவைகளைத் தாங்கிக்கொள்ளவுந் தக்கவிதமாய் எலும்பின்றி ஈரத்தோடிருக்க வேண்டுமென்றும்; இப்படியே ஒவ்வோரவயவமும் பின்னடக்க வேண்டிய தத்தந் தொழிலுக் கேற்ற விதமாயுருவெடுத்து தக்க விடத்திலிருக்க வேண்டுமென்று மம் மூடப் பூதங்கள் எப்படி தெரிந்து கூடியிருக்கும்? இதையெல்லாம் யோசிக்குங்கால் திரிகால வுணர்ச்சியுள்ள ஞான வடிவாகிய ஓர் பொருளிருந்தே இப்பூதியங்களைக் கூட்டி யிருக்கவேண்டுமென நினைப்பதற் கிடமுண்டாகின்றது. அப்படிக்கோர ஞான வடிவாகிய பொருளின் சகாயத்தை யிப்பூதியங்கள் பெறுதற் கவசியமில்லை, இவைகளுக்கே அந்த வல்லமை யிருக்கின்றதெனில், பரமாணுக்கள் ஞானமுடையனவாக வேண்டும். ஞானமுடையனவைகளா யாமாயின் ஓர்கால ஞானமற்ற சடசவமாகக் காணப்படக் காரண மில்லையன்று;

ஞானவடிவ ஈஸ்வர நிலை மண்டனம்.

சீடனே! உலகத்திலுள்ள எவ்விதமான ஜீவ சரீரங்களி னவயவங்களைப் பற்றி யோசித்துப்பார்த்தாலும் ஓர் சர்வக்ஞனாகிய கடவுள் அச்சரீரத்தை யபிமானிக்கு முயிர்கள் வசிக்க வேண்டிய இடத்திற்கும், புசிப்பிற்கும், சுகத்திற்குந் தக்கவிதமாக அறிந் தமைத்ததாகப் புலப்படுகின்றதே யொழிய அறிவற்ற பூதியங்களே கூடி இவ்வுருவத்தைப் பெற்றதாக நினைக்க எண்ணமெழுத லில்லை. நான முதலிற் சொன்ன விருட்சமுதல் மனிதரீறாகக் கொள்ளப்பட்ட ஜீவ தேகங்களின் அவயவங்களெல்லாம் அவ்வச்சரீராபிமானியாகிய ஜீவனின் இச்சை கிரியா

ஞானப் பிரயத்தனங்களுக்கு ஏற்ற விதமாகவே யிருக்கின்றன,
என்பவை கூர்ந்து தனித்தனி விளக்கப் புகுந்தால் அவையாவும் உண்மை
யேயாம். தடையுறா. ஆகையால் கடவுளின் அபார சக்தியை வர்
ணிக்க எவராலு மாகாதென விளக்கின்றார்கள். ஒரு சோற்றின்பத
த்தை யறிவதால் பானை சோற்றின் பக்குவத்தை தெரிவதுபோல ஒரு
தேகத்திலமைந்திருக்கு அவயவத்தால் எல்லாப் பிராணிகளினவய
வத்தையுமறிந்து கொள்ளலாம். மாறு[illegible] காலத்தில்
யாதொரு சுவாசமு மின்றிக் காஷ்டமாத்திரமாக நின்ற மரமா
தியன், வசந்த மாரிகாலத்தில் இலை, தளிர், பூ, காய், கனி, விதையா
திகளாற் றழைத்து விளங்கி மனையாயும் புஷ்பித்தும் வந்த
டையுமுயிர்களுக்கு ஒளியாயும், பின்பு நிலைபெயர்ந்து முடிய மற
யாமலுமிருந்து, பக்குவப்பட்ட இலை, காய், கனியாதிகளை சஹஜ
மாக உதிர்த்து அவைகளைப்பெற வுதவுகின்றன. மீள மீள இவ்
வாறே செய்து வருகின்றன. இங்ஙனம் செய்துவரும் விருக்ஷ
மொன்றினது செய்கையை ஆய்ந்து யோசிக்கினும் கடவுளினது
காருண்ய மாதி சக்திகளை யறிதி லுணரலாம். இதுவரை நான
சொல்லி வந்ததனால் சர்வஞ்ஞனாகிய ஓர் ஞானசொரூபியின்
அமைப்பாலன்றி இப்பரமாணுக்கள் தாமே கூடி பிறப்பன பயக்
கவேண்டிய பொருள்களினுருவத்தைத் தரிக்கின்றன வென்பது
கேள்விக் கொவ்வாமலிருப்பதோடு யுக்தி யனுபவங்களுக்கு
விருத்தமாகவே யிருக்கின்றதல்லவா? இது உனக்குஞ் சம்மத
மாக விருக்குமென நம்புகிறேன். ஆனால் சர்வஞ்ஞனாகிய கடவுளை
அனுமானப் பிரமாணத்தாற் கொள்ளலாமே யொழிய பிரத்தி
யக்ஷமாகக் கண்டாருண்டாவென பூர்வ பக்ஷத்தவர் கேட்கலாம்.
அன்றியும் இவ்வனுமானம் விபரீதமாகவு மிருக்கப்படாதோ?
வென்று நாம பூர்வம அவர்களை கேட்டது போலவே அவர்க
ளும் நம்மைக் கேட்கலாம். கடவுள் பிரத்தியக்ஷமே யன்றி
யபிரத்தியக்ஷமல்ல. ஆயினுமிப் பிரத்தியக்ஷம நுட்ப அறிவி
னர்க்கே புலப்படுமென்றி யேனையோர்க்காகாத லருமை. ஏனெனில்
கண்களுக்கல்லாது மற்ற அவயவத்திற்கு உருவங்கள் விளங்கா.
அதுபோலவே ஓசை காதிற்கே பிரத்தியக்ஷமாகிறது. கண்க
ளுக்காவதில்லை. வாசனையோ மூக்கிற்கே விளக்கமாகிறது. பரிச
வடிவ காற்றோ தொக்கிற்கே விளங்குமாறது.. ஊசையோ
நாக்கிற்கே விளங்குகின்றது. கந்தம பரிசம் ரூபம் சத்தம். உரி
சை என்னுமைந்தையும கண்கள் காணுமோ? காணா; இதைப்
போலவே கடவுள் ரூபத்தையும் சச்சிதானந்தாதி குணங்களையும

மலினமற்ற சுத்தசாத்மீக மனமெனும் நின்மல விருத்தியேபிரத்தி யக்ஷமாக வறிகிறது. இதையே சூக்ஷுமபுத்தியெனவும் நுட்ப வறிவென்றுங் கற்றோர் கொள்ளுகின்றார்கள். அனுமானத்தால் எவர்க்கும் நிரூபித்தல் யாவர்க்கு மெளிதாம். இவ்வனுமானம் விபரீதமாகா தென்பதற்கு விடை யளிக்கின்றேன். பூர்வபக்ஷி முன் உதாரணமாக வெடுத்துக்கொண்ட கடிகார யந்திரம்போல எவ்வித கருவிகளையு மறிவுடைய மனிதன் தானுத்தேசித்த காரிய சித்திக் கநுகூலமாக விருக்கத் தானமைத்துக் கொள்ளுகிறானென்பதைப் பிரத்தியக்ஷமாக நாமெல்லோரு மெங்குமறிந்திருக்கின்றோம். அதுபோலஈசனென்கிறோம். பூதிய கலப்பால் என்றேனு மெங்காயினுமோர் அறிவுதிக்கக் கண்டாரிருக்கின் அவரனுமானமுங்கொள்ளலாம். அங்ஙனமின்றி. கடிகாரயந்திரத்தைக்காலங்காட்டத்தக்கவிதமாகவும் மணியடிக்கத்தக்க விதமாகவுமதற்கேற்ற பொருள்களை யறிந்து கொண்டு அதனைப் பலருக்கும் பயனுண்டாக்கக் கருதிய ஓர் அறிவாகிய ஜீவன் அதை யமைத்துச்சமைக்கிறான். ஆங்கேயீசனும். பிததனை இரும்பாதியபொருள் உலகோர்க்குப் பயனுண்டாக்கக் கூடி எவ்வித யந்திரமாகவும் தாமே யமைதலை யாமெங்குங் கண்டோமில்லை. சடமாகிய அத்தி மரத்திற் காய்க்குங் காய்களின் விதைகளில் சிறு மசகாதி பிராணிகளுற்பத்தியாவதுபோல ஜடப்பொருள்களின் கூட்டுறவாலேயே ஜீவரென்னும் சக்தியுணர்வு உண்டாகிறதெனப் பலர் போராடுகின்றார்கள். இப்படிக்கு நினைப்போர் ஜீவன் ஈசன் என்னும் அறிவுகளின் நிஜஸ்திதியைச் சுவாநுபவமாக உணராதவர்களே யல்லது வேறல்லர்.

ஜீவ பிரதிபிம்ப உணர்வும் சாட்சி யறிவும் வேறெனல்.

சரீரத்தின் வேறாகிய ஜீவான்மஅறிவு தேகத்தைத் தானென வபிமானிப்பதினாலேயே ஜனன மரண துக்கங்க ளடைந்துவருகின்றதே யல்லது யதார்த்தத்தில் இல்லையென்பதே ஞானிகளுடைய தீர்மானமென்பதற் கையமில்லை. நாமொரு முட்டையை உடைத்துப்பார்ப்போமாயின் அறிவென்னுஞ் ஜீவான்மா விருக்கக் காண்கிறோமில்லை. அப்படியே சுக்கில சுரோணிதங்களிலும், விதையாதிகளிலும், ஜீவான்மா விருக்கக் காண்கிறோமில்லை. ஆனாலவைகள் தேக வுருவத்தை யடைந்த பின்னர் அதனிடத்து அறிவுண்டாயிருக்கக் காண்கிறோம். அப்படியே அத்திக்காய் விதையிலும்

[illegible] இந்த [illegible] சரீரத்தி [illegible] ஏவாளைமாவென [illegible] உள்ளிருப [illegible] மதியு [illegible] வாரத [illegible] ஜாதத்தி [illegible] புராணமடைந்த [illegible] அந்தக்கரண [illegible] இருந்தபின [illegible] அந்த [illegible] ஆகாய [illegible] இந்த ஆராய்ச்சி [illegible] Chloroform [illegible] இரு [illegible] மிருகமு மறிவு [illegible] அந்தக்கரண [illegible] இரு [illegible] சரீரத்தை [illegible] வேண்டிய [illegible] இதை [illegible] இப்படி [illegible] வியாதியானால் [illegible] இந்த

லே ஜீவான்மா குறைகிறது, வளருகிறது, இன்மையையடைகிறது,
என நினைக்கலாமோ? திமிர்வியாதியால் பரிசவுணர்ச்சியின்மை
யும் பித்தத்தால் புத்தி மாறாட்டமும் ஜன்னி சீதளத்தால் ஸ்மர
ணை யில்லாமையும் மூர்ச்சையால் தேகப்பிரக்ஞையின்மையுமுண்
டாக நாம் பிரத்தியட்சமாக அநுபவிக்கின்றோம். அப்போதெல்
லாம் ஜீவான்மா குறைந்து மீளவும் வளர்ந்து விடுவதாகக்கொள்
ளலாமோ? குளோரிபாரத்தைச் சுவாசியாமலே சரீரத்தை யெவ்
வித பாதைபடுத்தினும் தெரிந்துகொள்ளாதிருக்க பல வித
வியாதிகள் செய்துவிடுகின்றனவே, அப்போது ஜீவான்மா குறை
ந்து விடுகின்றதா? இவைகள் ஜீவான்மாவின் பிரதிபிம்பசக்தியை
தடுக்கின்றனவே யொழிய நேரே ஜீவான்மாவைக் குறைக்கவும்
முற்றுமின்மையாகச் செய்யவும் கூடியவைகளல்ல. சிலர் சிறு
குழந்தையாகவிருக்கும்பொழுது உனக்கு இவ்வளவு அறிவேது?
மூளையின் பச்சைநிறமுடைய நரம்புகள் செம்மை நிறத்தைப்
பெறப்பெற படிப்படியாக அறிவு அதிகரிக்கிறது. அதன்பின்
வாசிப்பாதிகளிற் பழகப் பழக அறிவதிகரிக்கின்றது. நாளுக்கு
நாள் மூளைக்கு வலுவாகிய பாஸ்பரஸ் என்னுந் தீமுருகற் பாஷா
ணச் சத்துடைய வெண்காயமாதிய பதார்த்தங்களை நாடோறும்
புசித்து வருவதால் பிரகாஸ ரூபமாகிய அப்பாஷாணச்சத்து
மூளையிற் சம்பந்தப்படப்பட அறிவு அதிகரிக்கின்றது, இல்லை
யாகில் ஞாபக சக்தி குறைந்து நாளடைவில் மூளையின் நரம்புகள்
பலவீனப்பட்டு அறிவென்னுஞ் சக்தியை யிழந்துவிடுகின்றது,
என்கிறார்கள். இது உண்மையானாலும் ஜீவவறிவு வளர்வதுஞ்
சுருங்குவதுங் கிடையாது. அந்தக்கரணமே வலுவையும்
க்ஷீணத்தையும் பதார்த்தங்களாலடைகிறது. குழந்தைகளுக்
கும் சாமானிய வறிவிருக்கிறதே யொழிய இல்லாமற் போனதில்
லை. கல்வியாதிய பல பொருளுணர்ச்சியறிவு சாமானிய ஜீவவறி
வல்ல. இது அந்தக்கரண வலுவேயாம். இதற்கு விருத்தி
க்ஷயச் சாதகங்கள் பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையாலே உண்
டாகிறதென்பதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை. இது விருத்தி
யடையினும் குறையினும் முற்றுங் கிடையாமற்போனபோதிலும்
ஜீவான்மாவிற்கோர் பழுதுங் கிடையாது. இதைச் சாதாரண
மாக யாவருஞ் சுழுத்தி யவத்தையில் பிரதிதினமு மநுபவிக்கின்
றனர். இப்படி சரீரத்திலந்தக்கரணம் விருத்தியடைந் திருப்ப
தையும் ஆசையாதியால் பலவீனப்பட்டு பேதமடைந்து குறைந்த
தையும் முற்றுமின்மையாகப் போனதையும் மீள உண்டாவதை
யும் அறிகிற ஜீவான்மா ஓர்போது மில்லாமற்போன தில்லை.

போயிறது மில்லை. போவதுமில்லை. இதை யறியாதார் குழந்தைகளுக்கும் மிருகாதிகளுக்கும் அறியாச் சீவ வறிவில்லையென்று வீண்வாதாடுவதோடு இடையிலுண்டானதாகவும் விருத்தி க்ஷயங்களை யடைவதாகவும் பேசுகிறார்கள். சீடனே! இவ்வித வறிவாகிய ஜீவான்மா தனதிச்சா ஞான விவகாரங்களுக் கனுகூலமாக கடிகாரம், கடம், ஆதி பல கருவிகளைச் செய்துக்கொள்ளுகிறது. தனக்கன்றி அந்நிய பிரயோஜனத்திற்குரிய யந்திரமாதி பலபொருள்களைச் செய்துகொடுத்துப் பிரதிபலனை அடைந்தும் அடையாது உபசரித்துமவருகின்றது. இப்படிக்கு பரமான்மாவும், ஜீவான்மாக்களின் வினைப்படிக்கு சரீரங்களை யமைத்து ஜீவர்களுக்குக்கொடுக்கிறார் என்று கொண்டால், இது விபரீத அநுமானமாக விடமுண்டா? இடமாகாதே. நான் பிரத்தியக்ஷமாக ஓர் ஜீவ வறிவையும் அவ்வறிவு பின்னுக்குத் தனக்கும் பிறக்கும் பயன்றரக்கூடிய விதமாகச் செய்யுங் கருவிகளையும் உதாரணமாகக் கொள்ளுதுபோல, ஈஸனையுமவனாலாக்கப்பட்ட தேகத்தின் கருவிகளையும் தேகத்தையும் சொல்லலாமென்று நான் கண்டதைக்கொண்டு குறிப்பித்துவதில் விபரீதமிருக்கக் காரணமில்லையன்றோ? இவ்வநுமானம்பொருத்தமுடைய தென்றே நினைக்க வாதுவிருக்கின்றது. இவ்வநுமானம்போல பூதிய மதத்தினர் சொல்வதைக் கொள்ள ஏற்றமாதலில்லை. மூடத்தன்மையும் மூட்டுக்கொள்கையும் பிடிவாதமுமெனக் கொள்ள விடந்தருகின்றது. எங்ஙனமெனின்;

பூதியர்கள் தேவையானவைகளைச் சேர்த்து பரிசவுணர்ச்சி மாத்திரமுடைய மரம், செடி, கொடி, புல், வகைகளிலொன்றை யாயினும் பரிச, இரச, ஈரறிவுடைய சிப்பி, நத்தை சங்கு முதலியவைகளிலொன்றை யாயினும், பரிச ரசத்தோடு கந்தத்தையுமுணரும் சிதல் எறும்பாதி மூவறிவுடைய பிராணிகளிலொன்றை யாயினும், அதனோடு கண்ணறிவு முடைய தும்பி, வண்டு பாப்பாதிய நான்கறிவை யுடைய பிராணிகளிலொன்றை யாயினும், விலங்கு புள் முதலிய ஐயறி வுடையவைகளிலொன்றை யாயினும், இகபர புத்தியுடைய மனிதரி லெவரையேனும், எக்காலத்திலாவது எவராவது செய்திருந்தாலும் அல்லது விதை, முட்டை, வியர்வை, சுக்கில சுரோணித கலப்பு ஆகிய ஏதுக்களின்றி பூதியங்களோ என்றேனு மோருருவெடுக்கக்கண்டுங் கேட்டுமிருப்பார் ஒருவர் உளராயின் அவர்கள் சொல்லும் அநுமானத்திற்குந் திருஷ்டாந்த பிரத்தியக்ஷமிருப்பதால் ஒப்பக்கூடியதாய் அங்கீ

கரிக்கலாம். அப்படிக்கில்லாமையால் அவர்கள் சொல்லும் திரு
ஷ்டாந்தமில்லாத அநுமானத்தை நாம விபரீதமென்று கொள்ள
நிலை தோஷமென்னை? இஃதிருக்கட்டும். கண்ணுடியிற்பிரதிபிம்பிக்
கும் மனிதராதியுருவங்கள் அந்தந்த உரிய பிம்பங்களைப்போல அறி
தல், பார்த்தல் செழித்தல், மங்கல், பரிதருதலாதிய தொழில்
களை செய்வதில்லையன்றோ? அது போலவே ஜீவான்மாவினிடத்தி
பிம்பமும் அறிதலாதி தொழில்களைச் செய்யும் சக்தியுடையதாகாதல்
லவோ? இப்படியிருக்க அந்தக்கரணத்திற் பிரதிபிம்பித்த அறிவு
சகல தொழில்களையுஞ் செய்கின்றது, அது பிம்பமென்று சொல்லுவது
எப்படிப் பொருந்துமென்று கேட்பர். இப்படிக் கேட்பவர்கள் பேட்
பதஞானிகள் சொல்லும் விஷயத்தின் உண்மையை விபரீதமாக
ண்ணிக்கொள்வதே பொருட்டமில்லாது. பார்ப்பானவையும், கண்
ணாடியிற் காணப்படும் பிரதிபிம்பங்களையும் (தனக்கதிஷ்டான)
ஆதாரமாகிய பிம்பப்பொருளை ஒத்தால் முகம்போலவே யாவையுந்தாமு
மசைந்து காட்டுவது போலவே தாமேயசையுஞ் சக்தியு
டையனவல்ல. அதுபோலவே ஜீவான்மா இச்சாஞானக்கிரியைக
களை விரும்ப அந்தக்கரணேந்திரியங்கள் அவ்வறிவின் பிரதி
பிம்பத்தைப் பெற்று வினைக்கிடாக அவ்வந்தந்த இச்சாஞானக்கிரி
யைகளை யடைகின்றன. தானே சுயவறிவாக விருந்து செய்வன
வென்று நாம் சொல்லவில்லை. முன்னே சொன்ன பதங்கிரி
திருக்கவில்லை. ஜீவான்மாவைத் தவிர அந்தக்கரணம் இந்தி
ரியங்கள் முதலியவை நடக்கின்றனவும் யாவையும் ஈசன் அறிவாற்
றலாகிய சைதந்நியத்தைக் கிரகிக்கிறதென்று முன்னமே பொருந்தக்
கொண்டிருக்கிறபடியால், ஈசன் ஜீவனனுமிருவருக்கு
கல்லது சுயம் அறிவும் முதலியவைகளுக்குங் கிடையவே
கிடையாது. சர்வேசுரனுடைய ஸங்கல்பமாகிய ஆலோசனைத்
தினை சகாயத்தைப் பெற்று, தூக்கம் முதலிய செயல்களைகளை
பெறுவதாயினும், அப்படியே ஜீவன் அந்தக்கரண இந்
திரியங்களிற் பிரதிபிம்பித்து, அல்லது அதிகாரத்துக்குத் தகுந்தபோ
கத்தையும், விஷயத்தையும் அறிந்ததையாகிறது. எப்படி அக்
கண்கள் கண்ணாடியினது ஒளியின்றி எழுத்தாதிகளை யறியாதோ
அப்படியே ஜீவான்மா இந்திரியமின்றிக் காணவும், கேட்கவும்,
சுவைக்கவும், முகரவும், பரிசிக்கவும், அந்தக்கரணமின்றி அநுப
வித்தவைகளையுஞ் சகத்துக்களையும், மீள நினைக்கவும், அநுப
விக்கவுஞ் சக்தியுடையதாகாது. ஜீவன் பா இவைகளின் சகா
யத்தைச் சூக்ஷ்ம ஸ்தூல தனுக்களில் அடைகின்றது. இப்படிக்
கென்று முன்னோர் வகுத்த ஜீவஸ்வரூபத்தை பகுத்துணராத

களைப் பிரிமைப்பிணை யறிகிறதாகவும், தொழில்களைச் செய்கிறதாகவும் அப்படித் தன்மைகளாற் செயல்களால் அனுமானமாகியதனைக் கொண்டே அறியும் வண்ணம் பிறகொன்றும் யாதுமின்றியும் ஞாயமின்றியும் இராசாங்கமான கிரியைகளையும், அபிமானங்களையும், விடாது ஆசாமையின்றிப் பிரவர்த்தித்து நடந்துகொள் ... இதுகாறு இவர்கள் ஆதாரபஞ்சகத்திற்கு வேதாந்த மொன்றும் சித்தாந்தமென்றும் கூட்ட வைத்து இலைகளைப் பரப்பாக்கிக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். இவர்கள் அதிகமாக யதார்த்தமாகவே பிரமான முடிவில் இந்த இராசாங்க கிரியைகளின்றி இயற்கை யுடையில் வினையுற்று அனுமானம் யதார்த்தச் சத்திய ஞான சொரூப வஸ்து யாவர்கள். இவர்கள் விபரீதமாக பூரணத்தைக்கண்டு யுணராதவர்களே யாவார்கள். இந்நிலைத்திட்ட ஜீவனுக்குக் கர்மசம்பந்த மேற்படியுண்டாயிற்று. கன்மம் முந்தியதா? ஜன்மமுந்தியதா? ஜன்மமின்றி ஒருவர் காமத்தை ஒப்பி சம்பாதித்துக் கொண்டதோ? கர்மம் மனதினாலும் வாக்காலும் காயத்தாலுமன்றி உண்டாகிறதாக ஆகமோத்தமான இந்த நூல்கள் ஒப்புகிறார்கள். ஜன்மமுந்தியதென்றால் முதல் ஜன்மமெப்படி வந்தது? அதுவருவதின்னர் கர்மமுந்தியதென்றால் அது எப்படி வந்தது? முதலாவதாக நாம் கேட்குங்கேள்விக்குப் பின் ஆகமப்பிரகாரம் விடை யென்ற ச்ருதி யுக்தி பிரமாணங்களைக்கொண்டு உரைக்கலாமன்றோ.

சீடனே! இவைகளை வெகு ஜாக்கிரதையோடு கவனி. எண்ணும் உலகத்தில் காணப்படும் எவ்வெப்பொருள்களுக்கும், தொழிற்குணமும், வண்ணமும், வடிவு அளவு, சுவையாதிய பொருட்குணங்களில் ஒன்றுபட பலவுயாய்ப் பொருந்தியிருக்கக் காணப்படுமேயன்றி யொழிய தொழிற்குணமுமில்லாத பொருளொன்றேனுமிருக்கக்கூடாது.

பூர்வகர்மமும்
புனர்ஜன்மமும்
உண்டாகைக்கு
ஏது.

இன்னும் தொழிற் குணமென்பனவும் கிரியையென்னும் பெயரியைய இச்சைகள், ஞானத்தியிப்பதில் (அதாவது உருவப் பொருள்களில்) சம்பவித்திருப்பதாம். இக்கன்மம் வேறுபொருளைச் சேர்ந்ததாயும், தனுசார்பு கெடுதலையும் நசிப்பதாக விருப்பதால் அநித்தியமானது. அதுபோலவே ஜீவனமானவும் திரவியமாதலால் ஆகமோக்தமும் இச்சை, துவேஷம், ப்ரயத்தனம், சமவாய முதலிய காமமும், நித்தியம் பிரகாசம், சுதந்தரம் முதலிய குணங்களும், அநாதியாகவே பெற்றிருக்கிறது. கர்மத்தால் ஜன்மமுண்டாகிறபடியால் கர்மங் காரண

மும் ஜன்மங் காரியமுமாகக் காணப்படுகிறதே யென்பையாகில், ஜன்மத்தால் கன்மஞ் சம்பாதிக்கப் படுதலினால் ஜன்மங் காரணமாகவும் கன்மங் காரியமாகவுங் காணப்படுகின்ற தென்னலாமன்றோ? எப்படி விதையால் விருக்ஷமும், விருக்ஷத்தால் விதைகளுமுண்டாகின்றனவோ எப்படி முட்டைகளால் பறவைகளும் பறவைகளால் முட்டைகளுமுண்டாகின்றனவோ! எப்படி சுக்கிலச் சுரோணிதக் கலப்பால் மனிதராதி தேகங்களும் தேகங்களால் சுக்கிலசுரோணித விளைவுஞ் சையோகக் கலப்புமுண்டாகின்றனவோ அப்படியே கன்மத்தால் ஜன்மமும் ஜன்மத்தால் கன்மமுமுண்டாவதாகவே தோன்றுகின்றபடியால் காரணகாரிய வாதமென்று முடிவு பொருத்தமாகவேயிருக்கின்றது. இப்படி நினைத்திராமற்காகவிடின் முடிவுதான் யாதோ வென்பையேல்; எல்லாம் அநாதியாக விருக்கிறதென்று நான் முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். இதைப்பற்றி பல மதத்தினர்கள் சொல்லும் யுக்திகளைச் சொல்லுகிறேன். இதை நீ கவனிப்பதால் மதங்களினுடைய வலுவும் அதிப்பிறப்பினுடைய உண்மையும் நீ தெரிந்து கொள்ளுவாய். கிறிஸ்து மகம்மதியர்கள் கன்மத்தினால் ஜன்மமொப்புமவர்களல்லர். உலகத்திற் கடவுள் ஜீவர்களைத் தாரதம்மியமாகப் படைப்பானேன்? கடவுளுக்கு எல்லா உயிருஞ் சமமல்லவோ? இப்படிக்கிருக்க சிலவுயிரை தரித்திரவியாதியுடனிருக்கவும், சிலவுயிர்களை பலத்தோடு அற்புத நீண்டவாயுளுமடைந்திருக்கவும், சிலவுயிர்களை அற்ப ஆயுளடையவும், சிலவுயிர்களை கருப்பத்திலிடமாகவே யிறக்கவும் சிலவுயிர்களை ஆண்மையோடு பலவுயிர்களை தன்வயப்படுத்தி சுகமும் வீரமும் தீரமுமநுபவிக்கவும் செய்வானேனோ? பூர்வ கர்மமில்லையாகில் சிலவுயிர்களை யுயர்த்தி வாழ்வித்தும், சிலவுயிரை இழித்துத் தாழ்வித்தும் வைக்கப்பிரியப்பட்டது நீதியாகக் காணப்படவில்லையே என்னுங் கேள்விகளு பூர்வபக்ஷிக வெரிஷ்டமென்றும் அதைப்பற்றி நாம் விசாரிக்கப் படாதென்றும் தன் வல்லமையைக் காட்ட விப்படி செய்திருக்கிறாரென்றும், தேவரகசியமென்றும், சொல்லுகின்றார்கள். கடவுள் ஓர் ஏதுவுமின்றி தன்னிஷ்டம்போலச்செய்பவராகில் கிறிஸ்து மகமதியர்கள் தங்கள் பைபில் குரானையு மேற்றுக்கொண்டு நடந்து வருவதிற் பயனென்? இதரமான பாதகங்கள் மிகுதியாகச் செய்த துஷ்டர்களையும் நாளை மோக்ஷத்திற் சேர்த்துவிட்டு பாவஞ்செய்யாது மேற்சொன்ன பைபில் குரான்விதிகளை யேற்று நீதியில் தவறாது நடந்து வந்த அல்லது வரும் கிறிஸ்து மகம்மதியர்களை நித்திய நரகத்திற் சேர்த்துவைக்கவுங், கூடுமல்லவோ?

என்றால் இவற்கவர்கள் என்னசொல்லுவார்கள்? இதெல்லாம் மனிதாசாமார்த்திய வார்த்தைகள். இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளைக்கேட்பதும, கேட்பாரோடு பழகுதலும், பாவமென்றும் கடவுளையைப்பிலும்குராணிலும் கட்டளையிட்டிருக்கின்றார். எனைச்சிலர் சொல்லித்தந்திரமாக அவ்வார்த்தைகளைக் கேளாதவர்களைப்போல போய்விடுகிறார்கள். பின்னுஞ் சிலரோ தேவனிஷ்டம் அப்படியுஞ் செய்யக்கூடும். அப்படிக் கவர்செய்வாராயின் அவனைக்கட்டாரரொன்று கொடுங்கோலரசர் கூற்றிற் சிலவற்றை உவமானமாகச்சொல்லிக்காட்டிப் பின்னு உண்டாகுஞ் சங்கைகளுக்குவிடைசொல்ல வகையில்லாமையால் ஓய்ந்து பின்னொருகாலத்தில் பேசலாமென்று சாக்குப் போக்குகள் சொல்லிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள். இவ்வித கஷ்டம் பலரிடத்தில் பலகாலங்களில் பலகிறிஸ்து, மகம்மதியர்கள் பட்டும் தம்மூர்க்கக் கொள்கையினின்றும் முரண்படுகிறார்களில்லை. புண்ணியபாவங்களை யொப்பி சுவர்க்கநாகப்பயனுண்டெனச்சொல்வரும் எவ்விதமதத்தினரும பூர்வகர்மத்தையும், புனர்ஜன்மத்தையும் ஒப்பார்களாயின் அவர்கள் கடவுளுண்டென உலகோரை வஞ்சிக்கும் ஆஸ்திக வஞ்சக நாஸ்திக குருக்களோ யாவரென நினைக்க விடந்தருகின்றது. எனெனில்; உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும் புண்ணிய பாவமிரண்டையுஞ் செய்தவனாகவே யிருக்கவேண்டும். கேவல புண்ணிய புருஷன் உலகி லிருக்கிறானென்ன லருமை. இதைப்போலவே கேவல பாவி உலகத்திலுண்டெனலுங் கூடாது. ("குணநாடி குற்றத்தை நாடி மிகைநாடி மிக்க கொளல்") ஆனால் புண்ணிய பதிகமாகவம் பாவம் மிகச்சிறிதாகவுஞ் செய்தவரைப் புண்ணியரென்றும், பாவமதிகமாகவும் புண்ணிய மிகச் சிறிதாகவுஞ் செய்தவரைப் பாவியென்றும் யாவரும் பறைகின்றனர். சமமாக வுடையவரையோ அவரிடம் நன்மைபெற்ற சிலர் புண்ணியரென்றும், தீமைபெற்ற சிலர் பாவிகளென்றுங் கூறுகின்றனர். இப்படியே இந்துக்கள் தங்கள் நூலால் கொள்ளப்படுகிறார்கள். இவ்விஷயம் உலகத்திலெங்கும் அநுபவமாகையா லங்கீகரிக்கத்தக்கதே. கிறிஸ்தவர்கள் சொல்லுகிறபடி நித்தியநரகமும், நித்திய சுவர்க்கமும் இவர்களுக்களிப்பது நியாயமாகக் காணப்படவில்லை. இதன்றி இவ்வுலகத்தில் பாவமாவது, புண்ணியமாவது அதிகமாகவும் அல்லது இரண்டுஞ் சமமாகவும் செய்துகொண்டுவந்தவனிறந்தபிறகு அவனைப்புதைக்க யாவரும் பார்க்கின்றோம். அப்படி புதைக்கப்பட்டவனுடைய தேகம் சிலதினங்களி லழிந்து போவதையு மறிந்திருக்கின்றோம். ஞாயத்தீர்ப்பு கால பரியந்

ய புசைக்கப்பெற்றனவா? சேரமு நிராசெனப்படு பாபந்து
மந்தமலைவா? ஒருவ நமோனா பாவா நியாயத்தி புதால
கரியத்துமனாசவு நியாகம் [illegible] மேலாகத்தில மைகை யாப
விகத்துக்கொண்டு இப்படிப் பெருமை ஆதாரமாகியவிட்டில
லாதிருக்கிறது. பிறிதொரு காரணம் அன்று யதிககாரர
ளாகவும் அதைப் பிறப்பிக்கச் செய்யும் மாயைத் தவரசமாகவு
சாண்டிபிகராசளிலேயே இருக்கிறது, நிரீஸ்வரமகாப்பிர விசா
ரணைசாலமாகிய கடைசிகாலில் உலகத்தின் காரணமாகக் கிடைக்கா
சள உயிர்கள் தொழுவார்களா? அப்பொழுது புதி ஆவர்களுக்கெல்
லாம் நிர்கவிட்டதுமா? இப்பொழுது சாகவே கொள்ள,
[illegible] அறிந்து பானை பூர்வ சாலமேயே பிறவுண்டானது
இந்தவுயிர்கள் சேர்ந்த சந்தைப் பெற்றன கன்றோர்களே
[illegible] இப்படித்துப் பெற்ற புதிய சாககோட்டலவேவா புண்ணி
[illegible] நிதய க கடைசிக நிரு, பாவிகள் கத்தி
[illegible] த்திலும் பொய்யவசியபவர்களாக வேண்டும் போதிருப
பார்த்தால் பூர்வம் புண்ணியத்தையும், பாவத்தையும், மசப
பிறந்து புசைக்கப்பட்ட சேராப்பேவ ராசதிறதும் போயதந்
திறகும் பாவது அது உயிர்த்து போனதை பாவ நமனிவார
எனாதையால் புணாரேனம் சேசமே பூர்வவினைப்படி நாசசவார
சந்தைக் கற்பிப்பதாரகத் தெரியவருகிறது. ஈதன்றிச் சிறிது
பகுத்தறிவு முதலிய புண்ணியமற்ற பொய்ப்பி முதலில் பூர்வ
வினையைப் பெய்ப்பேப் பேசுவது நியாயமாகக் காணப்படுகிறது
தானே? டாமேதாதிகளும் செய்யாதவர்களிற் சிலவற்றை வலிமை
யும் ஆண்மையுமுடைய துஷ்டமிருகங்களாகவும் துஷ்ட பக்ஷி
களாகவும், மீன்களாகவும், பூச்சிகளாகவும் சிருஷ்டித்துச் சிலவற்
றை அவைகளால் எக்காலத்துந் துன்பமடையத் தக்கசாமர்த்
தியமும் வலிவுமில்லாத சாது ஜீவர்களாகப் படைப்பதும், கடவுளா
ராகப் பக்ஷபாத மென்பது நியாயமேயா? அன்றியும் ஒரு தீங்குஞ்
செய்யாத ஒருயிரை உலகத்திலே பேய், குஷ்டரோகி, முடவன்,
செவிடன், குருடன், ஊமை முதலிய தேகியாகப் பிறப்பித்து
அவனை வாழ்நாளெல்லாந் துன்பமடையவைப்பது கடவுளுக்குக்
கருணைமயமேயா? இது நியாயமாகவுங் கருணையாகவுங் காணப்ப
டுவதில்லை. இப்படியே மகாமதியருமப் பின்னுக்குக் காமப்பலனை
யும், காமபல பிராப்திக்கு ஜனமதலையும் மயங்கச்செய்து முறம் பிற
புகளில் வைக்கக் கொள்ளாதது அடாததேயாகும். இந்துக்களிற்
சிலர் ஆதியில் கடவுள் சகல ஜீவர்களையுஞ் சமமாகவே படைத்
தாரென்றும், தேகத்தோடு பொருந்திய ஜீவர்கள் ஆசையால்

பிறவுயிர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தலால் தீவினை யதிகரித்து பேத
மாகிய ஜன்மங்களடைந்து கொண்டு வருகின்றன ரென்றுங்
கூறுகின்றனர். அப்போது முதலில் மனிதனே படைக்கப்பட்
டானென் றாகிறது. இதையொருவாறு ஒப்பிக்கொண்டாலும்
ஆட்சேபனைக் கிடந் தராம லிருக்கவில்லை. எப்படியெனின் கட
வுள் ஆதியில் மனிதனைப் படைப்பானேன் என்னுங் கேள்விக்
கிடந்தருவதோடு ஆகாராதிபோக வஸ்துக்களைப் படையா முன்
மனிதனைப் படைத்தாரென்பது அசம்பாவிதமாகக் கொள்ள
விடந்தருகின்றது. கடவுள் ஏன் படைத்தாரென்னுங் கேள்விக்கு
லீலைக்காகப் படைத்தாரென்று விடை கூறலாமே யென்றால்,
பின்விளையும் பெரிய அனர்த்தங்களை யுணராத பேதைமையான
லீலை கடவுளுக் கடாதென வுரைக்க நியாயமிருக்கின்றது. இத
னாலேயோ இந்துக்களுள் பிரபல சமயிகளாகிய, சைவ வைஷ்ண
வர்கள் ஜீவன் அநாதியாகவே மலசம்பந்த முடையனாகி யிருக்
கின்றான் என்றும், கருணாநிதியாகிய கடவுள் தமது கருணை
யால் அம்மலத்தி லிருந்தும ஜீவர்களை விடுவிக்கும்படி. செய்ய
சகாயமாகத் தநுகரணாதிகளைத் தருகின்றாரென்றும் சொல்லுகிறார்
கள். ஜீவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த தநுகரணாதிகளைக்கொண்டு
வேதாகமமோதும் வழிகளிற் சென்று மலநிவர்த்தியைப்பெறு
வார்களாயின் மோக்ஷ சுகமடைந்து ஜன்மத்தினின்றுங் கன்
மத்தினின்றும் விடுபட்டிருப்பார்களெனவும், அப்படிக்குச்
செய்ய முயற்சியாமல் ஆசையால் நிலையா வுலக வாழ்வையும்,
தேக யோக போகத்தையும், மோகத்தினால் சதமெனநம்பி பிற
வுயிர்களுக்குத் தீங்கிழைத்து வருவார்களாயின் மிருகாதி தாழ்ந்
த ஜன்மங்களிலும் பிரவேசித்து உழல்பவர்களாவார்களென்
றும் பகர்கின்றார்கள். புற்பூடாதிகளும் உயிர்களுக்கு உணவாகி
உபகாரம் பெறலால் புற்பூடாதி உயிர்கள் உயர்ந்த ஜன்மங்க
ளைப் பெறுவனவாகின்றன. உயர்ந்த மனிதனும் தீங்கிழைப்ப
தால் புற்பூடாதி தேகங்களைப் பெறுகிறானெனச் சொல்வது
கொள்ளத்தக்கதாகவே யிருக்கின்றது. வாசிட்டாதி அனேக
நூற்களில் உலகம் காடாக வெகு கற்பங்களிருந்ததாகக் கூறப்
பட்டிருக்கின்றது. எப்படிபார்த்தாலும் பூர்வ ஜன்மத்தை
யும், பூர்வ கன்மத்தையும் ஒப்பாமல் ஆஸ்திகம் நிலைப்பதாகக்
காணப்படவில்லை. கடவுள் நியாயாதிபதி யென்பதற்கு மிடங்
காணோம். இஃதிருக்க.

பூர்வ கன்மத்தையும் புனர் ஜன்மத்தையும் ஒப்புகிற இந்துக்களை ஒப்பாத அந்நியமதத்தினர் சில கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். அவை யாவெனில் கூறுவாம். பூர்வ ஜன்ம முண்டாயின் அந்த ஜன்மமும் செய்த கன்மமும் நமது நினைவிற்கு வராமைக்குக் காரணம் யாது? இந்துக்கள் சொல்லுகிறபடி மிகு புண்ணியத்தால் மனிதனுகப் பிறந்தவொருவன் மீளவும் மாடாகவும் ஆடாகவும் மாறுவானே? முதல் ஜன்மத்திற்குக் கன்மம் காரணமாக நினைக்க நியாயமுண்டா? மனிதனைத் தவிர மற்றவுயிர்களுக்கு ஆன்மா வுண்டா இல்லையா? உண்டாயின் அவற்றை வதைத்துத் தின்பவர்களை உலகத்தில் அரசன் முதலாயினோர் தண்டிக்காது விடுங்காரணமென்ன? மனித கொலையை மாத்திரமல்லவோ அரசர் முதலிய யாவரும் கொலையாக மதித்து செய்தவனைப் பிரதி கொலை யடையச்செய்கிறார்கள். ஒருவன் பிறந்தவுடனே இறந்துபோகிறான் அவனுக்குப் பாவ புண்ணியமில்லையல்லவா? அவன் மறுஜன்ம மடைய ஹேது விருக்கின்றதா? "முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்" என்கிற பழமொழிப்படிக்கு ஒருவன் விடாத ஊக்கமுடையனு யிருந்தால் அவன் கல்வி செல்வம் ஆரோக்கிய முதலியவைகளை யடைகிறானு இல்லையா? சோம்பலும், மறதியும் அசுசியு முடையவன் தரித்திரத்தையும் மூடத்தையும், ரோகத்தையு மடைவானென்பதில் ஆக்ஷேபமுண்டா? பிரயத்தினஞ் செய்யும் மதி பெரியதோ சோம்பேறி சொல்லும் விதி பெரியதோ? மதியினால் விதியையும் வெல்லலாமென்கிறார்களே இது அநுபவ வசனமாகாதோ? என்றிவைபோன்ற பல கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். இப்படிக்கவர்கள் கேட்பது பூர்வ கன்மமும் புனர் ஜன்மமு மில்லையெனத் தீர்மானிப்பதற்காகவே யல்லது வேறல்ல.

பூர்வகன்மமும் புனர் ஜன்மமுமுண்டென்கைக் கேது.

புத்திமானாகிய சீடனே! இவைகளுக் கெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந் தறிந்த விவேகிகள் சுருதி, யுக்திகளுக்கொத்துச் சொல்லும் விடைகளை நீ கவனிப்பாயாக. இவைகள் மிக ரசமான வார்த்தைகள். இவற்றையெவனும் கேட்கவும் அறியவும் ஆசையுடையவனுகவே யிருக்கவேண்டும். கன்மமென்பதின் சொரூபத்தை முன்னே நிரூபித்திருக்கின்றேன், அக்கன்மமானது, புண்யகன்மமென்றும், பாவகன்மமென்றும், மிசிரகன்மமென்றும, மூன்று பிரிவுகளையுடையதாக விருக்கின்றது. இக்கன்மங்களைச் சர்வஞ்ஞனு

கிய ஈசன் இரண்டு பிரிவாக வகுத்து எல்லா வுயிர்களுக்கும் அளவறிந்து அனுபவிக்கத் தேக யோகத்தைக் கூட்டுகின்றனராம். புண்ணியமாவது பாவமாவது செய்தவுடனே அக்காரியங்களும், அதற்குரித்தாயிருந்த பொருள்களும் அழிந்தாவது அல்லது மறைந்தாவது போகின்றன. ஆனால் பயிர்கள் தானியங்களை விளைவித்து நசித்துப்போவது போல அப்புண்ணிய பாவ கருமங்கள் வாசனை அல்லது ஸம்ஸ்காரம் அல்லது அதிர்ஷ்டம் அல்லது ஊழ் என்று சொல்லுகிற விதைகளை விளைவித்து அழிகின்றனவேயொழிய விதைக வொழிந்து போனவைகளல்ல. இதற்குத் திருஷ்டாந்தமேதெனின், பயிர் செய்பவன் விளைந்த தானியத்தைப் பத்திரப்படுத்திவைத்துக்கொண்டு மற்றவைகளை அழிய வுன்னியங்களுக்கு பாராமுகமாக கைவிடுவது போலவாம், வாசனையானது சூட்சுமஞானரூபமாக விருப்பதால் அவைகள் எவ்விந்திரியங்களாலும், எவ்வகையாலும் புலப்படுமவைகளல்ல. இப்படிப் புலப்படாமையாலேயே யாவரும் மயங்குகின்றார்கள். இவை சற்று விரிவாகச்சொல்லவேண்டியிருக்கிறது ஒரு மனிதன் வேறொரு மனிதனை யாருக்குந் தெரியாத விதமாக கொன்றுவிடுகின்றான். பிறகு அப்பிரேதத்தைப் பார்த்தார் அதைப்பற்றி விசாரணையெடுத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியவர்கள் விசாரிப்பதை அறிந்த கொலைசெய்தவன் நெஞ்சம் அவனை யச்சப்படுத்துகிறது. அதனால் அவனுக்குக் கவலையும் பயமுமுண்டாகிறது. பின்னர் அவன் நாம் இக்கொலையை ஒருவருக்குந் தெரியாமற் செய்திருக்கின்றோமாகையால் அதுவெளிப்படாதென்னும் நினைவு, அவனுக்குள் பிறக்கிறது. அதுவே அவனுக்குத் தைரியத்தைத் தருகிறது. முடிவிலவன் அக்குற்றத்திலகப்படாமலே தப்பித்துக் கொள்ளுகிறான். அதோடவன் பின்னால் அநேகவருடங்களிந்த நினைவேயில்லாமலுமிருக்கிறான்; மற்றொரு காலத்தில் மற்றொருவன் அப்படியே கொலை செய்ததாக இவன் கேள்விப்பட்டவுடன் தான் முன் செய்தது ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அதுவரையவன் செய்த அக்கருமம் என்ன வடிவாக விருந்திருக்கலாம்? அப்படி கண்ணுக்கும் மனத்திற்குமே புலப்படாம லிருந்த அநுபவமே வாசனை யென்று சொல்லப்படுகிறது. இவ்வகையான பாவ புண்ணிய வாசனைகளைச் சர்வஞ்ஞனாகிய சர்வேஸ்வரன் சஞ்சிதம் பிராரத்துவ மென்னு மிரண்டு பிரிவாகச்செய்து இவ்வொருவருக்கும் தனு கரண புவன போக ரூபவுணர்ச்சியை அளந்து பிராரத்துவ கன்மமாக அனுபவிக்கக் கொடுக்கின்றான். சஞ்சிதமோ சேடமாகவே யிருக்கின்றது. இதனால் ஒரு

பிறந்த வுடனே யிறந்துபோனாலும் மீள அவன் பிறவாதிருக்க ஹேதுவில்லை. இதனாலே பிறந்தவுடனே இறந்த குழந்தையும், மீள பிறக்கு மென்பதே திண்ணமாயிற்று. ஞான மடைந்தாலன்றி பிறவி மாயாதென்பதே வேத வேதாந்தங்களின் றுணிபு. இதுநிற்க ஒருவன் றானடைந்த தனு கரண புவன போகங்களைப் பூர்வ வினையின் பயனென வுணராது, அவித்தையால் மோகிக்கப் பெற்று, தனுவை தானாகவும், மற்றவற்றைத் தனதாகவும் நினைத்து செய்து அவைகளைப் பத்திரப்படுத்த ஆசையாற் செய்யுங் கருமங்களே ஆகாமிய கர்மமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இக்கன்மத்தின் பயனும் பூர்வ சஞ்சிதத்திற் சேருகின்றது. ஈசன் மீளவும் ஒருவன் ஒரு ஜன்மத்தில் அநுபவிக்கவேண்டிய அளவை யறிந்து பிராரப்தத்துவ தேகமாகக்கொடுத்து மீதியைச் சஞ்சிதமாக வைக்கிறான். இப்படியே இக்கன்ம சேஷ வாசனையானது, ஒருவனுக்கு ஞான மடைகிற பரியந்தமும் தேகத்தையும் உயர்வு தாழ்வாகிய போகத்தையுங் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறது. இவ்வாறு சேஷமாகும் வாசனையானது ஒருவனுடைய தேகமழிந்த காலத்தில் அவனுடனவித்தையி லடங்கி யீசனிடத் தடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறது. அதை யீசன் வகுத்து செய்தானுக்குப் பிராரப்த போக தனு கரணாதிகளாகக் கொடுத்துக் கொண்டு வருகையால் ஜீவன் தனக்கு நேர்ந்தவைகளை யுணர்பவனாக விருக்கிறானே யொழிய பூர்வ ஜன்மத்தையும், கன்மத்தையும் அறிந்த சக்தியுடையவனாக விருக்கவில்லை. இதன்றி யாவரும் பாலிய முதல் பக்குவ சமயபரியந்த அநேக அருமையான பாடல்களையும், மந்திரங்களையும், சிறிது சிறிதாகச் செய்துவந்த பாவங்களையும், அப்படியே செய்து வந்த புண்ணியங்களையும், அநேகர் மனமோகப் பேசிய வார்த்தைகளையும், தன்பா லன்பியர் வஞ்சனையாக அல்லது நியாயமின்றிச் செய்த கிருத்தியங்களையும் அல்லது ஆறுயவார்த்தைகளையும் தமக்கு உண்டவுணவுகளையும், கட்டியவஸ்திராதிகளையும், பிரிய [illegible] பந்துகளையும் மற்றுஞ்சிலவற்றையும் நாளடைவில் மறந்து போகிறார்கள். மறந்த மாத்திரத்தி லவைகள் இல்லாமற் போய்விடுகின்றனவென்பதுஉண்மையாயின், நாம் நித்திரை செய்யும்போது கண் காதாதி ஞானேந்திரியங்களையும், வாக்கு பாதாதி கர்மேந்திரியங்களையும் மனதாதி அந்தக்கரணங்களையும், பிராணாதிவாயுக்களையும், அவற்றால் விளையும் ரோகாதிகளையும், ஸ்தூல சூக்ஷும சரீரங்களையும், இவற்றால் நேர்ந்த சுகதுக்காதி சகல குணங்களையும் மறந்து விடுகின்றோம். அப்படி மறந்த மாத்திரத்தி லவைகளில்லாமற் போய்விட்டனவா?

இல்லையே. இதைப்போலவே முன் செய்தவைகளை நாம் மறந்திருந்தபோதிலும் அவைகளெல்லாம் வாசனை ரூபமாக இருக்கின்றன வென்று கொள்ள [illegible]கின்றது. நாம் செய்த யாவும் நமக்கு நினைவி[illegible] [illegible]டாது அன்றே அவைகளெல்லாம் இல்லாமலே போய்விட[illegible]. [illegible] ஜடப்பொருள்களாகிய [illegible] புசித்த வெந்நெ[illegible] விருந்து கூலைகள் [illegible] [illegible] கைகூடாகிய [illegible] [illegible] கொடுத்து [illegible] [illegible] செய்கின்றனவோ [illegible] [illegible] [illegible] செய்யப்பட்ட சன்மங்க[illegible] [illegible] [illegible] [illegible], வாசனைகளை [illegible] [illegible]. [illegible] [illegible] மென்று முன் சொல்லியிருக்கிறோம் [illegible] [illegible] [illegible] அதிருஷ்டம் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] பூர்வ [illegible] [illegible], [illegible] உண்டாய பொருள்களை முற்று [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] இரு வினைகளையும், வினைப்பேதமாகிய [illegible] [illegible] [illegible] போகா பேட்சையையும் [illegible] விவேகா[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]கிறது.

பெண்ணே! இவ்வாறு வாசனைகளின் [illegible] பூர்வ [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

பூர்வஜன்ம [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

தோற்றமைக் [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

கேது. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible], [illegible] [illegible] வகைகாலத்தி

லிருக்கிற இடமும், அப்பொழுதுண்டாய [illegible] [illegible] முதலானவை களும், [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]தில்லை. எழுந்து [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] விவகாரங்களை [illegible] [illegible]. இவ்விவகார நினைவுகள் கனவு காணுங்காலத்தில் [illegible] [illegible] [illegible] இருந்தனவோ, பின்னும் [illegible] பூர்வ நினைவுகளெல்லாம் [illegible] [illegible], அதுபோலவே பூர்வதனுவைப் [illegible] மாத்திரத்தில் அத்தனுவை [illegible] [illegible] வினையும் [illegible] வந்துவிடுவது அதிசயமல்லவல்லவா? கனவிற்கு வந்தவனுக்கு மறந்தவைக ளெல்லாந் தோற்றுவது போல,யோகிக்குப் பூர்வஜன்மமும்,பூர்வ

சன்மமுந் தெரிகிறதென இந்துக்கள் சாஸ்திரங்களுரைக்கின்றன. அனுஷித்து சர்வசாதாரண அநுபவமல்லவாகையால சொப்பனத்தையே உவமையாக வைத்துக்கொள்வது உத்தமமாகக் காணப்படுகிறது. இதனால் ஜீவனுக்கு வேறொரு தேக தோற்றரவால் பூர்வ தேக ஸ்மிருதியாவுந் தோன்றாதிலை யென்பது அநுபவமென்றுங் கொள்ள நியாயமிருக்கின்றது. பூர்வ கன்மமும புனர்ஜன்மமும் தோன்றுமற் செய்வது கடவுள் நீதியாகவே காணப்படுகின்றது. ஏனெனில் பூர்வ ஜன்மமுங் கன்மமுந் தோன்றுமாயின் இப்போதுண்டாகிய ஜன்மமும் ஜாமப்பயனும அடைவதற்கு சாலகாலமிராது. சொப்பனங் காணுங்கால் ஸதூலதனு தொழிலற்று கிடப்பதுபோல பூர்வ ஜன்மமும் பூர்வகன்மமும் தோன்றாம்பாலதில் தறபோதிய ஜன்மும் அதனாற் செய்ய வேண்டிய கன்மமும் பயனைபெறுத வருமையையடைந்து நிற்கும். சிலர்நாம் கனவை விட்டு எழுந்த மாத்திரத்தில் பூர்வ தேகமும், பூர்வகன்மமும் நினைவிற்கு வருகின்றனவே அப்படியே யெப்போதாகிலும் நமது பூர்வ ஜன்மமும், பூர்வசன்மமும் நமது நினைவிற்கு வருகின்றனவா வெனக் கேட்கிறார்கள். இது யோசிகளாலறியப்படுகிறதென முன்னமே சொல்லி யிருக்கின்றதோடு யாவருக்குந் தோன்றாத காரணத்தையுஞ் சிறிது சொன்னோம். இன்னுஞ்சிறிது சொல்லுகின்றோம். இதனால மனிதன்மாடாகவும் ஆடாகவும தேவனாகவும் மற்றெவ்வகைப் பொருள்களாகவுமாகலா மென்பதும் தோன்றுமென நினைக்கின்றேன். எப்படியெனின் ஒருயிர் தனதெதார்த்தசொரூபத்தை நினைந்து பாராமல்தன்னை மனிதஜன்மமாகவும் அதிலுந் தன்னை அனைகவும் யௌவன பருவமுடையவனாகவும் அரசன மகனாகவும் அவயவாதிகளின குறைவிலாமை பெற்றவனாகவும், தனது சாக்கிராசாலத்தில உணர்ந்திருந்தும், அதே உயிரானது நித்திராதோஷத்தினால் தனது கனவுகளில், ஒருக்கால் ஏழையாகவும், மற்றொரு காலத்தில கிழவனாகவும், மற்றொரு காலத்தி லிறாதவனாகவும், மற்றொரு காலததில் குழந்தையாய்ப் பிறந்ததாகவும், ஒருகால் ஆகாயத்திற் பறப்பவனாகவும், ஓர் பொழுதுபறமாகவும், மாடாகவும், உலகத்தில் தான் முன்பு கண்டிராத மிருகரூபமாகவு தானிருப்பதாகத் தன்னை உணருகின்றது. அதன்பின் தன்னையும் உலகத்தையும் உணராததாகி சுழுத்தியிலிருக்கின்றது. இதனால் ஒருயிரிச்சரீரத்தை விடும்போது அதன் வினை வலுவிற்குத்தக்கபடியாக அப்போதுண்டாகும் நினைவின் வடிவாக விருந்து [illegible]கயி லடங்கி மீள ஜனன மெடுக்கும்போது பூர்வ நினைவி[illegible]ாகக் கனவுபெற்று

வெளிபோந்து அதே வடிவாகத் தன்னை யறியும் நனவையு மடை-
கின்ற தென்பதிற் பிழையென்னை? ஒரு வடிவுமில்லாத இவ்வுயி
ரானது அஞ்ஞான வலியா லிச்சித்த பொருளை யநுபவிக்கத் தக்
க வடிவை யடைய ஆசைப்படுவ தியல்பாகவே யிருக்கின்றது.
அப்படி இச்சித்தபடியே தனது கனவில் அவ்வுருவாகி விடுகின்
றது. இதனாலேயே சித்திபெற்ற யோகிகள் பல வடிவங்களைத்
தரிக்கக் கூடுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஞானிகளோ பிறப்
பிற்குக் காரணம் இச்சையேயன்றி வேறல்ல வென்கிறார்கள்.
இப்பொழுது மனிதராக விருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும், அவர்க
ளந்த மனிதஜன்ம மடையுமுன் னமெப்படி யிருந்தோமென்பது
அறிய அவர்களுக்குத் தோன்றா திருந்தாலும், பிறந்த அன்று
இன்று தான் பிறந்தகுழந்தையாக விருக்கின்றோமென்பது மாத்தி
ரந் தெரிந்திருக்கு மல்லவோ? எப்படி தெரிந்திருக்கு மென்றால்
அச்சரீர போக்கியத்தாலுண்டாகும் சந்தோஷசிரிப்புப்பசியாதிய
நோயாலுண்டாகும் அழுகையுமுண்டாக நாம்காண்கிறோ மாகை
யால் தன்னை யுணராது அப்படிக்கு அந்தக்குழந்தை சிரித்தற்கும்
அழுதற்கும் காரணமென்னை? பெரியோராகிய நாமும் சுழுத்தி
யில் நம்மை யுள்ளவராகக் கொள்ளாதிருந்தும், நனவில் ஏதேனு
மொருவடிவினராக விருப்பதாகக் கொள்வது போல அக்குழந்
தையுங் கொள்கிறதென்பதி லாட்சேபனை யில்லை. பின்பு அக்
குழந்தையும் நம்போலுறங்கி குழந்தை வடிவத்தைத் தவிர்ந்தி
ருந்து மீளத்தன்னைக் குழந்தைவடிவாக அறியும்போது சற்று
மாறியவடிவாக அறிகிறதே யொழிய அன்று பிறந்த குழந்தை
வடிவாகத் தன்னையறிகிறதில்லை. இப்படியே ஏறக்குறைய
மூன்று வயதளவும் ஆண் பெண் என்னும் வேற்றுமையும், அதனா
லுண்டாகும் மானாபிமானமும், ஜாதி, குல கோத்திர முதலியன
வுமுடைய உயிராகத் தன்னை நினையாமல் தினந்தினம் மாறி
ய வுருவாகவே உணர்ந்துவருகிறது. பின்பு சிறிது மானமாகிய
உலக வழக்கத்தை யறியும் வலியுடையதாகி தன்னை நாளுக்கு
நாள் மாற்றி வேற்றுமைப்படுத்தியுணர்ந்து வருகிறது. பின்புபா
ல்யயௌவன கௌமாரவிருத்தாப்பியமாதியபருவங்களையுடைய
தாக அறிந்துவந்து கடையில் மரணமடைபவனாகவும் இவ்வுடல்
நம்மைவிட்டுப்போகிறதெனவும் போயதென்றுமுணர்ந்துகொண்
டே பிறவா முன்னும் இடையில் தூக்கக்காலத்திலு மிருந்த வித
மாகவு மிருந்து விடுகின்றது. இதனாற் றன்னைச சில பொழுதா
யினும பூர்வ மிருந்தபடியே இருந்தி யுணரும் வலியற்ற ஜீவன்
தான் கொண்டிருக்கும் மனிதஜாதி ஜன்மத்திற்கு வேறாகிய வேற்

ஞானவாசாரங்களினைக்கத்தடையில்லை யல்லவா? அன்றியும் இவ்வுயிர் [illegible] பார்க்க ஒருபோதும் என்றுமிருக்க வேண்டுமென்னு மிச்சையை அதிகமாகவுடையதென்பது யாவர்க்கும் அனுபவமேயாம்.

ஆயினு மது சிறிதும் எவ்வுயிர்க்குஞ் சித்திப்பதில்லை. காரணம் பூர்வ கர்மத்திற்குத் தக்க விதமாக ஈஸ்வரான அவ்வுயிரின் ஆஸ்ரய வுருவத்தைக் கணமக்கணம் மாற்றிக்கொண்டே வருகிறதினால் அதனிச்சை முடிவாகாமலிருக்கின்றது. இப்படி அறியாமையால் அநாதியில் மோகமடைந்த வுயிர் நிலையான தனதாத்மானுபவத்தை வேதாந்திகளின் விதிப்படிக் கண்டறிந்து நிறையான மையடைய யோசிக்கிறானல்லாமல் பெறுதற்கரிய அருமையென நினைத்து சாவன்றுநீங்கிய ஈஸ்வரன் மேலதான பரமேதகத்தையும் அநாதியிலிருந்து கொண்டுகொண்டே வருகின்றான். வேதங்களும் மதங்களும் உலகத்தில் பலவுண்டு. ஆயினு மயுக்தி யனுபவத்திற்குப் பொருந்தாத சில மதங்கள் முன்பின் முரணாக இடையிலே ஆரம்பித்து இடையிலேயே நின்றுவிடுகின்றன. ஹிந்துக்கள் ஆபோதிக்கும் வேதத்திலோ ஆதியந்தத்திலும் இடையிலும் தேவையான யாவும் உண்டாயிருக்கின்றன. இந்து மதத்திற் சொல்லும் நான்கு வேதங்களிலும் அதிக ரகசியப்பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவையாருக்கும் புலப்படுகிறதில்லை. புலப்படாமைக்கு காரணம் சோம்பலாலும் சிலமூடர்கள் சொல்லாலுமவற்றை யாவரும்கற்று உணர்ந்து மனத்துல்லியம் பெறுமவிருப்பமே "நாடறிந்த பார்ப்பானுக்குப் பூணூல் வேண்டுவதில்லை" யென்பதுபோல வேதத்திற் சருகாள் நாங்களே என்றுதிரியும் போலிபார்ப்பாரும் நாம் பார்ப்பாராகையால் வேதங்கற்றே யிருப்போம் என்று மற்றவர் நம்பியே யிருக்கிறார்களென்று நம்பித் தாங்களும் கல்லாது ஒழித்து காலங்கழித்து வருவாராயினர். தான் கல்லாமையால் பிறரையும் கல்லாதிருக்கச் செய்யவும், தமது வைபூல்கள் வெளிப்படாதிருக்கச் செய்யவும், சூத்திராதியோர்க்கு புராணமே போதுமென்று அதனைப் போதித்து ஜீவனஞ் செய்வாராயினர்.

இதனாலே உள்ளதனை உள்ளபடி யுணர்த்தும் ஹிந்துமதம் பேர்மாத்திரமாக பிழைத்து வருகின்றது, அல்லாது பிரபலப்பட்டு தன் பயனை யாவர்க்கும் புசிக்கக் கொடுக்கும் பிரபல செழிப்பைப் பெறாது வற்றி வரண்டு நிற்கின்றது. உண்மையா

ணகையால் வேரோடும் ஒழிந்து உயிரறுப்போகாமல் வற்றியஜீவத்தோடு வாழ்ந்து வருகின்றன. பூர்வம் இச்சையே பிறப்பிற்குக் காரணமென்று கூறியிருக்கின்றோம். ஆகையால் ஒவ்வொருவரின் இச்சையும் பூர்த்தியாகவேண்டியது அவசியகரமாம். புனரிச்சை பிறவாமலிருப்பதற்கு ஹேதுவாகிய பொருட்பேறுதியே பூரண சுகத்திற்கு ஆஸ்பதமாகுமல்லாது மற்றவையாகா. எல்லா வுயிர்களும் தங்குறைவுகளை நீக்கிக்கொண்டு சுகப்படுவோமென்று கருதியல்லவோ மண், பெண், பொன்னாதியவற்றை விரும்புகின்றன. என்றைக்காகிலும் தங்குறைவுகளைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ளாமல் ஆன்மா எப்படி நித்தியசுகமாகவிருக்கும். மண்பெண் பொன்னாதிய பெற்ற சார்வபௌமனும் குறைவற்றவனாகக் காணப்பட்டிலன். எல்லா வுலகமும் எல்லாப்பொருள்களும் தனதாக வுடைய ஈசுரனை ஜீவன் நோக்கி தவமுதலியவற்றால் அவரது கருணையைப் பெற்று யாவும் தனதாகப் பெற்றவனன்றோ பூரண சுகத்தைப் பெறுவான். இதனால் ஜீவன் ஈசனை எவ்வகைத் துணையாக நினைக்கவேண்டுமென்பதை யோசிக்க ஒவ்வொரு மனிதனும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றான். எல்லா உலகிற்குங் கடவுள் ஒருவரேயல்லாது பலரில்லை. ஈஸ்வரபக்தி செய்பவன் சர்வகாரணனாகிய சர்வாந்தரியாமியைப் பஜிக்கவும் நினைக்கவும்வேண்டுமல்லாது மதத்தினர் சொல்லும் சிறிய தெய்வம் பெரிய தெய்வங்களைக் கொண்டாடுவது பிசகு. ஏனெனில் அநேக தெய்வம் உலகத்திற்கென்றும் பொருந்தாது. ஒரே தெய்வந்தான் பொருந்தும்.

எம்மதத்தினரும் தந்தெய்வத்தைப் பரத்துவமுடையதாகவும் பெரியதாகவும் மற்றையோர் தெய்வம் சிறியதாகவும் பரத்துவமற்றதாகவும் கூறித் திரிவர். இது சிக்ஷிக்கத்தக்க கொள்கையேயல்லாது வேறல்ல. தந்தெய்வமே எல்லா உலகிற்கும் தெய்வமாகையால் எவர்கூறும் தெய்வமானாலும் அதனையே மற்றவர் வேறு பெயரால் தந்தெய்வமாகத் துதிக்கிறார்களென்று புறமதத்தினை நிந்தியாது நினைப்பவனைக்காணோம். அவர் சிறிய தெய்வத்தைத் துதிக்கிறாரென்றும், நாம் பெரியதெய்வத்தைத் துதிக்கிறோமென்றும் சொல்லித் திரிகின்றனர். இப்படி சொல்லும் ஒவ்வொருவனையும் அநேக தெய்வமுண்டெனக் கொண்டவனாக மதிக்க இடமாகின்றது. ஜகத்திற்கு அநேக தெய்வம் காரணமென்கை ஸ்தாபிக்க இடமாகும். அநேக தெய்வமே ஜகத்திற்கிருக்கவேண்டும் ஒரு தெய்வத்தால் எல்லா காரியமும் முடியு

மா? என்பவன் மூடனுவதோடு தன் றெய்வம் சர்வசக்தியும் சர்
வஞ்ஞத்துவமும் இல்லாததென்றே கொள்பவனுகிறான். அப்படி
க்கல்ல. தன் தெய்வமே சர்வசக்தியையுடையது, சர்வஞ்ஞத்துவ
முடையதுமாமென்றும் பிறர்சொல்லும் தெய்வங்கள் அப்படிக்கில்
லாமையால் தாழ்ந்தனவாமெனறுங் கொண்டு சொல்லுகிறார்கா
என்று கொள்ளலாமேயெனில், இதுவும் சிரிப்பிற்கே இடமாம்.
ஏனெனில் எவன்கொண்ட தெய்வமானாலும் சர்வசக்தியும் சர்
வஞ்ஞத்துவமு மில்லாததாயின அதனை தெய்வமாகக் கொண்டு
அதனைப்பூசிப்பது இவனது மூடத்தனமேயாகும். சர்வசக்தியும்
சர்வஞ்ஞத்துவமு மில்லாததை ஜீவனுகவே மதிக்கவேண்டும்.
அதைத் தெய்வமாகக் கொண்டு சிறிய தெய்வமென வாதாடுதல்
பயனில் கூற்றும். அவன்றன்தெய்வமும் சர்வசக்தி சர்வஞ்ஞத்
துவமு முடையதே யெனச் சொல்லின், அதைத் தான்கொண்ட
தெய்வமென மதிக்கவேண்டுமேயல்லாது, அதைத் தாழ்த்திப் பா
டுபடுவது அறியாமையினும் அறியாமையாம். அன்றியும் தெய்
வமென்பது யாவர்க்கும் பொதுவானதாகவும் நீதியுடையதாக
வும் இருப்பதெனக் கொள்ளாமல் தங்களுக்கே நன்மை செய்து
பிறர்க்குத் தீமைசெய்வதெனக் கொள்வதும் அதைப் பிறர்க்குச்
சொல்வதும் மூடத்தனம னையதில் தடையென்னை? ஈசன் ஒருவ
னென்பது சர்வாவயோகப்பிரசித்தத்தாற் பெறப்படுகின்றது. அவ
னே சர்வாதாரமென்பது மறுக்கப்படாத வுண்மை. எங்ஙன
மெனின் உலகிற்காணப்படும் அறுவகைத் தோற்ற சரீரங்களி
லெல்லாம், மண் வியாபகமாகவும் சரீரங்கள் வியாப்பிய
மாகவும் இருக்கக் காண்கின்றோம். அப்படியே பூமி முழுமையும்
தனது சிநேகமென்னுங் குணத்தால் வியாபித்து ஈரமாக்கி பூமி
யினும் முப்பங்கதிகமாகக் காணப்படுநீர மண்ணினுஞ் சூட்சம
அணுக்களுடையதாய் வியாபகமாகி இருந்ததலைக் காண்கின்றோம்
அப்படியே நிலத்திலும் மண் கல்லாதிய எவ்வகைப்பட்ட மூர்த்த
திரவியங்களிலும், நீர் பிரவேசிக்கக்கூடாத குருத்துவமுடையகல்,
அல்லது உலோகாதிய பொருள்களின் அந்தரங்கத்திலும் பிரவேசி
த்து அவற்றைத் தன்மயமாக்கிக் காட்டும் அக்னி என்னும் அதிசூக்
குமப்பொருளை மண் ணீரினும் வியாபகமாயிருக்கப் பிரத்தியட்ச
மாக உணர்கின்றோம். இவைகளுள் ஒன்றைக்காட்டிலுமற்றொன்று
வியாபகமுடையதும் சூக்குமமுடையதுமாகி உருவமுடையன
வாய் காணப்படுகின்றன. இதைப்போலவே அருவமாகிய வாயுவும்
அதற்கிருப்பிடமாகிய ஆகாயமும் பூதத்தன் மாத்திரைகளாகியஇந

திரியங்களும், அந்தக்கரணமும், அதிசூக்குமப் பொருள்களாய் மறைவற்றில் வியாபிக்குந் தன்மையுடையன வென்று கொள்ள ஆட்சேபமெனை? இல்லையென்றோம். இது பிரத்தியட்சம், அல்லது அநுமானமென்னும் பிரமாணங்களாற் பொருந்துமல்லவா? இவற்றைப் போலவே ஜீவன் மேற்சொல்லிய மலைப் பொருளிலும்; அதிசூக்குமமாம். அதனிலும் ஈசனை அதிசூக்குமமாகவும், பூரணவியாபகராயும், சர்வஞ்ஞனாகவும், சர்வசத்தனாகவும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், ஸர்வ வியாபகனாயும், சர்வாதாரனாகவும், சர்வ காரணனாகவும், ஏற்றுக்கொள்ளுகிறதற்குத் தடையென்னை? ஈசுரர் மேல் வாதங்கள் அநேகமுண்டென்பதைப் பற்றி யுண்டாகும் சங்கைகளுக்கு மேற்சொன்னதே விடையாகின்றோம். எழுவித பிரமாணத்திற்கும் வேறாகிய ஐதிகமென்னும் ப்ரமாண துணைக்குத் தைக்குறைவான வேண்டி இப்போது விரிப்போம் பகதேசமுமுடைய கடவுளையொற்றி பேசவேண்டிய தவசியமாகையால இனிமேலிட்டதிலனைத்துமறிந்தது பேசுவாம்.

சீடனே! இனி மனிதரல்லாத பிராணிகளுக்கு ஜீவான்மா உண்டா இல்லையா. என்பதற்கு விடைசொல்ல ஆரம்பிப்போம். பூர்வம் நான் பரீக்ஷிக்கிலும் அந்தக்கரணமென்னுஞ் சொச்சப் பதார்த்தமிருக்கிறதே பொழுது ஜீவனில்லையென்றே சொல்லியிருக்கின்றேன். ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவுமில்லாத பொருள் உலகத்திலெங்கும் பொதுவுமில்லை. ஆன்மா வினைக்குரிய தேகத்திலபிமானித்து நிற்கின்றது. தேகங்கள் பல்வேறு வடிவமுடையனவாக விருக்கின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றிற் கந்தக்கரணமும், சிலவற்றிற்கு ஞானேந்திரியங்களும், சிலவற்றிற்குக் கருமேந்திரியங்களும் குறைவாக விருக்கின்றன. மனித சரீரத்தில் அந்தக்கரணங்கள் நான்கு அல்லது ஐந்தும், ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும், பிராணாதிவாயுக்கள் ஐந்து அல்லது பத்துமமைந்திருக்கின்றன. மற்றவற்றிற்குக் குறைவேயாம். எங்ஙனமெனின் மிருகங்களுக்குக் கைகளெனுங் கருமேந்திரியமும், பரலோக இச்சைசெய்யும் உள்ளமும், புத்தியும் கிடையாது. மனிதனுக்குக் கைகளானது எல்லாவித கருமத்தையும் செய்து கொடுப்பனவாக விருக்கின்றன. கைகள் பறிக்கவும், எடுக்கவும், கொடுக்கவும், வாங்கவும், ஊட்டவும், புனையவும், பூட்டவும், கட்டவும், கழிக்கவுமாகும், எல்லாத் தொழில்களையும் செய்கின்றன. இக்கைகளில்லாத மிருகங்களானவை மனிதரிற்றாழ்ந்தன வென்பதிற்றடை யென்னை? குரங்

காதி சில மிருகங்களுக்குக் கைகளிருப்பினும் பரலோக புத்தி கிடையாதென்பது யாவருக்கும் வெளிப்படையான விஷயமே. அதுபோலவே மிருகத்திற்றாழ்ந்தவற்றிற்கு ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய அந்தக்கரணாதிகள் குறைவையடைகின்றன. புல்மரமாதிகட்கு ஜீவான்மா வுண்டாயினும் அவை தூங்குமனிதனை யொத்திருக்கின்றன. தூங்குமனிதனுக்கு உசுவாச நிசுவாசரூபப் பிராணரூபமான வாயுவும் மிகுமந்தமாகிய பரிசவுணர்ச்சியும் ஒழிய மற்ற அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் தொழிற்படாதிருக்க சரீரமெப்படி விருத்தியடைந்து கொண்டும், க்ஷீணமடைந்து கொண்டும் வருகின்றதோ, அப்படியே புல், பூண்டு, முதலியவைகளுக்கு உயிரிருக்க விருத்தி க்ஷயங்களை நேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனவற்றினிடை அபிமான ஜீவனில்லாமற் போகவில்லை. அந்தர்யாமியாகிய பரமான்மாவுமில்லாமற் போகவில்லை. மரங்களும், மிருகங்களும் மனிதர்களும், ஜனனமரண மடைய நாம் பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்க்கிறோம். இப்படியிருக்க மனிதரல்லாத மற்றவற்றிற்கு ஆன்மா இல்லையென்று எது எப்படி யொப்பக்கூடும்? அரசர்கள் மனிதக்கொலையையே கொலையாக மதிக்கிறார்களல்லாது மற்றவற்றை கொலையாக கொள்ளுகிறார்களில்லையே யென்னில மனிதன், நீதியையுடையவன், ஞானமுடையவன், எவற்றிலும் மேன்மைப்பட்டவன், அதிகாரி, சுதந்திரன், ஆகையால் அவனைக்கொல்லுவது பெருங்குற்றமாமெனவும் நியாயத்தால், அரசர்கள் குற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனையேற்கச்செய்தராஜாங்கதிகளிருக்க நீ யாரையும் தண்டிப்பது தகாதென தண்டனை செய்கவனைத் தண்டிக்கிறார்கள். அப்படியே கொலையையு மதிக்கிறார்கள். மற்றவைகளுக்கு இந்த வகைய மேன்மையில்லாமையாலும் அவற்றிற்குப் பரிந்து வழக்குத் தொடுக்கும் பிராணிகள் காணப்படாமையாலும், அதனைக் கொள்ளாமலும், கேளாமலு மொழிந்தார்கள்.

ஒருவனுக்குச் சொந்தமான மனிதரல்லாத மற்றொருபிராணியை, வேறொருவன் வதைப்பானாயின், அதைப் பற்றி விசாரணையும், நடந்துவருகிறது. ஆனாலப்பிராணி மனிதசமானமன்றாகையால் அதைக் கொன்றவனைக் கொலை செய்வதில்லை. கொலைப்பட்டபிராணியினந்தவத்துக்குத்தக்க தண்டனை விதிக்கிறார்கள். ஆகையால் மிருக முதலிய வற்றிற்கு,ஜீவபரமான்மாக்களில்லை யென்போர் தூலபுத்தியுடையவரேயன்றி சூக்கும அறிவுடையரல்லர். எந்த சரீரம் எவ்வகைச் சிறப்பி

னைப் பெறுமோ அந்தச்சரீரத்திற் கதுபோன்ற சரீரத்தை நீக்கல் நியாயமும் வழக்குமாம். உயர்ந்ததற்குத் தாழ்ந்ததை நீக்கல், தாழ்ந்ததற்கு உயர்ந்ததையும், தண்டித்தலும் பலியிடுதலும் நியாயமாகாது. மனிதரிற் றாழ்ந்தது மிருகம், மிருகத்திற் றாழ்ந்தவை பறவை, பறவையிற் றாழ்ந்தவை ஊர்வனநீர்வாழ்வன, அவற்றினுந் தாழ்ந்தவை மரஞ்செடியாதிய தாவரங்கள். அவற்றினுந் தாழ்ந்தவை உலோகமாதிய தாதுக்களாம். இப்படிக்கிருக்க தாழ்ந்த தேகத்தை யழித்தவனுக்கு உயர்ந்த தேகத்தை யழிக்கச் செய்தல் அரசநீதிக்கடுத்ததாகையால் அவனைக் கொலைசெய்யா தொழிக்கக்கடவர். அன்றியும், உயர்ந்த மனிதன் பிரயாசைப் பட்டு எவ்வகை யுயிரும் பிழைக்கச் செய்த பயிராதிகளை மிருகாதிகளழிப்பதால் அதை அரசரும் வேட்டையாடி கொலைசெய்கிறார்கள். மனிதராதிய சாதுப்பிராணிகளுக்குத் தீங்கிழைக்கும் துஷ்டமிருகங்களைக் கொலைசெய்வோர்க்குப் பட்டபெயரும் பரிசும் அளித்து வருகிறார்கள். இதன்றி மனிதன் நெடுநாளாக மிருகாதிகளைப் போஷித்து வளர்த்து வருவதால், அதைத்தேவையான பொழுது தன்கஷ்ட நிவாரணார்த்தம் அதை வதைபுரிந்து புசித்து தன்கஷ்டத்தை நிவர்த்திசெய்து ஈடாக்கிக் கொள்ளுகிறான். ஆகையால் நாம அப்பிராணிகளுக்காக மனிதரைத் தண்டிப்பது தகாதென அரசர் தவிர்த்துவருகின்றார்கள். இப்படிக்கரசர் விட்டுவிடுவதினாலேயே பிராணிகளுக்கு ஆன்மா இல்லையெனச் சொல்வது தகாது இதைக்கட்டப்பாறையை விழுங்கியவனுக்குச்சுக்குக்கியாழம் குடிக்கக்கொடுப்பின், அது ஜீரணித்துப் போமெனறுசொல்லும்புத்தியை யொத்தபுத்தியாகவே கொள்ள வேண்டும். உயிர்களை வதைப்பதால்பாவமில்லாதுபோகாது. ஆயினும், உயிர்களெல்லாஞ்சமமாயினுந்தேகஞ் சமமல்லவாகையால், அந்தந்த தேகச்சிறப்பிற்குத் தக்கபடி பாவமதிகமாகவுங் குறைவாகவுஞ்வந்து நேரும். மனிதருக்கு மிகவுமுபகாரியாய் தாயைப்போன்று பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய்யாதி தந்து பலரைப் போஷித்து வருகிற பசுவின் கொலையக் கொடியதென்பதிற் றடையென்னை? இவ்வாறு தாயையொத்த பசுவை கொலைபுரிவோரையே ஆரியர்கள் சண்டாளரென அழைக்க விதித்தார்கள். பலருக்கு க்ஷேமம் புரியும் பசுவின் நன்மையையறிந்து அதனை பாதுகாத்தலையொழித்து சுயநலங்கருதி அதனுயிரிழக்கச் செய்து பிழைப்போரைச் சண்டாளரெனக் கொள்வதில், குற்ற மெள்ளளவுங் காணோம். அங்கே உழுதலாதிய பல தொழில்களுக்கு உதவிபுரிகிற சாதுபசுக்களாகிய, மாடாதிய

பிராணிகளை வதைப்பதால் மிகுந்த பாவமுண்டாமென்பது நிராக்ஷேபமல்லவா? இவைகளுடன் மனிதர் செய்யும் பயிர்களின் மேய்ந்து நஷ்டமுண்டாக்குவனவாக விருந்தாலும், கட்டுத்திட்டங்கட்குட்பட்டு மனிதராற் கட்டிக்கிடப்பனவைகளை விருப்பத்தால் மனிதன் இவைகளைப் போஷித்துவருவது புண்ணியமென்றும் கொல்லுவது அதிக பாதகமென்றும் இந்துக்கள் சொல்லுகிறார்கள். கல்வியிற் சிறந்த ஆங்கிலதேசத்தவரும் உயிர்களை வதைக்கலாகாதெனவே பலபோதக புத்தகங்களில் வரைந்திருக்கக் காண்கின்றாம். சாமான்யமாக யுக்திக்கிணங்கும் எந்த நூல்களையும் மனிதர் கவனிப்பதில்லை. யாவருக்கும் பொதுவாய நீதிநூல்களையும் ஆராய்ச்சியின் மிக்க பௌதிகமென்றுகூறிய பதார்த்த தத்துவ சாஸ்திரங்களையும் மனிதர் கையாடாமல், அப்பிரத்தியக்ஷமாய அசம்பாவித ஆச்சரியக்கதைகளை சொல்லும் மதநூல்களை, எவ்வளவு ஆபாசங்கள் கலந்திருந்தபோதிலும் கடவுளால் கொடுக்கப்பட்ட நூலென்று ஆராய்ச்சியில்லாத அறிவீனர் சொல்வதனால், அதைமிக மேன்மையாகக் கொள்ளுகிறார்கள். சோம்பலும் அச்சமும் அறிவீனமுமே இப்படிக்கொள்வதற்குக் காரணம். மூடவழக்கமும், கல்வியறிவில்லாமையும், அவற்றிற்குத் துணைக்காரணங்களாக விருக்கின்றன. கல்வியறிவு அதிகமாகவுடையாரெனச் சொல்லப்படுவோரும் அப்படித்தாமே நடக்கிறார்களென்றால், அக்கல்வியறிவுடையாரே பொருண்மை காரணமாகவும், சுயநலப்பிரியங் காரணமாகவும், தற்புகழ்வேண்டியும், அறியாச் சனங்களை வஞ்சித்து அனந்த பேதவழக்கங்களுண்டாக்கினார்களாகையால் அவர்கள் பொதுநலங் கருதாப் புன்மதிகளேயாவரல்லது கற்றுணர்ந்தடங்கிய பெரியோர் வகுப்பிற் சார்ந்தவராகார். இவர்கள் நீதிசாஸ்திரவாராய்ச்சியுடையவரும், நடுவுநிலைமை கருதும் நற்குணமுடையாரு மல்லராவர். இதனாலேயன்றோ, நெருப்பைத் தலைகீழாக்கினும் அதன் ஜுவாலை கீழாகாதவாறு துஷ்டர்கள் வேதாத்தியயனஞ் செய்யினு மவர் துற்குணமடங்கப் பெறார் ஆகையால், நல்லோர் அவர்கள் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்கலாகாதென நவின்றுள்ளார்கள். இயற்கை நற்குண நற்செய்கையுடையார்பாலே நல்லறங்கேட்டல் நலமென நியாயம நாட்டியுள்ளார்கள். இஃதிருக்க, எல்லா தேகங்களும் ஆன்மாவையுடையனவே யாயினும், யாவுமனிதரிற் றாழ்ந்தவைகளே யாகையால் மிருகக்கொலைக்கு மனிதர்கொலைக்குச் சமமன்று. இஃதிருக்க,

இனி ஒருவன் விடாமுயற்சியால் கல்வி, செல்வம், ஆரோக்யம், அதிகாரம் அடைகிறான் இல்லையா? செய்யாமை விதித்த அளவே நடக்குமென்பது மூடக்கொள்கையல்லவா, என்பவைகளைப் பற்றி விசாரிப்பாம். "முயற்சி யுடையார் இகழ்ச்சி யடையார்" என்னு முதுமொழி பிரசித்தமானதே. "முயற்சி திருவினை யாக்கும்........ ..." என்பதும் ஆப்தவாக்கியமே. ஆயினு முயற்சிப்பவன் காரியங்களெல்லாம் இடையூறின்றி நிறைவேறுமென்பதே முன்னோர் கருத்தாகுமென்பது சிறிது சந்தேகம். முயற்சிப்பவன் தானெடுத்துக்கொண்ட தொழிலின் முடிவு இப்படித்தானே முடியுமென பூரணமாக முன்னறிந்தவனே யானாலும், யாதொருவனே யானாலும் இடையூறுகளாற் பலவிருப்பங்கள் நிறைவேறாமலால் அதிர்ஷ்டமெப்படி யிருக்குமோ அப்படிக் காட்டுமென்று அமைந்து செய்யத் தொடங்குகின்றான். ஏனெனில் "இன்றைக்கிருப்பவன் நாளைக்கிருப்பனென்றுண்ணத் திடனிலை"யென்ப தெவர்க்கு மநுபவம். இதனாலென்று முயற்சி செய்யாமலிருக்கவு மிடமில்லை. "இறுமுயிர்க்கு மாயுண் மருந்தொழுகற்றென்று" என்றார் மொழிப்பிசகாமல் இறந்துபோகும் வரையிற் பிழைப்பித்தற்குரிய மருந்தும் ஆகாரமும் அருந்தக்கொடுப்பதை நாமறிந்து வருகிறோம். ஆகையால் முயற்சியோ செய்யவேண்டியதே. தெய்வமெப்படி விதித்ததோ அப்படியே நடக்குமென்பவர் நினைத்ததைத் தொழிலையும் செய்து வருகிறார்கள். எண்ணமெல்லாம் பொய்யா யயனன்றெழுதிய வழிதந்த பெயராகவும் ஆசென்றதம் முயற்சிக்குப் பலன் முடியாமை என விட்டு வருஞ்சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள். அதிருஷ்டம், சாஸ்திரம், பூர்வகர்மம், வேகம் வாசனை, பழக்கம், வழக்கமென்பன பரியாயச் சொற்கள். இவற்றின் பலனையே பிராரத்தமாகவும், நீர் மேற்குமிழியை யொத்த நிலையில்லாச் சாயமாகவும் பெரியோர்களுரைப்பதால், இதை யுணர்ந்த யாவரும் கலங்குகின்றனர். இதன்றியும், ஒருவன் ஓர் பெண்ணைத் தன்பாற் கருணையுள்ள தாயமுதலோ நல்லவளென்று பார்த்துச் சொல்ல, அவளைத் தான் மணம் புரிகிறான். அவள் முழுதும் விரோதியாயிருக்கப் பார்த்துத் துக்கப்படுகிறான் இப்படியே புத்திரர்கள் பிறந்த காலத்தில் இவர்கள் எனக்குப் பிற்காலத்தில் உதவுவார்களென்று அவர்களை அன்போடு மாதரிக்கின்றான். சிலர்க்கு எண்ணம்போலவே முடிகிறது. சிலருக்கு புத்திரர்களே சத்துருவாக முடிகிறார்கள். சில பிள்ளைகள் தந்தைக்குச் செய்யுங் கருமாதிகளைத் தந்தை தமக்கே செய்யப்பெறுகி

றார்கள். இப்படியே வர்த்தகஞ்செய்வோன் இலாபம் பெறலா
மென நினைத்து நஷ்டமு மடைகிறான். பயிர் செய்வோனும்
விளைக்கிறான் வானத்தைப் பார்த்தவண்ணமாகவே யிருந்து
பணத்தைச்செலவு பிரயத்தினமையுடையவை கதியனுய் தான் கொடுத்
தமருந்தால் நாளுக்குநாள் விருத்தியாணுவிடத் துதப்பித்துக்கொ
ள்ள தந்திரவார்த்தைகளாடி விட்டோட வழிதேடுகிறான் இவ்வாறு
சகல காரியங்களிலும் இடையூறுகளால் எடுத்த காரியங்களி
னிது முடியாமையைப் பிரத்தியக்ஷத்தி லனுபவித்துவருகின்றோம்
ஆகையால் முயற்சி சிறிதும் பழுதாகப் போகாதாயினும், முடிவு
யாவருக்கும் நினைத்த வண்ணமே சித்திப்பதில்லை. அநேக முறை
களில் சித்திபெற்ற வொருவன் அதே கருமத்தில் ஓர் காலத்தில்
தோல்வியடைகிறான். அநேக முறைகளில் தோல்வியையடைந்
தோன் ஓர்காலத்தில் ஜயமடைகின்றான். அவ்வாறு தனுக்குக் கார
ணம் உலக வழக்கமென்று மூடர்களும், சுபாவமென்று நாத்திகர்
களும், சொல்வார்கள். இது கூடாது. எப்படிப்பார்க்கினும் தெ
ய்வ சகாயத்தால் அவரவர்கள் முன்செய்த கருமத்தின்படி முடிந்
தது, முடிகிறது, முடியும் என்பதே நியாயம். எவரும் அநுகூலப்
பட்டபோது அதுதானாகவெடுத்துக்கொண்ட பிரயாசையென்று
ம், அநுகூலமாகாதபோது தெய்வாதீனமென்றும் சொல்லுகிறார்க
ள். தெய்வமோ ஒருவருக்கு ஒன்றும் மற்றொருவருக்கு ஒன்றும்
ஹேதுவின்றிச் செய்யுமென்பது நியாயமாகாது. அவரவர் செய்த
நற்காரிய துற்காரியப்பயனையே அவரவர்களநுபவிக்க அளந்த
ளிக்கப்படுகிறதென்பதே நியாயமான தீர்ப்பு. இதனாலே முயற்சி
யாவரும் செய்யத்தக்கதே யென்பது நிலைநின்றது. இம்முயற்சி
யும் அறமாகவே யிருக்கவேண்டுமேயல்லது மறமாக விருக்க
லாகாது. நன்மைசெய்தவன் இன்றில்லையாயினும் அதன் பயனாக
பின் நன்மையே யடைவான். தீமை செய்தவனும் அப்படியே.
நன்மை செய்தவன் நாளுக்குநாள் நலிவினை யடைந்தும், தீமை
செய்தவன் தினந்தினம் செழித்தும்வருவதைக் காண்கின்றோமே
யிதெப்படி நேர்ந்ததென்று கேட்கலாம். இதனையே பிராரத்தவ
மென்பது. இது பூர்வகர்மத்தால் நேர்ந்தது. ஆயினும் அவனவன்
செய்த நல்வினையும் தீவினையும் அவனைவிட்டொழிந்துபோகவில்
லை. போகபேதம் வெளிப்படையாகக் காணப்பெறினும் அப்ப
டி காணப்பெறாத நல்வினை தீவினையின் பயனாய சம்ஸ்காரயோ
கம் அவனுண்மாவி லில்லாமற் போகவில்லை அது அவனைவிட்டு
விடுமென்பது சுத்தப்பிசகு. துன்பநேர்ந்தபோ தும் புனர்ஜன்

மத்தேனும் அதுமீள வெளிவரும், அதுவரை அது அதிர்ஷ்ட மாகியிருக்கும்; அன்று, திருஷ்டமாம். ஆகையால் யாவரையும் தம்மைப்போல நினைந்து தன் காரியத்தால் மனமறியத் தீங்கு செய்யாமல் தன்னைக் காக்கும்பொருட்டு முயற்சிசெய்வது இன்றி யமையாக் கருமமாம். இதனையே அறமென்பர். இவ் வறத்தாற் றேடிய பொருளைக்கொண்டே யிகலவின்பமுற்றுஜீவன்முத்தியும் பெறுகவென்றனர். எவர்செய்யும் எவ்வித கருமத்திற்கும் பயனில் லாமற் போவதில்லை. நியாயமாகச்செய்யும் வேலைக்கு இகத்திலும் பரத்திலும் தண்டனை யெய்தாது. நியாயமின்றிச் செய்தவற்றிற்கு, இகத்திலும் பரத்திலும் தண்டனை யுண்டு. பரத்தைக் கண்டார் எவரென்போர் படிறர்கள். பரனில்லாமலே யாவும் விளைந்து பலித்திருக்கின்றனவா? அதிசயம்! அதிசயம்!! பரனில்லாம லொன்று முண்டாகவில்லை யென்று முன்னமே நிரூபித்திருக்கிறோமாகையால் இனியதைச் சொல்லவேண்டு மென்பதவசியகமல்ல. இதுவரை மதியெனும் முயற்சியைக் கூறினோம். இனி விதியென்பதைப் பற்றிச் சிறிது சொல்லுவோம்.

விதியென்பது அவரவர்செய்த கருமத்திற்குத் தக்கவாறு அவரவர்க்குச் சனனத்தா லீசிதுண்டாகவென ஈசுவரன் அனுந வித்த தனுகரணபுவன போகங்களேயாம். போகமேவிதி, எவர்க் காயினும் இது அனுபவியாது தீராது. அனுபவிப்பதினால் பிற கொன்று மில்லாமற் போகவேண்டுமல்லவா? ஓயாது பிறவி வருமென்று சொல்லுவான் ஏனெனில் பிராரத்தவமே யதினால் பிறவி போயினவன்று. சஞ்சித கருமமும் ஆகாமிய கருமமும், சேர்ந்து சேடமாக விருக்கின்றன. இது ஈஸ்வர சாக்ஷாத்கார ஞானத்தா லன்றி யிழுக்கடையா. ஒருவன் விதியிலுள்ளது வருமென்று நேர்ந்த பொருளில் முயற்சிசெய்கையைவிட்டு, துராசையால் ஸ்வப் பிரயோஜனத்தை நாடி சாந்தியடையாத மனத்தால்ஆகாமியமும் செய்வதனாலே மீளவும் சஞ்சிததோடு ஆகாமிய கர்மமும் சேருகின்றது. தனுகரண புவனபோகப் பிராப்தியே விதியாகையால் இது மீளத் தனக்குச் சித்தியாதபடி இதனை வெல்லுமுபாயம் யாதினில் புண்ணியத்தையும், ஞானத்தையும் சம்பாதிப்பதே யாகும். அது முற்றும் இந்த ஜன்மத்திற் சித்திக்கா விடினும் தாழ்ந்த ஜன்மத்திற்குச் செல்லவிடாத தடையாகியும், உயர்ந்த ஜன்மத்திலுயர்க்கும் உற்ற துணையாயுமிருந்து ஜன்மாந்தரங்களில்

சித்தியையளிக்கும். இதை மனிதனாகப்பிறந்த ஒவ்வொருவனுஞ் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்பதே பெரியோர்கொள்கை. இதையே நன்மதியென்பர். இம்மதியாற்றான் விதியை வெல்லலாமென்பதே யொழிய வேறல்ல. வாய்த்துள இழிவான போகப்பிரியம் அதிகமாகக்கொண்ட மதியால் விதியைவென்று, அதிக லாபமடையலாமென்பதல்ல. புண்ணியத்திற்றான் மேலான ஜன்மமும், மேலானபதவியும், மேலான செல்வமும், மேலான அதிகாரமும், ஒருவனுக் குண்டாகின்றன வென்பதே முன்னோர்க ளபிப்பிராயம். பாபத்தாலும், பலரை வஞ்சிப்பதனாலும், பிறர்பொருளை மோசஞ்செய்வதனாலும், துராசையாலும், துராபிமானத்தினாலும், துராலோசனையினாலும், துஷ்ட கிருத்தியத்தினாலும் விதியை வெல்லலாமென்பது அவர்கள் கருத்தல்ல, இவைகளைச்செய்து சம்பாதிப்பதும் பூர்வவிதிதானே யென்பர். இது அல்ல! அல்ல!! இவையாவும் ஆகாமியவினைவாம். எப்படியெனில், ஒருவன் நியாயமான தொழில்களைச்செய்து கருமப்பயனை எதிர்பாராது தெய்வாதீனமாக எப்படிக்கு நேர்ந்தாலும் நாம் அநுபவிக்க வேண்டியதுதானென்று பொறுமையோடு மநுபவிப்பதே விதி. அப்படிப்பட்டவனுக்கு நன்மையாயினும் தீமையாயினும் விதியால் நேர்ந்ததேயொழியத் தன்முயற்சியால் நேர்ந்ததாக எண்ண இடமில்லாமையால் அவன் சுகத்திற் பூரியாமலும், துக்கத்தில் வாடாமலும் இருப்பவனாகிறான். இதுவே விதியாகும். அல்லாதன ஆகாமியங்களாம். எப்படியெனில் எடுத்தகாரியம் முடிந்தபோது தனது சாமர்த்தியத்தால் முடிந்ததாகவும், முடியாதபோது தனது அஜாக்கிரதையால் நேர்ந்ததாகவும் சந்தோஷமுந் துக்கமும் படுதலினாலென்க. இதன்றி நான் செய்கிறேன் இவைகளென்னுடையவை என்கின்ற மயக்கத்தாலும் வாழ்வதுந் தாழ்வதும் விதியால் நேருவனவேயல்லது நம்மால நேர்ந்தவையல்லவெனக் கொள்ளாமையினாலும் நாமெடுத்த காரிய முடியாமற் போயிற்றே [illegible] யெப்படிக்காவது முடிக்கவேண்டு மென்கிற பிரயத்தினத்தை மீள மீளச் செய்வதினாலும், அது ஆகாமியமாகி வளருகின்றது. இதுவும் மயக்கத்தால் பேற் பிறப்பிற்கு வித்தாகச் சஞ்சிதமாகிறது. இவ்வகையாகத் தன தெண்ணத்தை யநுபவித்து [illegible]பிராரத்வ தேகம் மீளவுஞ் சித்திக்கின்றது. இவற்றையெல்லாம் [illegible] நித்திய நைமித்திகப் பிராயசித்தமென்னும் கருமத்தாலும், ஈசுவரோபாசனையென்கிற பக்தியாலும், போக்கிக்கொள்ள வேண்டு மல்லது,

அவை உலகப்பொருள்களின் சேட்டத்தாற் றீர்வதில்லை. ஆகையால் கடவுளருளாலருளிய வேதவிதித கர்மம் பந்திகளைக் கைக்கொண்டே பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டு மாகையால் எவரு மிவ்வேத விதிகளை மேற்கொள்ள வேண்டிய அத்தியாவசிகமாம். இது நிற்க

ஒரு மரத்திற் காய்க்குங் காய்களில் சிறிது பெரிதுமாகிய பேதமிருப்பதற்கு எவ்வினைகாரணமென்றதற்கும், உலகத்திலுயிர்கள் சிறிது பெரிதாகவிருப்பதனால் வினையைக்காரணமென்பது தகாதென்பதற்கும் விடைவிடுப்பாம். தேகமும் தேகத்தினவயவங்களும் நன்மைதீமையின் பயனையடைவனவல்ல தேகத்தையுயிரெனவும் வினைமுதலெனவும், கொண்டாருங் கொள்வாரு மிந்துக்களிலிலர்; தேகாபிமானியாகிய ஜீவனை சுகதுக்கபோகப்பிராபதியையநுபவிக்கத் தக்கவனெனக்கொள்ளுகிறார்கள்; அவயவங்களைச் சொல்லுகிறார்களில்லை சிறிதும் பெரிதுமாகிய தேகங்களில் சிறிது பெரிதாகிய ஜீவனிருப்பதில்லை. அந்த ஜீவன் வினைக்கீடாகியு வேறு சரீரங்களைக்கொள்ளுமபோது அதுதேகத்திற்குத்தக்கபடி பெருக்குதுஞ் சிறுத்துங் மந்திறப்பிரவேசிப்பதில்லை. சரீரத்தளவாக அந்தக்கரணமெனுஞ்சொச்சபதார்த்தமெந்தத் தேகத்திலுமிருக்கும். அதினிடை ஞானவடிவாகிய ஆன்மப்பிரதிபிம்ப முண்டாகின்றது. அந்தப் பிரதிபிம்பத்தையே ஜீவனுகயாவருமதிக்கின்கின்றார்கள். சரீரத்தளவாக விருக்கின்ற அந்தக்கரணப் பிரதிபிம்பசைதன்னியத்தால் தேகத்தி லெவ்விடத்துண்டாகும விருத்திக்ஷய சுகதுக்கங்களை யநுபவிக்கப்படுதலால் இதையே ஜீவனெனக்கற்றார்கல்லாராகிய யாவருமயங்குகின்றார்கள். இப்பிரதிபிம்பம் தன்முயற்சியால் நீங்கவுஞ் சேரவுமுரியதல்ல; சர்வஞ்ஞனும், சர்வசக்தனும், சர்வேஸனுமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆணையால், அவத்தைகளாகி ஜீவர்களுக்குப் பிராபதமாகின்றது. அதன் விருத்திக்ஷயங்களினால் ஜீவன் சுகதுக்கமனுபவிக்கிறான்.

உலகைமாயாத்தோற்றமென்பவர்துணிபு

அனகா இனிச சிறப்புமிக்க விச்செழுஞாலத்தைத் தோற்றமென்று நிரூபிக்கும் ஆற்றலுடைய மேதையார் அனுபவசித்தவசனத்தை யுன்மனமுறச்செப்ப வாரம்பிக்கின்றேன். இவ்விஷயத்தைக் கல்வி, கேள்வி, புண்ணியம், அடக்கம், நிராசை, நடுவுநிலைமை முதலிய நற்குணங்களால் நிறைந்த அறிவு

டையாரன்றி, உலகசேகவாழ்வை பிரீதியையுடைய பாமரரும், வஞ்சனை, சூது, பொறாமை, துராசை முதலிய தீக்குணங்களால் நிரம்பப்பெற்றவர்களும் பதகர்களும் தங்கள் சித்தப்பிரவிருத்தியைப் பிறரறியாது மறைக்க உடையாலும், விருதாசாரநடை, தாடி சடையாலும் சொல்லாலும், பெரியாரைப்போன்று நடித்துக்காட்டும் பண்டிதப்பகடிகளும் ஓர் காலத்துங்கொள்ளார்களென்றும், அவர்களால் இது வியக்கத்தக்கதும் நயக்கத்தக்கதுமாகக் காணப்படலருமையாமென்று கொள்வது ஞாலந்தோற்றமென்றுரைப்போர் துணிபு. அவர்களிவ்வுலகந்தோற்றமெனவாரம்பிக்கும். பிரசங்கங்களிலும், அவரெழுதும் நூற்களிலும் இதைக்கேட்போரும் படிப்போரும் பக்குவிகளாயிருக்க வேண்டுமென, முதலிற்றேனைவற்புறுத்துகின்றார்கள். முமுட்சுக்களே! இதையறியவிரும்புவோரும் அடைவோரும் அல்லாது ஏனைய ஆசாபத்தவறிவிலிகள் ஆகார்களென்பது அவரது தீர்மானம். இவர்கள் பிரபல சுருதியையும் அநுமானாதி அநுவகையுக்திகளையும், பாகியத்தி லொப்பினும் அநுபவப் பிரமாணத்தையே முக்கியமெனக் கொள்வோர்கள் தமதநுபவத்திற்கு வயப்பெறாததும், விருத்தமானதும் ஆகிய எவ்வித கல்வியையும் கேள்விகளையும்பூர்வபட்சமெனக்கொள்வார்களேயன்றிச் சித்தாந்தமெனச் சம்மதியார்கள். சந்தேகவிபரீதந்தீரா அறியாமையால் அங்கீகரித்த விஷயம அஞ்ஞானமேயாமல்லாது, எதார்த்த சுஞ்ஞானமாகாது என்பவர்கள் எல்லாக்கால எல்லாதேசத்திலும் யாவராலும அடையக்கூடிய அநுபவசித்த விஷயத்தையல்லது, தன்னாலடையக்கூடாது பிறரால் பிற்காலத்திலடையப்பெறுவதாகக் கூறும் நம்பிக்கை மதத்தை வப்பென்று சிந்த விடுபவர்கள். எவ்வகைப்பாடுபடுவதும், எவ்வித நன்மையைக் கோருவதும் எல்லாப்பொருள்களையுந் தேடுவதும், தானுகவிருப்பதினால், தனக்குத்தெரியாதனத நம்புவதற்கிணங்குமாறுரைப்போரை மறுப்போராகவேயிருப்பவர்கள், தனக்கு இயற்கையில், வாய்த்துள மானிஷீக இணையிலாச் சுதந்தரத்தையிழக்கக் கற்பிப்பாரைத் தூரும் பிணக்கடைப்படுத்துசிபாக நினைப்பவர்கள். அஞ்சத்தக்கநீதிகளுக்கும், நெறிகளுக்கும் ஆப்தவாக்கியங்களுக்கும், அஞ்சுவதும் அடக்கங்காட்டுவதுமாக விருப்பார்களல்லாமல், மற்ற எவ்விதத்தார் செய்யும் எவ்வகைச் செயலுக்கும் சிறிதுமஞ்சார்கள். இவர்களைப்பற்றிப் பேசப்புகின் இவரது பெருமை முடிவுபெறக் கூறல் முற்றாது. "துறந்தார் பெருமை துணைக்கூறின் வையத்,

திறந்தாரை யெண்ணிக்கொண் டற்று" என்றுரைப்பதாலுணர்க. இனியிவர்களைப்பற்றிப் பேசுவதை விட்டு இவர்கள் சித்தாந்தத்தை விரிக்கவாரம்பிக் கின்றேன்.

அன்புடையானே! நீ அவசர புத்தியையொழித்துச் சாவதானமாக விதைச சிரவணஞ் செய்வையாகில் நீ பூர்வங்கேட்ட வினாக்களுக்கெல்லாம் இவையே விடைகளாகவிருக்குமென நினைக்கிறேன். இவ்வுலகம் இயற்கையென்பவருஞ் செயற்கையென்பவருமாகிய இருதிறத்தார் மொழிகளையும் கேட்டிருக்கின்றாயல்லவா? ஒருவன் தனக்கு முன்னுண்டானவைகளைப்பற்றிப் பின்னுண்டாகிய தான் அவற்றினுற்பத்தியைப்பற்றி வரையறுத்துப் பேசுதல் முற்றுமெய்யுறற்கிடம் பெறலருமை. மகன்தன் தாய்தந்தையரின் பிறப்பையும் விருத்தாந்தத்தையும் சித்தாந்தமாகக் கூறுவது, முழுதுஞ் சிறப்பினை யடையக்கூடியதாகுமோ? இஃதிருக்க;

பூர்வ சரித்திரம் பொய்யறிதற்காகாமைக்குதாரணம்

ஓர்பண்டிதன் உலக சரித்திர மெழுதக்கருதி, தன்கையிலெழுதுகோலை வைத்துக்கொண்டு, தானுத்தேசித்து வைத்த விஷய சூசிகையை யெழுதத் தொடங்குகையில், தன்வீட்டிற்கெதிரில் ஒரு கலகக் கூச்சலுண்டாக அதையறியும்படி, தான் விரைவாக மெத்தையை விட்டிறங்கி, வெளியில் வந்தான். வீட்டெதிரில் வீதியிடை கூட்டமாக இருப்பவர்களில் ஒருவனை யழைத்து, இங்கென்ன சங்கதி நிகழ்ந்தது? என வினாவினான். அதற்கவன நான் இப்பொழுதுதான் இக்கூட்டத்திற் பிரவேசித்தேன்; இதன் சவிஸ்தாரமொன்றுமறியேன் என்றனன். அதைக்கேட்ட வித்துவான் மற்றொருவனை விளித்து வினவ அவன் சொல்லுகிறான்:—பண்டிதரே இதோ நிற்குமிந் நெட்டையனை அதோ அங்கு இரத்தத்தாற்றோய்ந்த ஆடையும் சரீரமும் உடைய குறுகியபருத்தமனிதன் முதலிலடித்தானென்றும், அதன் பின்னரிவன் அவனை யடித்து இவ்வகையவத்தைக்குள்ளாக்கினானென்றுஞ் சொல்லுகிறார்களென்றான். பின்னும் பண்டிதன் மற்றொருவனை விளித்து இச்சம்பவமென்னென்று விசாரிக்க அவன் சொல்லுகிறான்:—அதோ அவ்வடியுண்டவன் நிராபராதி, இதோ இங்கு நிற்கும் இந்நெட்டையன் மிகுமூர்க்கன். யாதோ பூர்வசலத்தைக்கொண்டு இவனவனை முன்பின் யோசியாமல் தடிகொண்டு கொல்ல நினைந்து ஓங்கியடிக்க, அடியுண்ட அவன்

பயந்தோடிவந்து இங்கு நின்று பேசிக்கொண்டிருந்த எங்களருகில் நின்றான்' இவனும் ஓடிவந்து "அடேபடவா! கூட்டிக்கொடுபபவனே உன்னுயிரை வாங்காது விட்டேனு!!! என்று சொல்லிக்கொண்டேபோக எத்தனிக்கையில் எங்களிற் சிலர் தடைசெய்ய நிற்கின்றான், எங்களிலொருவன் போலீஸ்காரனை யழைத்துவரவும் போயிருக்கிறனென்றான். வித்துவான் சிரித்துச்சந்தேகித்துப் பின்னுமொருவனைக்கேட்க அவன் சொன்னதாவது:—ஐய! இந்நெட்டையனவனைத் துரத்திக்கொண்டே வந்தான் அவன் விரைவாக ஓடியதனுற் காற்பிசகி விழுந்தான். அப்பொழுது எதிரிலிருந்த அச்சந்துமூலையிலிருக்குங் கல் இவன்றலையில் மொத்துண்டது. அதனால இவனுக்குக் காயம்பட்டது. துரத்திவந்த இவன் பிரமித்து, அவனைவைத்தை நிரவுபசாரவார்த்தைகள் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அதோநிற்கும் அவனும் நானும வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றேமென்றான். மற்றொருவன் வலுவில் வந்து துரையே இவர்களிவ்விடத்தில் யாதொரு கலகமுஞ் செய்துக் கொள்ளவில்லை. இவர்களிருவரும் சிநேகிதர்களே யென்பதை யானறிவேன். இவர்களோர மதுபான கடைக்குட் போன வீட்டில் பகைவர்கள் இவ் விருவரையுந் தாக்க நினைந்து, கலகம் விளைக்கையில் இவர்களவர்கள் கைவசபபடாமல் தப்பி ஓடிவந்து இவன் அவன் வருகைக்கெதிர்நோக்கி நிற்கையில் அவன் இவ்வவத்தைக் குட்பட்டுவர அவனுடன் கலந்து பேசி சர்க்கார் சேவகன் வரவுக்கெதிர்நோக்கி நிறகின்றார்களென்றான். இவையாவையுங் கேட்ட பண்டிதன் நினைந்து சொல்லுகின்றான். ஆ! ஹா!! ஆச்சர்யம்! ஆச்சர்யம்!! தற்காலத்திலென் கண்ணெதிரில் நிற்குங் காக்ஷியையை உள்ளபடி யுணரக் கடினமாக விருக்கின்றதே, முன்னடந்தவைகளை நான் என்படி பிறர்சொன்ன சொற்களைக்கொண்டு உண்மையென யாவருங்கொள்ள எழுதமுடியும்! நான் எழுதுவதிருக்கட்டும்; இவ்வடி பட்டவனையே விசாரிக்கிறேன். அவன் சொல்வதினும் எத்தனை பொய்களிருக்குமோ நான் நிச்சயிப்பதெப்படி? மற்றொருவனைக் கேட்கும்போது அப்படியே முரணுகமுடியுமானுல் என் சந்தேகந்தீருவதெப்படி? "ஆகையாற்றான் கண்ணூர்க்கண்டதும்பொய், காதாரக்கேட்டதும்பொய்" தீரவிசாரிப்பதும் ஸ்வானுபவமுமேமெய்" என்னும் பழமொழி வழங்கிவருகிறது. விசாரிப்பதும் அரைகுறையாயின் அதிக அபாயத்திற் கிடமாகவே யிருப்பதனுல் "சிறுகல்வி பெருமோசம்"

என்று வழங்கிவருகிறதென் றிப்படி நினைந்துகொண்டே தன்னகம் புகுந்து தானெடுத்த கதையை ஒருவாறு எழுதிமுடித்தான்.

பிரத்தியட்க்ஷத்தில் உலகினிருப்பு.

சீடனே! தீரவிசாரிப்பதினும்,உள்ளதனை உள்ளபடி விசாரித் தறிவது அதிககடினமென்று,பதார்த்தசோதனை விஷயம் யாவரும் விட்டிருக்க,பிரத்தியக்ஷ மல் லாத முன்னடந்த அந்நிய விஷயத்தை விசா ரித்தறிந்து, சித்தாந்த மெனக் கூறுவது அதி லுங் கடினமும், அசாத்தியமுமல்லவா? பூர்வ விருத்தாந்தத்தை விசாரித்து,உள்ளபடி யறிந்து,சித்தாந்தப்படுத்துவது எவராலும் முடியாத காரியம் என்பதிற் றடையென்னை? ஆகையால்தான் "ஊகமுளதேற்சிறுவருரையுங்கொள்க,வொழிந்தது அயனுரைத் தெனினும்,ஏகவிடுகதிரணமொப்ப..." எனவசிட்டராற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் வேதமாதி யெவர்வாக்கியமானாலும்புக் தியநுபவங்களுக்கு ஒவ்வுமாகில் கொள்ளத்தக்கனவாமென்பதில் பொய்ம்மையில்லை. இல்லையாயின் தள்ளத்தக்கனவாமென்பதில் நஷ்டமில்லை. ஆகையால் நாமிப்பொழுது நமது கண்களால்மனிதர், விலங்கு, பறவைகள், ஊர்வன நீர்வாழ்வனவெனவழங்கப்பட்ட ஐவகைச் சரப்பொருள்களையுங்காண்கின்றோம். ஆங்கே புற்பூண்டு செடி கொடி மரங்களென வழங்கப்படுகிற அசரவுயிர்ப் பொருள் களையுங் காண்கின்றோம். சாத்திரங்களிற் கூறப்படுகிற இந்திராதிய தேவர்களையும்,மும்மூர்த்திகளெனும் தேவதேவர்களையும், மற்றுமுண்டெனுஞ் சித்தாவித்தியாதர அரக்கராதியோரையும், நாமமாத்திரமாகக் கேட்கின்றோமல்லது கண்டாமல்லம். கண்ட தாகக் கூறுவோர்களெல்லாம் கனவிற்கண்டதாகச் சொல்லுகிறார் களெபாழிய,நனவிற் காட்டவுங் காணவும் நம்மாலாகாதென்றே சொல்லுகிறார்கள். காட்டினாலும் ஆலயத்திலுள்ள கற்பிதவுருவ வேற்றுப் பொருள்களையே காட்டுகிறார்களேயன்றி, உரைக்குஞ் சொற்களுக்குரிய பொருள்களைக் காட்டுகிறார்களில்லை, இத்தேவர் களை ஸ்தாபிக்க நினைப்போர் நினைப்பதொன்றும், சொல்வதொன் றும், செய்வதொன்றுமாக மனம் வாக்குக் காயங்களில் வேறுபடு பவராகவே காணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் முன்னோராசாரமே முக் கியமென்பதன்றி,வயது மூத்தோர் வாக்கியங்களே உண்மையான வைகளென்பவர்கள். அப்படிக்கானாலும் கற்றறிந் தடங்கிய முன் னோர் வசனத்திற்குச் சிறிது முடன்படுபவரல்லராவர். முன்னோர்

கருத்தை யுணர்ந்து ஏதேனு மொன்றைக் கேட்போர் வினாக்களுக்கு முன்னோர் கருத்தையொட்டிவிடைபகரமுற்படுதலைவிட்டுப் பாமரராகிய உலகோர் நடவடிக்கைகளைப்பின்பற்றிப்பேசத்தலைப்படுவார்கள். இவர்களறிவீனத்தைப்பற்றிப் பேசுவதிற் பயனில்லை. ஆகையால் நாமமாத்திரமுடைய பொருள்களை விட்டு நாமத்தோடு தோற்றமுமுடைய மனிதர், விலங்கு, பறவை, ஊர்வன: நீர்வாழ்வன வாகிய ஐவகைச் சரப்பொருள்களையும், புற்பூண்டு செடி கொடி மரமென்னு மசரப்பொருள்களையும், அவற்றின் தொகை வகைப் பெயர்களையும்,காதாற்கேட்டுக்கண்ணாற்பார்க்கிறோமாகையால் இவற்றின் வரலாற்றைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

தேவர்கள் விஷயத் திற்றீர்மானம்.

இவ்வகையாகிய அறுவகைத் தோற்றத்தையன்றி ஏழாவதாகியதேவர்களை நாமமாத்திரமாகக் காதாற் கேட்கிறோமேயல்லது,கண்ணாற்காணப்பெறுகிறோமில்லையென, நான் உனக்குச் சொல்வதில் தேவர்களில்லவேயில்லை யென உனக்குத்தோற்றிவிடக்கூடும். ஆனால் என்னபிப்பிராயமும், உலகந்தோற்றமென்றறிந்த முன்னோர்களபிப்பிராயமும்அப்படிக்கல்ல. வேதவாதிகளாகி உலகமியற்கைப்பொருளென்றும், அல்லது செயற்கைப்பொருளென்றும், கொள்ளுவோர்கள் சொல்லுகிற அல்லது நினைக்கிறபடி வெவ்வேறு உருவங்களாக இந்திரியங்களுக்கு எதிரிற்காணபபடுவார்கள் அல்லவென்பதேயாகும். முடிவாக நான் தோற்றத்தை நிரூபிக்கும் பொழுது முன் நாமரூபமாகக் காணப்பட்ட வற்றைப் பார்க்கிலும் நாமமாத்திரமாகக்கொண்ட தேவதைகளேயுளவாகவும்,மற்றவையிலவாகவுங் காணபபடவுங்கூடும், இதனால் மும்மூர்த்திகளும் தேவர்களும்,தேவலோகாதிமற்ற லோகங்களும் வேறுவேறாக இல்லை யென்பதே யெங்களபிப்பிராயமென்பதாக நினை. ஏழுவகைத்தோற்றத்தில் தேவரொழிந்த மனிதமிருக பக்ஷி ஊர்வன மரஞ்செடி கொடியாதிகள் பூமியை வாஸஸ்தானமாகவுடையன. நீர்வாழ்வனவோ குளம், ஏரி, வாய்க்கால், குட்டை, மடு, ஆறு சமுத்திரமென்னும் நீரையிடமாகவுடையன. நெருப்பையும், காற்றையும் ஆகாயத்தையும் இடமாகவுடையன நாமமாத்திரமாகச் சொல்லப்பெறும் தேவர்களேயாகவேண்டும். உலகமென்பதோ இவ்விதபலவகைப்பொருட் கூட்டத்தொரு பெயராக இருக்கின்றது. இதில் சராசரபொருள்களைப் பௌதிகங்களென

வும்இவற்றின் பிறப்பிற்காதாரமாகவும் இடமாகவுமுள்ளவைகளைப் பூதங்களெனவும் வழங்குகின்றார்கள். பூதமென்பவையோ பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமெனுமைந்து பெரிய பிரிவுகளாகக் காணப்படுபவைகள். பூதமென்றால் பெரியதெனவும், மகிமையுடையதெனவும் பொருள்படும். இவற்றில் ஆகாயமென்பது வெளியாம்; வெளியென்பது வரம்பிகந்த சூனியவிடமாம். எதற்கும் ஆகாயமேயிடந்தருகின்றது. எல்லாப்பொருள்களுமிருக்க சவகாசந்தரலால் வெளிக்கு ஆகாசமெனப்பெயரிடப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வாகாயம் வரம்பின்றியவிபுவாயொன்றாயிருப்பதால்சுவர்க்கமத்திய பாதாளமென்னு மூன்றல்லது ஈரேழுலகமும்இவ்வாகாயத்தினுட்பட்டேயிருக்கவேண்டுமேயல்லது புறம்பிற்கொள்ளநியாயமின்று. ஏனெனின்: ஆகாயம் எல்லாவற்றிற்கும் அவகாசந்தருவதோடு சூனியமாகவிருப்பதால் வரம்பிகந்த வொருபொருளெனக்கொள்ளக்கிடக்கின்றது. இவ்வாகாயத்தையுஞ் சேர்த்தே பஞ்சபூதங்களெனச்சொல்லப்படுகின்றது. பஞ்சபூதங்களாகவும், பஞ்சபூதத்திரிபாகவும் யாவும் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணப்படுதலால் இத்தோற்றத்திற்குப் பிரபஞ்சமெனும் பெயரிட்டுவழங்கிவருகிறார்கள். இதனால் தேவர்களும், மூவர்களும் சுவர்க்கநரகாதிகளும், பிதுர்க்களும், நாமமாத்திரமாகக்கூறப்படும் பொருள்கள்யாவும் மேற்காட்டிய பிரபஞ்சத்தினும் வேறுபட்ட பஞ்சபூதமய வேற்றுலகத்திலிருப்பனவாகக் கொள்ளவறிவுடையோர்க்குப் பொருந்தலருமை. ஐயந்திரிபறக்கல்லாத புல்லறிவாளர் சொல்லாலும், மூடவழக்கத்தாலும் பிராந்தியாகத் தாங்கொண்ட விபரீதக்கருத்தையே உண்மையென்று சாதிக்க வருபவர் சிறுகல்வி கேள்வியுடைய பிராந்தரிற் சேர்வான்றிப்பெரியோர் வகுப்பிற்சேர்ந்தார் அல்லது சேர்க்கத்தக்கவ ராகார்கள். இவர்களையே கற்றுமறியா மூழைகளெனப்பெரியோர்கூறியதாக நினைக்கவிடமுண்டாகிறது. ஆதியந்தமாகவொன்றையேனுமாய்ந்தறியாது மூடப்பழக்கத்தில் மூழ்கியிருக்க யாவரையுமடுக்கு மிம்மூட சிகாமணிகள் எங்ஙனம் பெரியோர் கூறிய சாத்திரங்களை யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் விருத்தமறக்கொள்ளயாவரையுந் தூண்டத்துணிவார்கள்? இவர்கள் சமயம் நேர்ந்தபோது யாவுமியற்கையென்றும், சிலர்பால் செயற்கையென்றும், சிலர்பால் தோற்றமென்றும், சிலர்பால் கன்மமே முக்கிய மென்றும், சிலர்பால் பக்தியே நலனுடையதென்றும் கூறுவதோடு உண்

மையாகவுஞ் சுருக்கமாகவும் சொல்லும்கருணை மிக்க ஞானிக ளின் பிரசங்கத்தைக் கேட்பவர்களைப் பேதப்படுத்தித்திரிவார்கள். சிலர்கல்வியால் பிரயோஜனமில்லை குருவானவர் காட்டுங் குறியும், சொல்லும், மந்திரமுமே பிரயோஜன முடைய தல்லது, மற்றவற் றைத் தள்ளென்று அகங்கரித்துப் பேசி மனம்போனபடி பலருக் குப் பல வீண்குறிகளும், விருதா ஆசாரங்களும் விபரீத கஷ்டங் களும் நடத்த வுடன்படுத்திப் பொய்ச் சாமிகளாகித் திரிவார்கள். உண்மையில் தான் சாமியாகி யிருப்பதை நிராசையாதிய நற் குணங்களால் நிரம்பப்பெற்று, சாந்தியுற்று, ஆன்மசாக்ஷாத்கா ரத்தைப் பெற்றுணர்ந்தியாது பொய்வேடக் குருசாமிகளாக எவ ருக்கும் போதித்துத் தாமும் பூண்டுதிரியவே பாடுபடுகிறார்கள். இன்னாருக்கு உண்மையை யெவருக்கு முரைப்பவரு மதனைமேற் கொண்டு நடப்பவரும் பகைவரே யாவரன்றோ? மேற்சொல்லிய உலகம் இயற்கையா செயற்கையா வென்பதைப்பற்றி யோசிப் போம். இயற்கையென்பது இயல்பாக உடையதாகும். இயற்கை அல்லது சுபாவம் என்பது தன்மை அல்லது அதன் இருப்பு என அருத்தம் தருகின்றது. தன்மையோ தருமமல்லது தருமியல்ல; நீரினது தருமம் வெண்மையும் இளகலுமாம். அதுபோலநெருப்பி னது சுபாவம் சூடும்பிரகாசமுமாம். சுபாவம் அல்லது இயற்கை உல கம் என்றால் சரியான பொருள் விளங்கல் கடினமாக விருக்கிறது. ஆயினும் அறுபத்து நான்குவகையாகிய அளவிறந்த பூதங்களின் சேர்க்கையிருப்பென்று உலகத்தைக் கொண்டாலும், உலகம் பூதி யங்களின் சேர்க்கையலது செயற்கையென நினைக்க வேண்டிய தாக விருக்கிறது. இதனால் இயல்பாகவுடையபொருள் ஒன்றேனுங் காணப்படவில்லை. எல்லாம் பரிணாமத்தையடைந்தனவாகவேகாண ப்படுகின்றன. அதனால் காணப்படு மியாவுங் காரியங்களேயாம். காரி யமோ அழிவிற்குட்படும்; காரணமழிவுபடாது. அழியுமேலதுவுங் காரியமாகவே முடியுமல்லது காரணமாகாது. உதாரணமாக ஒரு கடத்தைக் கொள்ளுவோம். கடம் மண்ணிலிருந் துண்டாகின் றது. இதனால் குடமோ காரியமாம் மண்ணோ காரணமாம்; தண்டு சக்கராதிகளுங் குயவனும் இன்றி, மண்ணை குடமாகக் காரியப் படுதலில்லை. அதனால் தண்டு சக்கராதிகளுங் குயவனும் நிமித்த துணைக்காரணங்களாம். மண் ணுபாதான காரணமாம். உபாதான மென்பது (உப இரண்டாவது அல்லது சமீபத்

தில, தானம் ஓர் பொருளைக் கொடுப்பதாம்). அக்குடம் முயலு லேனும் மற்றோராலேனும் நசிக்கத்தக்கதல்ல வென்பது அனு பவசித்தமல்ல. நசிக்குமென்ப தெவர்க்கு மநுபவம். மண்ணாகியக் கண்டா ரில்லை. இதனால் காரியம் அழிவிற்குரியதென்றே நினைக்க வுஞ் சொல்லவும் நிரூபிக்கவுங் கூடியதாகின்றது. காரியப்பொருள் ஒரு பொருளின்பரிணாமமாக விருக்கின்றதேயொழியச் சுயம்பாக வில்லை. ஆபரணங்கள் பொன் வெள்ளிகளின் பரிணாமமாகவும் ஆயுதங்க ளிரும்பின் பரிணாமமாகவும்,வஸ்திரம் பஞ்சின் பரிணாம மாகவும் சகடம், ஓடம், பெஞ்சு, நாற்காலி முதலியவை மரத்தின் பரிணாம மாகவும். கொள்கின்றோ மன்றோ? இதைப்போலவே ஜீவர்களின் சரீரங்களும் சுக்கில சோணிதங்களின் பரிணாமங்க ளெனவே சாமான்யமாக யோசிப்போருக்கும் விளங்காமலிரா. இப்பொழுது மனிதராலும் மற்றப்பிராணிகளாலும் செய்யப் பட்ட காரியப்பொருள்களும், ஜீவர்களின் சரீரங்களும் பஞ்ச பூதங்களின் பரிணாமமாகவே கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. இத னால் பஞ்சபூதமொழிந்த மற்றெல்லாத் தோற்றப் பொருள்களும் காரியப்பொருள்களே யாகின்றன. இவையாவும் எவராலு மழிக் கக்கூடியனவாகவு மிருக்கின்றன. இவற்றை யியற்கைப் பொரு ளெனக் கொள்ளற்கிடங்கண்டிலம். இனி பஞ்சபூதங்களே மிஞ்சி நின்றன. மண், நீர் ஆகிய இருபூதங்களும் பரமாணுக்களின் செய ற்கையாலாயின வென்று சொல்லுதலுக்கிடந்தந்தே தோன்றிநிற் கின்றன. எப்படியெனில், மண்ணும் மண்ணின் விகாரமாகிய உப்பு, உலோகம், பாஷாணம் உபசராதிவஸ்துக்களும் நீரினாலாகி னும், அல்லது நெருப்பாலாகினும், சேர்க்கையுற்று அணுக்க ளாகவும், பரமாணுக்களாகவும், பிரிந்துபோ மவைகளாக அனுப வத்தால் விளங்குகின்றன. எப்படிக்கெனின், சிறிது களிப்புடைய காய்ந்த மண்கட்டியை ஜலத்தைவிட்டுக்கரைக்கில் கரைந்து அணுக் கள் பிரிந்து போகின்றன.

உப்பு மப்படியே கரைந்து பிரிந்து போகின்றது. கல்லுலோ கமாதியன நீராற் பிரிவனவல்லவாயினும் நெருப்பாற் பிரிந்து பஸ் மமாகி, தூளியாகவும், காற்றால் அணுவாகவும், போய்விடுகின்றன. பரமாணுக்களோ விபஜிக்கக்கூடாத சூக்ஷ்மமாகிய அவயவமாம். இப்படிப்பட்ட அணுக்களிரண்டுகூடியது துவியணுகமாம், துவிய ணுகம் மூன்று கூடியது திரியணுகமாம். திரியணுகமே தூரி

ஞெளியில் வீட்டினுள் பறப்பனவாகிக் காணப்படுவன. இதனுன் பரமாணுக்களுடைய அல்லது துவியணுகம் திரியணுகங்களுடைய பரிணாமமே பூமி, மலை முதலியனவென்று வெளியாகின்றது. பூமியும் மலையும் சமுத்திரமும் பரமாணுக்களின் பரிணாமகாரிய செயற்கைப்பொருள்களே யாகின்றன. பரமாணுக்கள் மிஞ்சி நிற்கின்றன. இஃதிருக்கட்டும். இனி ஜலத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம். இந்த ஜலத்தினிடத்தில் சிநேகம் சீதளமென்னும் குணங்கள் சமவாய சம்பந்த (அதாவது அநாதிசம்பந்த) மாக விருக்கின்றன. இக்குணங்களுடையஜலத்தின் சையோக சம்பந்தம் பெறாது பிருதிவியின் பரமாணுக்கள் உலகம் மலைமுதலியனவாக, பரிணாமமடையவிடவில்லை. இதனாலே கல்லுலோகமுதலியன பிருதிவியின் பரிணாமமாகவும்,பூமி மலையாதிய ஜலத்தின் பரிணாம சிநேகாக்கருஷணகாரிய மென்றுங் கொள்ள விடந்தருகின்றது. ஜலமோ தன்பாலுள்ள சீதளசிநேககுணங்களால் பரமாணுரூபத்தைவிட்டு இளகலாகிய திரவரூபமாகி, பின்னுமக் குணத்திற்கு விரோதியாகிய சூட்டின் சம்பந்தம் குறையக் குறைய உறைந்து கற்பாரையாகி விடுகின்றது. மண் கல் முதலியனவாக ஜலவணுக்களே பரிணாமமடைந்திருக்கலாமென் றனுமானிக்கவும் இடந் தருகின்றது. வைசேஷிகர்கள். பிருதிவி பரமாணுக்களுக்கும், ஜலபரமாணுக்களுக்கும், வேற்றுமை யுண்டெனவும் ஒன்று மற்றொன்றின் தருமத்தை யேலாதெனவுங் கொள்ளுகிறார்க ளாதலால் ஜலத்தின் விகாரமாகிய ரூபமே மண்ணாகக் கொள்ள வொப்பார்கள். ஆயினும் கடினப்பொருளை விபஜிப்பதால் இளகற்பொருளும், ஆவியும், அரூபமும் ஆக்கலாமெனலால் நீரின் விகாரவடிவே கடினப் பிருதிவியாயிருக்கலாமெனஉத்தேசிக்கலாமல்லவோ. இதுபற்றியே போலும் பிரபல சுருதியென்னும் வேதத்தினும் நீரினின்றே பிருதிவி யுண்டாயதென்று சொல்லப்படுகின்றது. மண்ணின் பரமாணுக்களே தாமாக ஜலத்தின் சகாயம் பெறாமல் மண் கல் மயமான பூலோகம்தோற்றப்பொருளாகப்பெறாதென்பது துணியப்படுகின்றது. ஆகையால் உலகம் இயற்கைப்பொருளாகாது செயற்கைப் பொருளாகின்றது. இப்படியே நீரும், உஷ்ணத்தின் மிகுதியால் சிநேகாக்ருஷ்ணங் குறையப்பெற்று, ஆவியாகி, கண்ணுக்கும், கருத்திற்குமெட்டாத பரமாணுரூபமாகிக் காற்றில் அல்லது ஆகாயத்தில் மறைகின்றது. இதனால் ஜலமானது தேயு அல்லது வாயு அல்

லது ஆகாயத்தின் பரிணாமகாரிய மென்று கொள்ளலாமல்லவா? எங்ஙனங் கொள்ளலாம்? மீளவும் மழையாகிவரும் புனருற்பவ முடைமையால் நீரின் பரமாணுக்கள் தேயு அல்லது காற்று ஆகாயங்களின் பரிணாமமாகக் கொள்ள இடமில்லை. நீரினின்று மண்ணுண் டாயதெனற் குதாரணம். மண்ணின் பரமாணுக் களும் ஜலத்தின் பரமாணுக்களை யொத்து ஜலத்தின் பரிணாம மாகாமல் நித்திய பொருள்களாகிய இயற்கைப்பொருள்க ளாக லாமே யென்னையாகில் அது பொருந்துமாறில்லை. எப்படியெனின், கண்ணிற்குங் கருத்திற்கு மெட்டாத மண்ணின் பரமாணுக்கள் காரியப்படும்போது ஜலத்தின் அல்லது தேயுவின் சையோக சம் பந்தம் பெறாது காரியப்படுமாகில் அப்போதவற்றை நித்தியப் பொருள்களாகவும், இயற்கைப்பொருள்களாகவும், கொள்ள இட முண்டாகும். ஜலமயமாகவுள்ள ஊனீரே தடித்து உதிரமாமிசமாக வும், மாமிசங் கடின நரம்பாகவும், அதினும் கடினமாகிய எலும் பாகவும், பரிசமற்ற ஜடரோமமாகவும், நகமாகவும் பரிணாமமடை வதையும், முட்டையுள் இளகல் பொருளாகக் காணப்படும் வெண் மை மஞ்சள் கருக்களை எலும்பாதியுடைய பறவைமீறாதிய ஆவ தையும், மனிதர் விலங்குகள் விடும் இளகற்பொருளாகிய சுக் கில சோணிதந்தானே தோலென்புரோமஞ் சதையுடைய மனி தர் மாடாதிய வியக்திகளாக பரிணாம மடைவதையும், பார்த் துணர்ந்திருந்தும், கடினப் பொருள்களாகிய மண் கல்லா திகளுக்கு இளகலாகிய ஜலத்தின் பரமாணுக்களைக்காரணமாக் காமல், மண்ணின் பரமாணுக்களையே காரணமாகவும், நித் தியப்பொருள்களாகவும், கொள்ளவேண்டிய ஆவசியகம் என்னை யோ! அறியோம். புனருற்பவமுடைமையால் ஜலத்தின் பரம அணுக்களைப் போல மண்ணின் பரமாணுக்களும் நித்தியமாகி வேறாயிருக்கவேண்டுமல்லவா வென்னையாகில் இது நியமமன்று. ஏனெனில் மண் கல்லாதிய பரிணாமக்காரியப் பொருள்களுக்குக் காரணமாகிய பரமாணுக்க ளிருந்தாற்றான் புனருற்பவங்கூடுமெ ன்று கொள்வதைப்போன்று, பிருதிவியின் காரணப்பொருள்களா கிய பரமாணுக்களின் சையோகத்திற்கு நீரின் பரமாணுக்கள் இருந்தாற்றான் புனருற்பவங்கூடுமெனக் கொள்ளலாகாதோ வெ னின் எதாட்சேபம். அல்லாமலும் பலவகைப்பட்ட பல அணுக் கள் கூடி ஒரு பொருளாகவேண்டுமல்லாது ஒரு பொருளே பல

பொருள்களாக மாறுதென்னும் கொள்கையே நியமமாகுமாகில்.
ஓர் விதையானது மரம்,வேர்,பட்டை,கட்டை,தளிர்,இலை,பூ,காய்
பழங்களாவதோடு கொட்டையென்னும் பலவிதைகளாகப் பரிணா
மமடையக்காண்கின்றோமே, இவையாவும் மேற்படி ஒன்றாகிய
விதையில் சூட்சுமமாகி அடங்கியிருந்தே வெளிப்பட்டனவென்று,
நீ யுரைக்கினும், பின்னுண்டாகிய எண்ணரும் விதைகளில் அவ்
வொருவிதையிலிருந்த சத்தே இவற்றிலுண்டாயிருக்கிறதெனக்
கொள்ளலாகுமோ? ஒருவித பரிணாமமடைந்து மீளவும் ஒரே
விதையாகிக் காரணத்தையறிந்து நித்தியமா யிருக்கினல்லவோ
ஒன்று பலவாகாதென்பதையும், அதனதன் காரணமழியாது நித்
தியமாயிருக்கின்றனவென்பதையுங் கொள்ளலாம். ஒருவிதையே
தன்போன்ற பருமை சுவை பொருளடக்கம் சக்தியாதிய குணமு
டைய பல விதைகளாகப் பரிணமிப்பதை யறிந்திருந்தும், ஒன்ற
நேகமாகாவெனல் எப்படி? பால் தயிராகியும், தயிர்மோராகியும்,
வெண்ணெயாகியும், வெண்ணெய் நெய்யாகியும், நெய் மீளப்பா
லாகாது முடிந்து நிற்றல் போல, பூர்வதன்மையை யறவிடாததெ
துவோ அதுவே பரிணாமமென வழங்கி வருகின்றது என நீகூற
லாம். இவ்விதவார்த்தைகள் அவசரநிமித்தங்கொள்ளும் சித்தாந்
தப்போலி நியாயங்களேயன்றித் தீர்ந்த நிலையாகாது. ஏனெனில்;
மீளவும் மோரையும், நெய்யையும் உண்பொருளோடு கலந்து பசு
வுக்கு உண்பிக்கிற் பாலாகப்பெறலாம். ஆழமாகயோசித்துப் பார்க்
கில் பரிணாமப் பொருள்கள் இவ்வளவோடு நின்று விடுகிறதென்
னுந்தீர்ப்பையும், பூர்வஸ்திதியைப பெறுதென்னுந் தீர்ப்பையும்,
பெறுதென்றே உலகிற காணப்படுமெல்லாப் பொருளிடத்தும்,
காணலாம். ரசாயனசாஸ்திரத்திலும், பூதகுணபரி சோதனாசா
ஸ்திரங்களிலும் ஓயாது ஆராய்ச்சி செய்து வரும் தற்காலத்துப்
புத்திமான்கள் பொன்,வெள்ளி,செம்பு, இரும்பு முதலிய உலோக
ங்களைக் கலப்பில்லாத தனிப்பூதியங்களின் சேர்க்கையாகக்கொள்
வதோடு அவைகளிலொன்று மற்றொன்றாகமாறுதல் கூடாதென்
கிறார்களல்லவோ? யானே பிரத்தியக்ஷமாக இரும்பையும், காரீய
த்தையும், செம்பையும்,வெள்ளியையும் பொன்னாகமாற்றித்தந்தா
ரைக்கண்டும் செயப்பார்த்துமிருக்கிறேன். அன்றியும் பூருவத்
திற்றானே இரும்பு முதலியவற்றைப் பொன்னாக்கலாம். ஆக்கியு
மிருக்கின்றோம் என அகஸ்தியர், புலஸ்தியர், இராமதேவர், போ

கர், கருவூரார், கொங்கணர் முதலிய பெரியோர்களாலெழுதப் பட்டகிரந்தங்களிலிருக்கின்றன. பரிசவேதியால் செம்புபொன்னு மாறு பிரம்மசாக்ஷாத்காரத்தால் ஜீவன் பிரம்மமாகிறான் என்வே தத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வகை நூற்களிற் கூறியி ருக்கும் விஷயசோதனையினாற்றானே தற்காலத்தில் வழங்கும் நீராவிக்கப்பல், இருப்புப்பாதையிலோடும் ஆவியந்திர வண்டிகள் மின்சாரத்திலோடும் சகடுகள் முதலிய அநேக அதிசயக்கருவிக ளைச் செய்யும் வகைகளைக்கண்டு பிடித்திருக்கிறார்கள். அன்றியும் வெடியுப்பு, திராவகமாதிய இளகற்பொருள்கள் தம்பாலிலிடப் பட்ட உலோகங்களென்னும் கலப்பிற்பொருள்களை நீரிலிட்ட உப் பை நீரானது தன்னுருவாக்கிக்கொள்ளுவதுபோல, கரைத்துக் கொள்வதோடு புகைந்துபோகவுஞ்செய்கின்றன. இதன்றிப் பொ ன், வெள்ளி, செம்பென்னும் பொருள்களையும் கலந்துருக்கிய ஓர் கட்டியை வெடியுபபுதிராவகமுள்ள ஓர் பாத்திரத்திலிட்டு, நெருப்பின்மேல்வைத்து சூடேற்றத் தாம்பிரம்புகைந்துபோகின் றது; வெள்ளிகரைந்து நிற்கின்றது. பொன்னோ கரைந்து நில்லா மலும் புகைந்து போகாமலும் சிறு அணுக்களாகஅடியிற்படிந்து கறுத்து நிற்கின்றது. இதன்றி வெள்ளியுஞ் செம்புங்கலப்புற்ற போது வெள்ளியைச் சுத்தியாக்கிப் பிரிக்கத்தட்டார் முதலிய தொழிலாளர் அதனோடு காரீயத்தையுமிட்டுருக்கியூதிக்கொண்டு வர ஈயம் புகைந்து தாம்பிரத்தைக் கொண்டு போட, வெள்ளி மாத்திர மீதியாக நிற்கின்றதென்று, நாம் கூறில் பூதகுணவாதராய் சகியுடையார் இதனால் தாம்பிரமும், ஈயமும் போய் விட்டதாக நினைக்கவிடமில்லை யென்றும், அவைகள் வேறுரூபமாகவாவது பூர்வ அணுக்களாகவாவது கண்ணுக்குத்தெரியாமலிருக்கின் றனவென்றே விதிக்கின்றார்கள். ஆனால் இவ்வார்த்தையைச் சித் தாந்தமாகக் கோடற்பொருந்து மாறில்லை. எங்ஙன மெனின், வைத்தியர் நவலோகங்களையும் மூலிகைக்கவசஞ்செய்து நெருப் பில்வைத்துப் பஸ்பமாக்குகிறார்கள். அன்றிக் கோழி முட்டை வோட்டைக்கலந்தரைத்துக் குகையிலிட்டூதுகிறார்கள். அவை கள் சத்தற்றுப் பஸ்பமாகின்றன. அப்பஸ்பத்தை வெங்கார மிட்டு அல்லது மித்திரங்களைக் கூட்டியுருக்கினும் சாம்பலானது உருகுவதில்லை. முன்னுருவத்தையடைவது மில்லை. ஆகையால் உலோகாதிகள் கலப்பிற்பொருளாயின், அதுமற்றொன்றாதலெங்

னம் பொருந்தும்? செம்பு, வெள்ளி, காரீயம், இரும்பாதிகள் பரிசவேதிப்பொருளோடு சம்பந்தப்பட அவைகள் தங்கமாகியும், திராவகங்களிலிடத் திரவப்பொருள்களாகியும், உப்பு, செந்தூரம், சிட்டமாதிய சத்திறந்த பொருள்களாகியுங்காணப்படுதலால் கலப்பில் பொருள் உலகத்தொன்றுமில்லை யெனவும், கலப்பிலணுக்கள் சேர்ந்ததனிப்பொருள்களே உலோகங்க ளெனவும், கலப்பில்லாத அணுக்களின்வகை அறுபத்து நான்கு எனவும், அவைகளேபூதியங்களெனவுங் கொள்ளுங்கொள்கையும், அவைகள் நித்தியமாமென்று சாதிக்குந்தன்மையும் நிராக்ஷேபமான வார்த்தைகளாகா. இதன்றி ஆண் பெண் உருவமனிதரிடத்திருந்தே மனித பரம்பரையும் அப்படியே மிருகப் பரம்பரையும் பக்ஷி, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, மரம், செடி, புல், பூடாதியவற்றின் பரம்பரை விருத்தியடைந்து வருவதைக்கண்ணுற் காண்கின்றோமன்றிப்பஞ்சபூதங்களின்சேர்க்கையாலேனும், அறுபத்துநான்குவித பரமாணுக்களின் சேர்க்கையாலேனும், மேற்குறித்த சரவசர ஜீவவர்க்க பரம்பரையுண்டாகக் காண்கின்றோ மில்லை. பூதியங்களே சரவசர ஜீவவர்க்கங்களாயின அல்லது பூதங்களைக் கொண்டே ஜீவவர்க்க தேகங்களைச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது எனும் சுபாவவாதி சிருட்டிவாதிகளின் சொற்கள் உத்தேசமல்லாது சித்தாந்த வசனங்களாகாது. ஆகையால் உலகைச்சிருட்டியென்றாயினும், பரமாணுக்களின் பரிணாமமென்றாயினும் கொள்ளல் சொல்லல்களாகிய இருவகை உணர்ச்சி நிராக்ஷேப தெளிவன்று. இவை கொள்ளற்கு இடங்காணோம். தமக்கு முன்னுண்டாய்த் தோற்றுமவற்றை விபரீதஉணர்ச்சியால் சித்தாந்தப்படுத்தப் பார்ப்பது செல்லத்தக்கதாகாது. நீரினின்றே மண்ணுண்டாயின தென்னும் வேதவசனத்திற்கு விருத்த சித்தாந்தங்களை நிஷ்பக்ஷபாதகமாக நிலைநிறுத்துவா ரருமை. இதுநிற்க இயல்பாத நாம் எவற்றையும் இருவிதக் காக்ஷியாக அறிகிறோம். ஒன்று உள்ளது எனலாம் மறறொன்று இல்லையெனலாம். உள்ளதனையே பாவமென வழங்குகின்றோம். இலதென்பதையோ அபாவமென்று வழங்குகின்றோம். கண்ணால் நெருப்பைக் காணும்போது இது நெருப்பு சுடுகையுள்ளது, எரிக்குந் தகையது பிரகாஸமுடையது. போகுந் தகைமையது என்று அறிகிறோம். இதனால் நெருப்பு உண்டு நெருப்பு இல்லையென இரண்டு வகைஞானம் நமக்குண்டாகின்றது. எதுவரையில் நெருப்பின் இருப்புத்தோற்றம் காணப்படுகின்றதோ அதை பாவரூப பிரத்தியக்ஷ மென்கிறோம்.

எப்பொழுது நெருப்பின்தோற்றம் முழுதுங் காணப்படுகிறதில்லையோ அப்பொழுது நெருப்பை அபாவரூபப் பிரத்தியக்ஷமென்கிறோம். இவ்வகையாகப் பாவம் அபாவமென்னும் இருவிதமும் இயற்கையில் யாவருக்கும் அநுபவமாகவேயிருக்கின்றன. இப்பாவரூபப் பிரத்தியக்ஷத்தில் பூர்வம் அறிந்ததையே பின்னும் பின்னுமறிவதும் முன்னறிந்திராததை அறிவதும் ஆகிய இருவகைப் பிரத்தியக்ஷங்கள் உண்டாகின்றன. ஒருவன், தாய், தந்தை, மண், நீர், நெருப்பு, வாயு, ஆகாயம்; சந்திரசூரிய நக்ஷத்திரங்கள், என்னும் வடிவப்பொருள்களையும் கை, கால், கண், மூக்கு ஆகிய அவயவப் பொருள்களையும் மீளமீளத் தினந்தினமும் தரிசித்துப் பரிசித்தறிந்தனுபவித்து வருகிறானாகையால் இதனையே பிரத்தியபிஞ்ஞாப்பிரத்தியக்ஷமென்று கூறுவர். சாதாரணமாக சாமினாதனை அறிமுகக்காட்சியென வழங்கிவருகின்றோம். மாடு, ஆடு, குதிரை, யானை, ஒட்டை, மரம், செடி, கொடி முதலிய பொருள்களினும் பூர்வங் கண்டவைகளைக் காணுங்காட்சியும், காணாதவைகளைக் காணுங்காட்சியும் கண்டநுபவித்து வருகின்றோம். இதனால் பூர்வங்கண்ட வாசனையோடு காணும் பிரத்தியக்ஷமும், அஃதின்றிய பிரத்தியக்ஷமுமென இருவிதப் பிரத்தியக்ஷங்கள் உண்டாகின்றன. இப்பிரத்தியக்ஷ ஞானத்தையே வடமொழியார் ப்ரமை அல்லது ப்ரமாஞானமெனக் கூறுகின்றனர். நமக்குள்ள ஞானேந்திரியங்களைந்தினுள் எதனால் எதன் இருப்பையுணருகின்றோமோ அதனிருப்பை யுணருமவ்விந்திரியத்தை யதற்குப் பிரமாணமென வழங்குகின்றோம். இதனால் இந்திரியங்களே பிரமாணமெனும் பெயர்க்குரியவைகளாகின்றன. நாம் கண்ணால் ஒரு குடத்தை யறிகின்றோமேயல்லது காது, மூக்கு, நாக்கு இவைகளாலதை யறிகின்றோமில்லை. காதாற்குடமென்னுஞ் சத்தத்தை மாத்திரங் கேட்கின்றோம். குடமென்பது இவ்வகைப் பொருளென்று முன் கண்ணால் கண்டறிந்தாலல்லது குடமென்னுஞ் சத்தத்தால் நமக்குக் குடஞான முண்டாவதில்லை. எதாகிலும் ஒரு பாஷையைச் சிறிதுமறியாத ஒருவன்முன் அப்பாஷையையறிந்த இருவர் நின்று அப்பாஷையால் சிலசங்கதிகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இவன் சத்தத்தை மாத்திரங் கேட்கின்றானேயல்லது அந்தச் சத்தத்திற்குரிய பொருளையறிகிறானில்லை. அதுபோலவே காதால் குடமென்னுஞ் சத்தத்தைக் கேட்டாலும் குடத்தைக் கிரகிக்கின்றோமில்லை. ஆனால் பரிசத்தால் குடத்தைத் தடவியறியலாமானு

ஓம், அக்கடம் கருமையாக விருக்கின்றதோ, செம்மையாக விருக்கின்றதோ, என்னுஞ் சந்தேகம் ஜநிக்கத்தக்கதாகவே காணப்படுகின்றது. இதனால் கண்ணாற்றான் வண்ணம், வடிவு, அளவு முதலிய விசேஷங்களையுடைய கடத்தை நிச்சந்தேகமாக அறிய விடமுண்டாகின்றது. கடத்தை வண்ண, வடிவ, அளவொடு, அளந்தறியக் கண்ணை அசாதாரண காரணப்பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எந்த விஷயத்திற்கு எது இன்றியமையாத காரணமோ அதைத்தான் அவ்விஷயத்திற்கு அசாதாரண காரணம் அல்லது கரணம் என்பது தார்க்கிகர் முதலிய எவர்க்கும் மரபாம்.

இதனாலே புறக்கரணம் அந்தக்கரணமெனச் சரீரத்தின் புறத்தினும், அகத்தினுமுள்ள சப்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச, கந்தங்களையும், காது, தோல், கண், நாக்கு, மூக்கு என்னும் ஞானேந்திரியங்களையும், சுக, பய, நிர்ப்பயங்களை யறியும் மனத்தையும் சொல்லுகின்றோம். கண்ணுக்கு உருவமும், காதுக்குச் சத்தமும், மூக்கிற்கு வாசனையும், நாக்கிற்கு உருசியும், பரிசத்திற்குச் சீதோஷ்ணாதிகளும் சம்பந்தமல்லாது கண்ணிற்கு உருவமொழிந்த மற்றவைகளின் சம்பந்தம் அசம்பவமேயாகும் அப்படியே காதிற்குச் சப்தமொழிந்த மற்றவைகளசம்பவமேயாம். மூக்கிற்கு வாசனையொழிந்த பிறவும், நாக்கிற்கு உருசியையொழிந்த பிறவும், தோலிற்கு ஊறொழிந்தபிறவுஞ் சம்பந்த முடையவைகளாகா. இதனால் ஓரிந்திரியம் தன்னோடு சம்பந்தமுடைய வேறுபொருளையடைந்து அப்பொருளை யின்னதென்றுணர ஞானமுண்டாக்குதலால் இந்திரியம் அளக்குங் கருவியாகின்றது. இதனாலே இந்திரியமே பிரமாணமாம்.

இவ்வாறு இந்திரியத்திற்கு விஷயமாகும். அறிபடுபொருளை விஷயமெனவும் பிரமேயமெனவுங் கூறுவர். உதாரணம் கண், பிரமாணப்பொருளாம், கடம், பிரமேயப்பொருளாம். கண்ணிற்குங் கடத்திற்குமுண்டாகுஞ் சையோகம் வியாபாரமாம். வியாபாரத்தின் பயனாகிய காட்சியறிவோ பிரத்தியக்ஷஞானமாம். இப்படியே மற்ற இந்திரியங்களுக்குங்கொள்ளுதல் தார்க்கிகர் முதலியோர் கொள்கையாகவிருக்கின்றது. கண்ணெதிரிலனந்தப்பொருள்களிருப்பினும், கண்ணெப்பொருளோடு சம்பந்தப்படுகிறதோ அப்பொருளை யறியப்படுகிறதல்லது மற்றவை யறியப்பட்டனவாதலில்லை இதனால் கண்ணுக்குங் காணப்படும் பொருளுக்கும்

சையோகவியாபாரச்சம்பந்தமிருக்கின்றதென்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. இப்படியே மற்றக் கரணங்களுக்கும் கொள்ளவிடமுண்டாயிருக்கின்றது. சையோகமும் சம்பந்தமுமுடையதன் கண்ணேயுண்டாகின்றதல்லது சம்பந்தமில்லாததின்கண் ணுண்டாகிறதில்லை. எப்படி கண்ணுக்குச் சம்பந்தமுடைய ரூபவஸ்துவினிடத்தில் சையோகஞ் சம்பவிக்கின்றதோ அப்படியே கந்தாதிகளிடத்துச் சையோக சம்பந்தம் ஓர்பொழுதுஞ் சம்பவிக்கிறதில்லை. இச்சம்பந்தம் சமவாய சம்பந்தம், சையோகசம்பந்தமென இருவகைப்படும். இவற்றுள், சையோக சம்பந்தம் வேறுவேறு இரண்டு பொருள்களுக்குண்டாகின்றது. அநாதிகலப்பாகப்பொருள்களிடத்தில், குணம், கிரியை, சாமானிய, விசேஷணங்கள் சமவாயசம்பந்தமாகச் சித்திக்கின்றது. ஜாதி யென்பதும் சமவாய சம்பந்தமேயெனப்படுகின்றது. இத்தகைய சம்பந்தஜாதி மனிதர்பால் பலவுண்டு எனல் அறிவீனத்திலும் அறிவீனமாம். பிறத்தினால் மனிதருட்பல ஜாதிகளை நிலை காட்டப்புகுதல் அபலக்கொள்கையாம். அதுபோலவே பூணுநூலாதிய சையோகத்தாலும், மயிர் நீட்டல் மயிர்வழித்தல் பாஷை உடை முதலிய வற்றின் சையோகத்தாலும் பலஜாதிகளைக் கொள்ளுதல குற்றமேயாம். பிராம்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர், சண்டாளாதி ஜாதிகளைக் கேவலமனித வியக்தியில் இளமையிற் காண்டல் அசாத்தியமென்பதெவர்க்கும் பிரத்தியக்ஷம் அறிவற்ற மூடக்கொள்கையையுடைய மூர்க்கருக்கும், வஞ்சகருக்குமன்றி மற்றோரால் அறிவதற்கரியதாகும். ஜாதியையுண்டென நிலைநாட்டி நடத்திவரப்பாடுபடும் பண்டிதரைக்கற்றோரெனல் வஞ்சகங்கற்றோரென வருத்தங் கொள்ளத்தக்கதாகவிருக்கின்றது. குதிரை, மாடு, ஆடு, எருமை, யானை, பக்ஷி, மான், புழுக்கள் முதலிய வற்றில் வேற்றுமையாக அவயவாதி பேதங்களைக் கண்டு ஜாதிகள் வகுத்துக்காண்பது போல மனிதர் மாட்டறிந்து ஜாதியை வகுத்தார்யாரோ அறியகில்லோம். மனிதர்களில் புத்திநுட்பமுடையார் உயர்ந்தோர், அஃதிலார் தாழ்ந்தோரெனக்குணத்தால் இருவேறு பிரிப்பதும் நிலைப்பனவல்ல. மந்தனும் பழகப்பழக விவேகநுட்பமுடையவனாகிறான்; நாகரீகமுடையவனாகிறான். கல்வியாலும் ஒழுக்கவழக்கத்தாலும், சகவாசத்தாலும் உயர்ந்த புத்திமானாதலுக்குத்தடையில்லை. கடத்தில் கடத்துவமும், படத்தில்படத்துவமும், மனிதர்பால் மானுஷீகத்

தவமும் யாவரும் உணர்வது போலவே மெய்ச்சொல்லியநான்காகவாரம்
பித்து நானூறாகமுடிக்கமனிதஜாதியை எந்த விசேஷணத்தைக்
கொண்டு வகுத்து வழங்கிவருகின்றனரோ அறியக்கூடவில்லை.
வஞ்சகத்தாலன்றி மற்றொன்றால் உளவெனக் காட்டலாகாது.
வேதவிதியால் கொள்ளுகிறோமென்று சிலரும், சிஷ்டாசாரமென்று
சிலரும், ஸ்மிருதி, புராண இதிகாசங்களாற் கொள்ளப்படுகின்றதெ
னச்சிலரும் சொல்லுகிறார்கள். எதற்கும் சிஷ்டாசாரம் சிஷ்டா
சாரம் எனவும், ஆன்றோர் வழக்கெனவும் மத்தியில் ஓர் வார்த்
தையாகச் சொல்லி விடுகிறார்கள். இயற்கையில் கடவுளால்
அமைக்கப் பெற்றுள்ள இணையிலாச சுதந்திரத்தை நீக்க
நினைக்கும் வஞ்சகர் பலர் சேர்ந்து தாம் கற்றவையும்
தாம் பெற்றவையும் பிறர் அடையலாகாதெனப் போசித்து, உலகி
லுள்ளவர்களை மூடராக்கச் சிலமந்திரதந்திர பொய்வசனங்களால்
துர்க்குணங்களில் பழக்கி, அவர்கள் மேற்படாவண்ணம் கட்டுப்
பாடுகளையுண்டாக்கிக்கொண்டு தாம சுகித்துவருவதைச் சிஷ்டா
சாரமென்றால் விவேகிகள் கொள்ளத்தக்கதாமோ? உலகம் சிரு
ஷ்டி எனல் எந்த வேதவாக்கியத்திற்கு உடன்பாடோ? சிருஷ்டி
மெய்யாகிலன்றோ சிருஷ்டாசாரம் மெய்யாகலாம். பிரமத்திலும்
பின்னமாகக்கொள்ளுமாயாவும் கேவலமூடவஞ்ஞானமெனப் படு
மானால் சிருஷ்டாசாரம் எத்தகையதோ? வேதத்திற் பிரமாண
மாகக் கொண்டாலொழிய மேற்படி ஜாதியாதிகளைச் சங்கிக்கும்
சங்கைக்குவிடைபகர்வது கூடாதெனச் சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.
வேதம் அநுபவவசனமோ? மூடவசனமோ! மூடவசனமெனில்
தகாததாம். அநுபவவசனமெனில் ஆதாரமின்றியிருக்கமாட்டா.
ஆதாரங்காட்டவேண்டிய அவசியம் என்னவெனில் வேதங்கூறிய
யாவையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டுமென்னு மவசியமென்னது? அநுஷ்டி
யாது ஒறுக்கவேண்டும் என்பது மது? வேதங்கூறிய வற்றிற்கு
விபரீதவர்த்தங்கள் கற்பித்துக்கொண்டு நடந்தும் நடத்தியும் வந்
த மாத்திரத்திலே அவைசிருஷ்டாசாரமாகி விடுமோ? வேதத்
திற்குவிபரீதார்த்தங்கொள்ளவில்லையென்பது மெய்யாயில் வேதத்
தையாவரும் வாசிக்கவும் கேட்கவும்ஆகாதெனக்கொண்டதற் குக்
காரணமென்னை? உள்ளபடியே இப்பொழுதும் மேற்கொண்டு நட
க்கும் சிருஷ்டாசாரம் வேதசம்மதமாயின், காணவும் கற்கவும்
கேட்கவுந்தக்கதாகவே விட்டிருக்கலாமே. தாம் நடப்பதும் பிற

னை நடத்துவதும் வேதசம்மதமல்லாமையால் இதை யெவருமறி
யில் நிந்தையும் ஆசாரமில்லாமையும் வருமெனவஞ்சியன்றோ
மறைக்கப்பட்டதும் படுகிறதுமாகவிருக்கின்றது. எவ்வளவு
சுருக்கிப்பேசினும் விரித்துப் பேசினும் மனிதர்பால் மானிஷிகத்
துவம் என்னும் சாதியொழிய வேறு ஜாதி சமவாயசம்பந்தமாக
உண்டென்கை மூடகொள்கை எனற்கு முரண் சிறிது முண்
டாகா? இதனால் நாம் மனிதர் முதல் எல்லாப் பொருள்களையும்
நன்றாய்ப் பார்த்தறிவதே பிரத்தியக்ஷப்பிரமாண ஞானமாம். மனித
ரில்ஜாதியாதிகள் தொழிலால் குணத்தால் தேசாசாரத்தால் வஞ்
சகத்தால் நேர்ந்தவையென்று அகற்றவேண்டியிருக்கின்றன.
நாம்பஞ்சேந்திரிய விஷயத்தை அறிவதாகிய பிரமாணமொன்
றையே உண்மையெனவும் மற்றவையின்றெனவும் கொள்ளுவது
தகாது. அநுமானாதி பிரமாணங்களும் உண்டாகையால் அவற்
றையுங் கொள்ளவேண்டுமென்பார் பலர். கொள்ளத்தக்கனயாவும்
கொள்ளத்தக்கனவே.

அவற்றையும் விசாரிப்பாம். பிரவகிக்கும் ஓராற்றி னருகில்
நாமடையும்போது அதிலே நீரைப்பார்க்கின்றோம்; அந்நீரில் மரக்
கட்டை கரி தூறு இலை தளிர்காய் முதலியன மிதந்துவருமாகில்
தூரமான காட்டில் மழைபெய்திருக்கவேண்டும்; ஆகையாற்றான்
காண்படுதிரவியம் இதிற் காணப்படுகிறதென்று உணருகின்றோம்.
காட்டிற்பெய்த மழையை நாம் காணவில்லையாகினும் பிரவாகக்
காரியத்தினாலும் அதிலுண்டாய்க் காண்படு திரவியக் காட்சியா
லும் மழை பெய்ததெனவும் காட்டிலெனவும் தூரத்தெனவும்
மதிக்கின்றோம். இது உண்மையாகுந்தக்கதே யொழிய பொய்யா
தற்கில்லை. காரியத்தைக்கண்டு காரணத்தை நிச்சயிப்பதை யனு
மானமாகக் கொள்வதுபோலக் காரணத்தைக் கண்டு இனியுண்
டாம் காரியத்தை நிச்சயிப்பதை சிலர் அர்த்தா பத்தியாகவுஞ்
சிலர் அனுமானமாகவுங் கொள்ளுகின்றனர். சாமானியமாகிய சந்
தேகத்தையும் அனுமானமெனச் சிலர் கொள்கின்றனர். * இதைப்
போலப் பரமாணுக்கள் பல்வடிவப் பொருள்களாகிப்பின்னர்க் குர
ங்காகி முடிவில் வாலறுந்த வானரமென்னும் மனிதனாகமாறிய
தென்பதையும், கடவுள் மிருகாதிகளை உண்டாக்கிய வகையைச்
சொல்லாமல் அரூபியாகிய கடவுள் மண்ணால் ஆதாமைச்செய்து
தமது ஆவியை ஊதியெழுப்பி அவனைத் தூங்கவைத்து அவன்

விலாவெலும்பைப் பிடுங்கி ஏவாளைச் செய்தார் என்று சொல்லுங்
கிறிஸ்து மஹம்மது மதத்தினர் வார்த்தையும், பிரஜாபதியென்
னும் பிரமன் பெண்ணுடன் கலவாமல் மரீசு முதலியோரை ஒரு
கற்பத்திலும், மற்றொரு கற்பத்தில் பிராமணரை முகத்திலும்,
க்ஷத்திரியரைப் புஜத்திலும், வைசியரைத் தொடையிலும், சூத்திர
ரைப் பாதத்திலும் உண்டாக்கினுரென்றும், மற்றொரு கற்பத்
தில் இவன் விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்தினின்று உண்டாகினுனென்
றும் கூறுமவற்றை எந்தலிங்கத்தாலறிய விடமிருக்கின்றது. இன்
றியமையாத காரியத்தின் பிரத்தியக்ஷத்தால் காரணத்தை யூகிப்
பது அல்லது மதிப்பது அனுமானமாகின்றது. இவ்வனுமான
மும் அனுபவ திருஷ்டாந்தத்தால் கொள்ளத்தக்கதாகின்று
தன்றி அனுபவமில்லாத திருஷ்டாந்தத்தால் கொள்ளத்தக்கது
ஆகின்றதில்லை. (அடுக்களையில்) அஃதாவது அடுப்பில் ஈரவிறகின்
சையோக சம்பந்தத்தால் நெருப்பில் அதிக புகையுண்டாவதை
அனுபவித்திருக்கின்றோம். இதனால் புகையுண்டாகித் தோன்று
மிடமெல்லாம் நெருப்புண் டென்று மதிக்கின்றோம். இதைப்
போல மழைபெய்வதையுங் கண்ணால் பார்த்திருக்கிறோம். வெள்
ளப்பெருக்குண்டாவதையும் அறிந்திருக்கின்றோம். அதனால் ஆற்
றில் வெள்ளத்தைக் கண்டபோது அவ்விடத்து மழையில்லாதிரு
ந்தும் தூரத்திற் பெய்திருக்கிறதெனவும் காட்டிலுள்ள பொருள்
கள் கலந்திருத்தலால் காட்டிற்பெய்ததெனவும் கணிக்கிறோம்.
அப்படிக்குஎழுவகைத்தோற்றத்துள் ஒருபொருளையாவது மேற்கூ
றிய இயற்கையரின் கொள்கைப்படியாவது, செயற்கையாராகிய
சிருஷ்டியாரின் கொள்கைப்படியாவது, திருஷ்டாந்தம் ஒன்றுண்
டாக யாம் பார்த்திலோம். எழுவகைத் தோற்றப் பொருள்யாவும்
பரம்பரையாக உண்டாவதையே அனுபவமாக வறிகின்றோம்.
மனிதருக்கு மனிதரும், மிருகங்களுக்கு மிருகங்களும், பட்சிகளுக்
குப் பட்சிகளும், ஊர்வனவற்றிற் கூர்வனவும், நீர்வாழ்வன வற்றிற்
கு நீர்வாழ்வனவும், ஸ்தாவரமெனும் செடி பூண்டுபுல்லாதிகளுக்கு
அவைகளும்உண்டாகவறிகிறோம். அல்லாது வேறுவகையாகவிளை
வதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் எங்கும்எக்காலத்திலும்பெறுகிறோ
மில்லை இனிப்பெறவு மாட்டோமென்பதே துணிவு. சீடனே! சொ
ன்னவற்றையேபலமுறையும்சொல்லிவருவது அப்பியாசத்திற்காக
வும் வற்புறுத்துவதற்காகவு மெனநினை. முக்கியமாகிய ஒன்றை

யெழுத்திப் பாராத தோஷந்தானே அனேக விபரீதத்தீர்மானங்களு
க்கிடந்தருகின்றது. இப்படி யனுபவமிருக்கச் சிருஷ்டியல்லாது
சுபாவமென்போர் நூல்களையும் கொள்கைகளையும், சொற்களையும்,
நம்பி விருதாகந்தாசாரங்களை மேற்கொண்டொழுகலால் மூடத்
தனம்முற்று மல்லது நற்பிரயோஜனம் ஓர் பொழுதுமுண்டாக
விடமில்லை யெனநம்ப விடமிருக்கின்றது.

இங்ஙிருக்க; உள்ளது எங்களுக்குத்தெரியாதா? உள்ளதைச்
சொல்வதிலும் அனுஷ்டிப்பதிலும் என்ன விசேஷணப்பிரயோ
ஜனமிருக்கின்றது. இல்லதைச் சொல்வதும் அனுஷ்டிப்பதும்
தானே சாமர்த்தியமும் சிலாகியமும் ஆகும் எனக்கூறும் அன்
மார்க்கருக்கு வேண்டுமானவரை பிரயோஜனம் மேற்சொல்லிய
கொள்கைகளிலிருக்கலாம். உற்றது சொன்னால் அற்றது பொரு
ந்து மென்னும் அனுபவவசனத்தை ஆப்தர் வசனமாகக் கொள்
வோர்க்கு அவற்றால் பிரயோஜனம சிறிது முண்டாகாதென்பதே
துணிவுரையாம். இதன்றிப் பிரத்தியக்ஷம் அனுமானம் என்னும்
இரண்டுபிரமாணங்களே யுண்மையோ? வேறின்றோ? மூன்றாவ
தாகிய உவமானப்பிரமாணத்தையும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஏனெ
னில் நாம் நமது பிறப்பை யறிவோம். இன்ன தந்தைக்கு இன்ன
தாய் பெற்றாளென வரையறுத்துக்கூறமுடியாது. தாய் சொல்லத்
தந்தையையும் ஊர்சொல்லத் தாயையும் மற்றக்குழந்தைகள் பிற
ப்பதைப்பார்த்து, நமது பிறப்பையும் நிச்சயிக்கிறோம் ஆகையால்
உவமானமும்வேண்டும் எனக்கூறுவோர் சிலருளர். எதையும்
நாம் கொள்ளத்தான் வேண்டியது. கொண்டாலும் அனுபவத்தி
ற்கு ஒத்ததாக இருத்தல்வேண்டும். இவ்வுவமானப்பிரமாணமும்
பிரத்தியக்ஷபிரமாணத்தின் பேதத்தில் அடங்குவதாகவிருக்கி
ன்றது. எங்ஙனமெனில் கவயமாவை அறியாதவன் காட்டில்
வசிப்பவனாகிய வேடனுடைய சொல்லால் கவயமா நாட்டில்வா
ழும் பசுவைப்போன்று அலைதாடியும் பிளவுபட்டக் குளம்புமு
டையதெனக்கூறக்கேட்டு அதை யறியவிரும்பினோன் காட்டிற்
றேடிக்கவயமாவெதிர்ப்பட்டபொழுது அதை இது காட்டுப்பசு
வாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்று வுணருகிறான். இவ்வுவமா
னப்படி தேவர்களை அல்லது உலக சிருஷ்டியைச் சிருஷ்டிகர்த்தா
வைப்பெறுதற் கிடமுண் டென்கைகூடாது. உலகிலுள்ள உவ
மானப் பொருள்களின் காட்சி யனுபவத்தால் உலகிலுள்ள உவ

மேயா பொருள்களின் பெறுதியுண்டாக இடமுண்டல்லது வேறு விதத்திலில்லை. அவர்கள் கொள்கை சொல்லளவேயாகுமல்லாது. பொருட்பேறு பெறல் என்றுமில்லை.

இனிச் சிலர் சப்தப்பிரமாணமும் உண்மையாதலால் கொள்ளத்தக்கதென்பர். இதுவும் உண்மையே. வார்த்தைகளே சர்வமுயற்சிக்கும் ஏதுவாகின்றன. அரசாஞ்ஞையும் வார்த்தையே; ஆப்தனசாக்ஷியத்தாற்றான் அரசாங்கம் நிறைவேறிவருகின்றது. சாஸ்திரங்களும் வார்த்தைகளே; வாழ்த்தும் வார்த்தையே; வசையுமதுவே. சொல்லென்பது மந்திரம் தந்திரம் பொய்யென மூவகைப்படும். மந்திரமென்பது சத்தியவசனமாம். தந்திரமென்பது வெட்டெனப்பேசாமல் உண்மையை வெளியாக்கவும், பொய்யை மறுக்கவும் ஏதுக்காட்டிப் பேசுதல். பொய்யோ அசம்பவத்தைச் சம்பவமாகக் கற்பித்துக் கொண்டுரைப்பது. ஆனால் வார்த்தைகளினால் சம்பவமும் அசம்பவமும் சொல்லக்கூடும். ஆப்தனுரையாயினும் அசம்பவ வார்த்தைகளை ஆக்ஷேபிக்க இடமுண்டாவதால் எல்லா வார்த்தைகளையும் பிரமாணமெனக் கொள்ளல் தக்கதாகாது. எப்படியெனில் இதற்கோர் உதாரணம் கொள்வாம். இரண்டு வர்த்தகர்களின் புத்திரர்கள் திரவியம் எடுத்துக்கொண்டு தேசாந்திரம் போய் வர்த்தகஞ்செய்து பணஞ் சம்பாதிக்கச் சென்றார்கள். அவர்களிலொருவன் தேசாந்திரத்தில் சிலகாலம் வியாபாரம் செய்து அதிக திரவியமுடையவனாகி மிக்கப் பெருமையடைய நினைந்து, அவிவேகிகளின் சகவாசம் மதிகரிக்கச் செய்துகொண்டு அவர்களின் கூட்டுறவால் மதுபானம் மாமிஸ பக்ஷணம் விடசாரம் முதலிய வியாபாரத்துறையில் பிரவேசித்து மீளாதரோகத்தையும் தரித்திரத்தையும் பாவத்தையும் பகையையும் பயத்தையுமடைந்து மேன்மேலும் மீட்டித் துன்பமசகிக்கவாற்றாதவனாகித் தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தக்கவ்விதியிலமர்ந்தான். மற்றொருவனோ செட்டுக்குரிய வழியினின்று நியாயமாக நிறைகோலை கையிலேந்திப் பொய், சூது, வஞ்சனை, துராசை முதலிய துர்க்குணங்களில்லாது நிறுத்து வாங்கிச்சிறிது லாபத்திற்கே நிறுத்து விற்பதாக வியாபாரஞ்செய்து ஆதாயத்திற் கதிகஞ்செலவு செய்யாது வரவுக்கேற்ற செலவைக் தானதருமாதிகள் மேற்கொண்டு புசித்துவந்தான். இப்படிச் சிலகாலம் அதிகம் விருத்தியின்றிக் காணப்பட்டுப்படிப்படியாகத்தன் சினேகிதனைக்காட்டிலும் அதிக

திரவியவந்தனாகினான். பூர்வம் தன்னோடுவந்த வர்த்தகச் சினே
கிதனை வஞ்சித்த வஞ்சக நண்பர் சிலர் இவனையுமடித்துத் துர்ப்
போதனை செய்யத் தலைப்பட்டபொழுது இவன் அவர்களுக்குச்
சிறிதும் இடந்தரானாகி நல்லோரோடு பழகி நற்கல்வி கற்று நற்
கேள்விகளால் நிரம்பித் தெய்வ உண்மையையும் பூததயையும் பச்
சாத்தாபமும் உடையவனாய் யாவர்க்கும் உபகாரனாகி மிக்கபுகழும்
சம்பத்தும் நாகரீகமும் சொல் நாணயமும் மதிப்பும் ஆகிய இவை
களைப் பெற்று மிகவும் விருத்தி யடைந்துகொண் டோங்கினான்.
முன்னொருவனைக் கெடுத்த வஞ்சகரில் சிலர் இவன் தமக்குடன்
படாமையை யறிந்து இவனைத் தீங்கினுட்படுத்த பல பிரயத்தனப்
பட்டும் முடியாமையால் முடிவில் இவன் தந்தையிடஞ்சென்று நும
புதல்வன் துராசாரப்பிரவிர்த்தியால வியாதியஸ்தனாகி இரண்டொரு
தினங்களுக்கு முன் மரணமடைந்தான் என்று தெரிவித்தார்கள்.
அவர்களே இறந்தவனது தகப்பனிடம்போய் உமது புத்திரன்
மிக்க சம்பத்துடையவனாகி நல்லோர் சவகாசம்பெற்று மிக்க
கீர்த்தியும் புண்ணியமும் சம்பாதித்து வாழ்கின்றானென அறிவித்
தார்கள். இன்னோர் சொற்களால் புத்திரனை யுடையவன் சோகத்தி
லும் புத்திரனை இழந்தவன் சந்தோஷத்திலும் ஆழ நேர்ந்தது.
உயிரோடிருப்பவனுடைய தந்தையை பார்த்து ஐயா! நீர் மிகு
புண்ணிய சாலியாகையால் உமக்குப் பகவான் ஆயுளும் கீர்த்தியும்
பெறுக ஆசீர்வதித்திருக்கிறார். அதனால் நீர் தனதானிய வஸ்து
வாகனாதிகளால் நிரம்பப் பெற்றவராகி எம்போலிய சாதுக்களை
யும் ஏழைகளையும் இரக்ஷித்துவருகிறீர். ஐயோ! என்ன பூர்வவினை
யோ? தங்கள் புதல்வன் எம்போலிய பெரியோர் சொல்லும்
நற்போத நல்லொழுக்க நல்லாசார நற்சகவாசமாதிகளை வெறுத்து
லோக விரோதியாய் மரணமடைந்தானென்று சொல்லி அவனிடத்
திற் சிறிது சன்மானமும் பெற்று இறந்தவனுடைய தந்தையிடத்
திலும் இவ்வாறே அவனையும் அவன் மகனையும் புகழ்ந்துகூறி மக
னிடம்பெற்ற சன்மானாதிகளைக் காட்டி இவனிடத்தும் சன்மானம்
பெற்றுச் சென்றனர். இதனாலே சொல்லுகிறவர்கள் வார்த்தை
யாவும் மெய்ப் பிரமாண மாகுமோ? அவரவர்கட்குத் தக்கபடி
சொல்லி நயத்திலேனும் பயத்திலேனும் பணத்தைச் சம்பாதிப்
பதும் சுயநலங்கோருவதும் புத்திசாலித்தன மாகுமல்லாது எப்
பொழுதும் வெட்டெனப்பேசுதல் ஆகாது எனக் காலங்கழிப்ப

வர்கள் உலகிற பலராகையால் அவர்கள் மொழிபிரமாணமாகாது. ஆராய்ச்சியில் அனுபவ விருத்த மில்லாமல் சரிபபட்டு வரும வசனங்களே ஆப்தவாக்கியங்களாம. அவ்வாறு சரிபபட்டு வராத வாக்கியங்களெல்லாம அபலசுருதியே யாகுமல்லது மஹா வாக்கியங்களாகா பொய்யும, வஞ்சகமும, மோசமும, துராசையும, அநூசாரமுமே ஆகியொழியும இவ்விதமாகப பாரககில் புராணாதி எவ்வித நூலகளிலும கூறபபடும வாக்கியங்களில் அனுபவவிருதத மில்லாதவைபிரமாணமாகுமே யொழியமறறவையாகா. யுக்தி அனுபவததிற கொவவாத யாவும அபூதம, கூறிப பேறறம, விபரீத உருவகம, அலலது உருவகம முதலிய அலங்காரங்களால கறபிக்கபபட்ட கதைகளாகும எனக கொள்ளவேண்டு மல்லாது உண்மைபாக நடந்தவைகளெனக கொள்ளலாகா. இச சபதப பிரமாணததில சமபவததை யலலது அசமபவத்தை அங்கீகரிகக நியாயமில்லை. ஏனெனில ‘‘ தாமசாஸ்திர ரதாரூடா வேத கட்க தாரதவிஜா, சரீடாரநத மபியம பரீயூஸதாம பரமாஸ்மிருதம’’ என்னும பராசரஸமிருதியினபடி இககாலததிலும நடநது கொளவது மூடததனததிலும மூடததனமாம சிலா பெரியோாகள நியாயமிலலாமலெதையுஞ சொலலாகளெனவும, சொலலியிருநதால மனு நீதி முதலிய தரும சாஸ்திரஙகளை முனனுளள எல்லாப பண்டிதாகளும அரசாகளும அஙகீகரிதது நடநதும நடததியும வநதிருபபாாகளா எனவும, அவைகள் எபபடிககறபனை அலங்காரக கதைகள ஆகுமெனவும முனனவறறை யஙகீகரிததவாகள் எலலாம புததியிற குறைநதவாகளா எனவும, அவாகளிலும நாம புததிசாலிகளோ எனவும கேட்கலாம இது ஆராயச்சியிலலாத மூடகேளவியே யலலது வேறலல. ஏனெனில உலகில மூடராய், துஷ்டராய, கொலைபாதகராய, இருநதவாகள இறநது போவாாகளாகில அவாகளை எலலாம கறபித மநதிர கருமாநதிர தலைதிவசாதிக காரியஙகளால பிதாதேவதைகள ஆகினறாகளெனவும, பெரியோாக ளெனவும, கொளளக கறபிககும வருமபடிக காதாரமாகிய வஞசகக கருமானுஷ்டான வழககம மிகுதியாலும இவவித வழககஙகளைக கணணுற காணபதாலும கேட்பதினுலும உண்டாகிய மூடபபழகக முதிாசசியால யாவும நியாயமாககாணபபடுவதே யனறி ஆராயசசி நியாயததால் கொளளபபடுவது அலல எஙஙனமெனில இநதுககளில பெருமபா

லார் வேதத்தில் பிர்ம்மோபநிஷத் சொல்லுகிறபடி "ஜாகடி தேபிர்மா, சொப்னே விஷ்ணு, சுழு'ப்தௌ ருத்ரஸ், தூரிய மக்ஷரம்" என்னும் வாக்கியத்திற் கிணங்கப்புராணாதிகளுக்குத்தத் வார்த்தங் கொள்ளாது ஜடலோக சம்பந்த ஜடதேக முடைய ஏக தேச உருவப்பொருள்களாக மும்மூர்த்தியாகிய தேவர்களைக் கொண்டு நடந்துவருவதாலும் அதனோடு சிவன் பார்வதியாருக் கும் விஷ்ணுவிற்கும், விஷ்ணு பிரமனுக்கும் கருடனுக்கும், பிர மன் நாரதனுக்கும் அங்கிரஸாதிகளுக்கும், சுப்பிரமணியர் சிவ னுக்கும் அகஸ்தியருக்கும், விநாயகர் பார்வதிக்கும் பார்க்கவருக் கும் போதித்ததாகஎவ்வித நூல்களையும் கற்பித்துக்கற்பித்த முனி வர்களாகிய தங்கள் பெயரை நூற்களிற்காட்டாது விடுத்து வழ ங்கி வருவது வழக்கமாகையால் முன்னோர்கள் நம்மிலும் மூடர் களா வென்று கேட்க விடமுண்டாகின்றது. வேறு காரணம். சப்தத்தாற்கொள்ளப்படும் லௌகிக வைதிக பாரமார்த்திக சாம் பிரதாய அர்த்தங்களில் யுக்தி அனுபவங்களுக்கு விருத்தமாகக் காணப்படும் வார்த்தைகளை அங்கீகரிப்பது அஞ்ஞானமாகு மல் லாது ஐயந்திரிபறக் கற்ற கல்வியும் நற்கேள்வியுமாகிய ஞானமாக மதிக்கவிடமில்லை "அறம்பொருளின்பம்வீ டடைத னூற்பயனே" என்பதனால் இந்நான்கும் எம்மனிதனும் இம்மையில் அடையத் தக்கதேயல்லது வேறிடத்தடைவது ஓர்போது மமையாது. தன் னைப்போலவே பிறரையும் பாவித்து வஞ்சனையாதிய செயல்களற் றுப் பொருளீட்டலே அறமும் பொருளுமல்லாது அந்நிய தரு மம் கிடையாது. தம் பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுப்பதன்றோ தருமம் என யாவரும் மதிக்கின்றார்க ளென்பையாகில் முதலிற் றருமத்தையும், அதன் பின்னர்ப் பொருளையும், பின்னர் இன் பத்தையும், வீட்டையும் கூறுவதெற்றிற்கு? பொருளீட்டாமுன் பொருளால் எப்படித் தருமம் செய்யவியலும்; ஆகையால் பிறர் பொருளைத் தம்பொருட்போலவும், பிறர் துன்பவின்பங்களைத் தன் துன்பவின்பங்க ளாகவும் எண்ணி "மனத்துக்கண் மாசில னாதல னைத்தறம்" என்றபடியும் "பிறன்மனைப் புகாமை யறமெனத்த கும்" என்றபடியும்,இரக்கமும் பொறுமையின்மையு முடையுனாகி வாழப்பழகுவதே அறமாம். அநியாயத்திற் பொருளீட்டி அழும் பருக்கு வாரிக்கொடுத்துச் சோம்பேறிகளையும் வேஷதாரிகளை யும் வேடிக்கைத் தெய்வ விநோத கயிங்கரியங்களிற் புகவிடும்

விம்பர்களையுங்காப்பது தருமமாகுமா ஆகாதென்பதே ஐயமில் காட்சி. இனி இன்பமென்பது கருத்தொத்த மனையாட்டியோடுவாழும் வாழ்க்கையல்லாதுவேறெனலாகா. இதனையே சிற்றின்பமென்பர். மேற்சொல்லியஇவற்றின பொய்ம்மையையுணர்ந்துதனுகரண புவன போகங்களிடத்து அபிமானம் விட்டிருக்கையே பேரின்ப வீடென்னலாம். "ஒருவன் இவையாவும் இம்மையிற்றானே அடையக்கூடியனவாகவிருக்கப பஞ்சபூதங்களினுருவமாகத்தோற்றும் இப்பிரபஞ்சத்தினும் பேரின்ப சிற்றின்பங்களுக்கு வேறு உலகம் ஏற்றல் எதற்கோ? அறியாமை கல்வியறிவின்மையோடாராயாமைகளின் வலியால் சாஸ்திராத்தங்களை விபரீதமாகக்கற்றும்கேட்டும் நடந்தும்நடத்தியும் வந்தபழக்க ஆதாவால் அன்றிவேறுதாரம் ஒன்றுங்காணேம். புராணங்களிற் சொல்லப்படும் பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன் மகேசுவரன் சதாசிவாதிகளும இவர்களின் மனைவிகளாகியசரஸ்வதி இலச்சுமி பார்வதி முதலியசக்திகளும், சிவனின் குமாரர்களாகிய விநாயகர் சுப்பிரமணியர் வீரபத்திரரும், விஷ்ணுபுத்திரர்களாகிய பிரமன் மன்மதனும், இவர்கள் பத்தினிகளாகிய சித்தி புத்தி, வள்ளி, தெய்வானை, இரதிதேவி, சரஸ்வதி முதலியோரும், பூமாதேவி, கங்காபவானி, அக்கினிபகவான், வாயுபகவான், ஆகாயவாணி, சூரியபகவான், சந்திரபகவான், வனதேவதை, கிராமதேவதை, காட்டேரி மலைக்காத்தான, இருளன், இருசி, பாவாடைராயன், நொண்டிவீரன், சங்கிலிமுனியன், புறக்கடைச்சாமி, பேய், பூதம், பிரேதம், பூவாடைக்காரி, மதுரைவீரன், அஷ்டதிக்குப்பாலகர், அஷ்டவசுக்கள், இவர்களோடு தேவேந்திரன், கருடர், கந்தருவர், சித்தர், வித்தியாதரர்கள், முதலாயினோர் மனிதரைப்போலக் காலுங் கையுமுடையராகி என்று மிருப்பவராக நினைப்பது அதிசயமாக விருக்கிறது. ஏனெனில் இவர்கள் எங்கிருந்து எவர்க்கும் நன்மை தீமைகளைச் செய்கிறார்களென்று பார்த்தால் பிரத்தியக்ஷமாகக் கண்ணிற்கெவருங்காணப்படாதவர்களாகி நாமமாத்திரமாகக் காதால்கேட்கப்படுபவராகவே இருந்து எல்லாஞ் செய்பவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். தேவர்களெல்லாம் மருள் கொண்ட மங்கைமனுஷர்கள் மீது ஆவேசங்கொண் டாவிர்ப்பவித்துத்தமக்காகவேண்டியவைகளை வாங்கிப் புசிக்கிறார்களலது மயக்கமற்ற புண்ணியவதிகள் புண்ணிய புருடர்கள்மீது ஸ்வாமிகள் ஆவேசங்கொண்டாவிர்ப்பவிக்கிறார்களில்லை. அன்றிக் கேழ்மல

கம் மேலேழுலகமென்றால் இவைகளை நாம் கணிப்பதெப்படி? வே தமானது கண்ணெதிரிற் காணப்படும் பூத பௌதிக உலகத்தையே இப்பி வெள்ளி, கயிற்றுப்பாம்பு, கானல்ஜலம், கந்தர்ப்பநகரம், கனவூர், முயற்கோடு, மலடிமகன்போன்று பொய்யாகத் தோற்றுகிறதெனக் கூறுமானால் காதாற்கேட்ட உலகங்களின் கதி யாதாகவிருக்குமென வெண்ணலாம். சீடனே! இவ்வுலகம் இயற்கையென்னும் சுபாவவாதிகள் வழக்கிற்கு இணங்கப் பாம்பரையின்றி மனிதர், விலங்கு, பறவை, நீர்வாழ்வன, ஊர்வன, ஸ்தாவரம் எனும் அறுவகையில் ஒன்றையேனும் அறுபத்து நான்கு பூதங்களிலெவற்றைச் சேர்த்தேனும் உண்டாக்கிக் காட்டும்வரையிலும் அநுபவமில்லாத வீண்வாதமென அவர்கள் வார்த்தையைத் தள்ளிவைப்பதே நியாயமாகும். அதைப்போன்றே முதனாளில் வானம் பூமியும், ஏழாம்நாளில் சூரிய சந்திரர்களையும், தன் சாமர்த்தியத்தைக் காட்டவென்று ஓரேதுவுமின்றி உலகைப் படைத்த சிருஷ்டிக் கர்த்தரையும் மேற்காட்டிய பிரத்தியக்ஷப் பிரமாண அறுவகைப் பரம்பரைக்கு விருத்தமாக ஒன்றுண்டாக்கிக் காட்ட யாம் பார்க்கு மளவும் தள்ளிவைக்க வேண்டியதே விபரீத மில்லாத புத்திசாலித் தனமாகும். அன்றாக்கியவர் இன்றாக்க வலியிழந்திருப்பரா? அன்று தன் சாமார்த்தி யத்தைக் காட்டப் பிரையாசை எடுத்துக்கொண்டவர் இன்று. எடுத்துக் கொள்ளாராயின் இற்றைவரைப்பெற்ற மகிமையை இனிச்சிறிது சிறிதாக இழப்பவராகவேமுடிவார்; ஆகையால் இத்தகைய அநுபவமில்லாக்கற்பனை மூடக்கதைகளின் குப்பையைச் சத்தியவேதம் எனவும்சத்தியமார்க்கமெனவும் சொல்வோரை நாம்விவேகமில்லாரில் ஒருவராக விலக்கிவைப்போமாக. இனி விண்டுவின் நாபிக்கமலத்தினின்று பிரமனும், பிரமனது சரீர அவயவங்களிலிருந்து சப்தரிஷிகளும் அச்சப்தரிஷிகள்பாலிருந்து உலகம் உண்டானதாகச் சொல்லப்படுவதை யோசிக்கில் இதில் பாம்பராநியாயம் ஏற்படுவதால் இக்கிரமச்சிருட்டியைச்சிறிது ஒப்பலாம். ஆனாலும் பிரபலதோஷத்திற்கும் ஆக்ஷேபனைகளுக்கும் இடமில்லாதிருக்கவில்லை. ஏனெனில் ஜீவபிண்டோற்பத்திக ளியாவும் பெண் வடிவவியக்திகளினின்றுஉண்டாகப்பார்க்கிறோமேயல்லது ஆண்வடிவத்தினின்று உண்டாகக்கண்டாம் இல்லை. இப்படியிருக்க விண்டுவின் புத்திரனாகிய சதுர்முகப்பிரமன் முகத்திலிருந்தும், மார்பிலிருந்தும், தொ

டைகளிலிருந்தும், பாதத்திலிருந்தும்,பெருவிரலிலிருந்தும் உண்டானதாகக்கூறுவது அநுபவசித்தமாக விருக்கவில்லை. அன்றியும நிரீசுவரசாங்கிய பௌத்தாதிகளாகிய சுபாவவாதிகள் அந்தப்பிரமனும் விண்டுவும் எப்படி வந்தார்களென்று வினவும் வினவிற்கு விடையைக்காணோம். அன்றிப்பிரமன் பாதப்பெருவிரலிற் பிறந்த தட்சப்பிரஜாபதி பிராமணனாகவிருக்கப் பாதத்திற் பிறந்தவர்களெல்லாம் சூத்திரராகக் காரணமென்னையோ வெனில் ரிஷிமூலம் நதிமூலம் விசாரிக்கலாகாதென்பர். இப்படியே விண்டுவிலிருந்தும் பிரமனிலிருந்தும் உருத்திரனி விருந்தும் பிரகிருதியாகிய சத்தியிலிருந்தும் உலகமுண்டானதாக பலநூற்களில் பலவிதமாகச் சிருஷ்டிகள் கூறப்படுகின்றன இச்சிருஷ்டியும் மதங்களும் மனிதருள் பலஜாதிகள் பிறந்திருப்பது போலவே நியாயமின்றி அநியாயத்தால் பிறந்திருக்கின்றன வென்பதிற் சந்தேகமில்லை சூரியன் புத்திரனாகிய இயமன், சனி, சித்திரகுப்தன், சூரியகுலத்தரசர்கள், அசுவனி தேவதைகள், இவர்களின்கதை அதிசயோக்தியாகச் சொல்வோர்க்கு மதியில்லையாயினும் கேட்போருக்கு மதியில்லையா வென்னும் பழமொழியை நினைப்பூட்டுவதாக விருக்கிறது. சந்திர வம்சமும் பஞ்சபாண்டவர்களின் பிறப்பும் முன்னெடுத்தாண்ட பராசரஸ்மிருதியின் பாட்டுக்கேற்க சொன்னகதையாகவேற்கலாமே யல்லது வேறெந்த நியாயத்தாலும் ஏற்கத்தக்க தாகாது. அன்றி அரவிந்தம், அசோகம், சூதம், மல்லிகை, நீலோற்பலம் என்னும் ஐவகை மலர்களைப் பாணமாகவும், கரும்பை வில்லாகவும், சுரும்புகளை நாணியாகவும் தென்றலைத் தேராகவும் கிளிகளைப் பரிகளாகவும், சந்திரனைக் குடையாகவும், மங்கையர்களைச் சேனையாகவுமுடைய மன்மதன் விண்டுவின் புத்திரனாகி மனோராச்சியஞ் செய்விக்கும் அதிகார ஆக்ஞா சக்கர முடையவனாய் அங்கதேசத்தில் யௌனபுரியில் வசித்து, ஓர்காலத்தில் ஈசுவரனால் தகனஞ்செய்யப்பெற்று யாவர்கண்ணுக்கும் விளங்காது ரதியே உருவமாக வுடைய ரதிதேவியின் கண்ணுக்கு அழகனாக மீண்டெழுந்து தோன்றித் தேவர்முதல் யாவரையும் வென்றுவருகிறானெனப் புராணத்திற் கூறப்படுமாறால் இது விபரீத உருவகம் செய்தோதிய கதையாமெனக் கொள்ளா திருக்கத்தக்க சமாதானம் என்னையோ? சித்தஜன் - சித்தத்திற்பிறந்தவன், அங்கஜன் அங்கத்துதித்தவன், மன்மதன்-மனதைச் சிதறவிடுபவன், அனங்

கன் பெண்ணாண் வடிவமனிதர் விலங்குகள் பறவைகள் முத லியவைகளின் தேகமல்லாது தனக்கென ஓர் பிரத்தியேக அங்க மில்லாதவனெனப் பொருள்படுவதல்லாது வேறாகிய பதார்த்தங் கொள்ள விடந்தருமோ? புராணத்திற் கூறிய மன்மதன் இவ்வா றாகிய பொழுது அவனைத்தந்த விஷ்ணுவும் சகோதரனாகிய பிரம னும் அவனை எரித்த ஈசுவரனும் மனிதர் முதலிய உயிருள்ளச்சரப் பொருள்களின் சரீரவாசியாகவிராமல் வேறிடத்திருக்கச்சாத்திய மாகுமோ? இதனைற்றானே வேதம் பிரமோபநிஷத்தில் "ஜாகரி தேபிரமா, சொபபனே விஷ்ணு சுஷுப்தௌருத்ரஸ், துரீய மக்ஷரம்" எனக்கூறுகின்றது. அதுவே இருதயம், கண்டம், நாபி, நெற்றி என்கிற நான்கிடத்தும் சைதன்னிய மென்கின்ற பிரமம் நான்கு பாதங்களாகித் திரிவிதச் சூத்திரமாகச் சரீரத்தி னிடமமைந் திருப்பதை யறிந்து உலகஞ் சிருஷ்டியெனு மாசை யை விட்டவனே பிராமணனென்பதை விளக்கி நிற்பதையறி யாது விபரீதார்த்தமாகச சொல்லுக்கோர் பொருளாக இல்லாரை ஏற்படுத்திக் கொள்வது விபரீத புத்தியேயன்றே. அன்றியும் அதே பிரமோபநிஷத்தில் இந்திரியம் பிராணபஞ்சகம் பிரதி பிம்ப சைதன்னியம் என்னும் திரிவித சூத்திர ரூபமாகிச் சரீரத் திடையுள்ள அநந்தக்கரண தேசத்தில மேற்சொல்லிய பிரமமே பிரவேசித்துமூவுலகத்தோற்றத்தையும் சூத்திரமென்னும் நூலா னது மணிகளைக் கோதுத்துக்கொண் டிருப்பதுபோலக கோத்துக் கொண் டிருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிக் கோத் துக்கொண் டிருப்பதால் இதனையே எகஞோப வீதம் ஆக தரித் தவன் பிராமணனாகிறானெனவும் இசசூத்திரத்தைப் பிரஜாபதி முதல் யாவரும் சகஜமாக ஆயுஸாகவும் சிரேஷ்டமாகவும் பலமாக வும் தேஜஸாகவும் கொள்ளப்பட் டிருக்கிறார்களென வுஞ் சொல லப்பட்டிருக்கிறது.

அன்றியும் இவ்வுலகம், லோகாலோகா - உலகம் உலகமா காமலும், மாதாஅமாத - தாய் தாயாகாமலும், தந்தை தநதை யாகாமலும், மறுமே - மறுமகளாகாமலும், சண்டாளன், சக்கிலி, தபசி, சநநியாசி முதலியோர் இல்லாமல் எவ்விடத்தில் காணப் படுகிறார்களோ அவ்விடத்தில் ("ஏகமேவ த த் ப ர ம் ப்ரமம் விபாதி நிர்வாண ம") ஒன்றேயாகிய அது என்னும் பிரமம் நிர்வாண சொரூபமாக மோக்ஷசொரூபமாகப பிரகாசிக்கின்றது.

என, மேற்படி உபநிடதத்தில் கூறப்பட் டிருக்கின்றது, இத னால் உலகமும் உலகத்திற்கொள்ளும் பேதங்களும் பிராந்தியே யல்லாது, சிருஷ்டியல்ல வென்பது வெளிப்படையாகின்றது. அன்றியும் ("நேத்ரஸ்தம் ஜாகரிதே வித்யாகண்டே ஸ்வப்னக் ஸமாவிசேத் ஸுஷுப்தௌ ஹிருதயஸ்தந்து துரீய மூர்த்தினி ஸம்ஸ்திதம்") ஜாக்கிராவஸ்தை நேத்திரத்திலும், சொப்பனவவ ஸ்தை கண்டத்திலும், சுழுத்தியவத்தை இருதயத்திலும், துரிய ம் கபாலத்திலிடத்திலும் இருந்து பிரகாசிப்பதாக மேற்படி உப நிடதத்திற்றானே சொல்லப்படுவதால் அயனரி யுருத்திரரோடு அக்ஷரப் பிரமத்தின் விளக்க விடங்களை அறியலாகின்றது. இத னால் பிரமனும் அவனுறையுளாகிய சத்திய லோகமும், விஷ்ணு வும் உறையுளாகிய வைகுண்டமும், உருத்திரனும் உறையுளாகிய கைலாயமும் சர்வ பௌதிக சரீரங்களிற்றானே யுண்டென்பது சொல்லாமலே அமையுமல்லவோ? மும்மூர்த்திகளின் கதி இப்படி யாயின் இந்திரன் முதலிய முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்கள் எவ் விடங்களி லிருப்பவராவர்? இதன்றி மேரு, இமாசலம், விந்தியம், முதலிய அஷ்டகுல பர்வதங்களைப் பூலோகத்திற்கு ஸமகனத்திற் காகத் தேர்க் கச்சாணியைப்போல அமைக்கப்பட்டதாக உரைக் கப்படுகின்றது. அவைகளி லொன்றாகிய மந்திரகிரியை மத்தாக்கி, அஷ்ட நாகங்களிலொன்றாகிய வாசுகியைத் தாம்பாகக்கொண்டு பிணித்து, திதி புத்திராகளென்கிற அநுதரவாஸ தேவர்களும், அதிதியின் புத்திரர்களாகிய அசுரர்களும் இருபுறமாக விருந்து திருப்பாற்கடலைக் கடையுங்காலத்தில் அதில் தேவாமிருதமும், விஷமும், ஜனித்ததோடு இலக்குமியும், இரதிதேவியும், சந்திரன், வெள்ளையானை, வெண்குதிரை, முதலியனவும் உண்டாயினவெனப் புராணங்களிற் சொல்லப்படுகின்றது. மூவுலகமும் உண்டுமிழ்ந்த வராகிய விஷ்ணு இலக்குமியையும், விஷ்ணுவின் புதல்வனாகிய மன்மதன் இலக்குமியின் உடன்பிறந்தாளாகிய இரதியையும் மணம் புரிந்துகொண்டார்க ளெனின் இவ்விருவருக்கும் காந்த மன்மதன் மலர்ப் பகழிகளை எய்து காமசிந்தை யுண்டாக்கினனென நினைக்க லாம்? அவரவர்கள் சித்தத்தில் ஜனிக்கும் சித்தஜனன்றி வேறு சித்தஜனெனற்கு விடமுண்டோ? இது நிற்க; ஆராய்ச்சியில் வல்லவரும் புத்திசாலிகளுமாகிய தற்காலத்து வித்துவான்கள் தரையும் நீருமாய்த் தயங்கிச் சுழலும் விரிபூகோள மேற்பரப் பின் விஸ்தீர்ணம் ஏறக்குறைய இருபது கோடிச் சதுரமைல் என

வும், குறித்துப பார்க்கில் பதனொன்பது கோடியே எழுபது லட்சம் சதுரமைலென வரைபறுக்கின்றனர். இதில் திருப்பாற் கடலாதியைக் கண்டாரில்லை. இனி நெருப்பினும் காற்றினும், உருவற்ற ஆகாயத்தினும் திருப்பாற்கடல் உண்டெனக் கொள்ளற்கு நியாயமுண்டாமோ? தரையினும் நீரினும் திருப்பாற்கடலாதிகளைக் கண்டிலமே இவற்றின்கதி என்னை யென்பாம்? சேது சமுத்திரம், ஆநந்தாம்புதி, விசாரசாகரம், ஸம்சாரசாகரம். வித்யா ரத்நாகரம், விரகவாருதி முதலியவைகளின் கதியடைய வேண்டுமல்லாது வேறுதற்கு இடமேது. மேலும் எவ்வகையுயிர்க்கும் ஜீவகாதாரப பொருள்களாகி நிற்பன விருக்ஷமாதிபுற்கடையாய ஓஷதிகளன்றி வேறில்லை. ஓஷதிகளையிட்டே திருப்பாற் கடலைக் கடைய அமிர்தம் பிறந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. இவ்வோஷதி வர்க்கத்தில் பல பயிர்வகையாகி காணப்படுகின்றன. அவைகளெல்லாம், பூத்துக்காய்த்துப் பாலேறப் பெற்று மணிபாகித்தானிய மாகின்றன வென்பதனுபவம். இத்தானியங்களினூற்றோனே மனிதமிருகாதி உயிர்கள் சரீரத்தில் இரத்தத்தையும பூத்துக் காய்த்தீனுங்காலத்தில் பயோதரங்களிற்பாலும் ஏறப் பெறுகின்றன, எனப்து பிரத்தியக்ஷம இதன்றிக் கள்ளி, பாலை, வள்ளிஆதிய மரஞ் செடி கொடிகளும் பாலேறப் பெற்றவைகளாகக் காணப்படுகின்றன, மனிதராதி யோரிடத்தும், மிருகங்களிடத்தும், வெண்பாலும், செங்குருதிப்பாலும்சரீரமுழுதும் நிறைந்து நிற்கின்றன. இதைப்போலவே இனிமை இரசமாகிய இக்ஷுவும், சர்ப்பியும், புளிப்புரசமாகிய ததிகள் முதலானவைகளும். எள்ளாதிய சர்வபதார்த்தங்களிலும் நிறைந்து நிற்பதே யல்லாது இலவண நீர்க்கடலைப்போல ஏகதேசத்திருப்பனவல்ல வென்பது நிராக்ஷேபமாகுமல்லவா? திருப்பாற் கடலாதிகள் பௌதிகங்களில் அமைந்திருப்பின் தேவா, அரக்கர், இந்திரனாதியோர் வேறிடத்திருப்பவராவரோ ? உணவின் சாரமாகிய பாற்கடலின் பாற்பட்ட மனமெனும் சாத்மீக மதியல்லாது ஈசன் தரித்ததாகச் சொல்லப்படும் மதி ஆகாயத்திற் காணப்படும் மதியாகுமா ? இவ்விரண்டையும் விட்டு வேறு சந்திரனைத் தரித்ததாகச் சொல்லமையுமோ? இராஜத, தாமத குணங்களை யேற்று அரக்கரும் தேவர்களும் ஆகும்தன்மையை இழந்த சுத்த சத்துவமனந்தானே மூன்றாம் பிறைச்சந்திரனாகலாம். இதனையே நிர்மலவிருத்தி யென நெறியெழுந் தொழுகுநிலையினர் நிகழ்த்துவரென்ப. இதுநிற்க அஷ்ட

டமதங்களை அஷ்டகஜங்களாகவும், அவற்றின் வன்மையே அஷ்டகுலபர்வதங்களாகவும் அவற்றின் செய்கைகளின் கொடுமையின் நீட்சியே அஷ்டமாநாகங்களாகவும், கொள்ளற் கிடந்தருகின்றன. ஆதலால் அவற்றினும் வேறுபொருள்கள் உலகு இருப்பிற்கு ஆதாரமாக இருக்கக் காணலருமை. அஷ்டகஜங்கள் அஷ்டகுலபர்வதங்கள் அஷ்டமாநாகங்களுக்கும் அஷ்டமதத்திற்கும் சொல்லுவமை, குணஉவமை, செயலுவமை உண்டாயிருத்தல் உண்மையின் விபரீத உருவக அலங்காரமாகக் கொள்ளாது உண்மைப்பொருள்களாகக் கொளற்கிடமுண்டோ? அங்ஙனமே நிழலையும், சந்திரிகையையும் விரிப்பதால் சந்திரனைக் குடையெனவும் உருவகித்துரைத்தல் கூடாதோ? அற்றை நாளும தொடர்ந்துப் பின்பற்றிச் செல்லும் சுரும்பும், முனையுடைமைபாலும் வேதனையளித்தலாலும் மலர்களும் பாணங்களெனும், புடைபெயர்ச்சிப்பெறலால் தேருமெ தென்றலும், ஒக்குமாதலால்உருவகித்தோதினாரென்னில் பொருந்தாது இல்லையெனல எங்ஙனம? ஆமலகத்தினால் அருசிநீங்கப் பெற்ற நாவினிற்கு நன்னீரே இனிமை பயத்தலால சுத்தோதகமே உருசையுடையதென்பது மேலோர் கருத்து. அதனால் நீராகிய விவர்த்த காரியப பொருட்கு அதிஷ்டான காரணப்பொருள் விஷ்ணுவென்னும் பிரபலசுருதி பிரமாணவசனப்படி, ஜலத்திற் கதிஷ்டான தேவதையாகி நாராயணனெனப் படுகின்றான். உபாதானகாரணப பொருள் காரியப் பொருட்கு அவ்வியவிகிதமாக நிற்கை இயல்பாதலால், விண்டு திருப்பாற் கடலில் உறைகின்றானென்பதுபொருந்துகின்றது. சுத்தோதகமே பௌதிக சரீரங்களில் செம்மை வெண்மை வடிவபாலுருவங்களாகப் பரிணமித்தலால், சுத்தோதகமே பாலாகவும் முறையே ததி, சர்ப்பி, இக்ஷு, சுரா, லவணமாதிய இளகல் பொருள்களாகப் பரிணாம மடைகின்றது. இவற்றினால் எல்லா ஜீவதாவர வடிவங்கள்உண்டாக்கி போஷிக்கப் படுகின்றன. உலகில் என்றேனும் பாலாயினும், கள்ளாயினும், நெய்யாயினும் தயிராயினும், உப்புநீராயினும, சுத்தோதக மாயினும், இல்லாமற் போயதுண்டா? இல்லையே. இதனாலிவற்றை வற்றாச சமுத்திரமாக உருவகித்த லொவ்வாதோ? ஏழிளகற் பொருள்களோடு எட்டாவதாகிய கடினப்பொருளாகிய மண்ணும்கூடி தமிழில் அகர அக்ஷரமாக வாகின்றது. இவ்வகரவாச்சியனே விஷ்ணுவாம். மண்ணாகிய பூதேவியும் அவற்றின் செல்வமாகிய சிதே

வியும், அவற்றின் பூர்வஸ்திதியே மூர்த்திகளியாகவும் உடைய சுத்த னாகிய விஷ்ணு, திரிவிக்கிரமன், விராட்என்னும் நாமத்தை யுடையவனாய் வார்த்தைக்கு முதலெழுத்தாகிய அகரமாகக் குறிக்கப்படுகின்றான் என்பதிற்றடை என்ன? இதனாற் திருப்பாற் கடலாதிய உருவகித் தோதினவை எனற்குத் தட்டில்லையன்றோ? இவ்விஷயம் நிராக்ஷேபமாகும் பட்சத்தில் புராணாதிகளில் அநேகம் அலங்காரக் கற்பனைகதைகள் இருக்குமென்பதிற் சந்தேகமென்னை நாரவடிவாகிய நாராயணனென்னும் மாயாவியாகிய விண்டுவும், மாயையும உலகசிருஷ்டிக்கு நிமித்தகாரணனாகிய மன்மதனைப் பயந்து, உயிர்களை மயக்கலால் சிருஷ்டியைச செய்யும் பிரமனுண்டாகிச், சுபமெனச் சொல்லும் சத்தவடிவாகிய சரஸ்வதியின் துணையால் நாம, மாத்திரமாகிய தேவர்களையும், நாமரூபமாத்திரமாகிய திரவியம, குணம் கருமமென்னும் பாகு பாடுடைய த்ரை என்னும் வேதங்களையுண்டாககித் தோற்ற உலகுக்கு விவகாரவிதிகளை நிரூபிக்கிறான் எனவும, கொள்ளற்கிடமிருத்தலால் சப்தஸாகரங்களும் உருவகக் கற்பனையுட் படுவனவாக இருக்கின்றன. அல்லவெனில் புராணாதிகளால் ஸாகரங்களின் இருப்பிடத்தையும். சென்று, கண்டு, திசைக்கடத்தக்க மார்க்கத்தையும் இன்னவிடத்திற் கின்னதிசையில் இவ்வளவு மைலில் அல்லது இத்தனை யோஜனை தூரத்தில் இருக்கின்றன வென்பதை அறிந்து, அறிவிப்பவராகக் கற்றிருப்பாரைக் கண்டிலம். கண்டாா காட்டாமைக்குக் காரணம்யாதோ காண்கிலம் இதுநிற்க! திருப்பாற்கடலைக்கடையுங்காலத்தில் நாடியாகிய வாசுகிப்பாமபு கக்கியவிடமானது, ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரிய தேவர்களையும் அரக்கர்களையும் போகலோகங்களையும் தகிக்க வெழுந்தக் காலத்தில் சோம சூரியாக்கினி யென்னும்,மூக்கண்களையுடைய மூவலத்தைக்கு ஆதாரமாகிய பிரகிருதி யென்னும் பெண்வடிவநித்தகத்தை அர்த்தாங்கமாகக் கொண்வரும், வியாபகவிருத்தி ஞான வடிவாகி மாயாவியான பெண்ணுண்வடிவ பேததரங்கங்களை வீசும் ராஜஸ தாமஸ குணமிமிர சம்சாரமென்னும் ஜனனக் கடலிலாழாது, நிஸ்தரங்க ஆநந்தாம்புதி யென்னும் சுத்த சத்துவக் குணக்கரையில் உலாவும், வெள்விடையாக மதிக்கும் பசுவென்னும் ஜீவனை வாகனமாக உடைய பரமசிவன், உலகங்களை இரதமாகவும, நான்கு வேதங்களைக்குதிரையாகவும்,பிரமதேவனை சாரதியாகவும்,விண்டுவைப்

பாணமாகவும்; மகமேருவை வில்லாகவும், ஆதிசேடனை நாணி
யாகவும், கங்கையையும், பிறையையும், கொன்றையையும், மத்தத்
தையும், சூடிய ஜடாபாரத்தையும் கொண்டு, பூதப்பிரேத, சாகினி,
டாகினி ஆகிய குரூரப்பிரகிருதிகளும், இந்திரன் முதலிய தேவர்
களும், சப்தரிஷிகளும், சேனைகளாகப் புடைசூழ நிறுத்தி, மும்
மலமென்னும் அரண்களாகிய திரிபுரங்கள் நீறுபட சிறுமுறுவல்
செய்து விசுவ, தைஜஸ, பிராக்ஞ னென்னும் திரிபுராதியரை தம்
முருவிற் சேர்த்து, ஜீவன் முத்திதந்த பரமேஸ்வரன், விஷத்
தையுண்டு யாவரையுங் காத்தருளி தேவர்க்கமுத முதவிச் செய்
தனரென்பதை யாதாகக் கொள்ளலாம். இக்கதையை வேதாந்த
மெய்ஞ்ஞான யர்த்தமாக நினையாது நடந்தகதையாகக் கொள்
ளற்கு இடமுண்டோ? சொல்பவர்களுக்குத்தான் மதியில்லையானு
லும், கேட்பார்களுக்கும் இல்லையா? பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல்
உரிச்சொல் வடிவாகிய வேதங்கள் உலகாகிய இரதத்தை பரி
யாகி இழுத்துச் செல்லுதல் ஒவ்வுமோ? மேருவில்லாகவளைய
சனைவிதிக்குட் படுமோ? தேராகவமைந்த உலகம் ஒன்றோ? பதி
னான்கோ? புராணந்தால் விளங்கவில்லையே? ஒருலகம் தேராகில்
ஒழிந்தவற்றைச் சுமந்தவர் எவரோ உணர்ந்திலம். பதினாலு உலக
மும் பார இரதமாகில் பரமனெரித்த முப்புரம் அவற்றின் பாற்
படாதிருந்தனவோ? ஐம்பூத வடிவாகிய அகிலங்களெல்லாம் இரத
மாகிய காலத்தில் அப்பமில ஓர் பொருளிருத்தல் அமையுமோ?
ஊக்கமுடைய சீடனே சத்தி, விநாயகன், பிரமன், விண்டு, உருத்
திரன், மகேஸ்வரன், சதாசிவன், நமன் முதலியோரை முறையே
பிரகிருதி, பிரணவம், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்
காலம் என்னும் இவைகளுக்கு அதிட்டான தேவதைகளாகவும்
மற்ற இந்திரனாதியரை இந்திரிய வந்தக்கரணாதிகளுக்கு அதிட்
டான தேவதைகளாகவும், இவர்களின் தோற்ற ஒடுக்கவிடத்தை
விந்துவாகவும், விந்துவின் ஒடுக்கவிடத்தை நாதமாகவும், அத
னொடுக்க விடத்தைச் சத்தியாகவும், அச்சத்தியி னொடுக்க விடத்
தையே பரமசிவனாகவும் நூற்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்குமாகில்
ஒவ்வொரு தெய்வங்களுக்கும் யானை, குதிரை, சிங்கம் முதலிய
வற்றின் முகங்களோடு, மனிதர்முகம்போன்ற முகங்கள் நான்
கோடைந்தாறு இருப்பதாகவும், கைகள் நான்குமுதல் எட்டு பனி
ரண்டு இருபதுவரை இருப்பதாகக் கூறுங்கற்பனைக் கதைகளைச்

சத்தியமாக எப்படிக் கொண்டார்களோ? கொள்கிறார்களோ? ஆராய்ச்சி இன்மையாலும், வஞ்சகத்தாலும் சத்தியமாகக்கொண்டு நடந்தும், பிறரை நடப்பித்தும், பிம்பங்களை வார்ப்பித்தும், அவைகட்குப் பிரமோற்சவாதிகளை நடத்தியும் நடப்பித்தும், வந்த பழக்க வாஸனைப் பலத்தினால் முன்னோர்கள் நம்மினும் மூடரோ வென்று உண்மை உரைப்போரைக் கேட்க விடமுண்டாகிறது.

அங்ஙனமே விஷ்ணுவானவர் திரிவிக்கிரம வடிவமாகி மூவுலகத்தையும் தேவர்களுக்காக மாபலியிடத்தில் மூவடிமண்ணாக இரந்து, தனது அடியிலடக்கிக் கொண்டாரெனவும், அருச்சுனனுக்காக விராட்டு உருவாகிய விஷ்ணுவானவர் சர்வபுவனங்களும் தன்னுள்ளடங்கப்பெற்ற வடிவமாகக் காட்டினாரெனவும், மோகினி வடிவாகி தாருகாவனத்து இருடிகளையும், சிவனையும், அரக்கர்களையும், கெடுத்ததாகவும், இன்னும் பலவிதங்களாக ஞாய விருத்தமாகவும், அசம்பாவிதங்களாகவும் நூல்களில் கூறப்படுகின்றன. இவைகளை யெல்லாம் மெய்யாக நடந்த விஷயங்களாகக் கொள்ளவிடமில்லை. ஏனெனில் விஷ்ணு விராட்டுருவமான காலத்தில பஞ்சபூதங்களும், அவற்றால் சமைந்துள்ள பௌதிக எழுவகைத் தோற்றப்பொருள்களும், இன்மையாகவாவது, அல்லது அவருருவத்தில் லயமாகவாவது, அல்லது அவ்விராட்டுருவ எல்லை கடந்த வேறிடத்திலாவது இருந்திருக்கவேண்டும், வேறிடத்தி லிருப்பதாகக் கொள்ளின் பஞ்சபூதமயமாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் வெளியில் ஓர் பஞ்சபூதமய வடிவனாகிய விண்டு விருந்ததாகக் கொள்ளல் வேண்டும். அப்படிக்காயின் தேவரினும் தாழ்ந்த மஹாபலியும், பிராமணரினும் தாழ்ந்த க்ஷத்திரியனாகிய அருச்சுனனும் காணப்பெறல் அமையாது. அன்றியும் வரம்பின்றிய ஆகாயத்தினும் வேறுபட்ட வெளியில் ஒருலகவடிவ விராட்டுருவ விண்டு இருக்கக்கோடல் அசம்பாவிதத்திலும் அசம்பாவிதமேயாகும்.

பிரிதிவிற் கதிட்டான தேவதை பிரமனெனவும், ஜலத்திற் கதிட்டான தேவதை விண்டுவெனவும், நெருப்பிற் கதிட்டான தேவதை உருத்திரனெனவும், வாயுவிற்கதிட்டான தேவதை மகேஸ்வரனெனவும், ஆகாயத்திற் கதிட்டான தேவதை சதாசிவனெனவும், இப்பஞ்ச பூதங்களும், இப்பஞ்ச பூதங்களின் காரியமாகிய எழுவகைத் தோற்றங்களும், அவற்றின் அதிட்டான

தேவதைகளும் ஆகிய இவற்றின் சமஷ்டிச்சொரூபமாகிய பிரபஞ் சத்தில் வேகமாய் வியாபிக்கும் வியாபக ஞானமாய், அகாரவக்கர மென்னும் விந்துவாய், பிரணவத்தின் முதற்பாதமாய்க் கூறப்படு கிற ஜாக்கிராவஸ்தையி னபிமானதேவதையே திரிவிக்கிரம விண்டு வெனவும், விராட்டெனவும் கொள்ளக்கிடந்ததே யொழிய பிர பஞ்சத்தின் வேறாக அநேக வாயிரந்தலையும், அநேகவாயிரங் கைகளும் கால்களு முடைய விராட்வடிவ விண்டு உண்டா யிருத்த லசாத்தியமாம். அதிகமாக விரித்துச் சொல்வானேன். இந்துக்கள் சாத்திரமுழுமையும் வேதாந்தத்திற் கூறும் தத்து வங்களை உருவகித்தோதிய நூல்களென்றற்குச் சிறிதையமுங் கிடையாது. அன்றி வேதசிரசென வழங்கும் உபநிஷத்துக்களி லும் அநேக கற்பனா அசம்பாவிதக் கதைகளும் உருவகிக்கப்பட் டவைகளெனில் மற்றவற்றைக் கேட்பானேன்.

இவ்வாறாக அநுபவவிருத்தமான அநேக இதிகாசநூல் கள் இருக்கின்றன என்பது பிரத்தியக்ஷம். இந்நூல்களோ கற்பனா தேவர்கள் மற்றவர்களுக்குச் சொன்னதாகச் சொல்லுகின் றன. அசம்பாவித விபரீதச் சம்சயங்களைப் பயப்பதாகிய இந்நூல் களையும் பிரபலச் சத்தியப்பிரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டுமெனும் கட்டாயங்கள் ஒரு சிறிதும் விவேகிகள் பால் நடையாடத்தக்கன வாகா; பிரம, விஷ்ணு, ருத்திராதியோர்களே கற்பனா உருவகச் சொரூபமுடையவர்களானால் அவர்கள் பிறகற்பனா உருவகத்தேவர் கள் அல்லது மனிதர்கள் முதலியோருக்குச் சொன்னதாகச் சொல் வதை எங்ஙனம் அங்கீகரிக்கலாம். முதற்கோணல் முற்றுங் கோணலாகும். என்பது பொய்யோ? தேவர்கள் சொல்லினார்க ளெனில் அசம்பாவிதமாயினும் யாவரும் அங்கீகரிப்பார்களென நினைந்து கற்பித்த தமது நாமங்களை மறைத்து எல்லா நூலாசிரி யரும் எழுதியிருக்கின்றார்கள். இவ்வளவு எற்றிற்கு? அசரீரிவாக் கென்றும், அநாதியென்றும், வழங்கும் வேதமே வாக்கியத் தொடராக இருத்தலின், உருவமுடைய மனிதர் பாலன்றி இதுஉண் டாகாதிருக்க ஹேதுவிருத்தலால், மற்றவைகளைக் குறித்து கேட்பானேன். சிலர் நாமெல்லாம்அஞ்ஞானிகளேயன்றி ஞானிக ளாகிவிடவில்லை. ஆகையால் வேதமாதிநூல்களை உண்மையென்று நம்பி நடக்கவேண்டுமேயல்லாது அவற்றை விசாரித்தல் தகாது வேதமுதலிய கலைகளில் சந்தேகித்து அவற்றை விசாரணைக்குக்

கொண்டுவருபவன் தன்தாயை அவிசாரியோ சமுசாரியோ என
ஆராயப்புகுந்த தொக்கும், ஆகையால் முன்னோர்கள் மொழியில்
நாம் சிறிதும் சந்தேகம் கொள்ளக்கூடாது. அப்படிக்கல்லவென்
று விசாரிக்கத் தொடங்கினால் ஊரிற்குடியிராமல் காட்டிற்குப்
போய் நிர்வாணிகளாய்த் திரியவேண்டுமல்லாது, இப்பொய்யர்க
ளோடு வசிக்கக்கூடாது, என வாதாடுகின்றனர். இப்படி வாதா
டும் அறிவிலிகள் தன் குற்றத்தினின்று தப்புவதற்கு எண்ண
மில்லாத தந்திரவாதிகளே ஆவர். இது மிகவும் அதிசயமான
வழக்கம். நாம் எதையும் விசாரித்து அறியாமையினாலன்றோ
அஞ்ஞானிகளாகினோம். அறிந்தால் ஞானிகளாவோமன்றோ? அப்
படி அறிந்தப்பின்னர் நன்றே காட்டிலோ அல்லது நாட்டிலோ
வசிப்பது தகுதி என்றாவது தகாதென்றாவது தீர்மானிக்கலாம்.
காட்டில் வசிப்போமெனத் தீர்மானித்தல் எவ்வகையான தெளிவு.
அஞ்ஞானியாகிய நாம் எதையும் அங்கீகரிக்காமலன்றோ காலங்
கழிக்கவேண்டும். அதை விட்டு ஜாதி, மதம், ஆசாரம், புண்ணி
யம் பாவம், சொர்க்கநரகாதிகள், பிதாதேவதைகள், அஜாத
தேவதைகள், முதலியோரையும், மார்க்கபோதகர்களாகிய முன்
னோர்கள் பின்னோர்களாகிய குருட்டுக் குருக்களையும் அவர்கள்
வாக்கியங்களையும் அங்கீகரித்து நடந்து நடப்பிக்கப் பாடுபடுவான்
ஏனோ? அப்படிக்கேட்டு நடப்பதிலும் நடத்துவதிலும் சிலர்
கிறிஸ்துவையும், சிலர் மகம்மதுவையும் சிலர் இராமானுஜரையும்
சிலர் மாத்வாசாரியரையும். அப்படியே நீலகண்டச் சிவாசாரியரை
யும், சிலர் மெய்கண்டாரையுமே சிறந்தோர்களெனச் சொல்லி
ஒருவர் மற்றொருவர் சொன்னவைகளைத் தூஷித்து, உபதேசித்துத்
திரிவது என்ன ஞாயங்கொண்டோ? தன்னை அஞ்ஞானியென
ஒப்புக்கொண்டு ஒருவர் வார்த்தையை நம்பி நடப்பவன் ஞானி
களைப்போன்று மற்றொரு மதத்திலுள்ளக் குற்றங்களைக்காட்ட
ஊர் ஊராய் அலைந்து திரிவது வெட்கக்கேடல்லவா? எவர்க
ளுடைய கேள்விக்கும் யுக்தி அனுபவத்திற்கும் முரண்வாராதபடி
விடையளிக்கத்தக்க சமாதானங்களாம் தத்தம்மதங்களில் நின்றும்
கற்றல்லவோ தான்கொண்ட மதத்தை நிலைநாட்டவேண்டும்.
அங்ஙனமன்றித் தன்னைக் கேட்கும் வினாக்களுக்கு விடைசொல்
லத்தெரியாத விடங்களிலெல்லாம் நீ இப்படிக்கேட்பதுபாபமென்
னும் கடவுளுன்னைத் தண்டிப்பாரென்றும் சொல்லி மிரட்டுவது

மானமின்றிய செய்கையல்லவா? மானமுடையோனாகில் தன் குற்றத்தை மறைக்கப்பாடுபடுவதுபோல பிறர் குற்றத்தையும் மறைக்கப் பாடுபடானா? ஒருவன் தன் குற்றத்தைத் தான் மறைக்கப்பாடுபடுவதுபோல மற்றவனும் படுதல் ஞாயமல்லவோ? அப்படிக்கவன் தன் குற்றத்தை மறைத்துப் பிறன் குற்றம் விளக்க மற்றவனும் அப்படியே செய்வானாகில் இருவரும் குற்றவாளிகளே ஆகிவிடார்களோ? நாம் பிறர் கேள்விக்கு விடையளிக்கத் தெரியாத குற்றவாளிகளே எனத் தம்மையறிந்திருந்தும் ஒன்றும் அறியார்பால் யோக்கியர்போலும் கற்றார்போலும் நடிப்பது மானிகள் செய்கையாகுமா? அயலார் குற்றத்தை ஆராய்வது போல தன் குற்றத்தையும் ஆராய்ந் தறிபவர்கள் ஆனால் அவர்கள் எவரையும் அல்லது எவர்களுடைய மதத்தையும இகழ்ந்து பேசுவரோ? அறிந்தவரையும் உண்மை பேசுகிறார்களெனில் கேட்ட கேள்விகளுக்கேன் விடைபகர்கிறார்களில்லை. "ஆலையில்லா ஊரில் இலுப்பைப்பூசர்க்கரையாக மாறுமென" நரிபினவலைப்போல இவர்களும் நம்பி சிறுமையடைகிறார்கள்போலும். இப்படிச் சிறுமையடைந்தும் "மூர்க்கனும் முதலையும் கொண்டது விடாரென்ற" பழமொழிக்கிணங்கித் தன் கொள்கைகளை அவலம்பித்துக் காலங்கழிப்பவராக இருக்கிறார்கள் போலும். இன்னோர் வார்த்தைகளை நாம் பொருட்டாகமதியோமாயினும், மதிப்பாரும் இதையறிந்து விலக்கும் பொருட்டே இங்கு இவர்களைக் குறித்துப்பேச நேரிட்டது. இது நிற்க அபரோக்ஷானுபவ விருத்த மில்லாத வார்த்தைகளே சத்தப் பிரமாணம் ஆவனவன்றிப் பரோக்ஷவார்த்தைகள் சத்தப் பிரமாணம் ஓர் போதுமாகா? சிலர் பரோக்ஷமாகக்கூறும் வசனங்களும் பிரமாணமேயாகுமென்பார். எங்ஙனமெனில் நாம் இங்கிலெண்டு என்னும் சீமையையும் இராணியார் உருவத்தையும் கண்டிலோமாயினும் கேட்டுளோம். இதனால் சீமையும் இராணியும் இல்லையெனலாமா? நாம் அறியாதவைகள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவைகளைக்கண்டோர் உண்டெனச் சொல்லில் அவர் பொய்யராவரோ அவர்கள் சொல்லை நாம் நம்பலாகாதோ? நம்பினதாலும் அவற்றைப் பெறமுயலுவதாலும் நமக்குப் பிரயோஜன மில்லாமற் போய்விடுமோ? நாமோ கிஞ்ஞக்னர் கடவுளருளால் சர்வஞ்ஞத்வமும், திரிகாலஞானமும் பெற்றபெரியோர்கள் சொல்லை நம்பி நடப்பது ஞாயமாகாதோ? அனேகர் காட்டியுள்ளவற்றை நாட்டிலுள்ளோர்காண தாம் அங்கு கண்டவற்றைக்

கூறச் சப்தத்தாலறிந்து, அப்பொருளின்தேவை அதிகரித்தபோது
அதைக்காட்டிற் சென்று காணுகின்றானன்றோ? இதனாற்பரோக்ஷ
வார்த்தைகளும் பிரமாணமேயாம் என்பர்கள். இவை அங்கீகரிக்
கத்தக்கவாகா. ஏனெனில் இராணியையும் சிர்மையையும் அப
ரோக்ஷமாக அறிந்தவர் இருக்கின்றார்கள். காணவும் மார்க்கமிருக்
கிறது. அப்படியே எங்கும் ரூபியாகவும் அல்லது அரூபி
யாகவும் உடைய கடவுளைக் கண்டோமென்பாரும், காட்டுவோ
மென்பாரும், அவர் உலகைப் படைக்கும் போது பார்த்தோ
மென்பாரும், ஒருவரும் இல்லை. அன்றி உயிரோடிருக்கும்
போது அடையத்தக்கமார்க்கத்தையும் கூறுகின்றோம் என்பவ
ரையும் மதத்தினர்களில்காணோம். ஆகையால் அபரோக்ஷ
சாக்ஷாத்கார அனுபவவசனங்களே சத்தப்பிரமாணமாம். அவ்
வார்த்தைகளைக் கொண்டுதாம் ஆராய்வதால் நாமும் உண்மை
யை இம்மையில் இப்பிறப்பிற்றானே அடையலாம். ஆகையால்
அனுபவத்திற்குவாராத சுருதியுக்திகள் பிரயோஜனமற்ற அப்
பிரமாணங்களே? இனியொருகாலத்திலும், இனியொருதேச
த்திலும், இனியொருபிறப்பிலும் அடைவதாகக்கூறும் பரோக்ஷப்
பொருள்கள் பிரபஞ்சத்திலும் வேறுயவிடத்திலிருத்தல் ஆராய்ச்
சியிலமையாமையால் அவைபொய்யென முன்னமே விசாரித்து
இருக்கின்றோம். பலதரமும்அதையே பேசுதல் பயனற்றகொள்கை
யாம் எனவிடுதும். அபரோக்ஷமாயறிந்து அடையக்கூடிய வார்
த்தைகளைக் கற்றலும் கேட்டலும், கற்பித்தலும் கேட்பித்தலும்,
கல்வியும் கேள்வியுமல்லாதுமற்றவையாகா. கடவுளால் கொடுக்கப்
பட்டது அல்லது சொல்லப்பட்டது எனக்காட்டும் சந்திய வேதா
திபொய்க்கற்பனை நூல்கள் உலகில் அனந்த முளவாகக் காண்கி
றோம். அவைகளில் சொல்லப்படும் வசனங்களில் அனந்தம் முன்
பின்முரணாகவும் அசம்பாவித மாகவும் காணப்படுகின்றனவே ய
ன்றிச்சம்பவிக்கக்கூடியனவாகக் காணப்படவில்லை. இவ்விதபொய்
க்கற்பனைகளை நம்பி நடந்து பிறரை நடத்திவரும் அறிவிலார் தம்
மை அஞ்ஞானிகளாக நினையாமல், தமது கொள்கையை மறுப்
போரை அஞ்ஞானிகளெனச் சொல்லுவது ஓர் கள்ளன் கள்ள
னைப்பிடிபிடி என உறத்துக்கூவி ஓடுவதை யொக்க விருக்கின்றது.
இதுநிற்க சிலர்வேதம் அநாதியென்றும், சிலர் அசரீரிவாக்கென்
றும், சிலர் தேவதூதரால் உலகிலுள்ள யாவருக்கும் அறிவிக்க
நினையாமல் தேவன் தன்னால் அனுப்பப்பட்ட மனிதனுக்கே அறி

விக்க அவரால் வெளியிடப்பட்டதாகவும், சிலர் சூரியனிடமாக வும், சிலர் பிரமனிடமாகவும், சிலர் விஷ்ணுவினிடமாகவும், சிலர் தருமதேவதை யென்கின்ற பசுவினிடமாகவும் உண்டானதாகச் சொல்லுகின்றனர். இவையாவும் உண்மையாக நடந்தவிஷயமென நம்பவேண்டுமென்று அநேக பண்டிதர்கள் பாடுபடுகிறார்கள். வேதங்களை அபிமானிப்பவர் தத்தம் வேதத்திலுள்ள உண்மை இன்மைகளைப் புத்திகொண்டாராய்ந்து நிராக்ஷேப வசனங்களைக் கண்டுபிடியாமலே தம்வார்த்தைகளை ஆக்ஷேபிக்கில் பாவம் வரு மென்று பயமுறுத்துகிறார்கள். அன்றிப் பிசாசோ, அல்லது சாத்தானோ, அல்லது பூர்வகர்மாவோ சாரமோ, உன்னை இப்படி ஆக்ஷேபிக்கச் செய்கிறதெனக் கூறுகின்றனர். அன்றிப் பிறர் சொல்லும் வேதவசனங்களை வீணமட்டும் சர்ச்சைக்கும் தூக்ஷணைக்கும் இடமாக்கிக் கொண்டு உண்மையை அறியாது உளறித்திரிகிறார் கள். தனது வேதத்தைபபற்றிப் பிறர்கேட்கில் தக்க சமாதானம் சொல்பவனாகவன்றோ ஒவ்வொருவனுமிருக்கவேண்டும். அப்படிக்கின்றி அந்நியர் வேதத்தையும் அல்லது அன்னியர் மதத்தை மாத்திரம் தூஷிபபதாக விருப்பது ஞாயமாகுமோ?

இனி இந்துக்கள் மேற்கொள்ளும் வேதங்கள், கர்மம்,பக்தி, ஞானம் என மூன்று பிரிவினைகளைப் போதிப்பதாகவும் இம்மூன் றுக்கும் அதிகாரிகள் பிராமண - க்ஷத்திரிய - வைசியர்களே யென்றும், சூத்திரர்கள் அநருகரென்றும், அச்சூத்திரர் புராணஇதி காசங்கள் பிராமணன் அவாய கேட்கத் தக்கவைகளென்றும, சூத்திரர் பிறருக்குக் கற்பிக்கவும் பிரசங்கிக்கவும அதிகாரம் பெற் றிலரென்றும் கூறுகின்றனர். கருமமாவது நித்தியகருமம், நை மித்திக கருமம், பிராய்ச்சித்தம் என மூவகைப்படுமாம். ஒரு வன் ஞானம்பெற்ற பின்னும் நிஷ்காம கரும அநுஷ்டானம் உலக உபகாரத்தின் பொருட்டுச் செய்யவேண்டுமாம். விட்டுவிடல் கூடாதாம். இவர்கள் உலகமெனக் கொண்டது, பிராமணரை மாத்திரமோ அல்லது க்ஷத்திரிய வைசியரையுங் கூட்டியோ தெரி யவில்லை. க்ஷத்திரிய வைசியருக்குக் கருமத்தால் கைப்பொருள் விரயமின்றி வரும்படி கிடையாது. ஆயினும் பெருமையும் சில காரிய சித்தியுமில்லாமற் போகவில்லை. பிராமணர் தவிர மற் றையோர் தானம ஏற்கத்தகாதாம. இதனால் பிராமணருக்கோ வரும்படி நஷ்டம ஒருபோதும் சித்திக்கிறதில்லை. கருமம் செய்

பவன் பணஞ் செலவழியாதோ வெனில் அச்செலவை க்ஷத்திரிய
னும், வைசியனும், சூத்திரனும் ஏற்றுக்கொண்டு செய்து முடிக்க
வேண்டுமாம் அப்படி முடித்து வைக்கில் அந்தப் புண்ணியத்தின்
பலனை மூவரும் பெறுவார்களாம். பிராமணருக்குப் பலமோ
இகத்தில்தானே சித்திப்பதை பிரத்தியக்ஷமாகப் பார்த்திருக்
கின்றோம். கோப் பிராமண ரட்சணையின்றியில் சூத்திரன் சத்
கதியடைய மார்க்கமில்லையெனக் கூறி, சூத்திரன் பொருளைக்கொ
ண்டு தம்போன்ற பிராமணருக்கே அருத்தி, தானுமருந்தி மீதி
யுஞ் செய்து வைத்துக்கொள்வதால், சூத்திரன் முதலிய ஏனைய
ஜாதியர்கள் ஏன் உலகமாக மாட்டார்கள் இப்போது லோகோ
பகாரமென்பது பிராமணர் பிழைப்பென்றே பொருள்படுகின்றது
அல்லவா? இதன்றி நித்திய கருமமென்பது தினமுஞ் செய்யும்
சந்தி, அக்னிஹோத்திராதிகளாம். நைமித்திகமாவது கிரஹண
அமாவாசை முதலிய சுப அசுப காலங்களில் செய்ய விதித்திருக்
கும் ஸமுத்திரஸ்நான உபவாஸாதிகளாம். நித்தியகருமமாயினோ
ஒவ்வொரு சந்திகாலத்திற்கு முன்னர் செய்த பாவங்களையெல்
லாம் பின் சந்தியிற் செய்யும் கருமத்தால நிவர்த்தியாய் விடு
மாம். ஸ்திரீ அத்தி, பிரஹ்மஹத்தி முதலிய பாதகங்களும்
ஒரு சந்திகாலத்தில் அனுஷ்டிக்கும் கருமத்தால் நிவர்த்தியாகி
விடுமானால், பாவமிகுதியைக்குறித்துப் பிராமணன் அஞ்சவேண்
டியதே இல்லையாமன்றோ? இதனால் பிராமணர் ஒரு சந்திமுடிந்த
வுடனே வஞ்சனை, பொறாமை, துரோகமாதிகுணங்களை மறுசந்தி
காலம் வருகிற பரியந்தம் உபயோகிக்கவேண்டியவராகின்றனர்.
சூத்திராதியோர் அப்படித் தொலைத்துக்கொள்வதற்கிடமில்லை.
பிராமணரைப்போலவே அரசருக்கும் அநியாயவிசாரணை பட்
சபாததீர்ப்பு, குடிகொன்றிறை கொள்ளல், அதரும யுத்தம்
துராலோஜனை, துர்மந்திரிகள் சங்கம் முதலியவற்றால் உண்டா
கும் பாதகமும், வைசியருக்கு கொண்டவிலை கூறாது, அதிக விலை
கருக்கொண்டதாகப் பொய்ச்சத்தியஞ்செய்வதாலும், நெல்லோடு
கல்பதராதிகலந்து அளப்பதாலும், குறைவாக அல்லது அதிகமா
க நிறை அளவை, அல்லது நீட்டலளவை, அல்லது முகத்தலள
வைக் கருவிகளை உபயோகித்துக் கொள்வதும் கொடுப்பதுமாகிய
வியாபாரத்தால் விளையும் பாதகமும் நித்திய கருமத்தால் நீக்கிக்
கொள்ளவிடமிருக்குமானால் இவர்களும் மேற்சொல்லிய பாதங்க

களுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லையன்றே? இவ்வாறு பாதகம் போக்கிக்கொள்ளத்தக்க கருமானுஷ்டான விதியைப்பெற அதிகாரிகளாகாத சூத்திரர்கள் தானே, பாபிகளும், நஷ்டமடைபவருமாக விருக்கிறார்கள். பிராமணராதியோர் இவர்களிடத்து ஊழியமும் கைப்பொருளும் கொள்வதினாலே புண்ணியரும் மோக்ஷம்பெறுபவரும் வேதாதிகாரிகளுமாயு மிருக்கச் சூத்திரனானவன்கொடுத்துத் தரித்திரனாகி கீழ்தர உத்தியோகஞ்செய்து ஜீவிப்பதற்கும் வகையற்றுப்பாபியாகி நரகமும் புனர் ஜன்மமும்பெறவேண்டியவனாக இருக்கிறான். இவ்வாறு விதிக்கும் வேதம் மிகவும் அழகாகத்தானே இருக்கின்றது. இப்படியும் வேதம் விதிக்குமா? இது மிகவும் சந்தேகமே! பரமேஸ்வரன் கட்டளையாகிய வேதமானது உலகிலுள்ள உயிர்களுக்கெல்லாம் ஒன்றாகத்தான் இருக்குமென்பது நல்லவர்கள் கொள்கை. இதன்றி நித்திய கருமத்தின் அதிகாரம் பெறாத சூத்திரர்களிடத்திலும் தனவந்தர்களாயிருக்கும் பட்சத்தில் அவர்கள் பால் நைமித்திக கருமாதிகாரியங்களைப் பிராமணன் நடத்திவைத்துத் தானமாதிகளைப் பெறலாகுமாம். இது யாது காரணத்தினாலெனத் திர்க்காலோஜனை செய்யில் உண்மை வெளியாகாமலிராது. வேதத்திற்கு அருகராகாத சூத்திரர் நைமித்திக கருமத்திற்கு மாத்திரம் பாத்தியதை யுடையராதலுக்கு முன்சொல்லிய உலகுபகாரந்தானே அல்லது வேறில்லை யெனல் விளங்குகின்றது. தனிகனாகிய சூத்திரன் கருமாதி காலத்தில் பூணுநூலும் பெறலாகுமாம், ஏனையகாலத்தில் பெறலாகாதாம். உபநயனகாலத்திற் பிர்மவித்தியாப்பியாசத்திற்குப் பெறாத இப் பூணுநூல் கலியாண காலத்திலும், கருமாந்திய காலத்திலும் பெற வேதம் விதிப்பது ஆழ்ந்து யோசிக்கத் தக்கதாகவே இருக்கின்றது; இதன்றிச்சூத்திராதியோர் சொத்துடையராகும் பட்சத்தில் பிராமண ராதியோர் எவனுக்கு இணங்காது மூன்று வருணத்தாரையும் பகைத்து வர்த்தகம் அல்லது ஆளுகை அல்லது சாஸ்திரவாராய்ச்சி செய்ய வாரம்பிப்பார்களாதலால் சூத்திரன் சொத்தை மூவருணத்தாரும் பலாத்காரமாக அபகரித்து யாகாதி கருமங்களைச் செய்து பிராமணர்களைப் போசிப்பித்து அச்சூத்திரனுக்கு மேலுலகத்தில் இந்திரபோக சொர்க்கம் அடைவித்து விடவேண்டுமென மனுநீதியிற் கூறப்பட்டிருப்பதாக, தருமநிருஷ்டனை செய்யும் பிராமணர்களால் சொல்லப்படுகின்றது இம்மனுநீதிபோன்ற நீதி எந்த அரசர் நீதியிலுங்காணக்கிடை

த்தலருமை இதைத்தாமே தன்னுயிரைபோல மன்னுயிரைக்காக்கும உயர்மனு நீதிவசனமெனக கொள்ள வேண்டுதல் போலும ஆ! ஆ! ஆச்சரியம ஆச்சரியம! இதைப்போன்ற நீதிமாவர்கள விதிப்பார்கள? இது பூாவம சொன்ன உலகுபகாரமென்பதிற றடையென்னே? அனறியும பிராமணாாதிய மூனறு வருணத்தோர்க்கும பாவநிவாாததியின பொருட்டுச சாந்தியும், பிரமகாயத்திரியும, அக்கினிஷ்டோமாதிகளும, வைத துககொண்டதுபோலச சூததிரருக்கும, பாநதுவசணடையிற பாடுபட்டு மண்டையை உடைததுககொள்ளவும, சேகரிததபொருள்களைச செலவழித துககொளளவும முப்பாததுமுககோடி தேவாகளையும் மும்மூர்த்திகளையும விதிநதுககொடுததது, பிரமோறசவாதி விபவங்களை அததேவாகளுககுச செய்ய விதிததிருக்க விலலையோ வெனப்பலா கூறுகினறனா இததேவாகள அபிஷேக நைவேததிய ஆராதனை முதலியவறறால திருபதியடைந்து தேகபோஷணை பெறுபவராகக் காணபபடுகிறாாகளிலலை ஆனால பூசாாள எனபபெயர் பெறற தேவதைகளோடு இலதநதிர தேவதைகளும, விருததியடைநது வருகிறதாகத தெரியவருகிறது இதுவும உலக உபகாரமாய்த தான கொளளவேண்டுமபோலும? நைமித்தக கருமமும பகதியுமாகிய இரணடும வேதததில அதிகாரம பெறறதச சூததிரறகுபகாரமாக வியாசா புராணததில விதியாவிட்டால், சூத்திராதிஜாதிகளுககுக கடைததேறும மாாககம எள்ளததனையுமில்லா தொழியும போலும. வேதமாதி புராணங்களில கூறப்படும தேவாகளும், அசுராகளும, தேவ தேவாகளாகிய மூவர்களும உண்மையில வேறுவேறாகப பிரபஞசததிலும வேறிடத்திலிருக்கினறோ இவாகள் விதிககும விதிவிலககுகளுக்கும பயனும் உண்மையிலுண்டாகும. இலலையாகில் இபபூசாரசாமிகளின் போஷணையலாபமன்றி வேறிலலையா மன்றோ? எவா எங்கு என்னலாபம அடைவரோ விளங்கவிலலை இதன்றிச சூத்திரரைபபோலவே பிராமணா பிராமணஸ்திரீகளையும வேதாதிகாரிகளலலரென நீக்கியிருக்கின்றாாகளாம. காரண மென்னவெனில் எபபடி ஸ்ரீகளுக்குப்பத்தாவே தெய்வமோ அபபடியேஜாதியுடையோா யாவருககும மறையோர் தெய்வமாம். அதனாலே மற்றையோர் வேதாதி வித்தைகளுக்கு அதிகாரிகளல்லராம. எப்படிக்கெனில "தெய்வாதீனம ஜகதத சர்வம, மநதராதீனம் ததைவதம், தன்மநதிரம பிராமணாதீனம், பிராமணுமமதேவதா" என்று அரு

ச்சுனருக்குச் சாரத்தியஞ்செய்த விபாச கற்பனையிற் பிறந்தவரா
கிய கண்ணபிரானெனும் கிருஷ்ணமூர்த்தியானவர் சொல்லியிருக்
கிறார். இதனாலே வெளிப்படையாகிறது என்கிறார்கள். உலகி
லுள்ள ஜாதியபிமான புருடருக்குப் பிராமணரும், ஸ்ரீகளுக்குப்
பத்தாவுமே, தெய்வமென விதித்தது உண்மையாயின் விரதங்க
ளும், நோன்புகளும், க்ஷேத்ர தேவதைகளும், ஆலயாதிகளில்
நடக்கும் உற்சவாதி வேடிக்கைகளும் யார்பொருட்டு விதித்திருக்
கின்றனவோ? தெரியவில்லை. புருஷனையிழந்த பூவையர்க்கும்
புருடனைவிரும்பும் பூவையர்க்கும், புருடனால் நேர்ந்த குறையைப்
போக்கிக்கொள்ள விரும்பும் புண்ணியவதிக்கும் சார்த்த புருடரு
க்கும் போலும். இதன்றி நாமப்பொருத்தம், கணப்பொருத்
தம் முதலிய பொருத்தங்களை ஆராய்ந்து சுபதின, சுபலக்கின,
சுபமுகூர்த்தத்தில் வேதவிதியாலும் பிராமண ராசீர்வாதத்தாலும்
மந்திர பலத்தாலும் மணமாலையாகச் சூட்டிய மாங்கிலியம்,
மந்திரதேவதைகளின் பலமும், பூதேவர்களின் உதவியும் ஆசீர்
வாதமும், கிரகங்களின் அனுக்கிரகமும் இருக்க அம்மாள்திரு
ளுமுன்னே ஐயாஉருள அம்மாள்மங்கலியம் அறுக்க நேரிடுகி
றது. இது எந்த வேதவிதியின் காரணமோ தெரியவில்லை.
வேத விதிப்படி தேவமணம் முடிக்கப்பெற்று வாழ்ந்து வரும்
பெண்களில், அநேகர் கந்தர்வ விவாகமும் நடத்திக்கொண்டு புரு
டனை உல்லங்கனம் செய்து அகலவும், அல்லது அவனை மருட்ட
வும், காண்கின்றனமே அப்போது அவ்வேதமந்திரம் என்ன
செய்தது ஒன்றுங்காணோம். ஸ்திரீகள் கல்விகற்பதால் புருடர்
கள் பாலும் சபைகளிலும் செல்ல நேரிடுவதால் ஸ்திரீகள் சபலசி
த்தமுடையவர்கள் ஆகையால் விபசாரிகளாகிவிட இடமுண்டாகி
விடுகிறதென்பவர்கள், ஸ்திரீகளை அலங்கரித்துக்கொண்டு கனி
யரை வீடுகளுக்கும், கோவில்களுக்கும், இராக்காலங்களிலும்
செல்லவிடும்போது கல்வியில்லாமையே அவர்கள் கற்பைரட்சிக்கி
றதுபோலும். இரவும் பகலும் தேவாலயங்களில் விசேஷ உற்ச
வம் சாதாரண உற்சவாதிகளையும் பாணவேடிக்கைகளையும் பர
த நாட்டிய நடனங்களையும் நடத்தி வருவது எவர் வருகை உத்
தேசித்தோ தெரியவில்லை. தேவபக்தியுடையவளே புருஷபக்தி
யுமுடையவளாவள் என, ஆக்ஷேபகாலத்தில் சொல்லுவார்போ
லும். பிறகு புருஷபக்தியுடையாளே பிராமணபக்தியும், பிறகு

வேஷ அடியார் பக்தியும், அதன் பிறகு இராவண சந்நியாசம பூண்ட சந்நியாசிகள்பா லன்பும் பெற்று,முடிவில் தன் ஆத்ம தரிசனத்தையும் பெறுவாளென்று சொல்லுவார்போலும். அவளே கற்று விசாரித்து உண்மையை அறிந்திருப்பாளானால் இவ்வகையாகியவேஷதாரிகள் பால் பக்தி இழந்து விடுவளே, அப்போது என் செய்வாம் என்று வருந்தி, அவள்படித்து வேதமாதிகலைகளை விசாரிக்க அதிகாரமுடையவளல்லவென விலக்கிவைத்தார்போலும். அல்லது கற்றவளெல்லாம் நர்க்கதி அடையவுங் கல்லாதவளெல்லாம் சொர்க்காதிகள் பெறவும் கண்டார்கள்போலும். பிரத்தியக்ஷமாக எப்படி கண்டு பிடித்தார்களோ அறிகிலம். கற்றவள் கல்லாத புருஷனை அலட்சியஞ் செய்வதோடு தாய் தந்தை அண்ணன் தம்பி முதலியோர் கந்தாசார வார்த்தையினை உல்லங்கனம் செய்வாள் எனபாராயின் தன் சுதந்தியத்தின் பொருட்டுத் தான்சாககிரதையாக இருக்கவேண்டியது அவசியம் தானே. கல்லான் உறவினும் கற்றான் பகை நல்லதெனும் கதையையும் அது போல அனுபவமும் பெறாதார் யாவர். பனித ஜாதிக்கு இயற்கையில கிடைத்துள்ள இணையிலாச் சுதந்திரப பேரின்பவாழ்வை அளிக்கவல்ல வேதமாதிய கல்வி பிராமணபருடனுக்குக்கே இருக்கவேண்டுமென வேதம் விதிக்கிற தென்னை விந்தை வசனமே யாகும். இந்நூக்களில் பிராமணர்கள் வடமொழிப்பயிற்சியை அந்நியர்கள் பெற வழியின்மையை உண்டாக்கிக்கொண்டு அதனை விருத்தி செய்த பின்னரே பிராமணரொழிய ஏனையோர் வேதம் படிக்கலாகாதென அநேக பொய்ப் பிரமாணங்களைப் புராணத்திலும், தரும நூல்களிலும் புகுவித்திருக்கிறார்களென்பதிற்றடையில்லை. இதை யெல்லாம் கல்லாத சில அரசர்களின் சகாயத்தால் அநுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்களே யன்றி வேதத்திற் கூறப்பட்டனவே யென்று கொள்ளல் விபரீதமாம். அநுபவசித்தவசனமாகிய வேதத்தில் இவ்வகையாகிய சமத்துவவிருத்த வசனங்கள் இருந்திராவென்பதே உண்மையாம். ஜனனமரண சம்சாரதுக்க நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் கொடுக்கவந்த வேதமானது தீராச்சந்தேகமும், ஒபாத்துயரும்,மன ஒருமைக்கு இடந்தராத பல ஜாதி முறைமைகளும், பேதவாசாரங்களும், போதிக்குமெனக் கொள்வது விவேகமாகாது. நானெனதென்னும் அகங்காரமமகார நிரசன நிமித்தார்த்தம் ஏற்பட்ட வேதமா

னது அகங்காரவிருத்திக்கு இடந்தருமென்கை அறியாமையாம். வேதங்கல்லாத மூடர்கள் கலகமிட்டு ஒழிக. நமக்கென்னவேதங் கற்பிப்பதாக வஞ்சகர் பேதங்களைக் கற்பித்து வழக்கத்தில் வரப் பழக்கிக்கொண்டதல்லாது உண்மையில் பேதவாதமானது வேத போதகமன்று. முடிவாக மோக்ஷத்தில் ஜனன மரணஸம்ஸாரதுக்க அத்தியந்த நிவர்த்தியும் பரமாநந்தப் பிராப்தியும் போதிக்கும் வேதமானது, ஸ்திரீ புருஷரூபமுடைய மானுஷஜன்மமுடையா ருக்கெல்லாம் கற்கவுங் கேட்கவும் உரியதாக இருக்குமேயல்லது வேறு விதமாயிருத்தற் பொருந்தாது. கற்றமங்கையர் விபசாரிக ளாவார்கள் என்றால் பல நூல்களையுங் கற்றவைதீகர்களின் அல் லது கல்லாத அவைதீக புருடர்களின் சம்பந்தம் பெறாமல் ஸ்திரீ களை ஸ்திரீகளே புணர்ந்து விபசாரிகளாயு மாக்கியும் விடுவா ரல்லர். ஸ்திரீகளுக்கு புனர்விவாகம் கூடாதென்னும் வைதீக புருஷ சிங்கங்களே இளங்கைம் பெண்களையும், கைம் பெண்களை யும், அந்நியர்மனைவிகளையும், புணர்ந்து கற்பிணிகளாகவும், விப சாரிகளாகவும், அவரைச்செய்து, பிராணாவஸ்தைக்கு இடமாக்கி வைக்கத்துணியார்களானால் கற்றமாதர்கள் கற்பழிவதற்குக்கார ணம் எப்படியுண்டாகுமோ தெரியவில்லை. தம்பாலுள்ள குற்றங் களை நீக்க நினையாமல், தமது நற்குணத்திற்குச்சாதகமாகப் பிற ரைவைக்க, நினைப்போர் ஏற்கும் வைதீகம் வைதீகமாகுமா? ஆகை யால்ஆன்மாவிற்கு இயற்கையிலுள்ள இணையிலாச்சுதந்திரத்தைக் கெடுக்க அல்லது தடுக்கவல்ல இம்மூடஜாதி முறைமையையும், மூடப்பக்தியையும் கைவிடுவார்க்கன்றி, கைவல்யபதவியும் கவலை யற்ற இகவாழ்வும் கைகூடல் அருமை. ஒரு ஸ்திரீயானவள் தன் கணவன் தனக்காகச் செய்யும் நன்றியை மறவாதவளாய்ப் பல வழியாலும் அவனைத் துன்பமடையாது காக்கப்பாடுபடவேண்டிய வளாவள் என்பதை மறுப்போர் எத்தேசத்திலும், எம்மதத்தி லும் எக்காலத்திலும், இலராவார் என்பதே உண்மை. எந்தப் புருஷனும் தான் தேடிய எல்லாச்சொத்துக்களுக்கும் உரியவ ளாகத் தன் மனைவியைவைப்பது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயந் தானே? இவ்வாறு அன்னம், வஸ்திரம், பூஷணம், பத்திரஸ்தா னம், அதனோடுமானம், பிற்கால ஜீவனம், முதலியன தேடிவைக் கும் தன் நாயகனை தெய்வமாகப் பாவித்து அவனோடு உண்மை பேசி அவன் சுகவாழ்விற்குத் துணை செய்யாத ஸ்திரீயானவள் பேயும் கூற்றுவன் ஏவியதூதும், மிருத்து தேவதையும், ஆவானே

யன்றி அவள் மானமுடைய மானினியாவாளோ விலைமாதாயி
னும் அன்று நேர்ந்தான் மொழியைக்குன்றாதாற்றி குணவதியெ
னும் பேர் எடுக்க அவனை மகிழ்விப்பாளாகில் கொண்டவள் அப்
படிச்செய்யக்குன்றல் அழகாகுமோ? அதிகமாகச்சொல்வானேன்
புருஷனை எதிர்ப்பவள் எவளாயினும் விபசாரியாகவே இருப்பா
ளென்பதில் சிறிதும் சந்தேகங்கொள்ளற்கிடமில்லை. புருடனை
யடக்கிப்பார்ப்பவள் பலபுருடருக்கு மனைவியே யல்லது கொண்
டான் மனைவியல்லள். செய்ந்நன்றி யறியாத ஸ்திரீயும் புருஷ
னும் தெய்வத்திற்கு விரோதிகள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை.
அதனை பலவிதமான வேஷங்களாலும், ஆசாரங்களா
லும், தருமங்களாலும், மறைத்தாலும், செய்ந்நன்றி கொன்ற
பாதகம் மறைந்து போகாது தீராது. இவரது ஒழுக்கம் கட
வுளுக்குப் பிரீதியாகா. அநந்த ஜன்மங்களை ஓயும் இந்துக்கள்
புனர்விவாகம் பொருந்ாதென்கை மூடப் பிடிவாதமல்லாது
பெருங்குணமாகாது. எந்தலோகமும், எந்ததேகமும், எவ்வித
போகமும், எவ்விதகருமமும், முடிவிலாத ஆன்மாவிற்குச் சத
மாகாதெனக் கொள்பவர் அழியுங்கருமத்தில் அதிகபற்றை யேற்
றல் ஏமாற்ற மல்லவோ? ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்கு வேதத்திலும்
கருமத்திலும், அதிகாரமில்லை யென்போர் இவ்விருவர்பாலும்
யாதொருசகாயமும் பெறுமல் காட்டிற்றனியாக வசித்து, தன்க
ருமத்தைத்தவறாது முடித்துக், கடவுளுடன் சேரவேண்டியதோ
அன்றோ? இவரும் உலகத்தோடு கூடிவாழ்ந்து இருக்கல் ஒக்
குமோ? கூடியிருந்து அவர்கள் சகாயமும் கைக்கொண்டு மனத்
தாலும், வாக்காலும் காயத்தாலும் வேறுபட்டு இருக்கைதுரோகி
கள் செய்கையாமன்றோ. நம்பினோரை யம்பலத்தில விட்டோடும்
வம்பரல்லாது மற்றையோர் இவை தமபாவிருக்கச சகிப்பரோ.
சிலர் பூர்வத்திற் செய்த புண்ணியத்தின் அளவாகவே ஜாதியும்,
மதமும், போகப்பிராப்தியும் பொருந்து மென்போர்கள். இவர்
கள் சுபதின சுபநட்சத்திர, சுபலக்கினங்களில், சுபாசுப கருமங்
களைச் செய்ய நாள்பார்ப்பதேனே. அப்படிப்பார்த்தும் முடித்
தும் பழுதுவந்து நேர்ந்தபோதாகிலும் பின்பதைப் பரிகரிக்கநினை
யாததேனே. விதிப்படிமுடியுமெனும்விவேகமறிந்த பெரியோர்கள்
இடையில் ஓர்கர்மவிதியையிட்டு எவரையும் வருந்தலேனே. தேசா
சார, மதாசார, குலாசார, ஜாதியாசார, ஆசிரமாசார மாதிகள் பூர்

வலிதியால் பொருந்து மென்பது பொருந்துமாறெங்ஙனம். மேல் காட்டிய ஆசாரவிருத்தராய் பூர்வவிதியால் ஆசாரமுடைய தாய் தந்தைகளுக்குப் பிறந்த புத்திரன் புத்திரிகள் இருவரும் எந்தவி தியால் கடைத்தேறுவார்களோ அந்தவிதியை யல்லவோ யாவரும் தேடவேண்டும். கெட்டதை நலமாக்க வலியில்லாத கருமத் தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகல் கடைச்சாதியர் ஆதலுக்கோ? கீழ்ச் சாதியிற் பிறந்த ஒருவன் மேற்சாதியிற் பிறந்தவனுடைய மதா சாரம், குலாசாரம், ஜாதியாசாரம், ஆசிரமாசாரங்களைக் கைப் பற்றியிருந்தலினால் அவனுக்கு என்ன லாபமுண்டாகின்றதோ? கைப்பற்றி நடப்பதால் அவனுக்கு என்ன தீமையுண்டாகு மோ? நாமறியோம். பூர்வ ரிஷிகளெல்லாம் தலைவிதியை யொப்பி இடையில் வந்தவிதியை ஏலாமையாலன்றோ பிரபல ராகி பெரியோர்களாகினார்கள் இதைமறைக்க வல்லமோ. நதிமூலம் ரிஷிமூலம் விசாரிக்கப்பட லாகாதென்பது. அவர்களெ ல்லாங் கல்லாதிருப்பாராயின் வியாசர், யாக்ஞவல்கியர், திருவள்ளு வர், ஔவையார், நாரதர், வசிட்டர், சத்தி, முதலியோர் கதி யாதாகியிருக்கும். கற்பனை திரிசங்கு ஆனவன் சொர்க்கத்தி பெறவேண்டி யடித்ததுபோலல்லவோ அடிக்கவேண்டிவரும். இது நிற்க இவ்வகையாக உலகை வஞ்சிக்க வஞ்சகர் கொண்ட வஞ்சக விரதமாகிய ஜாதியாசாரத்தை அங்கீகரித்து நடப்பவர் மூடர்என் பதில் என்ன ஆக்ஷேபம். பாஷையோ யாவருக்கும் இருக்கலா குமாம்; அப்பாஷையா லெழுதிய புராணங்களையும் கேட்கலாமாம், அப்பாஷையா லெழுதிய நூல்களை யாவரும் படிக்கக் கூடாதாம், இது ஒப்பத்தக்கினதோ? "தலனுபோடுலேதே தலம்புலுபோடியா" என்னும் தெலுங்கு மொழியானது மொட்டையடித்துக் கொள் ளும் பெண்ணாகிய விதவைகளையும் சந்நியாசிகளையும் குறித்து உண்டாகிய அனுபவ வசனமோ வேறோ? இந்த குலாசார ஆசிர மாசாரங்கள் துஷ்டரைத் தடுத்துவிடுமோ? தடுக்காதென்பது நிலைப்பூட்டவல்லவோ "சிறைகாக்கும் காப்பெவன் செய்யும் மக ளிர்நிறைகாக்கும் காப்பேதலை" எனவும்; "மழித்தலும் நீட்டலும வேண்டாமுலகம் பழித்ததொழித்து விடின்" எனவும் துஷ்டர் வேதத்தியனம் செயினும் அவர் வார்த்தையில் நம்பிக்கை வைக்க லாகாது எனவும், நெருப்பைத் தலைகீழாகப் பிடிப்பினும் அதன் ஜுவாலை கீழாகாது எனவும், உவமையோடும் கூறியமொழிகள்

உண்மையாகாபோலும். அன்றியும் "பெண்ணெனப்படுவ கேண்மோ பீடில, பெருமை நோக்காதுண்ணிறையுடைய வல்லவோராயிர மனத்தவாகும்" எனவும் "நம்பினபேர்களெல்லாம் நாயினுங்கடையாவாரெனவும்,, "நடைகுலுக்கிப் முகமினுக்கிப் நகைநகைத்திடுமாதரை நம்பொணாது மெய்! நம்பொணாது மெய்! நம்பொண்ணாது மெய்! காணுமே" எனவும், "சேலைகட்டிய மாதரை நம்பினார் தெருவினின்று தியங்கித் தவிப்பரே" எனவும், சொல்லிய வசனங்களையோசிக்கின் சுபாவம்நல்லதாயின் கற்றாளும் கல்லாதவளாயினும்பெண் நல்லவளேயாவாள். அஃதின்மையாயின் கற்றாலும் கல்லாவிடினும் நற்குண மில்லா ஆடவரை யொப்பா யிருப்பள். விபசாரமென்னும் துராசாரம் ஸ்திரீ புருஷர் இருவர் பாலுமிருக்க ஒருவரைமாத்திரம் புகழ்வது ஏனோ? இதன்றி "பாம்புண்ட நீரெல்லாம் நஞ்சாம் பசுவுண்ட தேம்படு தெண்ணீர் அமுதமாம், ஓம்பற்கு ஒளியாமுயர்ந்தோர்க்கு ஞானம் அதுபோல, களியாங் கடையாயர்மாட்டு" என்பதுபோல கல்வியுங் கேள்வியும் துஷ்டராகிய பெண்ணுண்களுக்கிருந்தும் பிறருக்கு கஷ்டத்தையே விளைவிக்க விடமாகின்றது. நல்லெண்ணத்துடன் வேதமாதிகலைகளையொருவனறியின் அமுர்தனுவா னென்பதிற் றடையென்னை? அதுபோலவே நற்குணமுடைய பெண்ணும் புண்ணியவதியும், தருமதேவதையும், ஆவாளென்பதிற் றடையென்னை? சுயகாரிய துரந்தாளாகும் பெண்ணுண்களுக்குப் பரபிரயோஜன பரமதருமசிந்தனம் எப்படியுண்டாகும்? சுபாவத்தை கல்வியின்மையானது மாற்றிவிடுமெனவும், கல்வி அதைமாறாது அதிகரிக்கச் செய்யுமெனவும், சொல்லுதல் அடாத கருத்தாம். எண்ணெய், நீர், வஸ்திரம் முதலியன மணமுடைய புஷ்பங்களின் சையோக சம்பந்தத்தால் நன்மணம் பெறுவதுபோல சுகுணசுபாவ மில்லாதவனும் கல்வியால் நற்குணம் சிறிதடைவானென்பது நிஜம். இவ்வளவு எற்றிற்கு? யாதேனும் ஒன்றை அறியாமையே கல்வி இன்மையும் மூடமும் அஞ்ஞானமாம். ஒன்றையறிதலே ஞானமும் அனுபவமுமாம், அதுபோலவே கல்வியையறியினும் ஞானமும் தெளிவுமாம். இதன்றி அஞ்ஞானஞானமென்பதற்கு வெவ்வேறு வஸ்துக்கள் இல்லை. ஐயிந்திரியங்களால் அறியக் கூடியவைகளையெல்லாம் கற்றார் கல்லார் ஆகிய யாவரும் ஒரேபடித்தாக அறிய வல்லவர்களே. ஐம்பொறியா லறியக்கூடாத ஆன்மா, மனது

ஈஸ்வரன், சொர்க்கம், சுகம், துக்கம் முதலியவற்றை புத்தி கொண்டே எவனு மாருய்ந்தறியவேண்டும் அவற்றை ஆராய்ந்தறிந்த பெரியோர்களின் வாக்கியங்களே கல்வியாகும்.

இவ்விதவாக்கியங்களை பிறருக்குஅறிவிக்கவந்த வாக்கியதொகுப்பே வேதமாதல்வேண்டும். இதையறியவேண்டிய கடமை யெல்லாமனிதருக்கு மிருக்க ஸ்திரீ சூத்திராளுக்கு அதிகாரமில்லை எனக்கு காரண மென்னை? பிராமணரே அதிகாரமுடையாரென்னல் அவர்களுக்கு இயற்கையில வேதம் கல்லாமலே உண்டாய் விடுகின்றதுபோலும் அப்படிப் பிறப்பினுற்றுனே வேதமறிந்திருக்கும் பிராமணர்களை எவ்விடத்துங் கண்டிலம். வெகுநாள் பிரயாசைப்பட்டே கற்றுரை மாத்திரங் காண்கிறோம். பிராமணத்துவம் பூர்வ புண்ணியத்தால் ஒருவனுக்கு வாய்ந்திருந்தால் உபநயனுதி சடங்கு ஏற்ககாரணமென்னை? சடங்காதி காரியம இயற்றினுலும் எல்லாருக்கும் வேதமாதிய கல்வி வாராமைக்குக் காரணமென்னை? அத்தியயனுதி செய்வியாமேனன்? செய்தும் தேகமாதிய நானெனக்கூறும ஸ்திரீசூத்திர மூடரைப்போல மூடனுய் தேகேந்திராதிகளையே நானெனக் கொள்ள வேண்டியதென்னை? இவன் மூடனினும் அதிகனுதல் எங்ஙனம்? பூர்வ புண்ணியத்தினுலேயே பிராமண ஜன்மம் வாய்ப்பதானுல் பிராமணரில் அநேகர் வேதபாரகராகாது நிரக்ஷர குக்ஷியாக இருக்கவேண்டிய காரணம் எவ்விதத்தாலும் சித்திக்காதலவா? பூர்வ புண்ணியத்தின் பலத்தையும் இடையிலுண்டாகும இடையூறு தடுதுவிடுமோ? தடுத்துவிடுமெனில் பூர்வபுண்ணியத்தைக கொள்ளவேண்டிய தென்னை? நிரக்ஷர குக்ஷிகளாயிருந்தாலும், நிரந்தர வஞ்ஞானிகளாயிருந்தும் வேதாதி காரிகளெனக் கூறபபட்டிருப்பதனுல் அவர்களை எல்லா முணர்ந்த விப்பிரனுகவே கொள்ளவேண்டு மென்கை எவ்வளவு மதியீனவார்த்தை? வேதமுணர்ந்த விப்பிரனும் அதை யுணரவேணுமென்னும் பிராமணனுக்கேயல்லாது மற்றெவருக்கும் கற்பியானுதலால் வேதத்தில் மற்றோருக் கதிகாரம் எப்படியுண்டாகும்? கல்வி யென்பதெல்லாம் ஒருவர் கற்றுக்கொடுக்க மற்றொருவன் கற்றுக்கொள்ளலாமேயொழிய தானுகவே கற்றுக்கொள்ளல் முடியாது. ஆகையால் இதையறிந்தே வேதம்யாவருக்கும் உதவாதென அதைக் கற்றவர் கூறுகின்றார்போலும் கல்வி என்பதை அரசனும் கற்றோர்களும் தாய்தந்தையர்களும் பல

வந்தசு செய்து கற்பித்துக் கொடுப்பினும் கஷ்டமாகையால் சிறுவர் இஷ்டப்பட்டு கற்பக் கருமையாக விருக்கின்றது. அடியோடும் அதைக்கற்கவே கூடாதவனில் கற்பவராயாவர்? கற்கவே ராய்ய வயது கட்ட ஒருவன் கல்லாமையினால் நேர்ந்த அவமானத்தையும் நஷ்டத்தையும் தெரிந்து கற்கமுயன்றாலும் இடையூறு அனந்தமாகையால் அவன் முற்றுப்பெறக் கற்பதும் அசாத்தியமாகின்றது.

விடாத ஊக்கமுடையவனாயினும் கற்றுக்கொண்டபோதா வருசகாரனபோது அவன் செந்தமாகக் கற்கிறவது எங்ஙனம்? யாவரும் கற்கலாம் என்னும் இக்காலத்து இராஜநீதியை நீசப்பிரபுத்தவமென்ப பலவாறு பழிக்கும் தப்பாட்டையும் தாமேயாவர்களிற் இருக்கிறார்கள் ஆனால் பூர்வகாலத்தில் எப்படி இருந்திருக்கலாம் "ஜாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கா லென்னவும்" "கண்ணிரண்டே யாவர்க்கும் கற்றோர்க்கு மூன்றுவிழி" யென்னவும் "கல்லா வொருவன் குலநலம் பேசுதல் நெல்லிற்பிறந்த பதராகுமமே" யென்னவும், "கல்லாதவன் சொற் காமுறுதல் முலையிரண்டு மில்லாதபெண் காமுற்றற்று" யென்னவும், இவைபோல அனந்தமாகக் கூறும் வசனங்கள் நிற்நூல் வசனங்கள் போலும். வடமொழியும் வேதமும் கற்கலாகா தென்பதொழிய மற்ற நூல்களைப் படிக்கலாகா தென்பவர் ஒருவருமில்லை யென்பார் சிலர் உளர். வேதத்திற் கூறிய உபநிஷத்துக்களைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் விபரீத ஒழுக்கங்களையும் அசம்பாவித வேடிக்கைக் கதைகளையும் அநாவசியமான இறந்துபோனவைகளை அல்லது எக்காலத்திலும் இல்லா திருந்தும் கற்பனையால் இருப்பவர்கள் சரித்திரத்தையும் கூறுவனவாயிருத்தலின் அவற்றைப் படிக்கலாம்போலும், இதையெல்லாம் படிப்பவனை அதைப்படிப்பதால் உண்டாகும் கெதி என்னமோ? அதைப்படித்தாருக்கே தெரியுமல்லாது மற்றவர்க் கெங்ஙனம் தெரியும். மற்றவையெல்லாம் வேதமல்ல, பிரமாணங்களுமல்ல ஆகையால் அதைப்படிக்கலாம்போலும் வேதமென்பது பலகாலங்களில் பலரால் செய்யப்பட்ட பலநூல்களின் தொகுதியாக விருக்கின்றதேயன்றி, ஒரேகாலத்தில் ஒருவராலேயே செய்யப்பட்ட நூலாகக் கொள்ள ஆதாரமொன்றுமில்லை உத்தாலகன் முதலிய முனிவர்களால் கூறியனவாக அநந்த உபநிஷத்துக்களால் தெரியவருகின்றன சுருதி யென்பதற்குப் பொருள் ஒரு

வர்சொல்ல மற்றொருவர் கேட்டதென்றே பொருள்படுகிறது. இப்படியே அநேகர் தத்தம் சீடர்களுக்குப் போதித்த அநேக உபநிஷத்துக்க ளிருக்கின்றன, இவற்றிற்சில புராணங்களைப்போல சிலகற்பனுதேவர்களின் வாக்கியங்களாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிக்கு ஒருவரொருவருக்குப் போதித்த விஷயமெல்லாம் ஒரேகாலத்திற் பிறந்ததாகக் கொள்ளவிடமுண்டோ? பரம்பரையாக ஒருவருக்குப் பின்னொருவராகக் குருக்களாகி உபதேசித்து வந்தார்கள் என்று கொள்ளவேண்டியதுதான் நியாயம். ஆகையால் வேதம் ஒரேகாலத்தில் உண்டாயதல்ல. இதையெல்லாம் பிற்காலத்தில் வந்த வியாசராதி பெரியோர்கள் கொள்ளத்தக்கவைகளைக்கொண்டு தள்ளத்தக்கவைகளைத் தள்ளியும் ஒழுங்குபடி பிரித்துவைத்து இருக்கிறார்கள். இதில்கால வடைவில் வஞ்சக பண்டிதர்வார்த்தைகளும் மூடவரசர்களின் முரட்டுத்தனமும், ஜாதி பெருமைக்குத் தவிக்கும் சண்டிகள் சகாயமும் கலந்தே யிருக்கிறதென்பதில் யாதொரு குறையுமில்லை. எப்படியிருந்தாலும் எல்லாவுயிருக்கும் பூரணானந்தபோதம் புகட்டும் பொருட்டு போதிப்பனவாக இருப்பனவெல்லாம் பிரமாண வசனங்களென ஏற்கத் தட்டில்லை. யுக்தி அனுபவ விருத்த வசனங்களெல்லாம் அலங்கார கற்பனைவார்த்தைகளாக வன்றி யதார்த்தமாகக் கொள்ளத் தக்கனவாகா. யமன், வருணன், வாயு, அக்கினி, இந்திரன் முதலியோரை அபானமாதி கருவிகளாக உபநிஷத்துகள் கூறுகின்றன. ஈஸ்வரன், ஜீவன், மாயை, அவித்தை, ஆவரண, விக்ஷேபம், என்னும் ஆறுபொருள்களும அநாதி எனபது வேதயுக்தி அனுபவசம்மதம். இவற்றுள் ஜடபொருள்களாகிய உடலுலகென்னும் தோற்றப் பொருள்களும் இவற்றை விளக்கும் ஞானேந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவேஸ்வரர்களெனும் போலிசித்துப பொருள்களும், சுழுத்திகாலத்தில் அவித்தையில் லீனமாகிற பிரளயத்தையடைந்து மீளவும் சொற்பனகாலங்களில் சூக்ஷுமஸ்தூல பரிணாம விளக்கங்களை யடைவதனையே சிருஷ்டி, திதி, சம்ஹாரமாகவும், மாயாவிசிஷ்ட ஈஸ்வரனது கிருத்தியங்களாகவும் கற்பிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இது ஒழிய வேறுவித சிருஷ்டி லயங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஆகையால் முன்காட்டிய பேதவாறு பொருள்களும் பிரவாக ரூப அநாதி வஸ்துக்களாக கொள்ளப்படினும், விவர்த்தவாதப்பாவரூபப் பொருள்களாகக்கிடப்பன வன்றி

நித்தியபொருள்களாகா. இவ்விதமாக உலகிலுள்ள எல்லாசப்தப் பிரமாணங்களும் பலவகைப்பட்டு பலவிதமாக விருப்பதால் அபரோக்ஷஞானனுபவ சுகப்பிராப்தியின் பொருட்டுக் கொள்ளத் தக்கதைத் தேடிக்கொள்ளுதல் விட்டு, எல்லாவற்றையும் பிரமாணமெனவேற்றல்நிராச்சந்தேகத்திற் கிடமாகையால், புராணாதிகளை வேதஅனுபவவசனத்திற்கொத்தே வுரைசெய்துக்கொள்ளவேண்டும்அல்லாது,உண்மையில்நடந்தகதைகளெனக்கொள்ளல்கூடாது. நீதிகளையும், உலகப்பொருள்களின் குணங்களையும் கற்பிக்கப் பல கட்டுக்கதைகளைக் கற்பிததிருக்கின்றனவெனக் கொள்ளல் வேண்டும். வேத சிரசாகிய உபநிஷத்துக்களிலும் அநேக அஸம்பாவிதக் கதைகளிருக்கும். அவைகளெல்லாம் குணார்த்த வாதமேயொழிய பூதார்த்த வாதமல்ல. உண்மையில் பிர்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன், அஷ்டதிக்குப் பாலகாள், அஷ்டவசுக்கள், காமதேனு, கல்பகவிருக்ஷம், சிந்தாமணி, சப்தரிஷிகள், இராமனாதியவதாரங்கள், பிர்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரஜாதிகள்முதலியவற்றைக் குணார்த்த வாதமாகக் கொள்ள வேண்டியவைகளே யல்லாது வேறில்லை. மீன்வயற்றில் மச்சகந்தியும், அத்தியந்தா பாவரூபனுகிய வாயுபகவானுக்குப் பீமனும் ஆஞ்சனேயனும், ஜலவடிவாகிய கங்காபவானிக்குப் பீஷ்மாசாரி முதலிய அஷ்டவசுக்களும், குதிரைவயிற்றில் அசுவத்தாமாவும், காசிபரின் பெண்சாதிகளிடத்து தேவர்களும், அரக்கர்களும், மாஞ்செடி கொடிமுதலிய தாவரங்களும், புலி சிங்கமாதி-மிருகங்களும், கருடன் முதலிய பறவைகளும், ஆதிசேடன் முதலாகிய பாம்புகளும், பிறந்ததாகக்கூறும் கதைகள் வேடிக்கையாக உலகப்பொருள்களைத் தெரிவிக்கும் கற்பனைகதைகளல்லாது உண்மையில் நடந்தவைகள் அல்ல. அப்படிக்கனுபவத்தில் ஒன்றும் பிறப்பதை எவரும் பார்த்திலார்கள். மரமாதிகளிலுண்டாகிய விதைகளிலிருந்து மரமாதிகளும், பறவை, ஊர்வன, நீர்வாழ்வன விட்ட முட்டையினின்றும் பறவை, ஊர்வனவாதிகளும், அந்தந்தஜாதிமிருகங்களுக்கந்தந்தஜாதிமிருகங்களும், மனிதர்பால் மனிதரும் உண்டாகிறார்கள் அன்றி, உயர்திணையாகிய மனிதர்பால் அஃறிணைப் பொருள்களும், அஃறிணையில் உயர்திணை மனிதர்களும் உண்டாதலின்மையின், மலையிலும், ஜலத்திலும், காற்றிலும், அக்கினியிலும், ஆகாயத்திலும் சந்திரனிடத்திலும், சூரியனிடத்திலும், துரும்பினிடத்திலும், யாககுண்டத்தி

னிடத்திலும்; கும்பத்தினிடத்திலும், குதிரையினிடத்திலும், கிளியினிடத்திலும், கண்ணாடியிலும், ஆண்வடிவ மனிதனுடைய முகத்திலும், தோளிலும், தொடையிலும், பாதத்திலும், பெருவிரலிலும், மார்பிலும்; நாவிலும், கதாயுதத்திலும், ஆபரணங்களிலுள்ள இரத்தினங்களிலும் மனிதர் பிறந்ததாகச் சொல்லுதலை அசம்பாவிதமாகக் கொள்ளத்தடையில்லையல்லவா? புத்திமானாகிய வித்துவானே இதையெல்லாம் மெய்யெனக் கொள்ள விதிப்போக்குத்தான புத்தி பூசியானாலும் கேட்போருக்காயினும் புத்தியிருக்க வேண்டாமா? இதுபோலவே இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், பிரமன் முதலிய தேவதைகளும், அவர்கள் கூறிய நூல்களும், தவளையும், அன்னமும், குரங்குகளும் கரடியும், வண்டும், கிளியும், தும்பிகளும், பேசிய நூலை செய்த நூலை உபதேசித்த வாக்கியங்கள் எல்லாம் தாம்பரை மறைத்தெழுதிய ஆரியர் செய்த கற்பனை என்று கொள்ளாது உண்மையில் நடந்ததென்னக் கேட்டலும், கற்றலும், பிறர்க்குச் சாற்றுதலும் அசம்பாவிதத்தை மெய்யென நம்பிவந்த நமதறியாமையே யல்லாது உண்மையை யுணரும் உயர்ந்த புத்தியாகுமா? இதல்லாமலும் மனிதருக்கு விதித்த வருணாசிரம தருமாதிகளை ஆய்ந்தறியாதவரும் பழக்கத்தால் வேஷதாரிகளைக் காப்பாற்றிவருதல் விபரீத புத்தியிலும் விபரீதபுத்தியாகுமல்லவா? உலகம் இயற்கை யென்பதற்கும் சிருட்டியென்பதற்கும் தடையாகப் பிரத்தியக்ஷத்திற் காணப்படுகின்றது உலகை இயற்கை செயற்கை என்றுபோராடுவோர் முடிவாகத் தன் கருத்தை நாட்ட முன்வந்து, போதுமான அனுபவத்தைக் காட்டி, சந்தேகத்தை அகற்ற வல்லாரைக் காணகிலோம். முன்னெழுதி வைத்துள்ள அசம்பாவித கதைகளையும், புத்தகங்களையும், ஆதாரமாக்கிப் பேசிவருகின்றனர். இத்தகையார் ஆசை வெட்கமறியாதெனும் பழமொழிக்கு இலக்காக நிற்கத் தலைப்பட்டார்கள்போலும். அனுபவம் தராதசொற்களால் ஆக்கமென்னே. இறந்த பின்னன்றோ ஆக்கம் தெரியுமென்பாராயின், ஏதிறந்த பின்னரெனக் கேட்கவேண்டிவருகிறது? உடலிறந்ததெனில் சாம்பலும் மண்ணுமாவதன்றி வேறாகக்காட்டுவாரில்லை. உயிரிறந்தபின்னரெனில் ஆக்கம்பெறுவார் யாவர்? உடலிறந்த பின் உயிரிறவாது ஆக்கம் பெறுகிறதெனில் ஞானேந்திரிய கருமேந்திரிய அந்தக்கரண பிராணாதிகளை அவயவமாக வுடைய உடலிருந்த உயிர்

ஆக்கம் பெறலெதனால்? சூட்சும தேகத்தாலெனில் சூக்மாங்கம் வாமபற்றதாகையால் பிராணாதி யிந்திரியம் அதில் தடையுற்றிரா. அன்றியும் சூக்குமாங்கம் தூலத்தை விட்டுத் தனித்திராது. எப் பொருளின் சூக்குமாங்கமும் தூலத்தைவிட்டு வேறிடத்திலிருக்கக் கண்டாரில்லை. காட்டுவாரையுங் காணோம். கனவிற்காணும் சூக் குமதேகம் நனவில் தூலதேகத்திலும், சுழுத்தியிற் காரண தேக திலும் அடங்கிவிடுவ தனுபவமாகி இருக்க இது தனித்து உயி ரோடும் இந்திரிய அந்தக்கரண பிராணாதி வாயுக்களோடு நித்திய நரகம், நித்திய சொர்க்கம், அல்லது சிலகால நரகம், சிலகால சொர்க்கம், அல்லது நித்திய சூரிய பதம் பெறுமென்கை அசம்பா விதமாம். ஆகையாற் சீடனே! உலகம இயற்கை யென்பதற்கும் சிருட்டி யென்பதற்கும் வேறாக நின்று விளங்கலால் இதை அநா தியாகக் கொள்ளலே தகுதியாமென்று விசாரித்த பெரியோர்கள் விளம்புகின்றார்கள். மகம்மதியரும், கிறிஸ்தவரும் நித்திய நரகவா தனையை விதிக்கும் கடவுளை நீதிஅதிபரும், இரக்க முள்ளவரும், என உரைத்தல் அதிசய மல்லவா? இப்படிப்பட்டவர் எல்லாவுயி ருக்கும் தாயுந் தந்தையுமாவாரா? இவரைப்பற்றிபோதிக்கும் மத ஸ்தர் எவ்வளவு இரக்கமுடையவராக இருப்பரோ நினைப்பிற் சகி க்கமுடியவில்லை. அறிவற்ற மிருகங்களையும, அறிவற்ற ஏழை களையும், இம்சிக்க இவர்கள்கொண்ட கடவுள் குணமாகிய கொடு ந்தண்டனையை உபயோகிப்பதில் அஞ்சுவார்க ளென்பதற்கு இட ங்காணோம்.

இவர்களைப்போலவே சிவபராக்கிரமம், விஷ்ணு பராக்கிரமம், சுப்பிரமணியர்பராக்கிரமம், கணபதிபராக்கிரமம், சத்திபராக்கிரமங் களை உலகத்திற் பரபப பிரயாசை யெடுத்துக் கொள்ளும் உத்தம வித்துவான்களும் மிகவும ஜீவகாருணிய முடையவர்க ளாகவே இருப்பார்க ளென்பதிற் கென்ன ஆக்ஷேபம? பல விதத்திலும் உண்மையாக ஆத்மாக்களுக்கு நற்குண, நற்செய்கை, நன்ஞான முதலியவைகளைப் போதிப்பவர்போன்று வெளிப்போந்து, துர் மத, துராசார, துரகங்கார, துராபிமானாதிகளை யேற்றுமவர் துஷ்டப் பிரவர்த்திகளே யல்லாது உபசாந்தமூட்டும சாதுக்களா கார்கள். உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகஞ் செய்யும், துன்மார்க்கர் களைச் சாதுக்களாக நினைப்பது, சங்கடத்திற் கிடமேயாகும். அறக் கருணை மறக்கருணையென்னு மிரண்டு முடையானே ஈசனென

சிலபோலி ஞாயங்கள் காட்ட முயல்வார்களானாலும், அவை கொள்ளத்தக்கனவாகா? நிராபராதிகளையும் தன் சாமார்த்தியத்தைக் காட்டும்பொருட்டும், தன்புகழை நிலைநாட்டும் பொருட்டும், தீராத் துன்பத்திற் காளாக்குகை தெய்வத்தன்மைக் கழகாகுமா? கடவுளென்பான் ஜனனமரணாதி அவஸ்தைகளும், காமக்குரோதாதி குணங்களும், விருப்பு வெறுப்பாதிரியையும், நாமரூபாதி பொருட்பேறும், இவையிலராகி இருத்தல் ஞாயமாகும். அத்தகையார் சிலரை வாழ்வித்தும் சிலரைக் கோபித்தும், நடத்துபவராகார். அன்போடும் ஆபத்தைத் தீர்த்துக்காக்கும் தாய்தந்தையர் இருக்கவும், அறியாமையாலும் அடங்காமையாலும் துஷ்ட கிருத்தியஞ் செய்து, துயர்க்குள்ளாகும் சிறுவரைப்போன்று, உயிர்கள் துன்பப்படுகிறார்களேயன்றி வேறில்லையென்பதே நிச்சயமும் நியாயமுமாகும். கடவுள் உலகை முதல் முதல் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று ஒருவர் கேட்கும் வினாவிற்கு மீளவும் ஆட்சேபம்பெறாத சமாதானஞ் சொல்லுகிறவரையில், உலகம் சிருஷ்டியென்பது நிலைபெறாத நிரர்த்தக வசனமேயாகும். அன்றியும் இம்மதத்தினர் லட்சம் கோடி கணக்கான திரவியங்களைச் செலவிட்டு, ஆலயங்களும், தேரும், ஆபரணங்களும், விக்கிரகங்களும், புதுக்கி- நேத்திரோற்சவாதிகளும் செய்து, அவரவர் தம்மதச் சனங்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டாக அவரவர்களுக்கு வேண்டிய சவுகரியங்களும் செய்கிறார்கள். இப்படிச் செய்வதில் இந்துக்கள் செய்யும் குளம், சாலை, சத்திரம், அன்னதானம், முதலியன சிலவிடங்களில் பலருக்கும் உபயோகமானாலும் பலவிடங்களில் பொதுப் பிரயோஜனமாக விராமலிருப்பதோடு வேடிக்கைக்காகச் செய்யும் வீண்செலவுகள் வெகுவாக விருக்கின்றன. கரையான்புத்தியற்று தனவமிசத்திற்கும், இதரவுயிர்களுக்கும், தீங்கிழைக்கும் பாம்பிற்கிடமாக்கியதுபோல இந்துக்களில் அனேகர் செய்கிறார்கள். இந்துக்களில் அனேகர் அசௌகரியங்களை அதிகமாக விளைவித்து, அனந்தவுயிர்கள்படும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களைப் பக்தியாகவும் சிரத்தையாகவும், புகழ்ந்து பேசி, எவரையும் ஏமாற்றுகிறார்கள். மகம்மதியர்களில் ஏழைகளின் அன்னவஸ்திரத்திற் கடுத்த செலவேயல்லாது அதிக வீண்செலவு இருக்கக்கண்டிலம். கிறிஸ்தவர்கள் தம்மதம் பெருக்கப் பாடசாலைகளையும், வைத்திய சாலைகளையும், அமைத்திருப்பதோடு மார்க்கவிருத்தி செய்யும் யோஜனையோடு ஆலயத்திற்குச் சிலபொருள் செலவிடுபவராக இருக்கிறா

கள் எல்லாமதஸ்தர்களாலும் கடவுள் ஒருவர் உண்டெனவும், பாவஞ்செய்யலாகாதெனவும் போதிக்கப்படுகிறதென்ப தனுபவம் அன்றித் தண்டிப்பாரொருவருமுண்டாயிருந்தால் பொய், கொலை, களவு, விபசாரம், பொறாமை, சூது, குடி, அகங்காரம், வீண்பெருமை காட்டல் ஆகிய பாதகங்களைப் பாவமனிதர் அதைச் செய்யலாகாதெனப் போதிப்பவர்கள் ஆனாலும், தத்தம்மதத்திற் சேராதவர்கள் மேற்சொல்லிய பாவங்களைச் செய்யாதவராயிருப்பினும் மோக்ஷம் பெறுதற்கிடமில்லை யென்பவர்கள். அன்றித் தத்தம்மதாசார குருக்களையும் தாங்கள் கூறும் வேதவசனங்களையும் தாங்கள் கொள்ளும் கடவுளையும் அங்கீகாரஞ் செய்யாது வேறுபடுவோரை நரகத்திலழுந்துவோருமவராகவே கூறுவர். இதன்றித் தம்மதத்தை ஏற்காதவர்களைத் தத்தம் மதத்தினர் செய்யும் இம்சைகளையெல்லாம் புண்ணியமென்றே புகல்வோர்கள். இம்மதத்தினரெல்லாம் கடவுள் சொரூபத்தையும், உலகின் வரலாற்றையும், பந்தமுண்டாகும் காரணத்தையும், மோக்ஷத்தின் இலக்கணத்தையும், இவற்றையெல்லாம் பெறும்பலனாகிய ஜீவனின் லட்சணத்தையும், மயக்கமற உணர்ந்து உணர்த்துபவர்களல்ல. நாமென்பதற்குப் பொருள் தெரியாமலே, ஆயாமலே நாமெல்லாம் அஞ்ஞானிகளேயென்று சிலரும், நாமெல்லாம் பாபிகளேயென்று சிலரும், நாம் கிஞ்சிக்ஞரே யென்று சிலரும், ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவோர்கள். இறந்தவர்கள் கூறிய நூல்களையே பிரமாணமாகக் கொள்பவரேயல்லது இருப்பவர்கள் கூறுகிற நூல்களை யுக்தியனுபவத்திற்கு ஒத்தனவாக விருப்பினும் கடவுளால் கொடுக்கப்படாதவை எனவும் அவற்றைக் கேட்கவும், பார்க்கவும் படாதென்பவர்கள்.

தேவவசனம் யுக்தி யனுபவங்களுக்கு விரோதமாகிய அசம்பாவித அவாந்தரப் பிரயோஜனச் சொல்லாகவே இருக்கவேண்டுமாம். ஐயோ இதென்ன வநியாயம்! இல்லதைச்சொல்வதே ஏற்றமென்பவர் செல்கதியாதென நிர்மாணித்திருக்கலாம் நாஸ்தியேயன்றோ? இவர்களில் தேவனை என்றும் அரூபி என்பவர்கள், தேவனை எப்படிக்கண்டு, எப்படிப் பேசினரென்னக் கொண்டார்களோ? தெரியவில்லை. மோசே யேசு முதலியோராலும், மகம்மதாலும் எழுதப்பட்டவைகளைக் கற்றுத் தெரிந்திருந்தும், அவற்றை தேவ வசனமாகவும், மற்றவர்கள் எழுதியதை மனிதவசனமாக

வும், சொல்லுவோர் தம்மால் எவ்வளவு தூரபிமானம் இருக்கிற தென்பதனை உணருபவராகக் காணப்படவில்லை. இவர்களெல்லாம் உலகப்பொருள் வரவையும், தம் கொள்கை நம்புவோரால் தமக் குண்டாகும் பெருமையும் பெறப் பாடுபடுபவர்களன்றி உண்மையில் உயிர்கள் இம்மைக்கும் மறுமைக்கும், மும்மைக்கும் செய்ய வேண்டியவைகள் எவையெனக் கண்டுபிடித்துத் தாமும் ஒழுகி அந்நியரையும் நடத்துவோர்கள் அல்லர். ஆயினும் அவர்கள் கூறும் பாவங்களின்றும் விலக வேண்டியது ஒவ்வொருமனிதனுக்கும் கடமையாமென்பது தப்பல்ல. இதை எந்தத்தேசத்தாரும் ஒப்புக் கொள்வதே யல்லாமல் நிந்தியார்களென நினைக்கின்றேன். ஏனெனில் பொய், கொலை, களவு விபசாரம், துராசை, குரோதம், பொறாமை, சூதாட்டம், வஞ்சனை, களியாட்டம், துர்ராகம், துராங்காரம், முதலியன செய்வோன் இகத்திற்றானே நிந்தையும் துன்பமும் அடைவது பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கையில் இக்குணங்களை நல்லவையென எவர்புத்தியும் எவர் மனசாக்ஷியும், ஒப்பிக்கொள்ளு மென்கை ஒருபோதுமடாது. இத்துர்க்குணங்க ளுள்ளாரை வெறுக்காதவர்கள் அரசர் முதலிய எவரும் இலரவர். இக்குணங்க ளில்லாதவன்பால் நீதியும், நியாயமும், மானுஷீகத்துவமும், அமைதியும் கடவுள் பக்தியும், ஜீவர்களிடத்து அன்பும் இல்லையென லாகாது. மேற்சொல்லியதீக்குணங்களை விடுதலும் நற்குணங்களைப்பழகுதலுமே சித்த சுத்திக்கு ஏது அல்லாமல், நற்குணங்க ளில்லாத வீணுசார வேஷபூஜைகள், சித்த சுத்திக்கு ஆதாரம் ஓர்போது மாகா? அந்நியரைப் பழிக்கு மகங்காரக் குருமபிற்கு ஆதாரமாகிய ஜாதி மதாசார கட்டுதிட்டங்கள் நீதியும், நியாயமும், ஞானமும், பக்தியும், புத்தியு மாகாதெனவே ஆகும். இந்துக்களின் வேதத்தில் பிரமத்தின் இலக்கணம் சுஜாதி, விஜாதி, சுவகத பேதரகித அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தாதிகளென கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஜீவன் இலக்கணமோ அவித்தியா பிரதி பிம்ப அவபாச சைதன்னியமாக விருக்கின்றது. ஜனன மரண சம்சார துக்கத்தையே மித்தியா பந்தமாகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஜனன மரண சம்ஸார துக்கங்களின் அத்தியந்த நிவிர்த்தியோடு பரமானந்த பிராப்தியையே மோக்ஷமாகக்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது.

மார்க்கமே அஞ்ஞானநாசஹேதுவாகிய சத்சாஸ்திர, சத்குரு வாக்ய [illegible] சிரவண மனன நிதித்தியாசனாதிகளா க [illegible] சிரவணஞ் சத்குருபால கேட்க [illegible] நிருக்கதலால் [illegible] யாகத்துணைச் சோககாரகையால [illegible] காரணமாக விருக்கின்றன. [illegible] பிரவர்த்தி ரகித நிராசை காரணமாயிருக்கின்றது. நிராசைக்கோ உடலுலக வாழ்வின் நிலையாமையையும் [illegible] தன்மையையும் எண்ணிப் பார்ப்பதாக விருக்கின்றது. இப்படியாக உடலினது நீசத்வத்தையும் உலக வாழ்வின் நிலையாமையையு முணர்ந்து மோக்ஷம் பெற நினைப்பவனா அப்படிக்கு நன்மையையுண்டாக்க, உபகாரமாகி குணங்களே மேற்கொள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. அல்லாமல் சாதியாசாரமும் மதாசாரமும் மேற்கொள்வது பயனுக்க காணப்படவில்லை. ஆகையால ஜாதியாசார மதாசாரங்கள் சித்தசுத்திக்கு ஹேதுவென்கை சிரிப்புக்கிடமாம. உலகை வஞ்சித்து தாமமேம்பட்டு வாழ நினைத்தவர்கள் [illegible] மோக்ஷ சாதனமாகவும் உலகோர் [illegible], அவை தெய்வங்களா? மோசத்தையே மோக்ஷ சாதனமென அவசரத்தால அறிகிறார்கள் போலும். நித்திய கருமானுஷ்டானத்தி [illegible], வேத அத்தியயனத்திற்கும் அதிகாரியாகாத ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் பிரமசரியத்திற்கு அருகராவதெங்ஙனம்? இங்ஙனம் பிரமசரியத்திற கருகர் அல்லாதார் கிரஹஸ்தராதல எங்ஙனம்! இவ்விரண்டுமில்லாதார வானப்பிரஸ்தாசிரமமும் சந்நியாசமும் பெற வழியுண்டோ? இல்லாதபோது மோக்ஷமென்பது பிராமணருக்காக்கி, மோசமென்பதை ஸ்திரீ சூத்திராதியோர் பெறுபவராகவே முடிகிறார்கள். வேதமல்லாத இதர பாஷா கிரந்தங்கள் இல்லையோ? அவற்றைப் படிக்கலாகாதோ? அவற்றில் [illegible] தத்துவங்கள் அடங்கி நிற்கவில்லையோ எனச் சிலர் [illegible] அவற்றைப் பயிற்றுவிக்கும் அதிகாரம் [illegible] அல்லாத ஏனையோருக்கு [illegible] இடமேது? பெற்றால அரசர் [illegible] விடினும் "அம்பட்டன் குப்பத்தில் [illegible]" என்பழிக்கும் பழமொழியை உபயோகிப்பார்களோ? மேலுங் காதாலும் கேட்கப் போதிப்பதென்றால், அவனுக்கு வேதரகசியம் எப்படித் தெரியுமெனக்

கேட்கும் கேள்வியை பாடங்கற்போர் சித்தங் கலங்க உரையிடா திருப்பார்களோ?

பாஷாக்கிரந்தமும் உபநிஷதார்த்த பூர்த்தியை யுடையதாகவே இருக்கிறதினால், பாஷாகிரந்தம் கற்ற சூத்திரனும குருவாகலாமே என ஒப்புவாராயின், அப்போது உபநிஷத்தைப்படிக்க அல்லது கேட்க அல்லது உதாரணமாக எடுத்துக்கூறல் ஆகாதெனல் ஏனோ? உச்சாரணைப் பிழையால் பாவம் சித்திக்கும் என்பாராயின் சூத்திரனுக்கு அத்தியயனம செய்வித்திருந்தால் அப்பாவம் அவனுக்குச சித்திக்க இடமிராதல்லவோ? உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தை உணரும வல்லமையுள்ளவன் அத்தியயனம் கற்க அருகனுகானோ? அனுபவத்திலோ வேதம அல்லது வேதாந்தம சிறிது மறியாத பிராமணர் வெகுபேர் உண்டு எனல் ஒருபோதும் பொய்யாகாது. இவர்களுக்குஞ் சோடசோபசாரஞ் செய்ய விதியாதாலமைந்ததோ அறியோம். சூத்திரரிலும் சிலர் கற்றோராகக் காணப்படுகின்றாகள். இவாகள் அபபூஜியதையைப்பெற இடமுண்டோ? இல்லை. ஏனெனில மூவருணத்தாரின் ஏவலல்லாது, பிற பெற அதிகாரம் இல்லாத சூத்திரன் குருபட்டம் பெறல் கூடாமையால். அனுபவத்திலோ சூத்திரரிலும சந்நியாசிகளும் சமுசாரிகளும் காணபபடுகின்றனர். இவர்களிலும் கந்தாசாரகதை படிப்போர் பெருமபாலார். சாதி, மதம், குலம், கோத்திரம், சூத்திரம், ஆசாரம முதலியன விட்டு எச்சிற பொறுக்கும சோம்பேறிகள் ஓர் பயனும பெற்றிலர் என்பதையாவரும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். ஜாதியை விடுதலே சர்வபிரயோசன சித்தியென மதிப்பவர் மூடரேயாவர். சில ஞானமான சிலவார்த்தை பேசினமாத்திரத்தில் எச்சிற்பொறுக்கியாக ஏறபடவேண்டும் என்பார்கள். இல்லையாயின் கருமம, பக்தி, யோகாதிகளைக் கடைப்பிடித் தொழுகவேண்டுமென்பர். இத்தகைய சந்நியாசிகள் வாதம் துர்வாதமல்லாது ஞாயமாகாது. தொழிலால் சாதியும, கொள்ளல் கொடுத்தலால் குலமும் கோத்திரமும், நேர்ந்ததென அறிவதே மேலான அறிவாகும! ஒருவரை யுயர்த்தியும், ஒருவரைத் தாழ்த்தியும், பேசுவதற்கு அன்று; அப்படிபபேசுவது தகாதென்பதே ஆராய்ச்சியாம், என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஜாதியும், குலமும், கோத்திரமும் இடையில் மனிதர் ஏற்படுத்திக் கொண்டதல்லாது, இது அநாதியாகிய மனிதவியக்தியில் சமவாயசமபந்தமாக 'உடன்பிறந்

திருக்கிறதெனல் ஞாயவிருத்தமாம். உலகில் கற்று, நல்லவழி நடாது, யாவரையும் அடத்தாவிக்க, பாழ்படுவார்களை மேலோரும் பெரியோரும் மாவார். அதுபோலவே நல்லாதவரும் கபடிகளும் தாழ்ந்த மூடசூத்திரரே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. ஆடை, வேஷம், ஆசாராதிகளால் உபாந்தோராகப் பேசுவோரைப் பற்றென நினைத்தல் பயனுடைத்தாம்.

கல்லாரொருவன் குலநலம் பேசுதல் நெல்லினுட்பிறந்த பதராகுமம்மே" என்பது சிறந்த அரசனின் திறைமொழியாம் அன்றோ? இக்கற்றினரானே பன்னத்தாரக்கக்க தருமார்த்த காமமோக்ஷ சாதனத்தொழில்கள் இருக்க இவற்றைச்சைவிட்டுத் தேச மிறந்தபின் வேறு லோகங்களில் பயனை அடைவதாகக் கற்பித்துக்கூறும் மனவாக்குக்காயங்களின் தொழிலாகிய கருமம்பக்தியை விரும்பலென்னை? சிலாக்கியமோ? அறியோம். இனி ஸ்திரீ சூத்திரர்கள் நித்திய நைமித்தியகமாதி கருமங்களை வேதத்தில் அதிகாரம் பெற்ற ஜாதியார் நக்கே இருக்க விட்டு, தருமார்த்த காம மோக்ஷமடைய கற்பிக்கும் நூல்களைக் கற்று, தமக்கு இயற்கையில் வாய்ப்பாதுள் மானுஷீக இணையிலாச் சுதந்திரத்தைக் கையாள ந்தக்க வழிகளைக் கண்டு கடைப்பிடித்து, ஒழுகுதலே எக்காலத்தும் பெறத்தக்க கருமமாம். உயிரோடிருப்பாருக்கு, உணர்வைச் சுருக்கொழித்து, செத்தாரைச் சொர்க்கத்தில் சேர்க்கப் பாடுபட்டு தமக்கு வரும்படியையும், பூஜிப்பதையும், தேடிக்கொள்வோர் கருமத்தைக் கைவிடாமையானது ஸ்திரீ சூத்திராதியோர்க்குக் கனநஷ்டமாகும். அதனால் அக்கருமங்களை ஏற்றல் வேண்டும்? எத்தகை ஆசாரம், பேதத்தை யொழித்து நித்தியானந்த போதத்தை யுண்டாக்குமோ அத்தகையாசாரமே சத்திய ஆசாரமாம். செத்தாரைச் சொர்க்கத்தில் அல்லது பிதிர்லோகத்தில் அல்லது கைலாசாதி பதவிகளில் சேர்க்குமெனும் மந்திர தந்திர ஆசார உபதேசங்கள் எத்தகையார் ஏற்கப்பாலதோ ஆராயமின். உயிரினுண்மையும், தேகாதி தேசகால வஸ்துக்களின் இன்மையையும் உணருமறிவுடையார் இயற்றற்பாலதேயோ? "நானன்றோ மூடன் ஆகையால் இத்தாசி என்னைத் தான் தும்பிட்டாள்" என்ப பெருமைக்காகக் கலகமிட்ட நாலவர்கதையைப் போன்று, நாமனு ஞானிகளாகையால் சதாகாலமும் நாம கருமஞ்செய்ய வேண்டியதே யென்போர் கதையையும் இருக்கின்றதெனலாமன்றோ! நாம்

ஞானியாகல் ஆகாதென்பது ஏனோ? எவர் லாபத்திற்போ அஞ்ஞா
னப்பட்டம் அங்கீகரித்துக் கருமசாஸ்திர [illegible] தெ
ரியவில்லை. ஜாதி [illegible]
லது தெரியாத [illegible]
திர விஷ்ணுகோத்திர [illegible]
துவோர யாவருக்கும் [illegible]
த்திர, பிரம கோத்திர [illegible]
சூத்திரங்களை விட்டுவிட்ட [illegible]
ஜாதிமத குலகோத்திரங்க [illegible]
தில கோத்திர சூத்திர ஜாதி [illegible]
அஞ்ஞானமும், ஜீவத்துவமும், [illegible]
யமும் சம்பவித்தது நில்லாநின்றன [illegible] பெரும்
பேறு எனில் இதையகற்ற வேண்டியது [illegible] வருந்தும்
கடமை யாகாதோ? அழியாச் [illegible] அழியும்
போகப்பிராப்தி அதிகமாகுமோ? [illegible]
சோபதவியின் யோஜனை யென்னவெ, [illegible]
வேண்டுவன தேவையெ யனறோ? இங்ஙனம் யாவருக்கும்
திண்டியும் சோபதவியும் வேண்டியிருக்க, [illegible]
குரிய வருமபடி கருமமும், சோபதவிக [illegible]
நத வாராய்ச்சியி னதிகாரமும், [illegible]
லேனோ? "ஜாகரிதே பிரமம சொப்னே [illegible]
ருதரஸ் துரியமக்ஷரம்" எனறதால [illegible]
ல்லாம பிரம கோத்திரம், விஷ்ணு கோத்திரம், [illegible]
பரப்பிரமகோத்திரம், ஆகிபிருக்கதல [illegible]
விஷ்ணு கோத்திரம். சிவகோத்திரம், பிரம [illegible]
பரப்பிரம சூத்திரத்தையும் தரிப [illegible]
இடையில் கறபிதது கொண்ட கோத்திர [illegible]
அதுஉண்மையும சிரேஷ்டமுமாகு [illegible]
ததும், பொல்லாததும, நில்லாதது [illegible]
நஷ்டங்களை மேறகொள்ளல [illegible]
பெண்ணை ஆணாகவும செதத [illegible]
கள் செய்தது நமக்கும் செய்யு [illegible]
ரக் கற்பனைக் கதையை நடபியல [illegible]
குப்போய்த் தம் பிதாக்களையழைத்து [illegible], பிதா [illegible]
சொர்க்கத்திற் கொண்டு போய் விடுவதாகவும நினைக்கிறார்கள்.

உண்மையில் "மந்திரத்தால் மாங்காய் விழாதென்ற" பழமொழி மெய்யன்றோ? மரத்தின் மாங்காயை மடியில்விழத் தன்னிடம் வரச்செய்யாதமந்திரம் பிறர்க்கனை வரசசெய்யுமென்கை பித்தேயலலது வேறென்ன? கல்லுக்கும கட்டைக்கும் பிராண பிரதிஷ்டை செய்யும் மந்திரம் கிழவுடலிலிருக்கும் பிராணனை இறந்துபோன வயதுடம்பிற் செல்லச பிரதிஷ்டை செய்துகொள்ள லாகாதோ? ஆ! ஹா! செய்துகொள்ளலாம். பூர்வம பரகாயபரவேசம் செய்திருக்கிறார்களென, அஷ்டமாசித்திக ளதையும் அஷ்டகர்மப்பயனையும் காகிதங்களிற காட்டுவார்களையன்றி, உண்மையில் அறியார் கைப்பொருள் கவாதலாகிய சித்தி ஒன்றையேயன்றி, மற்றவைகளைக் காட்டுவரைக காணோம. ஒருவன் தன்னுடலை யணுவாக்கிக் கொள்ளின் எனையோருக கிடரிலலையென்பது உண்மையே; இப்படிச செய்தானைப் பிரத்தியக்ஷத்தில் கண்டிலம். ஒருவன் உலகை யணுவாக்கிவிடின் உயிர்ப்பயிராதிகள் என்னகதியையடைந்திருக்கும் என்பதை யோசிக்கவேண்டியதே. இதன்றி ஒருவன் தன்னுடலை மகிமாவால் விசுவரூபமகொள்ள அனுமானைப போலவும், விஷ்ணுவைப போலவும், பெருக்கிவிடின் அப்போது எனையோர் இருத்தற்கு இடம எங்கேயுண்டாம? உலகமெல்லாம் வயிற்றிலடங்கியிருக்குமெனில், வயிற்றிலுளடங்கிய ஒருவன் வெளியிற் பெருத்திருக்கும உருவத்திலுடைய முகத்தை எவ்வாறு தரிசிப்பான்? தரிசித்திருகக இடமுண்டாயிருக்குமா? இவன் வெளியில் உலகத்திலும விஸ்வரூபத்தின் வேறிடத்திலும இருக்கின்றன்றே தரிசிப்பான. கடவுள் மகிமையையும், பெரியோர் மகிமையையும அஞ்ஞானிகளாகிய நாம் அறியோமெனில இவற்றைக் கேட்பதாலும, கேட்பிப்பதாலும, நமபுவதாலும, நமபச செய்வதாலும, நமக்குவரும பிரயோசனம என்ன? ஏமாற்றமன்றோ? இவற்றைபபோலவே, இலகிமாவும, கரிமாவும, பிராபதியும், பரகாயபரவேசமும், ஈசுவரதவமும அமையுமென வறிதல வேண்டும். நல்லறிவுடைய சீடனே! இவையெல்லாம மேற்படி பிரமோபநிஷததிற் கூறிய விஷ்ணு ருத்திராதியர் நனவு கனவு சுழுத்திகளிற்காட்டும் சர்வதேக, சர்வலோக, சமஷ்டிஞான சொருபத்தின் பிரவிர்த்தி, நிவிர்த்திகளின் தத்துவ உருவங்களின் உருவகக்கதைகள் அன்றி வேறலலவென உணருவாயாக. இங்கு யான் உரைத்த அஷ்டமாசித்திகளின் பாவமதானே, நீ அவனவ

ளதுவவை யெனவறியும் அறிவிற் கணேசாமானாலும், தத்துவ
ஞான நிஷ்டாபரர்கள், நிதரிசனமாயறிகிறார்கள் என்பதிற் றடை
யில்லை. சுருங்க வுரைத்த இக்கருத்தையறிய விரும்புவோர், நல்
லோர்பாற்கேட்டுத் தெளியி னறியக்கூடியதே யன்றி, சொல்மா
த்திரக் கற்பனைக்கதையன்று. ஆகையாற் சீடனே! புராணங்களிற்
கூறிய எல்லாவிஷயங்களுக்கும், கருத்து வேறாயிருத்தலினால்,
கதையை நடந்ததாக நினைப்பது நூலறிவீனமேயாம். நூலமாகக்
கொள்ளினும் முன்பின் கூறியுள்ள விஷயங்களியாவையும் கூட்டிக்
கருத்தைக் கிரகித்தறிந்தால் நல்லஞானமே யுண்டாகுமென்பதில்
ஆக்ஷேபமில்லை. முன் பின்னுள்ளவைகளை விடுத்து அவற்றின்
கருத்தையும் விட்டு வியர்த்தமாகத்தாங்கொண்ட கருத்தைச்சாதிக்
க முயலின் வீண்கலகமும், விருதாப்பிரயாசையும், பிரசங்கித
கஷ்டமும், தேககஷ்டமும், தேகப்பொருள் நஷ்டமுமாகுமே யல்
லாது உண்மைஞான உதயமாகாது. பூர்வமே யெழுதிய எல்லாக் கிர
ந்தங்களிலும் தேவிசொல்ல, சிவன் சொல்ல, விநாயகர் வாமருள
சுப்பிரமணிய ரடிபெற்றுக்கொள்ளக்கேட்க, சரஸ்வதி நாவிலமர, பிரம
ன்சொல்ல, ஆங்கிரா சொல்ல, வருணன் சொல்ல, பார்வதி கே
ட்க, கருடன் கேட்க, சௌனகர் கேட்க, சூதபுராணிகர் கேட்க,
அனுமார் கேட்க, வசிட்டன் கேட்க, சப்தரிஷிகள் கேட்க, நந்தி
கேட்க, நாரதர் கேட்க, மகரிசாரணியர் கேட்க, சிவன், பிரமா
விஷ்ணு அல்லது மற்றவர்கள் சொன்னதென எழுதிய வித்வான்
கள் தத்தம் கருத்தெனச் சாதுவிடுத்ததும் இதுபற்றியே. பிருதி
வியென்னும் பூமிதேவியும், அப்புவென்னும் கங்காபவானியும்,
தேயுவென்னும் அக்கினிபகவானும், வாயுவென்னும் காற்றுப்பக
வானும், சூனியமாகிய ஆகாசவாணியும், சூரியபகவானும், சந்திர
பகவானும், மேஷரிஷபாதிராசிகளும், சூரியன் சந்திரன் முதலா
கிய நவக்கிரகங்களும், அசுவனி பரணிமுதலிய நட்சத்திரங்களும்,
ஜாக்கிராவஸ்தை யென்னும் பிரமதேவனும், சொப்பனாவஸ்தை
யாகிய விஷ்ணுவும், சுஷுப்தியவஸ்தையாகிய உருத்திரனும்,
பிரகிருதி என்கிற விநாயகரும், ஞானேந்திரிய அந்தக்கரணமெ
னும் ஆறுமுகக்கடவுளும், அஞ்ஞானபூமியாகிய சப்தரிஷிகளும்,
சொல்லவும் கேட்கவும் இருந்ததாகவெல்லா மந்தப்புராணங்களிலும்
கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மண், நீர், அனல், வளி, வான், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்
திரங்கள் மன எதிரில் காணப்படும் அஷ்ட பதார்த்தங்கள் அஷ்ட-

வாக்கலைகளையும், தேசங்களையும், கொள்ளப்படுகின்றன. இவ்வெட்டினது சகாயகலப்பால் வெளிதிக்கிரகங்கள் உண்டாகின்றதினால் சூரியவம்சத் தரசர்கள் கதைகளும், சந்திரவமிசத்தரசர்கள் கதைகளும், நட்சத்திர அம்ச புத்திரர்கள் கதைகளுமே புராணங்களாக முடிந்திருக்கின்றன. அந்தப் பேதிப்பவர்க்கு மேற் சொல்லிய மண், நீர், அனல், வளி, வான், என்கிற பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திர, மகேஸ்வர சதாசிவங்களும், சூரிய, சந்திர, நட்சத்திரங்களென்கின்ற சூரியவமிசம், சந்திரவமிசம், நட்சத்திர வமிசங்களும் போலாதார அண்டமெனவும் பிரமாண்டமாகக் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதினால் "ஜாகிரதே பிரமா" வெனவும், இவற்றின் வாசனையாகிய பிரமாண்டங்களைத் தடசிப்பிலடக்கிக்கொண்டு இருப்பதால் "சொப்பனே விஷ்ணு" வெனவும், இவ்வண்டங்களின் தோற்றத்தை மறைப்பதால் "சுஷுப்தௌ ருத்திர" வெனவும் சொல்லப்படுகின்றன. நனவு, கனவு, சுழுத்திகளின் சமஷ்டிப்புருவாக விருந்து விளங்கி விளக்கும் ஞானத்தை விட்டு, சாரசாரப்பிரயோசனத்தின் இருப்பு அமைப்பதானைப்போல இவற்றின் பிரான தேவதைகளாகிய பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன் அல்லது அவதார சக்திகள் அறிவிக்க அல்லது கூற அறிந்தோம் கற்றோம்பல புராணங்கள் கற்பித்திருக்கிறார்கள். இதையறியாதார் தம்மைத் தேகமாக அறிவது போலத் தேவர்களையும், தேவதேவர்களையும் தேகமாக நினைக்கிறார்கள். புராணமுதல வேதசிரசாகிய உபநிஷத்துக்கள் வரைக்கும் இப்படியே ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிப் விஷயமாக எழுதியிருக்கிற ஞாயத்தால் எல்லாக்கும ஓர் ஸ்தலப்புராணம் அல்லது தீர்த்த மான்மியம், அல்லது ஓர் தேச, கால, வஸ்து விசேஷண முதலியன தெரிவிக்க எழுதுவோர் எல்லாம் சனகபுத்திரர்களாகிய சவுனகாதி முனிவர்களுக்கு, சூதகர்த்தா ஆண்டாகிய சூதபுராணிகர் சொல்லினரென வெழுதி முடிப்பார்கள். அல்லது அஞ்ஞானக் காட்டில் சக்கிரம்போலும் உழலும் நெஞ்சையுடைய நைமிசாரண்ய முனிவர்கள் கேட்கச் சூதபுராணிகர் செப்பினரெனச்செப்புவர். இதனாலே பிரமன்முதல் யாவரும் மனிதர்போல இருந்தார்களென்று யாவரும் நினைக்க இடமுண்டாகிறது. உண்மையில் அப்படியில்லை. அப்படியிருந்தால் ஜாக்கிராவஸ்தையில் யாவருக்கும் தேவர்கள் முதல் தேவதேவர் வரைக்கும் பிரத்தியக்ஷமாகி இருக்கலாம். பிரத்தியக்ஷமாகிச் சொன்னாரென்று

சொல்லுபவர்களெல்லாம் அசரீரியாகவிருந்தும், சொப்பனத்தில் வந்தும், நிஷ்டையிலிருந்து கண்களைமூடிக் கொண்ட காலத்தில் தரிசனமாகியும், சொன்னதாகச் சொல்லுகிறார்கள். பனியைகம்பி உடுத்தவன் கதையைப்போல, இவர்கள் தேவர்களைக்கண்டு வரம் பெறப் பூசிப்பது, நிஷ்பிரயோஜனமாகுமென நினைக்கிறேன். தத்துவ ஆராய்ச்சியால் யான் எனதெனும் அகங்காரமமகாரம் இறக்கப் பெறலால் நாம் இறப்பவர்கள் தேவர்கள் அமிர்தர் ஆகையால் அமரரென்று கூறப்படுகிறது. நான் என்னும ஆணவதேகவான்மபுத்தியைத்தவிர ஜீவான்மாவேறில்லை. இதுவே அஞ்ஞானத்தால் ஜனன மரண துக்க மனுபவிக்கிறதெனக் கற்றோர் கூறுவார். இது புருதி காலப்பிரபந்தம் தேகோகமெனவே நிற்குமென்ப. இத்தகைய ஞானத்தையே அஞ்ஞானமென்ப. இதனாற்றானே ஜனன மரணாதி துக்க சமுசார பிரபஞ்சமுண்டாகிறது. இவ்வஞ்ஞானம் சொரூபஞானத்தால் நாசமாகிறது. சுவசொரூப ஞானத்தையே பரமசிவம் அல்லது பிரமம் அல்லது பரமபதநாதன், அல்லது பரமாத்மாவெனப் பகர்வர். அதிகமாக விரிப்பதில் கற்பவர்க்கும், கேட்பவர்க்கும், சொல்லுபவர்க்கும கஷ்டம அதிகமாகுமென இதை இவ்வளவோடு நிறுத்தி, சுவானுபவ ஜன்னிய மயக்கமற்ற ஆப்தவாக்கியங்களே சப்தபிரமாணமென அங்கீகரித்துக் கொண்டு, இனி உலகத்தை ஆராய்வாம. ஐயம், திரிபு, அசம்பாவிதமென்னும் முக்குற்றமும் நீங்கப்பெற்று, அபரோக்ஷானுபவ ஞானத்தை உண்டாகதவநாகி, உண்மைப் பாடுபடுபவனுக்கு உண்மைப் பயனை யளிப்பதாகிய வாக்கியங்களைப் பிரபலசுருதி வாக்கியங்களென நாமேற்று நடப்பதால், பேரானந்தமடைய இடமுண்டாயிருப்பதால், அவ்விதவாக்கியங்களையும நிராகரித்தல் அழகாகாது. சிலர் வேதத்தில சிலவற்றைக் கொண்டு சிலவற்றை விடுவதிலும், எல்லாவற்றையும் விட்டு வழக்கம்போல நடப்பதே ஞாயமென வாதாடுவர். வழக்கமென்பது எதுவோ? வஞ்சகர் வஞ்சித்து, வேதத்தின்மேல் பாரமேற்றி, நடத்திவந்த வழக்கமா அல்லது மனிதற்கு இயற்கையிலுள்ள வழக்கமா? எல்லாம் விட்டவழக்கமாகக் கொள்ளத்தக்கது எது? நாம்வேதத்தைப பொய்யென்றோமில்லை, புராணங்களை ஒப்பாதிருக்கவுமில்லை. கடவுளை ஏலாதிருந்திலோம், இருக்கிலோம், இனிமேலும் ஏலாது இரோம். ஆனால் அசம்பாவித தேவர்களையும், அசம்பாவித பிதுர்க்களையும், நிஷ்பல

பிரவர்த்தக கருமங்களையும் எவர் சொல்லாலும், எவ்விதத்தா
லும், ஏற்பாமல்லம். பயனின்றிய கருமமும் இருக்குமோ வெனி
ல் ஓர்போதும் இல்லை எனல் உண்மை. எல்லாக்கருமமும் பயனு
டையனவேயாயினும் பின்னுக்குப்பெரும் தீங்கு இழைப்பனவைகளை
எலோம். விபசாரமும், திருட்டும், கொள்ளையும், அடைக்கலம்
வைத்ததை அபகரித்தலும், நம்பிக்கைத்துரோகமும், வஞ்சனையும்,
பக்ஷபாதக சாக்ஷியும், பொய்பேசுதலும், தற்கால பிரயோஜனங்
களைத் தருமவைகளே யென்பதில் தடையில்லையன்றே? பிற்காலத்
தில் எப்பொழுதாயினும் ஓர்போது தீங்கை விளைப்பனவாகாதிரா?
ஆதலால் அறிவுடையோ ரவற்றைப் பகைத் தொழிக்கின்றனர்.
அதுபோலவே பந்த ஜாதி மத ஆச்சிரம ஆசார நித்திய நைமித்திக
கருமாதிகளையும் முன்னிலைச்சுட்டாம் தேவதைகளையும், பந்தத்
தைவிளைவிக்கப் பொய்யுலகத்தைப் பொய்யுடலைப் பொய்போக
த்தை, பெரிதாக்கி, அம்மை மெய்யாக்கச் சாதனமாயிருப்பதால்
அறிவுடையோர் யாவரும் இவற்றை இன்றியமையாக்கருமமென
மேற்கொள்ளாது கைவிடுகிறார்கள்.

சீடனே! பிரத்தியக்ஷமென்பது யாவும் ஒப்பக்கூடிய பிரமா
மாணமல்லவா? உலகில் எந்த தேசத்தவரும் பெண்வடிவ ஜீவர்க
ளின் வயிற்றினின்றே ஆணுரு பெண்ணுருவமாகிய ஜீவர்கள் பை
யினிடமாக வாவது, முட்டையினிட மாவது, உதிக்கவறிந்திருக்
கிறார்கள். கேவல புருஷவடிவ ஜீவனிலிருந்து ஓருயி ருண்டாகக்
கண்டவர் இருக்கின்றார்களா? இல்லையென்பது எவராலும் மறுக்
கக் கூடாத அனுபவமல்லவோ? மரங்களாலும், புற் பூண்டு,
கொடிகளாலும், சிலகிழங்குகளாலும், சிலகிளைகளாலும், சிலஇலை
களாலும், உண்டாகின்றன வென்பது அனுபவமே? ஆயினும்
இவற்றில் சில சிலருக்குத் தெரியாதிருக்கும். வாழை உருளைக்கி
ழங்கு, நாபி, கருணை, சேனை முதலியன கிழங்குகளை விதையாக்
உடையன. கொடிக்கள்ளி, இலைக்கள்ளி, சதுரக்கள்ளி, சர்க்கரை
வல்லி ஆள்வல்லி, வெற்றிலை முதலியன இலைகளையும் செடிகளையும்
விதைகளாக உடையன. கரும்பு, ஆல், அரசு, வாதநாராயணன்,
பூவரசு முதலியனகிளைகளை விதைகளாக உடையன. இதுநிற்க, சரு
கிலுண்டாகும் சருகுணி, அத்திப்பழ விதையிலுண்டாங் கொசுக்
கள், மிருகங்களிலுண்டாம் உணிகள், மனிதரில் உண்டாம் பேன்
ஈராதிகளும், வியர்வையிலுண்டாகு மவைகளென கேட்கப்படுகி

றோம். ஆயினும் வெளிப்படையாக யாவரும் இவைகளைப் பார்த்தி
ருப்பார்களெனக் கொள்வதற்கிடமில்லை. எப்படிக்காயினும், சரா
யுஜம், அண்டஜம், உற்பிஜம், சுவேதஜம், என்னும் இவைகளுண்
டாயிருக்கின்றன வென்பது அநுபவம். உஷ்ண மேனியாதிகளு
க்கு வியர்வையன்றி வேறு காரண முண்டாயிருப்பதாயும் இருக்
கக் கூடுமென நினைக்கவிட முண்டாகியிருக்கின்றது. எப்படியெ
னில் நீரில், கண்ணுக்குப் புலப்படாத உயிர்கள் ஏராளமாய் நூறு
நூறாகப் பூதக்கண்ணாடியில் பார்க்க விளங்குகின்றன. அப்படியே
பூமியினும், காற்றினும், ஆகாயத்தினும் இருக்கின்றன. இவற்
றை வீட்டிற்குள் உண்டாம் சிறு துவாரத்தின் வழியாக வரும் சூரி
யகிரண பிரகாசவெளியில் மைக்ராஸ்கோப் என்னும் கண்ணாடி
யைக் கொண்டு பார்க்க விளங்குகின்றன. இவற்றின் முட்டை
கள் எவ்விடத்தில் எப்போது சேர்க்கப்படுகின்றனவோ தெரிந்து
கொள்ளுதல் அருமை. ஆயினும் இவைகளுள் புழு உருக்கள்
மூவுருவாக மாறுகின்றன வென்பது மாத்திரம் அறியலாம். பச
சை நிறமுடையார் என்னும் சிறுபறவை மாமிசம் அல்லது மலரா
திய பொருட்களின் மீதிருந்து புழுக்களை யீன்று பார்த்திருக்கின்
றோம். அப்புழுக்கள் முதிர்ந்து அடியினின்றும் கறுத்து நீண்ட
முட்டைவடிவாக அசைவற்றுச் சில தினங்களிருக்கின்றன. பிறகு
அம்முட்டை வெடித்து ஈயாகப் பறக்கிறது. இப்படியே பலவ
கைப்பட்ட புழுக்கள் முட்டைவடிவமாகிய பின்பு பலவகைப்பட்ட
பலநிறங்களுடைய வண்ணாத்திப் பூச்சியாக மாறுகின்றன. இப்ப
டியே மழைக்காலத்தி லுண்டாகும் கம்பளிப் பூச்சிகளும் தம்மீதி
ருக்கும் ரோமங்களால் கூடமைத்துக் கொண்டு சிறிது தினம் சமா
தியிருந்து கறுப்புக் கோடுகளுடைய மஞ்சள் நிற வண்ணாத்திப்பூ
ச்சியாக இருக்கின்றன. இப்புழுக்களின் உற்பத்தியை அண்டஜ
மாகவேனும், சராயுஜமாகவேனும் கொள்ளவேண்டியே இருக்கி
ன்றது, சுவேதஜம் சந்தேகத்திற்கிடமே. மனிதர் மிருகாதிக
ளின் சுக்கிலங்களினும் புழுக்களிருக்கிறதாகப் பரீட்சித்தவர்கள்
சொல்லுகிறார்கள். அப்புழுக்களே பிறகாலத்தில் மனித மிருகா
திகளாகப் பிறக்கின்றன இவ்விதப்புழுக்களைச் சுவேதஜமாகக்கொ
ண்டாலும் கொள்ளலாம் சுவேதமெனினும் சுக்கிலமெனினும்
ஒக்கும். ஓணான், பல்லி, உடும்பு, பாம்பு, வண்டுகள், ஆமை,
முதலை, விட்டில் முதலியன மண் மாவல் முதலிய இடங்களில

முட்டைகளை யிட அநேக ரறிந்திருக்கிறார்கள். வியர்வையி லுண்
டாவதை விளக்கமுடியவில்லை. இப்படி ஓரறிவுமுதல் ஆறறிவுவ
ரையில் உடைய உயிர்கள் பரம்பரையாக உண்டாகி வருவதை
பலரும் அறிந்திருக்க, இவைகள் இம்முறையில் புதுக்கலப்பால்
உண்டாய் விடுகின்றன வென்றும், மந்திரத்தால் உண்டாய் விடுகி
ன்றன வென்றும், நாம் கண்டோம், செய்துகாட்டுகிறோம் செய்
திருக்கிறோம் என்பவர் எவரையும் புத்திமான்களா யிருப்பார்
களா அவர்களை நினைத்துப் பார்க்கத்தக்கது. அவர்கள் சொல்
லை நம்புவோர் புவியிலும் மூட பிராந்தரென்பதில் என்ன தடை?

அறிவுடையாரே! "அச்சில்லாமற் றேரோடாது ஆண்புடை
யாளில்லாது பிள்ளையுண்டாகா" தென்றும், அனுபவத்திற்கு
மாறாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் கற்பனைக் கதைகளை நம்புவோரா
கிய அநேக கற்றபுத்திமான்கள் மலையரசன் மகளாகப்பார்வதிபிறந்
தாளென்றும், மனிதப்பெண் சாபத்தால் நதியாகப் போனாளென்
றும், பெண்ணுருவாக இருந்த இருஷிகள் மான்களாகிப் புணர்ந்
தால் போகம் நீடிக்குமென நினைந்து அப்படிகளே உருவெடுத்து
புணர்ந்து கொண்டிருந்தாரகளென்றும், அறியாமற் பாண்டு அவ
ர்களை வேட்டையாடினனென்றும், பெண்மான் பெண்ணுருவு
கொண்டு அவனைச் சபித்தாளென்றும், இக்காரணத்தால் குந்தி
தேவி தன்புருஷனை விட்டுத் துர்வாசர் மந்திரத்தால் தேவர்களா
கிய யமனுக்கும், சூரியனுக்கும், இந்திரனுக்கும், வாயுபகவானுக்
குமாக நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாளென்றும், மந்திராதேவி
அசுவனி தேவர்களுக்கு நகுல சகாதேவர்களைப் பெற்றாளென்
றும், மனிதர்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் சம்பர்க்கமும், கொள்
வினைக் கொடுப்பனையும் உண்டாயிருந்ததென்றும், சந்தனு விஸ்
வாமித்திரனும் ஊர்வசியாகிய தேவப்பெண்ணைப் புணர்ந்து சந்
தானம் பெறச் செய்தார்களென்றும், சுகர் அக்கினிக்கட்டை மீது
வீழ்ந்த இந்திரியத்திலிருந்தும், அகஸ்தியர் குடத்தில் வீழ்ந்த
இந்திரியத்திலிருந்தும், அசுவத்தாமா குதிரைசசாப்பிட்ட வீரிய
த்திலிருந்தும், மச்சகந்தி மீன் புசித்த வீரியத்திலிருந்தும், பட்
சிக்கும் இராக்கையருடைய மனிதவுருவ கருடனும், அருண
னும் காசிபர் கொடுத்த குதிரைமுட்டையோ அல்லது எருமுட்
டையோ, அல்லது மந்திரமுட்டையோ, தவமுட்டையோ அதிலி

ருந்தும், உண்டாயினார்க ளென்றும்; கசியபமுனி புத்திரிகளிடத்தில் யானைகள், குதிரைகள், ஆடுகள், மாடுகள், ஒட்டைகள், கழுதைகள், பிறந்ததுபோதாமல், சப்பாத்திப்புதைகள் வேலமுட்செடிகள், மூங்கிற்புதைகள் கொடிகள் புதர்கள் கல்மலைகள் முதலியன பிறந்ததாகவும். பொய்கையாழ்வார், அல்லிஅரசாணி முதலாயினோர் தடாகங்களிற் பிறந்ததாகவும், சுந்திரமூர்த்தி நாயனார், பறைவையார், சங்கிலியார், நவவீரர்கள், கண்ணாடியிலும் இரத்தினங்களிலும் பிரதிபிம்பித்த பிம்பங்களிலிருந்து உண்டாயினார்களென்றும், சுப்பிரமணியரும், வீரபத்திரரும் முதல்வனாகிய சிவபிரானது பொறிகளிலிருந்து சிந்திய அக்கினிபொறிகளி லிருந்தும் உண்டாயினார்க ளென்றும், பார்வதியின் உடம்பழுக்கி லிருந்து விநாயகர் சமைந்தார் என்றும், விஷ்ணுவின் நாபிக்கமலத்திலிருந்து பிரமனும், இன்னதென்று குறிக்கக்கூடாத விடத்திலிருந்து மன்மதனும், உண்டானார்களென்றும், சொல்லுகிறார்கள். இதன்றித் திரிசங்கு அரசன் அரிச்சந்திரனை வாயாலோ அல்லது வேறே எந்தவழியாலோ பெற்றா என்கிறார்கள். மேலும் யௌவனமெனனும் யவனன் நூறுமனைவிகளவரையும் புணர்ந்து புத்திரப் பேறில்லாமையால் புத்திரகாமேஷ்டி யாகம் பிராமணர்களால் செய்வித்து முனிவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட மந்திர பூரண கலச ஜலத்தை மனைவிகளுக்குப் புசிக்கக்கொடுக்க அவர்கள் வீட்டிலக்கலாகிய அசந்தர்ப்பத்தால் கொள்ளாமல் வைத்திருந்ததை, மறந்து தானே அருந்தியதினால் அரசன் கர்ப்பமாகி வயிறுகிழிந்து பிள்ளையைப் பெற்றுப் தான்சாகாதிருந்தா னென்றும், அந்தக்குழந்தையை யாகத்திற்கதிபதியாகிய யக்ஞதேவனென்றும் இந்திரன் தன் ஸ்தனபால்கொடுத்துக் காப்பாற்றினனென்றும், யாகபலத்தையும் மந்திரமகிமையையும் மெய்யாக்கச்சொல்லுகின்றார்கள். விஷ்ணுவானவர் சொரூபமில்லா தேவர்கள் வேண்டுகோளாலும் மனித பக்த ஜனங்கள் பிரார்த்தனையாலும், அசுரர்களின் அக்கிரமத்தாலும் கோபத்தாலும் தூணிலிருந்து பிறந்தாரென்றும், தசரதன்கொடுத்த யாக அவிசால் கர்ப்பமாகிய கருப்பிணிகளிடத்திலிருந்து சங்கும், சக்கரமும், ஆதிசேஷனும் துணைவராக இராமனாகப்பிறந்தாரென்றும் மீன், பன்றி, ஆமை முதலிய வடிவங்களாகவும், அவதாரம் எடுத்தாரெனக் கூறுவர். பிரமனே மரீசி, அங்கீரசன், புலஸ்தியன், புலகன், கிருது, அத்திரி,

ஜபைதி, தட்சன், சரஸ்வதி, ஆகிய இவர்களைப் பெற்றதல்லாமல், பெண்வடிவாகவோ அல்லது ஆண்வடிவாகவோ, அல்லது ஜதை ஜதையாகவோ, இத்தனை யென்று குறிக்கக்கூடாத பிர்ம, க்ஷத்திரிய, வைசிய, சூத்திரர்களைப் பெற்றதும் போதாமல், பெண்ணுண் உருவங் கலந்த ஏக உருத்திரனையும், சனக சனந்தனாதி நால்வர்களையும் பெற்றானெனக் கூறுவர். இவர்களுக்கு யார் பால்கொடுத்து வளர்த்ததும் தெரியவில்லை. இதன்றி மார்க்கண்டேயருக்காகச் சிவபிரான் லிங்கத்திலிருந்துபிறந்து யமனையுதைத்தாரென்றும் கூறுவர். சூரியபகவானுனவர் யமனையும் நிமிஷம் கடிகை, ஓரையாதிய காலதூதர்களையும்,சனியனையும,சித்திரபுத்திர கணிகனையும், சூரியவம்சத் தரசர்களில் முதன் மனிதனையும் பெற்றாரெனக்கூறுவர். சந்திரபகவான் புதனைப்பெற்று அதனால் சந்திரவம்சத்தரசர்களைக் கிளைக்கச் செய்தான் என்பர். அரசன் வீரியத்திற்கு மச்சத்தினிடமாகப் பிறந்த மச்சகந்தியானவள் வேதவியாசரைத் தாடியுடனும் தண்டு கமண்டலம் புலித்தோல்மான்தோல்களோடு யோகபட்டையும் மிதியடிக்கட்டையும் பெற்றாளென்றும் கூறுவர். கலைக்கோட்டு மஹாரிஷியைப் பெண்மிருகம் பெற்றதென்றும், கௌசிகனைத் தருப்பைதந்ததென்றும், நரியிலிருந்து சம்புகன் வந்தானென்றும், வல்மீகத்திலிருந்து வால்மீகன் பிறந்தானென்றும், முயலின் புட்டத்திலிருந்து கௌதமன் பிறந்தானென்றும், துரும்பிலிருந்து லவனுண்டாயினனென்றும், மலையிலும் பிரமனிடத்திலும் ஊர்வசியினிடத்திலும் வசிஷ்டன் உண்டாயினனென்றும் கூறுவர். ஆழ்ந்த யோசிக்கும் அறிவாற்றலையுடைய அநகசிகாமணியே! இவ்வகைப்பட்ட அசம்பாவிதப் பிறப்புகளைச் சொப்பன திருட்டியெனக் கொள்வதிலும் வேறாகக்கொள்வது ஞாயமாகவிருக்குமோ? முன்சொல்லிய அண்டஜம், சுவேதஜம்,சராயுஜம்,உற்பீஜம் என்கிற யோனிமயக்கமாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. முடமையில் மனிதனும் மனிதனில் முட்டையும், கட்டையில் மனிதனும் மனிதனிற் கட்டையும்,இஷ்டம்போல சமைத்துக் கொண்டதல்லாமல் உண்மையாக ஜனித்தார்களென்றுரைக்கலாகுமோ? யாவராலும் அனுபவிக்கப்படுகிற பூமியைப் பூமாதேவியென்றும் இவள் விஷ்ணுவுடன் பேசினளென்றும், ஓட்டஜலமாகவுடைய தக்ஷண தாம்பிரபரணி முதல் உத்தரகங்கா நதி வரையிலுள்ள நதிகளைக் கங்காபவானி யென்னும் ஸ்திரீயென்றும் இவள் தேவலோகத்தில் இந்திரன் சபையில் வாயுபகவான்

பமுனி சோதனையால் வஸ்திரம் சோதிக்கப்பட அவள்மீது ஆசை கொண்ட வருணபகவானுக்கு மனைவியாகச் சாபம் பெற்றுளென்றும், அதின்பின் அஷ்டவசுக்களைப் புத்திரராகப் பெற்றுப் பீஷ்மனை தவிர மற்றவர்களைக் கொன்றுளென்றும், இப்படிக் குச் சாபம் பெற்ற கங்கையானவள் தன்பால் முழுகிறவர்களுடைய பாவத்தைப் போக்க நதிவடிவாயும் பாலதீர்த்தம், பாபநாசன தீர்த்தமாகிய குளங்களின் வடிவாகி அந்நதியின் தீர்த்தங்களின் பாவங்களைப் போக்கக் காஞ்சியில் சாவரீக்கத்தராயிருக்கிறுளென்றுஞ் சொல்லுவாரேனும் மேலும், ஓம, பூஜாகாலங்களில் சாமபிராணி கற்பூர பசுநெய் யாதிகளின் நற்கந்தமும், அதோட்டு விறந்த பிணங்களின் துர்க்கந்தமும் பெறச் சாபம் பெற்ற அக்கினிபகவான் அர்ச்சுனனுடன் பேசினென்றும், ம்ரித்யுத்த தரிசனாரானென்றும், தனக்கு நேரந்தயாகக்கால வுதிரணாத்தை நீதிக்கக்கொள்ளத்தகாததானத் தைத் தக்கப்புருஷ ... கிரணும் பசையாளியாகிய வருணனும் பிரகாதிருக்க வரமீவாருமென்றும், அல்லது எவர்களோடும் பேசும் போது பிரசாயுஞ் உருவேடுத்தேயாகிகிருளென்றும், சொல்லுகிறார்கள். அதியக்கியாவநம வாயுபகவான் சேவஷ்டிச் சொரூது தேவநாமுமி மனித பிராமணரூபமும் கொண்டு பேசி நவரசபாவங்களும் காணவார அநித வாசனுஜஞைய ரூபவடிவனுகிய மனமெனும் அநிர்சமுத்திரேந்ரு ... னென்றும், பஞ்சு மேகத்திற நாயுவோர் தோற்றும் மண்ணைப் போலத் தோற்றுவனென்றும், ஒருபொழுது நமுருவமுங் கொள்ளாத ஆகாயவாணி சப்தமட மேரு ... தயந்தி முதலாகிய தனபோலொத்த பொன் தெய்வங்கள், கற்பம் தேவர்களின் அடியவர்கள் பயக்கங்கொண்ட ... ஸ்தலபுராணம் அடியார்புராணம் முதலிய நூல்கள் பாடப்படும் விருதுவானகன் முன்னிலையிலிருந்து தமிழும், தெலுங்கும், சமஸ்கிருதமும், ஆகிய பாஷைகளையறிந்து பேசுவாரென்றும் சிவன், விஷ்ணு, சுப்பிரமணியர் முதலிய தேவர்களுக்குச் சகாயமாயப் பாடுவோர்க்கு அடியெடுத்துக்கொடுக்கிருளென்றும் ... ... சக்கராதீர்த்தம் கிழக்குச் சமுத்திரத்திலிருந்து புறப்பட்டு பசசை நிறமுடைய பரிமேழுகட்டிய ரதத்தைக் காணுட ... முடவனுகிய அருணன் ஓட்ட, பணிரண்டு ராசிகள் ... பிரயாணம் பண்ணி எதிர்த்து வரும் இராக்ஷசர்களை ... பிரமாணங்களை விமர்சிக்கியபெனனும்

ஜலசந்தியால் வெட்டி ஜபித்து [illegible] அமிழ்ந்தனனென்றும், இதே சூரியன் பிரளயகாலத்தில் பிரமன் முதலாய ஜீவர்களை யும் எரித்துப் பஸ்மமாக்குகிறானென்றும், இவன் வைதிகர்களின் முக் கியமாகிய சந்திரனைக் கண்டவுடனே [illegible] பயந்து, தன் னையுண்டாகிய திமிரொளியும் சாயாதேவி, சௌரிதேவி, முதலிய மாதர் களிடத்தில் அநேக புத்திரர்களையும், சூரியபுத்திரர்கள் [illegible] களையும், குந்திதேவியினிடம் [illegible] புத்திர மைந்தர்களையும். பெற்றனனென்றும், அசுவ [illegible] தேவியினிடம் அசுவினி தேவர்களைப் பெற்றானென்றும், [illegible] ருத்திரனிடம் வாங்கி குப் போது அவளை [illegible] காலத்து குந்தி [illegible] புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றனனென்றும், [illegible] றுமென்றும், இராத்திரியைத் தனக்கு மனைவியாக்கி இராக்காலத்தில் தன் னைத் தேடித் திரியக் காணப்படுகிற அசுவினி, பரணி, கார்த்திகை முதலிய நட் சத்திரங்களை மணம்புரிந்துகொண்டு இருக்கின்றனனென்றும் பெண் ணிடமாகவே அதிப்பிரியமாக இருந்து [illegible] மறைப்பெண்சன தங்கள் தாதையினிடத்தில் முறையிட அவனை [illegible] கோபங்கொண்டு சாபமிட்டுக் கண்ணைக் கெடுத்தது சிவாபராதத்தால் விருத்தி அடைந்தும் காணப்படுகின்றனவென்றும், மண், நீர், அக்கினி, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்களாகிய இவ்வெட்டுச் ச டப்பொருள்களையும் [illegible], பெண்களும், மனிதவர்க்கம் பரையை உண்டாக்கிய தேவர்களாகவும், [illegible] ஜீவ ஞானிகளாகவும், பாபசத்தர்களாகவும், இங்கிவ நட்சத்திரங்களே மனிதர் தலைவிதியாக இருப்பதாகவும், கூறும் புராண இதிகாச கதைகள் பிரத்தியக்ஷம், அநுமானம், உவமானம், ஆப்தவாக்கி அநுபலப்தி, எனும் பிரமாணங்களால் ஆராய்ந்து கொள்ள கூடியனவாகக் கொள்ளவிட முடியுமா? இல்லை. ஐதீக அசம்ப வப் பிரமாணத்தால் கொள்ளத்தக்கனவாம் போலும்? இதுவுமன்றி, ஒரு புராணத்திற் கொருபுராணம் மாறாயும் கூறப்படுகின்றது. ஒன்றில் சிறப்பித்துக் கூறும் சுவாமியை, மற்றொன்றில் இழித்துக் கூறுவதினால் முடிவு அவரவர் கொண்ட விபரீதக் கருத்தாகவும், விடாமூர்க்கத்தனமாகவும் பரத்துவசண்டையாகவும் பலிதமாகின் றன. இவற்றையே ஸ்திரீகளும், மூடர்களும் சொற்கர்த்தமாகிய சூத்திரரும், கொள்ளவேண்டுமாம். அப்படிக்கொள்வது மிகுந்த புண்ணியமாம். வேறு நூல்களைக் கொள்ளுதல் பாதகமாம். வினை

கியாகிய சீடனே! இவைகளைச் சத்தியமாகக் கொள்ளப் புத்திக்கு ஒவ்வுகின்றதோ? இதன்றிச் சடைச் சாம்பலாண்டியாகிய பலர் வேதத்தைப்பசுநூலென்றும், இல்லாதபுராணக்கற்பனை ருத்ராதியர்கள் சொல்லிய ஆகமங்களைப் பதிநூலென்றும், அவற்றால் சகலர், ஆகியவர்கள் சித்திக்கிறார்களென்றும், இதன்றி யானையும், பாம்பும் வல்லூறென்னும் கருக்குருவியும், நீர்க்காக்கையும், எலியும், ஞானமுடைய மனிதரைப்போல ஈசனை நோக்கித் தவஞ்செய்து, அவரோடு பேசித் தம் குறைகளைச்செப்பி வரமபெற்றனவென்றும், சொல்லுகிறார்கள். இவையும் புத்திக் கொவ்வாமலிருக்கின்றன. எலும்பு பெண்ணானதும, ஆண்பனை பெண்பனையானதும், சரீரம் ஆகாயமாய்க்கரைந்து போனதும், சிவலிங்கம் மனிதனை விழுங்கியதும், மோக்ஷாரோகணம் செய்வோர் தம்மோடு தமது பந்துக்களையும், தமது வீட்டுக்குமுன்னே பின்னே பக்கத்திலிருந்தமனிதர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு தேகங்களோடு வழிதுறையிலாக் கைலாயத்திற் கெழுந்தருளியபோன விஷயங்கள் நம்பத்தக்க நல்ல பிரமாணமாகுமோ? மாணாக்கனே! பலபலவாகப் பன்னிப்பேசுதலில் பிரயோஜனமென்ன ? பிராமணன் முகத்திலும், க்ஷத்திரியன் புஜத்திலும், வைசியன் தொடையிலும், சூத்திரன் பாதத்திலும், பிறந்தார்களென்றும் அசம்பாவித சிருஷ்டியை நிலைநிறுத்தவும், மனிதரை வஞ்சித்து மலையும், காடும், கரையும் தேடி மலையவைக்கச்செய்த தேவர்களுக்கு மகிமையேற்றவும், சுயநயங்கோரும் சோம்பேறிச் சுவாமிகளும், மடமைநிறைந்தமடாதிபதிகளும், சத்தகிதேடாச் சைவசிகாமணிகளெனும் சாம்பலாண்டிகளும், மடமைபூண்ட மனிதமாடுகளுக்கு மறந்துபோகாதபடி மல்லாரும் தோட்களில் மாட்டும் சூட்டுக்கோல் சாமிகளும், வைரங் கற்பிக்கும் வைணவ ஜீயர்களும், போகப்பிரிய பாகவதர்களும், இதுவரைப் பாடுபட்டுக்கொண்டு வந்ததுபோதாமல், இன்னமும் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். இங்கு நான் சொல்லப்போவதை உன்கூரிய புத்தியால் தீரவாற யோசித்துப்பார்ப்பாயாகில் வாசஸ்தானத்தையே வேதம் வசுக்களெனச் சொல்லுவதாக நீ தெரிந்து கொள்வாய். அஷ்டவசுக்களென்னும் பிருதிவி, அப்பு, அக்னி, வாயு, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்களென்னும் எதிரில் காணும் எட்டும் ஜடப்பொருள்களாம். இவற்றில் மண், சூரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் கடினப்பொருள்களாம்; ஜலமோ கோமளமென்னும் இள

கல் பொருளாம், நெருப்போ வதேனும் ஒருபொருளைப் பற்றி எரிக்கும் போது ஒளியோடுகூடிய ரூபமாகவும், பற்றாதபோது அரூபமாகவும் போகும் பொருளாம்.

காற்றும் ஆகாயமுமோ அத்தியந்த அபாவரூபமுள்ள பொருள்களேயாம். இப்படி இருப்பவைகளைத் தெய்வங்களாகவும் பெண்களாகவும் புருஷர்களாகவும் சொல்லப்படுவதை வுனுஷ்டிப்பதால் ஒருவன் அஞ்ஞானியாவதல்லது, ஞானியாவதற்கிடமுண்டோ? இதன்றி வருணாஸ்திரம் அல்லது மேகாஸ்திரம்,அக்கினியாஸ்திரம், வாயுவாஸ்திரம், சூரியாஸ்திரம், அர்த்த சந்திராஸ்திரம், நாகாஸ்திரம் ஜாக்கிரமென்கிற பிரமாஸ்திரம், சொப்பனமென்கிற நாராயணாஸ்திரம்,சுழுத்தியெனும் ருத்திர பாசுபதாஸ்திரங்களாக எதிரிற்காணப்படும் எட்டு வஸ்துக்களையும், அகார, உகார, மகாரமென்னும், சாக்கிர, சொப்பன, சுழுத்தி யவஸ்தா அபிமான மும்மூர்த்திகளையும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன்றி பாணப் பிரயோகஞ் செய்பவர்களாகிய சூரிய சந்திர வமிசத்தரசர்களும், அசுரர்களும், தேவர்களும், மந்திரபலத்தால் தங்கள் பாணங்கள் சர்ப்பமழையும், மான்மழையும், அக்கினிமழையும், தேன்மழையும், ஜலமழையும், எறும்பு மழையும், மயில் மழையும் சண்டமாருத காற்றைத் தடுக்கும் பாவதமழைகளையும், செய்ய வல்லனர்களாம். இப்பாணங்கள் பேசும் சாமார்த்தியமும், உயிர்க்கொலைசெய்த பாவ நிவாரணத்தின்பொருட்டுச்சமுத்திரஸ்நானம் கங்காஸ்நானமும் செய்யும் மனித சீலமும், மீளவும் தம திருப்பிடமாகிய அம்புறாத்தூணிற்கு வந்து குடியிருக்கும் புத்தியும் உடையனவாம். இதனோலே சர்வசக்தனும் சர்வந்தரியாமியும் சர்வேஸ்வரனுமாகிய பகவானுக்கும் பாணத்திற்கும் மந்திரங்களுக்கும் அசுரருக்கும்அரசருக்கும் பூதங்களுக்கும் யாதொரு வித்தியாசமின்றிச் சிருட்டிசெய்யும் சாமர்த்தியம் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றதல்லவா? இப்படி பகவானும் பாணுதிமற்றவைகளுக்கும் யாதொருவித்தியாசமும் இல்லையாகக்காணப்பட்டாலும், பிரம, க்ஷத்திரிய, வைசிய,சூத்திர ஜாதிபேதமாத்திரம் மனிதர்களினும், பூக்களிலும், இரத்தினங்களிலும் ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, ச, எனும் சுரங்களிலும், வெண்மை, செம்மை, பசுமை,கருமை வர்ண புஷ்பங்களிலும், இலைகளிலும், குதிரைகளிலும், பசுக்களிலும், பாம்புகளிலும், நவதானியங்களிலும் பேதம் இல்லாமற்போவது ஒரு

காலத்திலும் சம்பவித்தல் இல்லையாம். ஹா! ஹா! ஹா! இதல்லவோ அஷ்டாதச புராணங்களின் பூரண மகிமை. இவ்வித அசம்பாவசிருட்டியை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியவர்கள் யார்? சூத்திரரும ஸ்திரீகளுமல்லவோ?

ஏடனே! அசுர மாந்திரீகர்களை மாயாவல்லபத்தால் சிருட்டி செய்து உலகம் வந்ததாகக்கொள்ள உனக்கிஷ்டமுண்டாகின்றதா? அசுரர்கள் பூமியைப்பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு பாதாளத்திலும், ஆகாயத்திலும், மேகத்திலும ஒளித்துக்கொள்வார்களாம். அப்போது அவர்களைக் கொல்ல விஷ்ணுவும சுப்பிரமணியரும், விநாயகர் வீரபத்திராதியோர்கள் அவதரித்தார்களாம். இப்படி புராணங்களெல்லாம தேவாசுர சங்கிராமமாகவே எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இராமாயணமும அப்படியே பாரதமும் அப்படியே ஆனால் துரியோதனன், பூர்வ ஜன்மத்தில ராக்ஷஸனும். பூமியின் பொருட்டும் பெண்களின் பொருட்டும் பங்காளிகளோடு போர் புரிந்த போராட்டமே புண்ணியகதையாம இராக்காலங்களில தெருக்களில ஸ்திரீசூத்திரர்கள் பொருட்டுப்பிராமணரால் பிரசங்கிக்கப்படுகின்றன. வேதாந்தப் பிரசங்கங்கள் பாபகிருத்தியமாக யாவரும படிக்க இடமுண்டாகி இருக்கிறது. ஏதனாலெனில், வேதவேதாந்தங்கள் பிராமணரின் பொருட்டேயல்லாது யாவருக்கும கொடுக்கவில்லையாம். நமது ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்குக் காதையும வாயையும் கருத்தும் நெஞ்சத்தையும் மறந்து உண்டாக்கிவிட்டாற் போலக்காணப்படுகிறது. வேதபாராயணத்தை விக்கிரகங்களை தவிர சூத்திரன் கேட்டால பாவம வருமாம. சொன்னால் நரகப்பிராப்தியாம. வேதபாராயணத்தை ஒளிந்திருந்துகேட்ட சூத்திரன் காதில் நாராசங் காய்ச்சி விடவேண்டுமாம். அப்படி விட்டாற்றான் அப்பாவம தீருமாம் சூத்திரன் பாபத்திற்காளாகாதபடி அரசன் அவனைப் பிராயசித்தம் செய்து காப்பாற்றவேண்டுமாம்.

ஐயோ! இந்த மனுநீதி செய்தவரல்லவா இரக்கமுடைய ஜீவகாருணியர். இதன்றி வேதமபாடம் செய்த சூத்திரன் தலையை வெட்டி எறிவதால் அவன் நரகம் தீர்ந்து சொர்க்கம் சேருகிறானும். ஆகையால் கற்ற சூத்திரனை இப்பிராயசித்தத்தால் கரையேற்று மரசனல்லவோ தன்னுயிர்போல மன்னுயிர்காக்கு மரசன்

தற்காலத்தில் தேவர்களும் எங்கே வசிக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. இக்காலத்து அரசர்களிடத்திற்கு நாரதர் வசிஷ்டராதி முனிவர்கள் வராமைக்குக் காரணம் தெரியவில்லை. நரசிம்மமூர்த்தி யணிந்த நிர்மாலியம் இந்திரன் மகனை சிட்சித்ததுபோலக் கோவில்சொத்துக்களைக்கொள்ளையடித்துக்கொண்டுபோன மிலேச்ச னுணராகிய அரசர்கள் வலிமையும், இக்காலத்திலுங்கொள்ளையடிக்கும் தருமபரிபாலன பிராமண அக்கிராராதிகளின் வலிமையும், தடுக்கும் வலியற்றுப்போன காரணம் தெரியவில்லை. கலியுகமாதலால் தேவர்கள் வேறே லோகத்திற்குப் போயிருக்கலாம். கலியுகமும் வேறு துரைத்தனமும் நேர்ந்த நிலை பிராமண மந்திரங்களுக்கு பலமற்றுப்போனதாகக் காணப்படுகின்றது. ஜபாந்தன் அசக்தியை பிராமணா வாசில அல்லவோ போக்கியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. பிராமணர் எசிலுக்கு அவ்வளவு வலுவிருக்க, அவர் மந்திரத்திற்கும் அவர் சொற்படி கேட்கும் தேவர்களுக்கும், அவர்கட்கு அதிகாரியாகிய பிராமணருக்கும், எவ்வளவு வலுவு இருக்கலாம். ஒன்றையும் காணோமே. தம்மைத்தெய்வமாகவும் குருவாகவும் பூசிக்கும் இந்துக்களுடைய இயற்கை மானுஷீக சுதந்திரத்தைக் குறைத்து மூடர்களாகவும் தாசர்களாகவும் ஆக்கியது போதாமல் ஏனைய சாதிகளுக்கும் அடிமைகளாகவு மேழைகளாக வாழக் கிருபைசெய் திருக்கின்றது அப்பிராமணர் மந்திராதிகள் சக்தியே போலும்? இவர்கள் செய்த உபகாரம் கற்ற புத்திமானாக விருக்கும் ஒவ்வொருவனும் கனவிலும் மறக்கமாட்டானென்று நினைக்கிறேன்.

இப்படியே உலகத்தில் பலமதங்கள் பலசாத்திரங்கள் பலவிதமான சிருட்டிகளைக்கூறுகின்றன. இவையாவும் உண்மையான அர்த்தவாதமெனக் கொள்வதற்கிடமில்லை. பூர்வமே சாத்திரஞ் சொல்லுஞ் சிருட்டிக்கு உலகானுபவ சிருட்டி சிறிதும் உடன்படுதலில்லை. ஆதலால் உலகஞ் சிருட்டி எனல் ஒவ்வாது. உலகை வேதம் கானல் ஜலம், கயிற்றரவு, சொப்பனவுலகம், இந்திர ஜாலங்களுக்குச் சமமாகக் கூறியிருக்கிறது. அநேக புராணங்களும் உலகை மாயா சிருட்டியென இடை இடையே கூறுகின்றன. உலகைச் சிருட்டி யென்போர் உலகில் வெகு காலத்திற்குப் பின் பிறந்தவர்கள். உலகம் பிறந்தவிதம் உலகம் பிறவாமுன்னிருந்தவருக்குத் தெரியுமல்லாது, உலகம் பிறந்த பின்னுண்டான

வர்களா லறிந்துரைக்கத்தக்கதாதல் கூடாது. உலகைக்கடவுள் சிருட்டிக்கத்தக்க காரணம் யாதெனும் வினவிற்குத் தக்கவிடை கூறுவாரைக்காணோம். உணவுப்பொருள்களின்றி உயிர்வகைக ளையுண்டாக்கினரென்னும் நியமம் மறுக்கத்தக்கதாகிறது. உயிர் களுக்குப் பசிதாகாதி யில்லையாயின் உயிர்வகைகள் முன்னுதித்தி ருக்கலாம். அங்ஙன மோருயிரு மிருப்பதாக வநுபவம் பெறலரு மை. இதனால் உயிர் உலகசிருட்டிகருப் பின்னுண்டாயிருக்கவே ண்டுமெனு மறிவுதிக்கிறது. ஆகையாலெவரெழுதிய சிருட்டியு முத்தேசமே யொழியப்பரீட்சையி னிற்றலரிது. இந்துக்கள்கிரம சிருஷ்டி யுகபத்சிருட்டியென விருசிருட்டிகளை யொப்புகிறார்கள். விண்டுவின் நாபியிலிருந்து பிரமனும் பிரமனிடத்திலிருந்து ஸப்த இருடிகளும் அவரா லுலகமும்உண்டானதாகவும் கூறுவதே கிரம சிருட்டி. ஆனால் உலகிற் கிரமசிருட்டியிருப்பதாக ஆஸாஸத்திரப் பிரபஞ்சஙகொள்வோர்க்குத் தோற்றுகிறது. இதனையே மாயா வுலகமெனச் சொல்லபபடுகிறது. இதன்றி, நமசிவயவென்னும பஞ்சாக்ஷரமந்திரத்தையும், நாராயணாயநமவென்னும் அஷ்டா க்ஷர மந்திரத்தையும், சரவணபவவெனும் சடாட்சரமந்திரத்தை யும், விநாயகாயவெனும் பஞ்சாக்ஷரமநதிரத்தையும், இராமசிவ வென்னும் துவியகசுர மந்திரத்தையும், பகவதி சரஸ்வதிஸ்ரீலக்ஷ மி என்னும் மந்திரத்தையும்,குருமூலமாகச சடங்குகளுடன் ஸ்மரி க்கலாகுமாம், ஆனால் ஓம் நமசிவாய, ஓம் நமோநாராயணாய வெ னமேற்சொல்லிய மந்திரங்களுடன், ஓம் என்பதைக்கூட்டிப் பிரா மணன் தவிர மற்றவன் ஸ்மரிககில் பாபியாகிப் பாழாகப் போவா னும். ஓம் எனச்சபிக்கப்பிராமணருக்கே அதிகாரமுண்டாம்இப்ப டிக்குச் சொல்லுகிறவர்களும் இலக்கணமாதிய நூல்களில் ஜாதி வேற்றுமை ஏற்படுத்தியவர்களும் குழந்தைப்பருவத்தில் ஹரி யோம் நன்றாக வெனவும், ஹரி - நம - ஓம் - அத்து - சித்தம் என த்தமிழ்ப்பாஷை ஆரமபத்திலும், ஓம் - நமசிவய - சித்தம் - நம: வெனத்தெலுங்குபாஷை ஆரம்பத்திலும், கற்றதையும் கற்பிப்ப தையும் மறந்தார்கள் போலும். ஐயோ ஜாதிபேதத்தையும், போ கபாக்கியத்தையும் விரும்பி அழிவிலாத வான்மாக்களுக்குத் திரா மூடக் கரும துக்கத்தை ஏற்ற இவர்கள் என்ன பாடுபடுகிறார்கள்? இதல்லவோ ஜீவகாருண்ணிய சைவவைணவ ஸ்மார்த்த வைதீக மதங்களின் பிரபாவம். இப்படிக்கல்லவோ லோகோபகாரமாக இருக்கவேண்டும். இதன்றி ஆலயங்களிலுள்ள ஆடம்பர ஸ்வாமி

களுக்கு மாங்கலியம் தரிப்பித்து தேவதாசிகளை பூதேவதைகள் தங்களுக்கு சககாரிகளாக வைத்துக் கொண்டாலும், மற்ற ஸ்திரீகளுக்கு புனர்விவாகத்தைத் தடுத்து பாக்கியம் பெற்று இந் திரியோக பக்ஷியிலிருக்கும் பேராசை யதிரமுடைய மேனகை ஆரம்பையோரால் தொடைகள் பருத்த இரம்பை, ஊருகளில் அதிக வரம்புடைய ஊர்வசி, திலகைகளாலும் திலக மாதிகளாலும் சிங்காரிக்கும் திலோத்தமையாகிய [illegible] அவிசாரி கலியா ணம் விராட்டாரச் சனனிகைச் [illegible]க்கு சம்பாரிகளுக்கு [illegible] சந்தி யாகி ஆசிரமம் கைக்கொண்டு தனித்து புனிதராகும் கலைமாட டைப் பாவிய சந்நியாசிகள் லோகாயதமில்லாமல் லோகாயதகா ரமாக சசா [illegible] ஸ்வயம்விகர [illegible] நம் விசித்தி ருக்கின்றார்கள். [illegible] பட்ட கருமம் இப்படிக்கல லவோ தருபம் [illegible] [illegible] வருஞ்சகிராம தநம் [illegible] பெறுதற்கான [illegible] யும் அங்கீகரிக்கவேண்டி [illegible] இருப்பினும் [illegible] தத்தாகத்தை அறையும் [illegible] ரருக்கு இவ்வெண்பகைக் [illegible] சூத்திரர்களும் வேசிவிசேஷப்பட்ட [illegible] பது செய்விக்கிறார்களேயாயும் [illegible] குடம் துறைவினையால் அசிரம தரு [illegible] யும் மேசாமப்பாளன சுகதிரர் [illegible] னும் சுக [illegible] கருமம் ஜாதி [illegible] வேண்டேயா? பொதுவாகத் தருமமே [illegible] பிரமாணம் என் [illegible] தருமம் போல் செய்யவில்லை ஜாதிபேதமும், சடங்குவிசேஷ பேதத் தோடுசவமும், தப்புப்பகிமைப் பொய்யப்போராட்டு, மற தானம் புக துறந்தாரையுங்கரைப்படும் பிராமணாதிகளை கொண்டும் கலி யாணம் கலலெடுப்பு சந்நமாசிரம காப்பது [illegible] கருமப்போ [illegible] உபயோகிக்கும் போது வேதந தப்பி மோக்ஷம் பெற முயல் அதிகாரந்தராத மந்திரங்கள் இறந்தாரைப் பிதிர்லோகத் தில் முன்னிறந்தோருடன் வாழ்வுதவியுமென்ற நிச்சயமேயல்லவா அனறியுஞ் சட்டமே! சூத்திரன் சம்ஸ்கிருதம் கேட்கக்கூடாது பாடஞ் செய்யலாகாதென்ற வேத கருமகாண்ட தாமஸகுணச் சூத்திரங்களையே மகிமையுடையதாக புராணங்களால் வரப்பித் தப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றிச் சிலது ஆழ்ந்து யோசிக்கவே ண்டியிருக்கின்றது. இதனிடத்திலுள்ள மகிமை இகபர மோக்ஷ

முண்டாகக் கூடியதாக விருக்கிறதென யாவரும் நினைக்கிறார்கள். இதனிடத்தில் நேத்திரோற்சவ பாக்காகிய வேடிக்கை யிருக்கிற தேயொழிய வேறொன்றில்லை. பூர்வம் நான் மானிடர் விரும்புவதும் அடைய வேண்டியதும் சித்திமுத்தியென உரைத்திருக்கின்றேன். அதில் சித்தியென்பது மணிமந்திரௌஷதமெனக் குறிப்பிட்டேன். இங்குமந்திரமென்பது வேதகரும சூத்திரங்களாகவும், மணியென்பது நவதானிய நவபயிர்திணுசுகளாகவும், ஒஷதியென்பதற்கு அரசு மா முதலிய சமித்துகளாகவும் கொள்ளப்பட்டு, இவைகளாலும் பிராமணராலும் சுபவசுபகாலங்களில் சர்வசித்தியுங் கொடுக்கப்படுகிறதாக மூடஜனங்கள் பிரமிக்கிறார்கள். ஜாதக கருமமுதல் கலியாண கருமாதியந்திரம் செய்யப்படுங் கருமஓமங்களால் பிராமணா மனிதருக்குச சித்தியளிப்பதாக பகட்டுகிறார்கள்; இவைகளில் நல்விதியால் நன்மையடைந்தவர் போக தீய விதியால் தீமையடைபவர்கள் கோடானுகோடி யென்பதனுபவம். க்ஷணபங்குரமாகிய ஜீவசரீரங்கள் இம்மந்திரபலங்களைப் பெற்று வேதவித நூறு வருட தீர்க்காயுளாய்ப பிழைத்தவர் பிழைப்பவரைக்காண்ட லருமை. தீர்க்காயுளும் வமிச விருத்தியு மற்றிருப்பாரை பிராமணவருககத்திலேயே அநேகரைக்காணலாம். சிசுக்கள் பாலியர் இறபபதையும யவ்வன ரிறந்து விதைவைகள் மொட்டை வேடச் சந்நியாசம் பெறுவதையு மறியார் மிகச்சிலரோ. ஆயினும் இம்மந்திர மணி ஔஷத ஆசீர்வாத பரிசம்பெறாத பலஜாதி இந்துக்களும் கிறீஸ்து மகமதியாராதி யோர்கள் வமிசவிருத்தி சித்தி வையகத்தில்லாது போகவில்லை. இதனால் பிராமண கருமத்தால பயன் வேடிக்கை யல்லது பிரமைபலது வழக்க மிகுதியென விளங்க வில்லையா? விளங்கினும் விடாதிருக்க ஜாதியார நிர்ப்பந்தம் அகியாமையால் புத்தியானு மூடனுகி அவருடன் சேருகிறான் ஜாதியாரோ சூத்திரனுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் விதித்த புராணங்களின் வலுவால் பொய்யென வச்சப்படுகின்றனர். வேதமோ ஓர் காலத்தொன்றும் மற்றோர்காலத் தொன்றாக நூதனமாய்ப் பிறப்பதல்ல. அநாதியென்று கொள்ளப படுகின்றது. அதில் மனிதராயுள் ஏறக்குறைய 100 என விதிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. இராமாயணத்தில் புத்திரனில்லாது 60000 வருடம் வாழ்ந்த தசாதனுக்கு முன் சொல்லிய பிராமண மந்திர யாக அவிசால் புத்திரப் பேறு உண்டாகினதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இரா

மாயணமகிமை பிராம்மண மந்திர மகிமையாக விருக்கிறது. அப்
படியே சந்தானமற்ற பாண்டுவின் மனைவிகள் துருவாசரிடம் கற்ற
மந்திரபலத்தால் இந்திரா புருடார்த்தத்திற்கு வேண்டும் புத்தி
ரரைப் பெற்றதாக விளக்குகிறது. அப்படியே ஆண்பிள்ளையா
கிய வேனன் மந்திர ஜலத்தால் மகனைப் பெற்றதாகக் கூறப்படுகி
றது. பிராமண கோபசாப மந்திரத்தால் மரணமும், மாண்டபி
ணத்தில் மற்றொருவன் ஜனனமும் விஷ்ணுபுராணம் சொல்லு
கிறது. அரிச்சந்திரனை திருசங்கு பெற்ற தாதிகள் இவ்வாறு
பிரத்தியக்ஷத்தில் அவரவர் பிராரத்தத்தோடு போராடிச் சிறிதும்
சித்தியளிக்காத மந்திரங்கள் இவ்வித அற்புத சக்தியடைந்திருந்த
தெனல் சம்பவமேயோ? அசம்பவமேயென ஆராயச் சக்தியற்
றிருக்கிறார்கள். வேதவேதாந்தம் படிக்கவுமாகாதென்றது மு
லேயே யல்லது வேறில்லை. அன்றியும் வேதத்தில் மிகவும் பிரிய
க்ஷத்திரிய வாசர்களோ தங்கள் லாபத்தைக் கருதி பிராமணரைக்
காத்துவந்தால் அவர்களுக்கும் வேதவிதி அதிகாரங் கொடுத்து
அவர்கள் விடும் பாணங்களாக மண்ணை நாராசாதி பாணங்களாக
வும், ஜலத்தை வருணாஸ்திரமாகவும், நெருப்பை அக்கினியாஸ்தி
ரமாகவும், வாயுவை வாயுவஸ்திரமாகவும், பிறைச்சந்திரனை அர்த்த
சந்திரபாணமாகவும், சூரியனை சூரியாஸ்திரமாகவும், துரும்பை
யும், தூணையும், மலையையும், கடலையும் அவர்கள் மந்திரித்து
விட சர்வேஸ்வரர் செய்யும் சிருட்டியையும் செய்ததாகப் புகழப்
பட்டிருக்கிறது. இராமன் துரும்பால் காகாசுரன் கண்ணைக்
கெடுத்த கதைபோலொத்த விசேஷணங்கள் மந்திரத்தால் நேர்ந்
ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது பிராந்தியாகாது உண்மையேயாம்போ
துமாகா. துரும்பு மந்திரபலத்தால் லவணனை கதையுமிருக்கிறது.
இதனால் மந்திரங்களாலும் பிராமணர் நெருப்பிலிடும் நவதானிய
பயிர் மணிகளாலும், ஸமித்தென்னு மோஷதிகளாலும் வியாதி
கள் நீங்குவதாகவும், பாவமன்னிப்புண்டாய் விடுவதாகவும், புத்
திர சித்தி யுண்டாய் விடுவதாகவும், மோக்ஷமும், சுவர்க்கமும்
தீர்க்காயுளும் உண்டாய் விடுவதாகவுங் கொண்டு, உலகர் ஜாதி மத
மாதிகளை யங்கீகரித்தொழுகி, விவேகிகளையும் விவேகம் பெற
முயல்வாரையும் தடுக்கப் பாடுபடல் மிக மூடத்தனமென நினையா
தார் விவேகிகளுள் ளிராதொழியார்கள். இதனானே யன்றோ
"விதியினால் வாழ்வதலால் வேதத்தோர் தங்கள் மதியினால் வாழ்வ

தொன்றில்லை" யெனக் கூறினார். "வேதத்தோர் தங்கள் மதி யென்பது பிராமண கருமத்தா லெனலாம். அங்ஙனமாயின் உண்மை யாதோவெனின், வியாதி நீங்குவது அவுடதத்தினாலும், சுத்தியாலும், அளவுகடவா புசிப்பாலும், பலிக்குமிடத்தின் வசதியாலுமல்லது வேறொன்றினாலும் விளைகின்றிலை. இதனை வெள்ளையர் கைக்கொண்டு விவேகிகளாயச் சுகிக்கிறார்கள். இந்துக்கள் இதற்கு முற்றும் புறம்பாக நடப்பதும் நடப்பிப்பதும் பக்தி சிரத்தையாகப் பாவிக்கப் புத்தியை ரக்ஷிக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். சிலர் இது நியாயமாமென அங்கீகரித்த போதிலும் மற்ற ஜாதிகளுக்குமல்ல நமக்கே யுரியதென வெண்ணி முன்னூட்டக் கொள்கையைப் பாதுகாக்கப் பாடுபடுகிறார்கள். அச்சில்லாமற் றேரோடுமா? ஆண்புடையா னில்லாமற் பிள்ளை யுண்டாமா? எனு மறுப்பவ பழமொழி வேதமந்திர மாகாதென பலர் அறிந்திருந்தும் அந்நியரால் மயங்குகின்றார்கள். பசியானது புசித்த வன்னத்தாலன்றித் திருப்தி பெறுவதுபோல, வியாதியானது ஔடதத்தாலல்லது சாந்தியாகி விடாது. இது ஆயுர்வேத [illegible] மறந்தோர்களும் புலப்படாது. மருந்தாதி சிகிச்சையால் வியாதி சொஸ்தப்படலை பலரனுபவமாக வறிந்து வந்தாலும் பழக்கமிகுதியால் அப்பிரத்தியக்ஷ பிதுர் தேவதைகளாலும் [illegible] மந்திரங்களாலும் உபாசனாமூர்த்தியாலும் தீர்ந்ததாக வெண்ணியும் சொல்லியும் பிரத்தியக்ஷத்தில் உபகரித்த வைத்தியரை வஞ்சிக்கிறார்கள். கருமவழக்கப் பொய்மையைப் பொய்யாக்கப் புக, மெய்மையைப் பொய்யாக்கியும், அழியாப் பெரும் புகழைப் படைத்திருந்த கல்விமேன்மையாலும், ஸதிரீ சூத்திரர் வேதசிரவணஞ் செய்யலாகாதெனும் கட்டுப்பாட்டடிமைப்படியே [illegible] திருந்துமாம். இதன்றி தெய்வானுக்கிரகமில்லாமல் [illegible] யாவும் சொஸ்தப்படுத்துவ தாயிருந்தால் யாவரும் [illegible] டாமலிருப்ப தேனென்பதை பலவஞ்சகரும் பிரமையை யகாத்த மென்பப் பழகி வந்த பலநூல் கேட்கிறார்கள் அவர்கள் மந்திரம் ஜபம் தானம் விரதம் ஓமங்களும் மற்றும் பிராமண மந்திரத்தால் பிராணப்பிரதிஷ்டை பெற்ற தெய்வங்களும் நவக்கிரகங்களுமா யாதும் பயன் செய்யாமல் யாவரும் ஏமாந்து நிற்கிறார்களே யிதற்கென்ன கெதி யென்றால் விதிக்கார எதிர் நிற்பாரெனும் சமாதானஞ் சொல்லுகிறார்கள். இந்த விதியை மருத்துவரிடத்தில் வைத்தலாகாதோ; வைத்தால் செய்ந்நன்றி

யறிய வேண்டி வருவதோடு அட்டப்பிரத்தியக்ஷ மந்திர தந்திரத்
திலும் அவர் மந்திரங்களாலுயிர் பெற்ற சாமிகட்கும், மகிமை
புன்மை விளைய நேரிடுகிறது. அன்றிப் பிராமண மந்திரத்தால்
பிராண பிரதிஷ்டை பெற்ற தெய்வங்கள் யாவருக்கும் வயித்திய
மாதி செய்து சம்பாதிக்கும், அன்ன மாதி போக பாக்கியங்களை
தமக்குயிரளித்த பிராமணரனுபவிக்கக் கொடுத்து விடுகிறதே
யொழியத் தாம் புசிக்கிறதாகவிருக்கவில்லை. இதனால் விக்கிரக சாமி
கள் பூதேவதைகளாய், தம்மைக் குழந்தைகளைப்போலக் குளிப்
பாட்டிச் சீராட்டிப் பாராட்டி, கலியாணாதிகள் வருடா வருடம்
செய்து வைத்து, உற்சவாதி சிறப்பும் செய்யாக்கி வைக்கும், பிரா
மணரை செய்ந்நன்றி மறவாது தமது கோயிலிருந்து வாழ, பந்து
வாக்கக்கொண்டு மற்றவர்களைத் தூரத்திருக்க வைத்து, தனது சம
பாத்திய மெல்லா மவர்களுக் களித்து வருகிறது. அன்றிப் பிராம
மண மந்திரத்தால் உயிர் பெற்ற தெய்வங்கள், தம்மைத் தரிசிக்க
வருபவர்கள் காணிக்கைப் பூஜா திரவியங்களை, பிராமணரிடத்து
தம் சங்கல்பங்களைத் தெரிவித்தவர்கள், தயவை யடைந்த பிறகே
காணிக்கைகளையும் பூஜா திரவியங்களையும் ஏற்று, அந்தஸ்திற்
குத் தக்க மரியாதையும் செய்ய ஆச்சகருக் காசுகளையு மளிக்கின்
றது. இதனாலேயே திருமறைக்காடும், திருவாலங்காடும், கங்கை
கரையும், இராமேசுர கடற்கரையும், மனக் குரங்கு காலவிட்
டோட வந்தன பிறகே, வேடர் தொழிலாற் பயனுள்ளதோ வென்
றுப பலவா யுயிர்க்குயிராய், ஆடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி யருளைப்
பெறுதற் கன்புநிலை, தேடும் பருவ மிதுகண்டீர் சேரவாருஞ்
சகத்தீரே" எனவும், "சைவ சமயமே சமயம் சமயாதீதப் பழம்
பொருளைக் கைவந்திடவும் மன்றுள்வெளி காட்டுமிந்தக் கருத்தை
விட்டுப் பொய்வந் துழலும் சமயநெறி புகுத வேண்டாம் முத்தி
தரும் தெய்வச் சபையை யடைவதற்குச் சேரவாரீர் ஜகத்தீரே"
"காகமுறவு கலந்துண்ணக் கண்டீர்" ரெனவும், "பண்ணேனுக்கான
பூசை யொரு வடிவிலே" யெனவும் "உளியிட்ட கல்லையும் ஒப்
பிட்ட சாந்தையும் ஊத்தையறப் புளியிட்ட செம்பையும் போற்
றுகிலேன்" னெனவும், "இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்"
யெனவும், "மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை
நீடுவாழ்வார்" எனவும், "யஃ-து-ஸர்வாணி-பூதாநி-ஆத்மனி-ஏவ-
அனுபஸ்யதி-ஸர்வ பூதேஷு-ச-ஆத்மானம்-ததஃ-ந-விஜுகுப்ஸ

தே-எனவும், (இ-ள்) யஸ்து=எந்த ஞானியானவன், சர்வாணி=சமஸ்தமான, பூதானி=பூதங்களை, ஆத்மன்னேவ=ஆத்மாவினிடத்தில், அநுபஸ்யதி=பார்க்கிறானோ, சர்வே பூதேஷுசை=சமஸ்த பூதங்களிலும், ஆத்மானம்=ஆத்மாவை, அநுபஸ்யதி=பார்க்கிறானோ (ஸஹ=அந்த ஞானி) ததஃ=அந்தப்பிரகாரம் பார்ப்பதினாலேயே, நவிஜுகுப்ஸதே=நிந்திக்க மாட்டான். மூலம்= "அந்தந் தமஃ ப்ரவி சந்தியே அவித்யாமு பாஸதே; ததோ பூய இவதேத மோய உவித்யாக்ரதாஃ || (பதச்சேதம்)=அந்தம்-தமஃ-ப்ரவிசந்தி - யே-அவித்யாம்-உபாஸதே-ததோ-பூய-இவ-தே-தமஃ-யே-உ-வித்யாம்-ரதாஃ || பதவுரை=யே=யார், அவித்யாம்=ஞான பின்ன கருமத்தை, உபாஸதே=அநுஷ்டிக்கிறார்களோ, தே=அவர்கள், அந்தந்தமஃ=காடவிருளை, ப்ரவி சந்தி=பிரவேசிக்கிறார்கள், யெ-உ=யெவராகில், வித்யாயாம்=தேவதா ஞானத்தில் ரதாஃ=அன்புடையவர்கள், தே=அவர்கள், ததஃ=அந்த விருட்டிற் காணாலும், பூயஃ=விஸ்தார மாகிய, தமஃ=இருட்டில் பிரவசந்தி=பிரவேசிக்கிறார்கள் எனவும், உரைத்தலால் நேத்திரோற்சவஸ்வாமிகளும் மந்திரமாதி ஓமங்களும் அஞ்ஞானத்தையும் பிறவியையுந் தருவனவாக விருப்பதால், வேடிக்கை தருவதும் பராக்களிப்பதும் அதனோடு ஜாதி வேற்றுமையை ஸ்திரப்படுத்துவதும் தந்திரமும் காமக் குரோதாதி ஆணவம் விளைக்கும் அநர்த்தமும் வீண் செலவும் விருதாப் பிரயாசையும், அன்னியரா லவமானம் தருமிடமாகவும், சண்டையுமாகக் காணப்படுகிறதே யல்லாமல் சர்வத்திர சுகஸாதகமாகக் காணப்படவில்லை.

சீடனே! இப்படிக்கு நான் சொல்லி வந்ததால் நான் புராணங்களும், சில வேதவசனங்களும், மிருதிகளும் சொல்லுகிற பஞ்சயக்கிய மாதிகளையும், தேவதா விக்ரஹங்களையும், தூஷிப்பவனாகவும், நான் விரும்பாதவனாகவும், நானிருக்கிறே னென நினையாதே இவ்வுலகஞ் சிருட்டியல்ல, மாயாத் தோற்றமே யென்பவரின் மதவலுவையும், அவர்கள் வேத மாதிகளைக் கொள்ளும் வித்தையு முணக்கறிவிப்பான் வேண்டி நூற்களிலுள்ள பேதங்களையும், கொள்ளுவோர்களின் அபிமதமு மறிவித்தேன். ஆனால் பஞ்சயக்யமாதிகளும், மந்திரங்களும், தேவர்களும், தேவாலயங்களும், உலகிலுள்ள எல்லோருக்கும் உரியதென்பதி லாக்ஷேபிப்பவர் மதத்தை யானும் வெறுக்கிறே னென்பதிற் றடையில்லை

இந்துக்களிடத்தில் சமத்துவமில்லாத சண்டாள நடையை சற்றும் சம்மதிக்க, இஷ்டப்படுவனாக என்னை யான் நினைக்க வில்லை. சூரியனும், சந்திரனும், நக்ஷத்திரங்களும், ஆகாயமும், வாயுவும், அக்கினியும், ஜலமும், மழையும், பூமியும் தத்தஞ் செயலை எல்லாரிடத்திலுஞ் சமமாகவே செலுத்துகின்றன. தெய்வங்களு மாங்கே யெவரிடத்திருந்தாலு மவரிடத்து கருணை செய்யு மென்பதை யாவரும் ஒப்பிக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனமில்லை யெனல் ஒருபோது மொப்பக்கூடிய தாகு மெனல், எவர் மனசாக்ஷிக்கும் விருத்தமாம். தெய்வங்களுக்கும், மற்ற பஞ்ச பூதங்களுக்கும், சூரிய சந்திர நட்சத்திரங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும், வித்தைகளுக்கும், அறிந்ததை அயலார்க் குரைக்கும், குருத்துவ அதிகாரங்களுக்கும், சுதந்திரத்திற்கும் உரியா சிலரே யென்றும், யாவருமல்லரென்றும் வழக்கில் வந்ததை வருவதையொப்புவோ வஞ்சகரும், வாசிப்பில்லாரும், சுகுண ரல்லாருமேயன்றி மற்றேரோப்புவாரென மற்றையோர் நம்பியிருத்தல் நியாயமாக விருக்குமோ?

சுகுணனே கடவுளொருவ ருண்டென உரைப்பவன் சத்தியனும், விஷயாராய்ச்சியை மதிப்பவனும், தருமவானும், தயையுடையானும், சாந்தியுடையவனும், அன்னியர் அறியாமையை க்ஷமிப்பவனுமாக விராநுயின் அவன் சுய நலப்பிரிய னேசம்பேறியே யல்லது தருமவானல்லன். வேடத்தால், சொல்லால், மாயா விசாரத்தினாலேயே உத்தமனாகி விடான். மேற் சொல்லிய தன்மையாரிடத் துண்டாயினு மவரால் யாவரும் சுகம் பெறத்தடையில்லை யாதலால், அவர் குருவாகத் தடை என்ன? உத்தமனே? வேதத்தில் "ஏகமேவாத்வீதியம் பிரமம்" எனவுரைப்பதால் பரமாத்மாவைத் தவிர பிரம்மாண்ட வுருவ பிரபஞ்சமு மன்னியமாக விராமையால், ஜகம் பிரம்ம மெனவும், ஸர்வம் விஷ்ணு மயஞ்சகத்தெனவும், சிவமய மெனவும், கொள்ளவிடந் தருகிறது. இதனாலுலகம் மதத்தினர் கூறும் கிரம சிருட்டியென லொரு பொழுது மொவ்வாது. அன்றி யணுவிற் கணுவாய் மஹத்திற்கு மஹத்தாகியும், ஆதிகாரணமுமாகிய பரிபூரண ஆத்மாவில் ஆகாயமாதி பூத பௌதிகாதிகள் வேறாகி யிருத்தற்கு ஞாயமில்லை. உண்டென நிரூபிப்பார் நிரூபித்தா ரொருவருமில்லை; ஆயினு மறியாமையால் அன்னியமாகக் கொள்ள விதிக்கும் மதத்தினர்; உலகவர், ஜாதியார் மூடப் பெண்களால் யாவரும் உலகையுந் தம்மையு மன்னிய

மாகவே மதித்து வருகின்றனர். புத்திமானே! நீயிங்கு நான் சொல்லப்போகுஞ் சங்கதிகளை ஆழ யோசிக்க வேண்டியது. பந்தம் அல்லது பிறப்பு அல்லது அஞ்ஞானம் என வழங்கப்படுவது, ஜாதி-மத-ஆசார வேற்றுமையேயல்லாதில்லை. இதனால் ஒவ்வொருவனும் தனனை உடலாக நினைகக வேண்டி வருகிறது. உடம்பை தானல்லாது வேறென்னவென, சமயம் வந்தபோது கேட்கும புத்திசாலிகள் உடம்பைக் கைலைக்குர். வைகுண்டத்திற்கும், வானலோகத்திற்கும், பிதுர் லோகத்திற்கும், போவதற்கு அனுப்புவதை விட்டு, சுடு காட்டிற்கும் இடு காட்டிற்கு மனுப்புவது ஏனோ? இது எவருமறிந்த விஷயம். அன்றி உடலையே ஆன்மாவாக எண்ணியிருப்பவர், உயிர் போயது உயிர் போயது என வுரைபப தெற்றிற்கு? உடம்பல்லவே ஆத்மா; ஆன்மாவல்லவோ சுகதுக்க போகமான சொர்க்க நரகத்தி லனுப்புவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. உடம்பு உயிரிழந்தபின் சுடு காட்டிற் சுடவும் இடுகாட்டிற புதைக்கவும உடன் படுதலை யாவரும் காண்கிறார்கள். சவத்திற்கு சுகதுக்க முண்டாவதாக விருந்தால் சுடவும் புதைக்கவு மாட்டார்களல்லவா? அன்றி உடம்பிறகுச் சரீரமென்று பெயரிட்டிருக்கிறது. ஜீரணமாவதை சரீரமென்று சொல்லுகிறார்கள். அன்றித் தகிக்கப்படுவதை தேக மெனச் சொல்லப்படுகிறது. யாராயினும் பிறந்தது முதல் பசிதாகாதி பெறுதாராக விருப்பதிலர். பசிதாகாதியில்லாதிருந்ததாகவும் சொல்லப்படுவது உண்மையனுபவமெனக் கொள்ள விடமில்லை. ஏகதேச வுதாரணம் எடுத்துக் கொள்வதினால் சகலருககும் பிரயோஜன முண்டாகாது. ஸ்ரீ சடகோபாழ்வார் இருந்ததாகச் செப்புவது "செவிக்குணவில்லாத போழ்து சிறிது வயிற்றிற்கு மீயப்படும" எனும் திருககுறள் நீதி நூற்கு சிரவண மனனஞ் செய்பவர்கள் புசிக்சார்கள், புசிக்கலாகாதென உரை பகர்வோர் வாதம் போன்றது. உணவின் றிரிபே உடலெனல் பரிஷ்காரம். தாய் தந்தைகள் உண்ட அன்ன சாரமே மாம்சாதி பொருள்களாக பரிணமமடைந்து, புருடனுக்குப் பதினாறு மாண்டில் சுக்கிலமாகவும், ஸ்திரீகளுக்குப் பனிரண்டா மாண்டில் சுரோணிதமாகவும் உண்டாகிறது. இச்சுக்கில சுரோணிதத்தால் மனித பிண்ட முருத்தரிககின்றது. பிண்டத்திற்குத் தாய் தந்தைகள் காரண மென்போர்கள் முதலை விட்டு லாபந் தேடுவோரைப் போன்றவர். பிண்டத்திற்குக் காரணம் சுக்கில சுரோணிதமாம்.

அவற்றிற்குக் காரணம் தாய் தந்தைய ருடல்களாம். அவற்றிற் கன்ன பானாதி யுணவுப் பொருள்களே. அவற்றிற்கோ மண்ணீ ரென்னும் பூதக்கலப்புங் காரணமாக விருக்கிறது. ஓஷதிகளுக்கு மண்ணீர் எருவாதிகளின் சேர்க்கையின்றி விருத்தி யுண்டாக விடமில்லை. பூமி கொழுமை ஜல சம்பாந்தி எருவும் கூடக்கலவா விடின் தாவர புற்பூடாதிகள் க்ஷீணதசை யடைந்து பலித மற்றுப்போகின்றன. அது போன்று எவ்வா சரீரமும் அன்ன பானாதி யின்றேல் க்ஷீண மடையத் தடையில்லை. மண்ணீரோ நெருப்பின் சகாயமின்றிப் பயனளிப்பதில்லை. நெருப்போ வாயுவின்றி சுவாலிக்கவில்லை. வாயுவோ ஆகாசமின்றித் தான சலன மடைந்து, மற்றப் பொருள்களை இருப்பிடம் விட்டசைப்பிக்க விடம்பெறாது. அன்றிச் சரீரம் தாய் வயிற்றினின்றும் பிறந்த போதிலும், அதிற் பிராண வாயுவிளிப்பக்கமும், உதராக்கினியின் ஜ்வாலாவிப்பும், அன்ன பானாதி கிரகிப்பும், இல்லையாகிற் சுடுகாட்டிற்கே உரியதென்பதை யாவ ரறியார். இங்ஙன மிருக்க குழந்தைக்குத் தாய் தந்தையரே காரண மென்றும், அவற்றிற்குப் புராண பொய்க் கற்பனையால் ஏற்படுத்திய ஜாதியே அக்குழந்தைக்கு மன்று சொல்லுவதும், கொள்ள விடுவதும் மோச மல்லது வேறென்னை. அன்ன பானாதி ஜீரண மடைவதை யாவரு மறிகிறோம். அது போலவே சரீரமும் மண்ணாக அல்லது சாம்பலாக பூதங்களில் லயமாதலை யறிகிறோம். சரீரத்திற்கு நேர் காரணம் தாய் தந்தைய ராதலின் அவரைக் கொள்ளாது முன்னும் பின்னு மில்லாதனவற்றைக் கொள்ளுதலேன்? கொள்ளுவது விபரீதமும் விருதாபிரயாசையுமா மெனினது மெய்யே, இதுபோலவே பிறந்த பிண்டத்திற்கும், தாய் தந்தைய ருக்கும், இயற்கையில் வாய்த்துள்ள மானுஷீக ஜாதியைக் கொள்ளாது, முன்னும் பின்னும் பொருந்தாத பொய்க் கற்பித பொய்ச்சாதி, பொய்க் கோத்திரம், பொய்ச் சூத்திரம், பொய்ம் மதங்களைக் கட்டாயத்தாற் கொள்ள விதிப்பதேனோ? விதிப்பது முன்னோ ராசாரமும் சாத்திர சம்மத மெனின் இதுவும் பொருந்துமாறில்லை. எங்ஙன மெனில் வைணவக் கிரந்தங்களின்படி விண்டு நாபியில் பிரமனும், பிரமனில் சத்த விருஷிகளும், இருடிகளிலிருந்து மற்றோரும் பரம்பரையாய் வந்ததனால், விஷ்ணு குலம் வைணவ கோத்திரமென, யாவரையுந் தெய்வங்களாகக் கொள்ளாது, சூத்திரர்களை அடிமைகளா

க்க கொள்ளவும், விதனை ஞானப்-பிலப்-குருபட்ட மாதிகள் கொள்ள விடாமைக்குக் காரண மென்னையோ?

> தன்னை விசாரித்தறிவதே சகல வனர்த்த நிவர்த்திக்கு ஏது வென்ல

சீடனே! நான் பூர்வ முன்சக்குத் தன்னை விசாரித்தறிவதே சகல வனர்த்த நிவர்த்திக்கு ஏதுவென் றுரைத்திருக்கிறேன் யாவரும் தன்னை யறியாமலா யிருக்கிறார்கள்; அறியா திருந்தால் நான் பிராமணன், நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் வேளாளன், அதிலும் ஸ்மார்த்தர் ஆறு குருக்கள் பரிசுத்தானைல லன், ஜாதியில் வடமன், நான் வைஷ்ணவன், அதிலும் வட கலையான் தென்கலையா னென்ன நான் பாகவதன் முதலியரைக் குகதி ஆறைல ராவஜியல்லன் நான் யோகி நான் வடச க்கியான நான் நியோகியும் டொரசரி யாலும் பரசப பிராம மணனும் ஆர்கள் கன்னடத் வியாபாரர் வைஷ்ணவர் மாத்து வாகளில் பறறவரகள் குறைந்தவர்கள் அப்ளே உயர்ந்தவர்கள் என வொருவரை யொருவா ரடக்கியும் தங்களைப் பிறருக்குத் தெரிவித்தும் படாத வருவார்களா? அப்படியே நான் க்ஷத்திரியன், அதிலும் சிங்கு, அதிலும் சூரிய குலத்தான் சந்திர குலத்தான் அவனே, செறச்சத்திய பட்டராஜர் இராஜாவாருடைய சாலி வாகன வம்சத்தாலும் தாபூர்க வாசனா ராவகரூபார்த்தவாக ளென்று சொல்லுவார்களா? ரடடபாரஞா? அங்ஙனே நான் வடகெசத்து பணியா. சோப்புட்டியும், ரீபரி செட்டியும், தெலுகு பாடு, இரட்டை மாடு சட்டிப தலைவாணியச் செட்டியும், காஜலா செட்டியும், சேணியச் செட்டியும், தேவாங்க செட்டியும், பாவைசிய கோணை கட்டி வெகுதில்லை சொடியார், கோளாரு செட்டி செட்டியு மலை வெள்ளசொல்லு வார்களா? இதன்றி நான் படையட்க்ஷி, நான் வன்னியன், ஆகையால் நாங்களே க்ஷத்திரியரும் அக்னி கோத்திர பிராமணருமென சிலர் பறந்து நின்று சொல்வார்களா? இதன்றி நான் வண்ணான், நானப்பட்டன், நான் பள்ளன், நான் மள்ளன், நான் குள்ளன், நான் கள்ளன், நான் பூணூலுடைய செருப்பு தைக்கும் மோசி, நானும் பூணூலுடைய துணி தைக்கும் தாஜி, நானும் பூணூலணியும் பட்டு நூல்பாகவதன், நான் சாத்தானி பாகவதன், நான் ரெட்டி தாசரி பாகவதன் நான் கருடகம்ப தாசரி பாகவதன், நான் பண்டார சன்னி

ஞான பரம்பரா காஷாய குடும்பி, குலபண்டாரம் என இப்படி தங்களைக்குறைத்துக் கூறிக் நடிப்பார்களா? இன்னும் சிலர் குறவன், மறவன், லம்பாடி, குருவிக்காரன், விறகு தலையன், ஏனாதி, இடையன், கடையன், எழுத்தறியா மடையன், எடுத்தும் கண் கருமறிந்த சௌரபிராமணர்களென் ஆதிராசி கணக்கர் சாட்டிக் கணக்கன், நாண தட்டான் தச்சன், விசுவகர்மா, வீர சைவன், என்றுதங்களைச் சொல்லிக் கொள்வார்களா? என்னே. இவையெல்லாம் பகிர்முக வழக்கத்தால் சொல்லும் பாமர வழக்க வார்த்தைகள். இவையெல்லாம் தம்மைப் பற்றியாதும் பிறரும் சார மற்ற வார்த்தைகள். இவர்களெல்லாம் புத்தியில்லாதவர்களா? உலகத்திலிருக்கிற எல்லாரிலும் நாமே புத்தி சாலியானென்கை கேளாமே. மனிதனிடத்திலே அவித்தை ஆவரண மாயா மயக்கம் இருந்து புத்தி சாலியைப்புட புத்தியற்ற வனாக்கி வைத்திருக்கின்றது. இப்பாகை சுதந்தர முடைய மஹம்மது நாற்பத்து வருடம் உலகிலிருந்த பின் உலக சிருட்டியை எழுதினார். மோசே ஆயிரம் வருஷத்தில் நெடுங்காலத்திற்குப் பின் பிறந்து உலக சிருட்டியை எழுதினார். இந்துக்களில் முதல் மனிதனாகிய பிராமணனால் அங்கிரசாதி முனிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டதாக எழுதப் பட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொருவனும் மேற்சொல்லிப்பவைகளை நீக்க முயல்வானே யாகில் தனது சுதந்திரமியூர் ஒருவனுக்கும் அடிமையாகி யிருக்க மாட்டான். இல்லாமைப்பற்றன மனிதரிலும் பலஜடப்பொருள்களிலும் ஆண்டானைப் பெறப்படுத்திக் கொண்டு தன்னை யடிமை யாக்கிக் கொள்ளுகின்றான். இப்படிப்பட்ட குணத்திற்கே சூத்ரத்தவ மென்று பெயர். இச்சூத்திரத்தவத்தை வித்தையாலும் ஆராச்சி யாலும் பொய்வாழ்வி னிச்சையை யொழிக்கும் நிராசையாலும் போக்கிவிடலாம். இதற்கே ஸாவந்தரியமியெனும் சருவசாட்சியாகி, சர்வேஸ்வரனும் சான்றோர்களும் மனசாட்சியாலும், மறுவாறு வசமேற்ப தேசத்தாலும் சகாயிகளாகின்றார்கள். மனச் சாக்கிஷ்யே தெய்வமும், மறுவாறு மொழியுடையோரே குருக்களு மாவர். மனிதனபா லாவரணமில்லை, அவித்தையில்லை, மரூப. மோகமில்லை யென்போர் பகிர்முகப் பிரியர்களே. எப்படியெனில் எவரும் தன்முகமறியார்; பிறர் முகம் சாதாரணமாக வறிவர் இதனால் தனதியற்கையை மறந்து பிறரது வேஷத்திலாசைப்படு

வர். ஆடை யாபரண வேற்றுமையாலே ஜாதியும், மயிராலும் பூச்சலாலும் மணிகளாலும் மதங்களாலும் வைதீக லௌகீகமும் கொள்ளப்படு கின்றன, உணவால் வேற்றுமை உயிர்கொலை புலையே. பாஷைதேசத்தால் பல ஜாதிகளு முண்டாகலாம். இவையெல்லாம் பஹிர்முகத்திற் காணும் முகத்தாலு முடையாலும ஆசாரத்தாலும் வேற்றுமையாகக் காணப்படுகின்றன. பெண்ணுண் பேதம் சுந்தரம் விகாரமெனும் தோற்ற மியற்கையிலுண்டாகியது. ஆனால் அவயவபேதம் அனுவளவுங் கிடையாது. அங்கஹீனர்க் கவயவபேதமுங் காணப்படுகின்றது. தன்முகமு முதுகை யறியாததுபோலவே உடலிலிருந்து சுகதுக்கபோகமனுபவிக்கும் பொருளினிலக்கணமும் ஒருவரு மறியாமலே யிருக்கிறார்கள். ஆனால் வெளியில் காணப்படுகிற ஜாதி மத ஆசிரம ஆசாரபேதம் மானிடர்க்கவசியம். இதனாலே ஸ்திரீ புருடர்களாகிய மனிதர் யாவருக்கும் சீலமும், நற்குணமும், நல்லறிவும், கற்புடைமையும் விருத்தியாகின்றதென்பர். சில நற்குணாதிகள் சிலருக்கு விருத்தியாவது போலவே, ஜாதியாதியால் துர்க்குணங்களும் நூறு மடங்கதிகமாகிற தென்பதிலும் தடையில்லை. நற்குணநல்லொழுக்கம் கல்வியாலுண்டாவது போல, மூடபழக்கத்தாலுண்டாகுமென்னை முறட்டுப் பிடிவாதமாம் "மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான் பிறப்பொழுக்கம் குன்றக் கெடு" மென்றதனால் நீதிநூலாராலும் ஜாதியாதிகள் மனிதர் உயர்விற்கும் சுகத்திற்கும் உரியனவென் றேற்கப்பட்டிருக்கிறதென்பர். முதனூற்கொத்து சார்புநூல் புடைநூற்களுக் கருத்தங் கொளாது பின்னோன் கூறிய விகற்பில் பிரியங் கொண்ட சிலர் கூறும் அநந்தத்தைக் கொள்ளுவோரே நீதிநூற்களும் ஜாதியாதிகளை ஏற்கின்றனவென்பர். பிறப்பொழுக்கம் என்பது மானிடப் பிறப்பொழுக்கமெனவறியார். எங்ஙனமெனில் "கடலுலகில் வாழு முயிரெழு பிறப்பினு மிக்க காட்சிபெறு நரஜன்மமாம்" எனவும்; "எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப் பிறவிதான் யாதினும் அரிதரிதுகாண்" எனவும், "அந்தணரென்போர் அறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்" எனவும், "எழு பிறப்பும் தீயவை தீண்டா பழி பிறங்கா மக்கட்பேறுகப் பெறின்" "எக்குடிப் பிறப்பினும் யாவரேயாயினு மக்குடியிற் கற்றோரை வருகவென்பார்" "நாற்பாற் குலத்தின் மேற்பாலொருவன் கற்றிலனாயிற் கீழ்

ருப்பவனே" தாமரை பொன்முத்து சாமரைக்கோ ரோசனைப...
பூமறு தேன்பட்டு புனுகு சவ்வாதாமழன்மற், றெங்கே பிறந்தா
லுமெள்ளாரே நல்லோர்க ளெங்கே பிறந்தாலு மென்" எனவும்
இவைபோன்ற நீதிநூலும் அனுபவமு மறியாது, மூடப்பழக்கத்
திற் குத்தாரமாக வேதாவதோர் பேதவாக்கியம் அல்லது ஓர் பா
டலை விபரீதார்த்தமாக உதாரணங் கொடுப்பதால் பிரயோஜன
மென்னை? ஒருதாழ்ந்த ஜாதியார் சீலம், நற்குணம், நல்லறிவு, கற்பு
டைமை முதலியன வுடையராயிருந்து மற்றவரை அவ்வாறு நடத்
தித் தம்மோடொக்கக் கொள்ளுவாராயின், அல்லது கீழ் குலத்
தான் மேற்குலத்தானைப் பார்த்துத் தானே நற்சீல நற்குணங்க
ளாற் சிறந்து, மேற்குலத்தைச் சாரவரின் அப்போதவனைப்பார்
த்துப் பொறுமையாதிய மேற்கொண்டு, அவனுக்குத் தீங்கிழைக்
கவும் பழிக்கவு முடன் படாராயின், ஜாதியாதியர் யாவர்க்கும் பய
னளிப்பன வென்னலாம். அங்ஙனங் கொள்ளல் பூரண பாண்டி
த்திய மில்லாக் குறைக் கல்வியாளராலும், மூடப்பழக்கமுடையா
ராலும், ஓர்போதும் சம்பவியாதென்கை சர்வானுபவம். ஆனால்
ஜாதியால் பெண்களின் கற்பு காக்கப்படுகிறதென பகவத் கீதை
யிற் கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குச் சொல்லி போர் புரிவித்தானெ
னக் கூறுகின்றார்களே இஃதுண்மை யன்றோவெனின் உண்மைய
ன்று. க்ஷத்திரிய ஜாதித்தொழிலால் பெண்கள் கற்பைக் காத்த
துண்மையானால் பதினொரு அகரோணி பெண்களும் புருடரையிழ
ந்தமையால் கற்புடையராகியே யிருந்து விட்டார்களென வெவரா
கிலும் நினைப்பார்களா? உயர்குலத்தார்க்குத் தமது பெண்க ளிழி
குலத்தாருக்கு மனைவிகளாகாமற் காக்கப்பட ஜாதி வேலியாகவில்
லையோவெனில் இல்லை. பொய்க்கும் விபசாரத்திற்கும் கொலைக்
கும், குரோதத்திற்கும், தீராத்துயருக்கும் செய்குழியாக விருக்கி
றது. எங்ஙனமெனில் ஜாதியென்பது மூடப்பெண்ணுக்கு முரட்டு
சாவானை பலாத் காரத்தில் தேடிக்கொடுக்க, தாயா ரத்தை முத
லிய தையலதிகாரத்திற் கிடமாக விருக்கிறது. இதனாற்றான்
தாய்க்குப் பிரியம் தனவான் தந்தைக்குப் பிரியம் கற்றகுணவான்.
மூடப்பெண்ணுக்குப் பிரியம் தன்சொற்படி செய்யும் மூர்க்க
வான் பலவான் ரூபவானென தனவானாக விருப்பதால், தந்தை
பிரியம் தலையெடுத்தற் கிடம் பெறாமல், பெண்கள் சொற்படி புரு
டர் நடக்க வேண்டியிருக்கிறது. "ஸ்திரீ புத்தி பிரளயங்கரீ"
என்பதை யறிந்திருந்தும் எல்லாப் புருடரும் விதியின்றி ஜாதியா

லனுபவிக்கிறார்கள். சொன்னால் வெட்கக் கேடெனவும் அழுதால் துக்கக் கேடெனவுஞ் சொல்லி மாழ்கி, மாணிகள் காலங் கழிக்கிறார்கள். அன்றி ஜாதிபாவத்து பாற்பழிநிந்திலும், கற்பாதான மகோற்சவ காலத்தும், தங்கை தமக்கைகள் தமக்குண்டாம் மொண்டி முடங்களுக்கும் வதிக்கதொடிக் கொள்ளவும், ஓர் சகாய மாக விருக்கிறது. கொண்டவன் மட்டுஞ் சண்டிகட்கும், விருத்த நாரியாளான பிறகு விபசாரித்தனத்தை வெறுத்து, பதிவிரதை பட்டந்தரித்து பசட்டிப்பேச நக்கும், மிக்க பிரயோஜன காரமே. புருஷனை வஞ்சிக்கவும், பொய்சொல்லவாக்கவும், குற்றமற்ற அயல் புருஷனைத் தேர்த்திருஞ் செய்யவும், மானக்கிறக்கஞ்சினை போல் மாரீசஞ் செய்யவும், இரவும் பகலும் எதிர்வீடு வீதிப்பக்கத்து வீடுகளிலும், வாலையின் பாலிலு முள்ள அணங்கியர்களையும் மற்றெவரையும், தாசியாசத்தூறி தமது குற்றங்களை மறைக்கத் தறுக்கேழுற்றிய பேசிரசெண்டி நப்பாக்கற் குக்கவுவேதோடு யார்கரும் ஆக்ததந் தொத்து விஷயங்களை யடியோடு தொலைக்கவும், பெண்டுகள் சடங்குகளும் பரிபவமயுகளும் பிரபலமாவதற்கு வுபயோகமாகிறது அன்றி வாழ்க்கைத்துணை நல மங்கையர் கூடுவரென்பது போய், மூடமனைவியால் அழுகைச் காஸ்பதம் அரியவர் சேர்க்கையென்பது யாவரு மறிந்தடைந்தவனுபவம் இழவு கொண்டாட்டமேல் வந்திப்பார்ப்பதுக்கும் பாட்டென்பதற்கு ஒப்பாரிகள் பாடிக்கொடுக்கும் சாபக்கதிமான்களாகிய வித்துவான்கள் சாக்ஷி பகர்வார்கள். சவிபாண் பெண்ணுக்கு சொல்லுக்கு கருத்தம் கண்ணுளம் என்னுஞ் சொல்லின் மருவுமொழியாகையால் அதற்கு நத்தம் சொந்தம் பாராட்டி கண்ணீர்விட்டு சடங்குகளுக்கும், விரதங்களுக்கும், சாமிசன்னிதி தரிசனங்களுக்கும், வரிசைகள் வைக்கும் வரன்முறைகளுக்கும், ஜனக்குந் தேவையானவைகளைத் தேடிக்கொடுத்து, இரவும்பகலும் தமக்கிஷ்டம்போல் நடக்கவிடும் புருஷரைச் சண்டைக்கிழுத்து, பூரணபடும் புருஷனை பூர்ப்பட்டினி யென்னும் விரதமேற்கொண்டு, கண்ணுறாத்திறப் போகஞ்செய்யும் பட்டியென்னும் விரதத்தைப் பார்வையரனுஷ்டிக்க வேண்டியதேனும் பொருள்படுகிறதென முன் வாழ்ந்த முதுக்கிழவிகள் போதிக்கவும் ஜாதி யுதவுகின்றது.

அன்றியும் பெண்டுகள் கல்யாண கருமாதி சடங்குகளுக்கும், விரதங்களுக்கும், நோன்புகளுக்கும், சாமி தரிசன சன்னிதி

தரிசனங்களுக்கும் பேய் பிசாசோட்டும் பூஜாரி கிலவிற்கும், பிள்ளை வரங்கொடுக்கும் பால்ய சந்நியாசி பெரியவர் சேவைகட்கும், வரிசைகள் வைக்கும் வான் முறைகளுக்கும், பூவாடைக்காரியின் பின் காவல் பூஜைக்கும், மாரி மஹாம்மாரியின் வைரந்தீர் சாந்திக்கும், நவக்கிரக ராசியின் நற்பார்வை பூஜைக்கும், பிள்ளைக்கும், பெண்ணுக்கும், பெற்றோர் வீட்டாருக்கும், தனக்கும், பிற்காலத்தில் கன்னியாதரிப்பாருக்கும், நாலு பேர் போல நாட்டு வழக்கம் போல் தேவையாம் பொருள்களைத் தேடிக்கொடுக்கப் பெண் கன்னியவிட்டிக்க தெரியபூதவர் இஷ்டம் போலவா, புருடரை இழந்த இராப்பகல் சண்டை கொடுக்க தங்கள் ஜாதியன்றி, புருடர்க்கடங்கி பின் முன்னறிந்து அநுகூலமானவை யாடவர்க்கியற்றி, சுக ஜீவனஞ்செய்து சொற்ப வாழ்விகமென வெண்ணி நடக்க எள்ளளவேனும் துணை செயவல்ல தன்றிப்ரு. மூட ஜாதியால் பெண்மூர் தக்கவராவரோ? "கல்வியால் நல்லாள் கணவனுக்கினியவள் ஆவள்" ஜாதியால் ஆவது கடனமே! ஆகையால் ஜாதி மதம் சகலருக்கும் நன்மையென்பது ஓர் விதத்தாலும் ஒப்பத்தக்க தன்றாகும் மகமூமியாவருக்கு மொத்ததாகக் காணப்படவில்லை. யாவருக்கு மொரே தெய்வமுண்டென்று பொழிய அநேக தெய்வங்களில்லை யென்று சொல்லித்திரியு மவர்களும், மஹம்மது அல்லது கிறிஸ்து முதலிய யாவருக்கும் பொதுவாகிய வேதத்திற்கு பாஷிய மெழுதிய சங்கராசாரியர் அல்லது இராமானுஜர் அல்லது மாத்துவாசாரியா நீலகண்ட சிவாசாரியா முதலியவர்கள் எழுதிய அல்லது சொல்லிய வைகளே உண்மையானவை யெனவும், மற்ற பொய் யெனவும் அந்தந்த வகுப்பபிமானிகள் சொல்லி மற்றையோரைப் பழிப்பதன்றி எவர்களையும விரோதிப்பாது தம் கொள்கைகளை அன்னியருக்கு விளக்குவார்களல்லர். அன்றியும் சுண்ணும்படித்து சுத்தி செய்த சுவற்றின் சித்திரமெழுத சீர்படு மென்பதுபோல சுன்னத் அல்லது ஞானஸ்நானம் சக்ராங்கதாரம். முககிய கருத்துப் பிறருக்கு மொழியா விரகசியம் பெறுவோருக்கே மதம் பேசவும் கற்கவும் கூடுமெனத் தம்பக்கம் சாத்திரமும சேர்ப்பவர்கள். கடவுளுக்குப் பிரியம் எல்லா வுயிரிடத்தும்' யாவரிடத்தும், அன்பும், அறனும், செய்ந்நன்றி யறித லடக்கம் அவாவின்மை, புன்சொற் சொலாமை, சத்குணங்களே யல்லாமல் இவர்கள் சடங்கு பிரிய

மாகாது. அன்றியும் இம்மதத்தினர் யாவரும் உபாஸனு மூர்த்தி யென தியானிக்கத் தக்க ஒருருவத்தையு மேற்க வேண்டு மென்பவர். மஹம்மதிப ரங்ஙனங் கொள்வதைக்காணேம். ஆயினும் மஹம்மதரைப போல மற்றுளை நினைக்கலாகா தென்பர் எல்லாருங் கூறுந் தெய்வ மொன்றேயெனக் கொள்ளில் மதமும் ஜாதியுமில்லை தாகையால் அதனெ பொருவுருவம் அல்லதோர் அடையாளக் குறியுஞ் சேராப்பார்கள். வாயிலாஹா இல்லல்லா வென்பதனேடு மஹம்மதா ஸுலல்லா வென்பதனல் குடுமி அல்லது தாடி முழு மொட்டை மயிர் வெட்டல் மயிர் முழுதும வளரவிடல், சடைமுடி தரிததல் குடிமி யிருக்க மீசை தாடியைப் போக்க லென்னும் இவறறெடு, நாமம், விபூதி, உருத்திராக்கம், கல், படிகமணி, துளசிக்கட்டை, தாமரைக் கொட்டை, கருமரக் கட்டை மணியல்லது கருநிற விதைகளின மணி யிவைகளை அணிய அல்லது கையிற் ஜபமணியாக வைகக போதிபபவர்கள். எதைக் கொண்டெண்ணினும் கணக்கே முக்கிய மல்லது மற்றவையாகா. இது நிற்க. தேவ தாந்திரம் இந்துக்களில் கொள்ளைப் படுதல் அக்கிரமத தினு மக்கிரமமாக விருக்கிறது. எங்ஙனமெனில் ஒரு சாரார் சுவாமியினருகிற் சென்று வணங்கவும், மற்றொரு வகுப்பார் சுவாமியின் கறபக்கிரக மண்டபத்தி நின்று வணங்கவும், மற்றொருசாரார் இரண்டாம் பிராகாரம் மண்டபத்தி நின்று வணங்கவும், மற்றொருசாரர் சுவாமியின் மூன்றும் பிரகாரத்துட்புற நின்று வணங்கவும, மற்றொரு சாரர் பிராகார வெளியில் நின்று வணங்கவும், மறறொரு சாரார் சுவாமி சன்னிதியின் எதிர்வீதிக் கடையினின் றெதிநோக்கி வணங்கவும், வைத்திருப்பதால் இக்கற்பனை ஜாதி வரம்பேற்படுத்தும் கடவுள் ஸ்தானம், பேத போதகதந்திர மாகவும், சூதுவாது ஸ்தான மாகவும், சண்டைக்கும் அகங்காரவிருத்திக்கும், குரோதாபதத்திற்கும் ஆதாரமாகவு மிருப்பதினல், தேவதாநதிரம் அக்கிரமமல்ல வெனலாகாது. கிரமமென்பது கடவுளுக்கு அவரால் உண்டாக்கப் பட்ட வுயிர்களும் உடல்களும், ஒன்றேயாகும் என்பதே. உயிர்க்குயிராயும் அணுவிற் கணுவாயும் அப்பாலுக் கப்பாலாயு முள்ள தேவாலயமே இக்கதியாயின், திரவிய தேட்ட விடத்திலும், கல்விக்கழகத்திலும், கனம்பெறு மிடத்திலு மெப்படியிருக்கலாம். ஆகையால் எல்லாமனிதருக்கும் மதமும் சாதியும் உதவுவதாகக் காண

[illegible]

திரவிசாரித்தறிய வேண்டும். எதிரிகள் செய்வதை யெள்ளளவும் விசாரணை யின்றிக் கொள்ளலாகாது. இறந்த பின் எங்காயினும் பிறக்க வேண்டியதே யல்லாமல் நிலையாக இருக்கவியலாது. புனர் ஜன்ம முண்டோ வென்னில் இச்சன்மம் வந்த வரலாற்றைச் சந்தேகமின்றி யறியின் உண்டென்பதும் இல்லை யென்பதுந் தானே தெரியும். இந்த ஜன்மம் தாய் கருப்பையா லென்னில் அவர்களெப்படி வந்தார்களென்று கேட்க வேண்டி வருகிறது. அவர்களுமப்படியே யென்னில் முடிவு பாரென்னு மேல்வி பிறக்கிறது. கடவுளா லென்னில் தாரதம்மியத்திற்கும் பிறப்பிக்க வேண்டியதற்கும் காரணந் தெரிய வேண்டி யிருக்கிறது. அவரிஷ்ட மென்னில் இனி வாராதென்பதற்கு ஆதாரமென்னை, தெரியவில்லை யென்ற அன்னியர் செய்வதையும் சொல்லுவதையும் நம்புவதி லென்ன பிரயோஜனம் ஆகையால் அதையெல்லாந் தானே விசாரிக்க வேண்டியதே. நானென்பதை தேகமாகவே எல்லோரும் எவ்வொரு காலத்தில் என் தேகம் பருத்தது என்தேகஞ் சிறுத்தது என்னுடம்பு நோகிறது என்னுடம்பு சௌக்கியமாக விருக்கிற தென்பதால் தேகத்தை உடைமைப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. எனது வீடென்று ஒருவன் சொன்னால் அவனை வீடென்று நாம் சொல்வோமா? அது போல உடம்பு தனதாயின் உடம்பு தானல்லவே. அன்றி உடம்பு மண்ணாக அல்லது சாம்பலாக மாறுவதை யாவரு மறிகின்றோம். உடம்பினும் முகத்தினாலன்றோ இன்னானென்ன யாவருமறியலாம். முகமில்லையாயின் அடையாள மறிய வியலாது. உடம்பல்லவே சொர்க்க நரக பிதுர்லோகப் பிராப்தியை யடைவது. உடம்போடிருந்தவனுக்குப் பிறந்தபொழுது பிள்ளை பெண்ணென்ற பேர் மாத்திரமாகக் கொள்ளப்பட்டது. பிறகு பிறந்த காலத்தைப்பற்றி நட்சத்திரங் கணிக்கப்பட்டு நாமகரணஞ் செய்கிறார்கள். இடையிற் றந்த நாமத்திற்கு இறந்தபின் செய்யுந் திலதர்ப்பணாதிபலன் முதலானவை யெங்ஙனஞ் சேரும். பேருக்குச் செய்யுங் கருமாதிகளின் பயன் பெயரிட்ட பிராமணர்களுக்குச் சேர்வது யாவருக்கும் பிரத்தியக்ஷம். உடன் பிறந்த தேகத்தையு மொழித்துப் பெண்ணும் பேருங் கடந்திருந்த முதலுக்கு, பெயருக்குச் செய்யுங் கருமப்பயன் பின்பற்றலெங்ஙனம் கூடும்.

கிறிஸ்தவர்கள் நியாயத் தீர்ப்புக்கால பரியந்தரம் தேகி யெங்கிருப்பா னென்றால் பதில் சொல்வதில்லை. கல்லறையி லிருப்பதா

கச் சிலர் கருதுகிறார்கள். சரீரம் மண்ணுனபின் கல்லறையி லெப்படி யிருப்பன். உடலோ யெயிரிருந்தாற் புதைப்பாரார்? இறந்தாஒயிரதி லெப்படியிருக்கும். மகம்மதியர்களோ ஜீவனைக் கல்லறையி லிருக்கும உடலில் பிரதிதினமும் யமதூதர் கொண்டுவந்து விட்டு, அவனைக் கேள்விகள் கேட்டு குரூரமாகத் தண்டிப்பார்களாம் மகம்மதிய னாகாதவன் கதியை வாயால் சொல்ல முடியாது. இப்படி கயாமத் தென்னும் பிரளயகாலம் அல்லது நியாயத்தீர்ப்பு கால பரியந்திரம் தண்டிக்கப்பட்டு முடிவில் மகம்மதியன் குற்றத்தை மாத்திரம் க்ஷமிக்கப பட்டு (பேஹெஷ்த்) என்னும் சொர்கத்தில சேர்க்கப் படுகிறானும். பாவ பிரகிருதியால் மகம்மதியனை நரகத்திற் கனுப்பினும் விடுதலை யுண்டாம் இல்லார் கதியோ நரக வாதனையல்லா தில்லையாம். பாவியானவன் படவேண்டிய கஷ்டத்தை விஸ்தரித்து விவரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. புண்ணிய வானுக்கிப் போதிப்பால் நன்மையே யன்றிப் பயமில்லை. இதுநிற்க பாதகமோ புலை, களவு கட்காமமென இந்துக்கள் யாவரு மதித்துரைக்கின்றனர். களவு என்பது உடையா னறியாமலவன்பொருளை கிரகித்தலாம். கள்ளம, சூது, வஞ்சனை, மோசம் அடைக்கலம் வைத்த தறியே னென்னல், கடன் வாங்கி கொடாது தந்திரம் பேசல், நம்பிக்கை துரோகம் பிறன் மனைப்புகல், உள்ளதை மறைத்தல் ஓரஞ்சொல்லல், இவை யெல்லாம் ஒருவன் பொருளை கிரகிப்பதாக விருப்பதால் களவே யல்லது வேறில்லை. திருடென்பது கொள்ளையுமாகும். ஆனால் பெரும்பாலும் எஜமா னறியாமலெடுப்பதே திருடென தாலமாக மதிக்கின்றனர். இது நீங்கமேற்சொல்லிய நான்கும் அசுத்தப் பக்ஷத்தி லடங்கியதே யல்லாமற் பாதகத்தி லடங்கியதாக சொல்ல முடியவில்லை. எனெனில் யாவரும் உலகத்தில் தாது மூல ஜீவனென்னும் முப்பொருள்களையும் திராப்பசி தாகாதி பவரோகத்திற்கு மருந்தாகக் கொள்ளுகின்றனர். உலகில் சாகபக்ஷண மாமிசபக்ஷண மிருகபக்ஷண கிருமி ஜலசரமாஞ் செடி யாதிகளைக் காண்கிறோம். உயிர்களில் மிருகங்களில் மாமிச பக்ஷணஞ் செய்வன போலவே பறவைகளிலும், பாம்பாதிய கீடங்களிலும் மீன்களிலும், செடிகளிலும், மரத்திலும், அருகில் வந்தவுயிர்களை ஆக்ரஹித் துண்பவைகளிருக்கின்றன எப்பிராணியும் தத்தந் தாயினிடமுண்டாகும் பாலையும் நெய்யையும் சில மாமிசத்தையும் புசிப்பன வாகவேயிருக்கின்றன. இதனல் தாதுமூல ஜீவவஸ்துக்களை உயிர்க ளனுபவிக்கின்றன வெங்

பது மறுக்க முடியா வனுபவம், ஆனால் பால் நெய் தயிர் மோர் வெண்ணெய் ஜீவ சரீர பாகங்களை யாயினும் பிராணஹானி யின்றி கிடைக்காது. பிராணஹானி செய்யாமையே நல்ல மோன மேயாமென நீதிநூலார் செப்புகின்றனர். உயிர்களுக்கு அன்னபா னாதியகப்படாமல் தடிப்பது உயிர் கொலையினும் நூறுமடங்கு ஜீவஹிம்சையாகும். கொலை சிறிது காலத் துன்பம். பசிதாகாதிகட்கு ஆனவுணவை யுயிர்களுக்குத் தடுத்தலால் நெடுங்காலத் துன்பம். நீடித்திடைய விட்டதாகிறது. "அன்னதானமே பேரறமே" யெனக் கூறப்பட்டது. இதன்றி மனிதன் சைவனாகப் பிறப்பி ன் சிறந்தவன். தேவரினு மென்றால் ஐயமில்லை. தேவதேவ னாகிய மஹாதேவன் சைவனித்தியம் பெறுவனாகையால் இவனின் மறவெல்லாம் தாழ்ந்ததே. அவற்றை இவனது அனுபவகாலத்து தின்று பசியல்லாது மற்றைச் சரீர பிடைக்கவுஷதமாக உபயோ கிக்க ஆயுர்வேதம் விதிக்கிறது. ஆதலால் வேதமே மனிதர்க்கு மருந் தேயொழியப் பறந்தலை ஆயுர்வேதமும் செய்கின்றதாம. மனிதக்கொலையே பாதகமே யென்னும் பிரமஹத்தி யென்னும் கூறப்படுகிறது, எல்லா தேசத்து அரசாங்கமும் மனிதனையும் இது ஏற்க பட்டிருக்கிறது. மற்றைக் கொலையாக அரசாட்சியில் லேற்க படவில்லை. புலிவிட்டதால் மனிதனை பெரிய புலைதாறுகி விடான் புலால் விடுதலால் அதற்குத்தக்க புண்ணியம் பெற்று போ கான். இதைக மெய்வர்கத் தின்றி பனைமயாக் குணமேயா மாதலால் புலால் புசியாமை புண்ணியமே. இனி பாதகமென்பது யாதோ வெனில் மூடப்பிராணிகளிடத் திரங்குவது போலவே மானிட ரெல்லாரிடத்திலும் தனதுயிர் போல எண்ணிக் கல்வி, செல்வம், சுகிர்தம், ஞானம், ஈசுவரசேவை அன்னம், பானம், வஸ்திரம். பூஷணம், பரணம், சமமாகப்பெற இடந்தரலே தருமமாகும். அ தைவிட்டு மூடன், மூர்க்கன், வஞ்சகன், சோம்பேறி, துஷ்டன் விபசாரி, சோரன், சண்டினி, கூட்டிக்கொடுப்போனாகை விருந் தாலும் அவனைச் சாதிப்பற் றம்மவனென்றும், தமதினு முயர்ந்த வகுப்பானென்று மெண்ணி அவனை தமக்குச் சமமாகக் நீதி நியாயம், கல்வி, ஒழுக்கம், சுசீலம் ஆகியனவை யாதாயினும் அவனைப் பிறப்பால் முழுத்தவ னாகையால் தலை யெடுக்க விட லாகாதென நினைத்தல் ஜீவகாருண்ய மாகுமா? மனிதருக்கு மனிதன் செய்யும் கொடுமையைத் தவிர்ப்பதுமே பரசாதகமல லாது மிருகத்திற்கு மனிதர் செய்வதைக் குறித்தன்று. ஆகையா

ல் பொய், சூது, வஞ்சனை பொறாமை, குலகருவம், மதகருவம்,
ஆசிரமகருவம், பொன்னகருவம், தனகருவம் [illegible] வுடை
பாரை கிரானவ ரென்றும் [illegible] யும்
பெரிபோன்றும் கொள்ள வேண்டும் [illegible] நலாதவனை
நிலையினை வென்றும் நம புலைத்தொனை [illegible] இப்படி
கால உண்டியால் உடைபால் பிறப்பால் ஒருவனும் [illegible]
கான. அதனைததாறுறன உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவனெனல். "சிதம்ப
ரத்தைப் பார்த்தவன் பறையன், பொய்யுரை பாடுவோன் புலையன்
"சிதம்பரமென்பது — (சித் அம்பரம்) அதாவது ஞானாகாய
மென்ற பொருள் — [illegible] மெய்ஞ்
ஞானமெய்யைக்கொள்ளாதவன் [illegible] வேதவிதியென
[illegible] நடக்கும் [illegible]
[illegible] மனிதனைக் கொட்டு [illegible] சமயாக விடுகைகென்ப
வன் [illegible] குதத்திரனல்லாது மற்றவர் [illegible] வழக்க
மாகும் [illegible] முறைமை [illegible] மாகாது.
ஆகையால் [illegible] பிராமண க்ஷத்திரிய வைசிய [illegible]
ஜாதியாகாது. சைவ வைணவ [illegible]
மதமதிய [illegible] அதற்கு [illegible] என்
னும் தேகமாகாது பிரமசாரி கிருகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சன்
யாசி யோகி வைராகி நானைஷ்டி [illegible] ஆசிரமவேஷமா
காது. இவையாவும் வெளிவேஷத்தால் சொல்லும் வழக்கத்
தாலும் நிரூபிப்பதல்லாது உள்ள [illegible] கொண்டு
நிரூபிப்பதாகா. சரீரம் இந்திரியமின்றி விளங்காது. ஓரியா
மறைவான பறையனும் [illegible], மாப்பிள்ளையும் தாசிவீட்
டிலஜாதிப்பறவனுமாகலாம் பிறப்பில் [illegible] யாயி
னுமிருக்கும். ஜாதிமக்கள் அனைவரும் நிலைநதிரா. இதனால்
ஜன்மத்தால் மானிடதவமே மெய்யாகிறது ஜாதியால்ல. உள்
ளதாயிருக்கும்; கற்பனை வழக்கமாகையால் வேறாகிவிடுகின்றது
இந்திரியங்களை தத்தமக்கு சம்பந்த புடையவற்றோடு சையோ
கமடைந்து உண்மை ஞானத்தை புண்டாக்கினறனவென முன்
சொல்லப்பட்டது ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பஞ்சபூ
தாமஸமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. பிரிதிவுக்கு கந்த குணமும்
ஜலத்திற்கு உரிசைகுணமும், தேயுவிற்கு விளக்குங் குணமும்,
வாயுவிற்கு வியாபிக்குங் குணமும், ஆகாயத்திற்கு அவகாசந்தருங்
குணமுமிருப்பதால்; அக்குண குணங்களைக்கவரும் ஞானமுமவற்

றிஷயிசமெனக் கொள்ளவும் சொல்லவும் படுகின்றது. உண்மை யில் ஞானம் வேறு, விஷயம் வேறும. விருத்திஞானம் ஞானே திரியத் துவாரா வெளிபோந்து, பூத சையோகசம்பந்தமடைந்த வற்றின் குணபரிணாமத்தை யடைகின்றது. உடம்பும் பூதசம்ப ந்த பௌதிகமாகையால் ஞானம் பூதகுணங்களை யுடம்பினுள் கிர கித்து, பொறிவழியாகவும் அந்தக்கரண வழியாகவும் பொருட் களின் அல்லது பூதங்களின் றன்மைவடிவ பரிணாமத்தை யடைந் தவற்றைப்போல விளக்குகின்றது. விருத்தி ஞானத்திற்கே ஸ்தா னத்தால் அந்தக்கரண புறக்கரணமெனும் பெயர்களிடப் படுகின் றதன்றி வேறில்லை. உண்மையில் ஞானம் பிறப்பது மிறப்பது மாகாது. இது நிற்க. நான்பார்த்தேன்; என் கண்பார்த்தது. நான்கேட்டேன்; என் காதுகேட்டது என, இவ்வாறே புறக்கரண ந்தானாகவும் தனதாகவும், யாவராலும் கொள்ளவும் சொல்லவும் படுவதாலும், இந்திரியம் ஒன்றின்றொழிலை மற்றொன்றறியாமை யாலும், ஐந்தாகக் கொள்ளப்படுதலாலும் நானென்று சொல்வத ற்கில்லை. அன்றி உலகர் குருடனை, செவிடனை, திமிர்ரோகியை, மோப்பந்தெரியாதவனை, உருசைதெரியாதவனைச் செத்தவனாக நினைக்கின்றார்களில்லை. செவிடன் ஊமையாகக் காணப்படுவதை ப்போல குருடனில் செவிடனும் ஊமையுமிருப்பதாகப் பிரத்திய க்ஷமும் பிரஸ்தாபமுமில்லை. இதனால் கடவுளில்லை யென்பாரு க்கு இதுயுக்தி புகட்டுகின்றது. செவிடன் கண்ணாலபாயமறி ந்து விலக்கிக்கொள்ளுகின்றானாகையால், ஊமையாகவும் செவிட னாகவுமிருப்பதில் தோஷமில்லை யெனவும், குருடன் செவிடனு மூமையுமாகில் அபாயத்தினின்றும் விலக வழியில்லையென்றும், யாரோ ஒருவரிருந்து தண்டிக்கிறாரென மனிதரறிய விடமுண் டாயிருக்கின்றது. தண்டனையினும் கடவுளை நீதியும் கருணையுந் தவிர்ந்தவராகக் கொள்ள இடனில்லை. இனியிவ்விந்திரிய மைந் தும் மூர்ச்சையடைந்த காலத்திலும், ஜன்னிரோகத்திலும், குளொரிபாரமாதி மிகுமயக்கப் பொருள்களின் சம்சர்க்கத்தாலும் இன்மையாக உலகர்க்குக் காணப்பட்டாலும், அவனை யிறந்தவனா கக் கொள்கிறார்களில்லை. இதனால் இந்திரியங்களும், இறந்தவனு டைய ஸ்தூலதேகமும் நானெனனுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகக் காணப்படவில்லை. ஆனாற் பிராணவாயுவி னியக்கம் பெறுமே இற ந்தவனைக் கொள்ளப் படுவது யாவருக்குஞ் சம்மதம். இதனால் நானென்பது பிராணவாயுவென நினைக்கவிடமுண்டாகிறது. பிரா

னையாயுவோ நம்மினை விவகரிக்கக் கூடியதாத லருமை. இதனிய
கத்தால் ஒலியும் எழுத்துக்களு முச்சாரணமு முண்டாகிறதெ
ால் ஞாயமே. கிராமபோன் பெட்டியோ சாத்திரர் பாடும்பாட்
டைக் காற்றால் பாடக் கேட்கிறோம. இதனால் காற்றால் எழுத்
ாதிய துண்டாகிறதானாலும், காற்றே சப்தப்பொருளாதலை லது
றிந்து செய்வதல்ல. ஞானமுடைய யெசுாவொன்று முயற
்த்து சரீர அவயவ சகாயத்தால எழுத்தைக் காட்டுகிளையாம்பா
ின்றது. அதை யுத்தனை தக்ஷவமாய்த விதவன் யூகித்தறி
து, அப்பாடலையும வார்த்தைகளையும் ஆகிய அழகை யாதிபதறி
ப்பொரிவினை கிராமபோன் செய்ப ஞானத்தால விதிக்கிறதென்பு
தனுபவம. இதனால் ஞானவடிவாய பொருளன்றி யொன்றானொன்
ற விவகரிப்பதோடு சுகதுக்காதிகளை யுணரா நாஅன்றி நித்தி
ரையில் காற்றியக்க முறையிருந்தும் வெளியி லந்தரத்தில நடக்கும்
விவகாரங்களை யுணரவதாகத காணோம், விழிப்புக் காலத்தில்
பிராணயாமஞ் செய்வோர் தமக்கிஷ்டமான குறிப்புகாலவரை
பிராணவாயுவை நிறுத்தவும விடவும இழுக்கவுஞ் செய்கிறார்கள்.
விடலை இரேசகமெனவும், உள்ளிழுத்தலை பூரகமெனவும, இழுத்
தையுள் ளடம. விட்டதை வெளியிலும தேவையானவரை நிறுத்
தலை கும்பகமெனவும வழங்குப. இதனால் வாயு மனத்தின தேவ
லைக் கேட்பதாக விருத்தலால் மனமே யானென்னுக்குப பொரு
ளென்பர் சிலர். "மனம எவமனுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோ
க்ஷயோ" வென்றிருப்பதால் மனமே மனிதனும் பந்தமோக்ஷ
காரணமுமா மல்லது வேறில்லை. மனம் நினைந்த பொழுதே எல்
லாப பொருள்களும் விளங்குகின்றன, இலையாகி விலலையாதலால்
மனமே யானென்றகுப் பொருளென்பர் பலர். மனத்தையணு
வெனவும், நித்தியப பொருளெனவும, இது ஆன்மாவோடுசை
யோக சமபந்தமடைந்தபோது இந்திரிய சமபந்தத்தையு மடை
ந்து, அவற்றிற்கு விஷயமாகும பொருள்களையும விளககுகின்ற
தென்பர் தார்க்கிகர். சில ரிடமனத்தை யே மாயையெனவும கூறு
வார். "சோதிக்க மனமாயை தனையே விஞ்ஞடமை சுகமாவ
தெபபடி சொலாய் "எனவும், "எலலாமும வல்லதிம் மன
மாயை யேழையா மென்று லடக்க வசமோ" எனவும்
கூறியவற்று லுணர்க. தத்துவ ஆராச்சியின் மிக்கோ ரிதை
வாசனாஜன்னிய ஞானம் அல்லது ஸ்மிருதி என்பர். வாசனை
யென்பது பூர்வானுபவ விருப்பாம். பூர்வானுபவமோ பத்து இ
திரியத்தாலும் காயமானது அறிந்த அல்லது நடத்திய விவகா.

[illegible]

[illegible] வேறன்று.

ஓம் தத் சத்

அநுபவாநந்த தீபிகையின்
மூன்றாம் திருமுறையாகிய
பாரம்பர விளக்கம் முற்றிற்று